FRUMOASA ADORMITĂ
vol. 2
Judith Michael
EDITURA MIRON

Judith Michael

Frumoasa adormită

Volumul II

Sleeping Beauty

Traducere de Mihnea Columbeanu

Capitolul 12

— Există un loc numit Defiance Lake[1], spuse Josh luni, la telefon. Foarte frumos şi nu prea cunoscut, aşa că n-ar trebui să fie aglomerat. Mă gândeam să facem o excursie până acolo şi să luăm prânzul ceva mai târziu, dacă-ţi face plăcere.

— Bine, răspunse Anne.

Nu-i spuse că nu mai făcuse excursii pe jos de ani de zile; avea să meargă aşa cum era ea obişnuită şi, dacă era prea încet pentru el, nu-i rămânea decât să-şi potrivească pasul după al ei sau s-o ia înainte. Nu conta; îi plăcea ideea de a merge pe jos până la un lac. Avea să împrumute ghetele de munte ale lui Gail.

— Trec să te iau într-o jumătate de oră, mai spuse Josh. Cred că nu ai rucsac; iau un echipament în plus, într-al meu.

— Nu, împrumut eu unul de la Gail, răspunse Anne. Îmi place să port ce mi se cuvine. Ce să aduc de mâncare?

---

[1] **Lacul Sfidării.**

— Nimic; am avut eu grijă. Pe curând.

Când sosi, Anne stătea aşezată pe un bolovan din faţa casei, citind. Purta un şort kaki pentru excursii, o bluză albastră cu mânecile suflecate şi cozorocul alb de tenis al lui Gail.

— Gail şi Leo au dus copiii la parada de Ziua Muncii, spuse ea, punându-şi rucsacul în jeep-ul lui Josh. Te salută cu toţii.

— Ce carte citeşti? întrebă Josh, pornind maşina spre drumul principal din Riverwood.

— *Los Angeles Law* fleview[2].

— Întotdeauna îţi aduci de lucru când vii aici?

— Întotdeauna. Tu nu?

— Ba mă tem că da. De birourile mele pot scăpa, dar de servietă, nu.

— Câte birouri ai?

— Două. La universitate şi la muzeu. Ai fost la muzeul Antichităţii?

— Nu; nu prea am timp de muzee. Am auzit că e minunat.

— Este. Îi vom face un tur privat, dacă vrei, într-o zi, după orele de program. Când pleci înapoi?

---

[2] „Retrospectiva Juridică a oraşului Los Angeles".

— Mâine.

— Vii aici în fiecare weekend?

— A, nu, nu pot scăpa atât de frecvent; voi avea noroc dacă ajung o dată pe lună. Dacă reuşesc mai des, va trebui să-mi închiriez o locuinţă.

— Gail şi Leo nu mi-au spus.

Anne surâse:

— Bineînţeles că nu. Dar prefer întotdeauna să am casa mea; locuiesc la ei fiindcă insistă. Însă şi asta are anumite limite.

— Dar îţi place să stai cu ei.

— Da.

Răspunsuri scurte, observă Josh. Simple, la obiect, fără să indice aproape nimic. O persoană închisă în sine. *Prefer întotdeauna să am casa mea.* Probabil fără prea mult loc pentru altcineva, îşi zise el. Voia s-o întrebe atâtea, mai ales despre locul ei în familia Chatham, de ce îi părăsise şi când – spusese că lipsise mult; cât de mult? – şi de ce; în toţi anii cât o cunoscuse pe Dora, nimeni n-o menţionase vreodată.

Îşi păstră însă întrebările pentru sine. Într-o bună zi, poate aveau să se cunoască destul de bine ca să fie destul de deschisă cu el.

Traversă valea şi coti pe un drum îngust, pe lângă un semn care indica o fermă.

— Proprietarii sunt nişte prieteni de-ai mei; minunaţi oameni. Sper să-i cunoşti cândva. Drumul începe de pe proprietatea lor, motiv pentru care nu-l foloseşte aproape nimeni. Până la lac sunt doar vreo două mile, dar pe alocuri e abrupt; dacă ţi-e greu rucsacul...

— Merge.

Drumul era acoperit cu frunze de plopi tremurători, pe care maşina le făcea să se agite în mici vârtejuri aurii. Anne le privea, inspirând aerul cald, cu miros de soare şi pământ, şi închise un moment ochii, amintindu-şi de Ethan şi de plimbările lor, cum o învăţa denumirile florilor şi ale copacilor de pe drum, cum o ajuta să-şi cureţe de pe degete răşina cleioasă a conurilor de brad şi cum râsese de neîncrederea ei prima oară când culesese o cochilie răsucită, spunându-i că în munţi existau într-adevăr melci: melci de pământ, care arătau exact ca aceia găsiţi în apă. Întreaga lume păruse plină de miracole şi frumuseţi, pe vremea aceea, înainte de a împlini treisprezece ani.

— Sunt plecaţi din oraş, aşa că nu vă pot face cunoştinţă, spuse Josh, în timp ce treceau prin dreptul unei case de piatră şi lemn, cu ocoluri pentru cai în jur.

Poate data viitoare.

Drumul coti şi începu să urce, devenind accidentat, plin de pietre parţial îngropate. Străbătură un pârâu puţin adânc, spre un mic loc bătătorit de lângă drum.

— Aici e. Drumul începe din partea cealaltă.

Îşi luară rucsacurile în spinare şi porniră prin pădure, Josh mergând primul. Trunchiurile albe şi subţiri ale plopilor îşi împreunau coroanele deasupra cărării.

Soarele arunca raze înguste de lumină printre frunzele galbene încă agăţate pe ramuri, împestriţând boscheţii maronii-gălbui de lângă cărare şi tufele de coacăze roşii ca vinul ce se iţeau printre ele. Ultimele genţiane vinete şi ruje-de-toamnă albăstrii stăteau cuibărite sub rugi spinoşi cu frunze tot mai veştede; capetele uscate de păstârnac sălbatic trosneau în Vânt, scoţând singurul sunet în afară de foşnetul bocancilor lui

Josh şi ai lui Anne prin frunzele de plop de pe potecă. Nu vorbeau. Anne privea spatele lui Josh, umerii laţi ce susţineau raniţa, pulpele musculoase, sub şortul kaki, paşii siguri, sprijinindu-se pe ieşituri de piatră, uşurinţa cu care braţele i se legănau în ritmul mersului. Era un drumeţ cu experienţă, înaintând relaxat, aproape prea încet pentru Anne.

Peste încă zece minute, însă, mersul nu mai păru deloc încet. Imperceptibil, cărarea devenise mai abruptă, apoi şi mai abruptă şi, continuând astfel, pe Anne începură s-o doară coapsele, picioarele i se păreau prea grele ca să le mai ridice, răsufla cu gâfâieli şi simţea o uşoară ameţeală. Încercă să privească pe lângă Josh, pentru a vedea capătul drumului, dar apoi se hotărî să n-o facă.

Dacă ştia cât de mult mai aveau de mers, era posibil să nu mai poată face niciun pas. Şi, desigur, avea să mai facă un pas, apoi încă unul, şi încă unul. Josh urca încontinuu – nu-l auzea deloc respirând mai greu –, iar ea era gata să moară înainte de a se da bătută. Avea să ajungă la lac şi să rămână cu el până la capăt.

— Trage umerii înapoi şi inspiră adânc, îi spuse Josh, peste umăr. Umple-ţi plămânii cu aer. Şi respiră în ritmul paşilor. Nu gâfâi.

Anne îşi repezi pieptul înainte, cu umerii împinşi îndărăt, începând să tragă adânc aer în piept. Ameţeala i se risipi. Începu să numere pe când respira, în ritm cu paşii, şi-i trecu şi gâfâitul.

— Mulţumesc, spuse ea.

„Acum, dacă mi-aş putea doar face picioarele să meargă”, îşi mai zise, înverşunată, dar fără să aibă energie pentru a mai rosti şi alte cuvinte; continuă să-l urmeze, pas cu pas.

Josh întinse o mână înapoi, dându-i o sticlă de plastic plină cu apă. Anne bău din mers, înghiţind cu poftă lichidul răcoros şi catifelat şi păstrând în gură un cub de gheaţă când îi restitui sticla. Poteca redevenea orizontală şi trecură printr-un crâng de brazi, apoi peste nişte poieni de munte, asemenea unor găvane care capturau dogoarea soarelui. Ajunseră apoi în altă pădure de brazi, întunecoasă, după văpaia aurie a dumbrăvii de plopi şi a pajiştilor; acolo nu pătrundea nicio rază de soare. Aerul era calm şi răcoros, înmiresmat de parfumul

răşinii; peste cărare se aşternuse un strat de cetină spongios, absorbind sunetele.

Josh şi Anne continuau să meargă, într-o armonie tăcută. Gaiţe cenuşii zburau din creangă-n creangă, însoţindu-i; pe-alături săgetau veveriţe. Anne se mişca de parcă ar fi făcut parte din pământ, până-n adâncuri. Simţi un moment de fericire pură.

Şi apoi îşi ridică privirea în sus şi văzu vârfurile copacilor legănându-se uşor în vânt, cu trunchiurile drepte îngustându-se până în vârf, pe cerul luminos. Trosneau uşor.

Ia fii atentă şi ascultă, Anny, Copacii trosnesc. Ca într-un film de groază. Închide ochii şi-ţi va veni să crezi că urmează să se întâmple ceva îngrozitor de tot.

Plângea. În timp ce mergea pe urmele lui Josh, silindu-se cu îndărătnicie, pas cu pas, să-l însoţească, cu spatele drept pentru a-şi ţine raniţa, simţea lacrimile şiroindu-i pe faţă.

Copacii se unduiau, drumul se împăienjenea, simţi gustul sărat pe buze. Nu şi le putea opri; undeva, în adâncul sufletului, suspina, iar lacrimile îi curgeau din proprie iniţiativă, mai presus de controlul ei.

Merse astfel un timp care i se păru nesfârşit, peste o pantă cu stânci şi bolovani, şi printre alţi brazi, până când Josh se opri, arătând spre stânga:

— Deflance Lake. Denumit după un grup de mineri care au sfidat o iarnă cumplită şi au supravieţuit.

Se întoarse.

— Anne, ce este? Ce s-a întâmplat?

Anne clătină din cap.

— Am să-mi revin.

Oprirea bruscă îi dădea senzaţia că avea să se răstoarne. Îngenunche, prefăcându-se că-şi lega şireturile ghetelor, şi începu să respire adânc. Lacrimile i se opriră.

Când se ridică, potrivindu-şi rucsacul, vocea îi era sigură:

— Ai avut dreptate. Este un drum foarte frumos. Îţi mulţumesc că m-ai adus.

— Nu te doare?

— Nu, n-am nimic.

— Atunci, a fost o amintire?

Îi aruncă o privire scurtă.

— Tu ai amintiri care-ţi pot stârni lacrimile.

Josh zâmbi vag.

— Nu cunosc pe nimeni care să n-aibă. Ştiu că m-ai crezut incapabil de sentimente destul de profunde ca să plâng pentru ceva, dar, da, am amintiri care-mi provoacă lacrimile. Căutăm un loc pentru masă?

— Da.

Porni din nou înainte. Micul lac stătea cuibărit ca o turcoază indiană în fundul unei depresiuni cu brazi. De la malul apei, copacii urcau abrupt cale de aproape două sute de metri, după care făceau loc steiurilor stâncoase care formau un enorm cerc de piscuri deasupra lacului.

Josh traversă o fâşie îngustă de nisip, pe marginea apei, apoi coti spre pădure. Anne îl urmă. Durerea îi trecuse. Se antrenase mult timp ca să-şi blocheze amintirile, să creadă din toată inima că nu mai existau şi să se comporte ca şi cum totul ar fi fost în perfectă regulă, îl urmă pe Josh din nou spre lac şi, peste câteva momente, ieşiră dintre copaci, lângă un grup de bolovani plaţi ce se întindeau deasupra apei.

— Vin uneori să iau aici micul dejun, spuse el.

— Singur?

— Câteodată.

Îşi scoase rucsacul de pe umeri.

— Ţi-e foame?

— Nu. N-am avut energie să mă mai gândesc şi la altceva în afară de picioarele mele.

Josh chicoti:

— Sunt de-a dreptul uluitoare.

Anne îşi desprinse curelele rucsacului şi îl puse lângă ea. Îşi flexă umerii.

— Mi-ar prinde bine încă puţină apă.

Josh scotea deja sticla de plastic din suportul de la centură.

— Ia mai multă; mai am una în rucsac.

Bău cu sete, apoi se aşeză pe cea mai mare piatră, întinzându-şi picioarele, rezemată cu mâinile la spate. Închise" ochii, cu faţa spre soare.

Josh se aşeză lângă ea.

— Dacă vrei să-mi povesteşti, sunt un bun ascultător.

Clătină din cap, cu ochii închişi.

— Îţi mulţumesc. Nu e nimic de povestit. Vorbeşte-mi despre munca ta. Aş vrea să aud despre Egipt, dacă n-ai nimic împotrivă.

Josh o contemplă îndelung. Nasul şi fruntea i se

înroşiseră. Ar fi trebuit s-o prevină despre soarele de munte, îşi spuse el. Ar fi trebuit să se oprească pe drum ca să vadă cât de obosită era, nu să se repeadă înainte ca un om al cavernelor. Ar fi trebuit s-o lase pe ea în faţă şi să-şi potrivească pasul după al ei. Ar fi trebuit s-o ajute, când îi văzuse lacrimile şiroind pe faţă şi gura tremurând în efortul de a rămâne tăcută când plângea. Îi reveni în minte imaginea lustruită a lui Anne Garnett, avocata, aşezată în decorul sigur al cabinetului său, cu argumentele curgând neîntrerupt printre buzele ei senzuale şi reci. Acum arăta umană şi încă mai frumoasă, îşi spuse el: arsă de soare, cu părul fluturând în vânt, picioarele lungi zgâriate de crenguţele ce se întindeau peste cărare, cămaşa umedă de transpiraţie. Dar îşi aminti cum, în biroul ei, se gândise că ar fi vrut s-o vadă zâmbind de plăcere şi, cu toate că părea relaxată, nici acum nu zâmbea. Iar Josh dorea mai mult: dorea s-o vadă râzând bucuroasă, manifestând căldură faţă de o altă fiinţă omenească.

— Voi înţelege dacă nu vrei să vorbeşti despre ea, spuse Anne, continuând să stea cu ochii închişi. Nu

prea mă pricep la superstiţii, dar ştiu totuşi despre problemele confidenţiale de muncă.

— Lucrez de şase ani la o teorie despre un faraon numit Tenkaure, care a trăit într-a opta dinastie, spuse Josh, uimit şi el de uşurinţa cu care rostea cuvintele; nu mai discutase despre acel proiect cu nimeni, în afara colaboratorilor de la universitate şi din Egipt. Am găsit referiri la el, dar nicio probă concludentă; bănuiesc că de fapt vreun adversar politic şi-a dat toată silinţa să se asigure că devenea inexistent ca persoană, după moarte.

— Când a domnit a opta dinastie? întrebă Anne.

— Cam între 1570 şi 1320 înainte de Christos. Perioada care mă interesează pe mine a fost în anii 1300, în preajma domniei lui Akenaten.

— Cel care şi-a iubit cu adevărat soţia.

— Da.

Nu-i era uşor să-şi amintească de dedicaţia pentru aniversarea Dorei, dar îl interesa mai mult faptul că Anne îşi amintea un detaliu atât de mărunt.

— Ai ţinut minte.

— Şi tu ţi-ai amintit la ce masă stăteaţi într-un restaurant, cu trei ani şi jumătate în urmă.

Deschise ochii şi-şi zâmbiră.

— Şi ce-a făcut faraonul ăsta al tău ca să-ţi trezească un asemenea interes?

— Nu ştiu sigur. Şi nici nu voi şti, până nu-i găsesc mormântul. Se pare că a fost implicat în nişte intrigi de familie; s-a certat cu fiul lui şi, probabil, cu clerul din Teba. Nici atunci nu era mai uşor ca acum să se menţină armonia în familie. Anne, nu ştiu cum stai tu, dar eu sunt absolut gata pentru masă.

— Şi eu. Imediat ce n-am mai stat pe picioare, restul fiinţei mele a început să se comporte normal. Mereu faci excursii din astea?

— Când sunt singur sau cu prieteni din oraş... Nu şi când sunt cu cineva care locuieşte la nivelul mării. Îmi cer scuze.

— Credeam că numai cu mine. Ca să te asiguri că de data asta învingi tu.

Sprâncenele lui Josh se arcuiră.

— Aşa o fi fost...

Începuse să deschidă rucsacul; se întrerupse.

— Ştiu că nu aşa am început, dar, când tu ai rămas pe urmele mele, se pare că m-am încăpăţânat, clătină el din cap. Ca un adolescent la un concurs cu

frânghia. Scuză-mă.

Anne îl privi cum scotea pungile de plastic din sac. Îi plăcuse sinceritatea schimbului de replici.

— Nu se poate să fi fost prima oară când pierdeai în faţa unei femei.

Josh se opri din nou.

— A fost prima dată când am pierdut în faţa oricui.

— Imposibil.

Puse două farfurii de plastic pe stâncă şi le umplu cu felii subţiri de friptură şi roşii, salată, chifle goale la mijloc şi măsline de Calamata. Scoase din raniţă o sticlă de vin alb şi despachetă două pahare din şervete de pânză. Le umplu şi-i dădu unul lui Anne.

— Poţi să mănânci elegant cu furculiţa, spuse el, sau să îndeşi totul în scobitura pâinii, ceea ce e mai nedelicat, dar mai gustos. Şi mai potrivit, în decorul ăsta.

Anne îşi umplu chifla şi, când aceasta fu plină, deschise larg gura, muşcând.

— O, minunat, spuse ea. Ce masă perfectă.

Câteva minute, mâncară în tăcere, privind lacul albastru-verzui. Vedeau păstrăvi sărind şi prinzând

din zbor insecte în fracţiunea de secundă dinainte de a cădea înapoi în apă, pentru a înota pe sub suprafaţă până zăreau o altă pradă şi iarăşi săreau. Valurile stârnite de ei înaintau maiestuos în cercuri tot mai largi până la mal, spărgându-se liniştite pe piatra unde stăteau Josh şi Anne.

Se adunau nori, mase enorme de un alb pur îngrămădindu-se pe cerul azuriu. Ceva păru să cedeze în sufletul lui Anne, care simţi un dor cum nu-şi mai îngăduise de când se ştia. Dorea mai mult din ceea ce se afla în faţa ei. Mai multă frumuseţe şi seninătate, mai mult din mulţumirea aceea stranie care nu se putea compara cu triumful de a câştiga un proces; având propria ei satisfacţie rară, dorea mai mult din senzaţia lăuntrică de a se deschide spre ceea ce o aştepta. Îi trecu prin minte că, într-un fel, pierduse contactul cu micile minuni calme ale lumii; în viaţa ei, Totul era tăios, sub presiune, doldora de muncă, plin de succese strălucite, captivant şi nepotolit. În toiul tuturor acestora, micile plăceri ale vieţii fuseseră copleşite.

„Dar poate că aşa trebuie să fie”, medită ea, „E genul de viaţă pe care o trăiesc eu; n-o pot schimba

peste noapte”.

Era un lucru la care trebuia să se gândească, nu acum, dar nici prea târziu. Deocamdată, important era să discute cu Josh. Şi o sâcâia ceva, ceva spus de el adineauri. Revăzând convorbirea, îşi aminti.

— Dacă n-ai pierdut niciodată, spuse ea, cum de ai amintiri care-ţi provoacă lacrimile?

Josh zâmbi.

— Bună întrebare, dar nu asta am spus. N-am pierdut niciodată în faţa cuiva. Am pierdut în lupta cu soarta, sau cu Dumnezeu, sau, cum ar spune vechii egipteni, în lupta cu mulţi zei, sau cu mine însumi, dar niciodată n-am fost învins de o altă persoană.

Mai turnă vin în pahare.

— M-am gândit mult la asta; pare cu neputinţă, dar nu cred că e. Nu m-am băgat în lupte cu pumnii când eram mic şi n-am concurat în sporturi individuale; am jucat baseball şi fotbal, câştigând sau pierzând cu toată echipa. Cred că e valabil pentru majoritatea copiilor în creştere. Eram excelent la aruncatul cu bile şi, când pierdeam, ştiam că fusesem neatent. Pierdusem în faţa mea, cu

alte cuvinte. Cred că şi asta e adevărat pentru majoritatea oamenilor; nu ne folosim tot timpul potenţialul complet. Iar când mi-au murit părinţii, i-am învinuit pe Dumnezeu şi pe toţi zeii egipteni, şi pe cei greci şi romani, şi pe urmă, soarta. Nu era niciun om pe care să-l fi putut acuza. Cred că se întâmplă relativ rar să fim învinşi de altă persoană; de obicei, asta-i o scuză pe care o folosim ca să nu privim în faţă faptul că n-am fost destul de buni sau de puternici ca să câştigăm; că am pierdut în faţa noastră înşine.

Anne stătea absolut nemişcată.

— E incredibil de prezumţios ce spui.

— Aşa o fi? Mi s-a spus că sunt prea aspru cu mine însumi. De ce zici că e prezumţios?

— Nu te poate învinge nimeni, numai Dumnezeu. Sau e nevoie de o armată întreagă de zei: egipteni, greci, romani. Dar n-o poate face niciun muritor; numai atunci când eşti neatent îi dai vreunei fiinţe omeneşti slabe şansa de a profita şi a te întrece.

Josh o privi cu curiozitate.

— După cum o spui tu, sună destul de rău. Eu nu m-aş exprima atât de dur, dar dacă aş face-o? Ce nu-

i în regulă? Nu crezi că avem în noi înşine un lucru cu care să putem câştiga mult mai mult, dacă l-am putea găsi? Dacă l-am deştepta, eventual? Nu e posibil ca majoritatea dintre noi să ne lăsăm învinşi numai fiindcă e prea complicat să ripostăm?

— Habar n-ai ce vorbeşti, se înfurie Anne. Nu ştii cât rău pot face oamenii, câte distrugeri...

— Ai dreptate, o întrerupse el grăbit. Am mers prea departe. O fac cam des, teamă mi-e; iau o idee perfect rotundă şi tot umblu la ea până începe să se întindă ca zahărul ars, luând forme exagerate, absurde şi foarte subţiri.

Continuă să vorbească, pentru a-i da timp să se calmeze. Se întreba dacă lacrimile ei aveau legătură cu cel care o învinsese, cândva, în trecut.

— Mă lupt cu obiceiul ăsta de fiecare dată când scriu câte un articol. E o distracţie grozavă să mă joc cu ideile şi o ţin tot aşa până sar departe de tot peste cal, ajungând la cele mai nebuneşti concluzii. De obicei, îmi vin în fire înainte de a ajunge prea departe. Şi, ca să le pun capac la toate, am uitat să aduc desertul.

— Am adus eu desertul, răspunse Anne. Şi-mi cer

şi eu scuze. Am fost grosolană. Nici nu ştiu de ce m-am enervat aşa.

„Ba ştii”, spuse Josh în sinea lui, „şi, indiferent ce-a fost, a fost îngrozitor, şi l-ai îngropat, dar nu destul de adânc ca să nu mai sară afară când îl deranjează câte ceva, cum tocmai am făcut eu”. O privi scoţând din rucsacul ei o cutiuţă aurie.

— Trufel exclamă el. Eşti minunată. Ce fel?

— Cu ciocolată şi alune.

— Ai un gust impecabil. Sunt şi favoritele mele. Îţi mulţumesc.

Şi vârî o trufă în gură fără s-o mai muşte.

Anne făcu la fel. Încet, ciocolata i se topi pe limbă, într-un fluid moale, cald, dulce-amărui, prelingându-i-se pe gâtlej. Oftă, prelung, cu plăcere, privindu-l pe Josh. Acesta îi zâmbi:

— Tot ce-i trebuie unui picnic. Nici nu-mi imaginez că aş mai vrea ceva. Decât… să mai primesc una?

— Două, replică Anne. Nu m-am aşteptat ca drumul să fie atât de lung, încât să meritătm fiecare mai mult de trei.

— Data viitoare, vom găsi un traseu mai lung.

Aruncă o privire spre nori, mai mari şi mai negri decât în urmă cu câteva minute.

— Va trebui să plecăm curând, dacă vrem s-o luăm înaintea ploii.

— Îmi pare rău, spuse Anne. E atât de frumos aici.

Îşi terminară trufele şi vinul, apoi începură să strângă resturile de la masă.

— Ce te-a deranjat mai mult la procesul cu Dora? îl întrebă ea. Că ai pierdut în faţa ei sau în faţa ta? Poţi vorbi despre asta?

— Sigur că da. Am pierdut în faţa mea şi într-a ta. Nu banii erau problema. Doar pentru Dora, nu pentru mine, deşi aş fi preferat să nu trebuiască să-i plătesc. Importante au fosvslăbiciunlle mele şi faptul că te-ai folosit de ele într-un mod care ne-a făcut aproape imposibil să ne construim apărarea. Am fi putut demonstra că Dora înţelesese de la bun început că nu voiam să mă însor cu ea şi că niciodată n-a avut vreun motiv să creadă că mă răzgândisem, dar, odată ce dovedeai că tăcusem atunci când ar fi trebuit să vorbesc, orice apărare slăbea. Nu era neapărat distrusă, dar era slăbită considerabil. Întotdeauna m-am mândrit cu faptul

de a nu lăsa să se întâmple asta; oamenii de ştiinţă nu se lasă înghesuiţi în colţuri, unde poziţiile lor pot fi zdrobite şi argumentele doborâte.

— Şi biletul de ziua ei?

Josh strânse şiretul care închidea gura rucsacului, cu o smucitură puternică.

— Era poetul din mine care o luase razna. De-atunci, am învăţat să mă stăpânesc. Ciudat este faptul că ar trebui să înţeleg trecutul şi să ştiu cum să mă folosesc de el. Viaţa mea evoluează în jurul trecutului; sunt acolo aproape mai mult decât sunt aici. Dar am trăit cu Dora în moduri care nu aveau nimic de-a face cu ceea ce am învăţat toată viaţa; era ca şi cum trecutul nu ar fi avut absolut nicio importanţă.

— De ce *este* atât de important? întrebă Anne. De ce te afli acolo aproape mai mult decât aici? E o declaraţie cu totul ieşită din comun.

— Şi nu tocmai exactă. Folosesc trecutul la fel cum foloseam muzeele, în copilărie: ca pe un liman. Uneori, un loc unde să mă pierd. Când au murit părinţii mei...

— Câţi ani aveai?

— Treisprezece. Erau în Alaska; tatăl meu era fotograf şi zburau spre Brooks Range cu un mic avion, când au nimerit într-un viscol şi s-au prăbuşit. Şase luni am şters din mintea mea prezentul, negându-l complet şi trăind în trecut. Nu mai mergeam la şcoală, nu mă mai întâlneam cu prietenii, Dumnezeu mi-e martor că nici baseball n-am mai jucat. Mă duceam însă la muzee şi citeam; stăteam în casa bunicilor, care aveau o bibliotecă superbă, şi acolo îmi petreceam timpul. Au avut foarte multă răbdare cu mine; au ajuns la o înţelegere cu directorul şcolii, ca să-mi pot relua cursurile când eram gata, recuperând după ore şi seara. Peatunci, nu mă gândeam deloc la sentimentele lor, dar şi ei erau, desigur, la fel de distruşi ca mine; am discutat despre asta, când eram la colegiu. Au fost nişte oameni remarcabili; m-au ajutat să trec prin anul ăla îngrozitor. Mult timp, am considerat că anul al treisprezecelea e unul pe care nimeni n-ar trebui să fie obligat să-l trăiască.

Anne îl privea, complet captivată.

— N-am vrut să-ţi povestesc viaţa mea, spuse Josh, cu un surâs. M-ai întrebat despre trecut. Petrec

mult timp acolo fiindcă asta fac arheologii şi găsesc mari satisfacţii în a descoperi ce s-a întâmplat cu mult timp în urmă, şi de ce, şi cum s-au adunat toate, ca nişte cărămizi, pentru a clădi ceea ce suntem astăzi. Şi-mi mai petrec timpul acolo şi fiindcă e un refugiu, când mă satur de politica universităţii şi a muzeului, sau de traficul din Los Angeles, sau de Los Angeles în general, ori când vreau să evit a mă gândi la ceva ce-am făcut, ştiind că n-a fost prea grozav. Trecutul e un ascunziş excelent, să ştii; e mereu la locul lui, aşteptându-te, şi poţi relua de unde ai întrerupt, ştiind că de data trecută nu s-a schimbat nimic. Şi nu e nevoie să-l împărtăşeşti altora ca să-ţi placă.

Tăcu, privind spre lac, după care continuă, aproape ca şi cum ar fi vorbit singur:

— Asta-i problema cu prezentul: cere să fie împărtăşit. Ţi se pare gol, când treci prin fiecare zi fără paşii altcuiva potriviţi după ai tăi, şi gândurile cuiva care să se potrivească şi să ţi le provoace pe ale tale. Cel puţin, aşa se întâmplă cu mine şi asta am căutat întotdeauna. Nu şi cu Dora; ea a fost o fermecătoare tovarăşă de viaţă, cel puţin la început,

eu eram singur, ea la fel, şi părea normal să trăim împreună. Dar ceea ce încă mai sper e să găsesc pe cineva care să mă ajute să mă simt în contact cu lumea, ca şi cum ar fi într-adevăr important că exist, nu în sens intelectual, ci într-un mod direct şi omenesc. Nu cred că poate vreunul dintre noi s-o facă singur, nu complet. Avem nevoie de încă cineva: două minţi care să se întâlnească, două mâini care să se atingă, două inimi care să se unească.

Un plafon gros de nori acoperise soarele. Umbrele dispăruseră; lacul devenise cenuşiu ca oţelul, în aerul rece, Anne se înfioră.

— Hai să plecăm de-aici, propuse Josh.

Îşi luară repede puloverele şi canadienele din rucsacuri şi le îmbrăcară, revenind pe acelaşi drum prin jurul lacului.

— Vrei s-o iei tu înainte? o întrebă el.

— Perfect.

Şi porni, cu paşi întinşi. Coborârea era aproape la fel de grea ca urcuşul, fiindcă trebuia să-şi ţină echilibrul în locurile cele mai abrupte, dar, întrucât cerul se întuneca, Anne o luă aproape la fugă, cu genunchii îndoiţi, proptindu-şi picioarele pe

bolovanii îngropaţi adânc ca să nu alunece pe ţărâna şi pietrele desprinse de pe cărare. Îl auzea pe Josh în spatele ei, pas cu pas, şi se gândi la cuvintele pe care le spusese: *Gânduri care să se potrivească şi să ţi le provoace pe ale tale. Două minţi care să se întâlnească, două mâini care să se atingă, două inimi care să se unească.* Cuvintele i se repetau în minte odată cu ritmul paşilor. „Ce vorbe surprinzătoare”, îşi spuse ea. „Cei mai mulţi oameni nici nu s-ar gândi la ele, necum să le spună cu voce tare. E un om al ideilor şi al frazelor frumoase. Dar câte dintre ele sunt sincere?” *Poetul din mine o luase razna.* Spusese că învăţase să se controleze, dar probabil că n-o făcuse. Era plăcut să-l asculte, însă nu trebuia să ia în serios asemenea cuvinte fanteziste.

Simţi un strop de apă pe păr şi abia avu timp să se gândească la ploaie, când îşi dădu seama că era grindină. În mai puţin de un minut, mii de boabe de gheaţă începuseră să lovească poteca şi copacii, iscând un vuiet cutremurător. Anne icni, în timp ce îi bombardau capul. Se opri. Picioarele ei lăsau urme pe cărarea albită şi avea mâinile reci ca

gheaţa.

Din spate, Josh o apucă de braţ şi o trase după el, de pe cărare, în pădurea deasă de brazi şi pini. Zgomotul grindinei slăbi, ca şi cum s-ar fi închis o fereastră; deveni un răpăit inofensiv, undeva departe, sus. Scoase din raniţă un poncho şi îl întinse pe pământ, sub un pin Douglas.

— Aşteptăm să treacă, spuse el. Am un mare respect pentru furtunile de la munte.

Tremurând, Anne cotrobăi prin rucsac după pantalonii impermeabili al lui Gail.

— N-am adus şoşoni; sper că asta e ultima schimbare de vreme, cel puţin. Pentru un timp.

Josh chicoti. Scoase şi el nişte pantaloni de ploaie şi un termos.

— Ultima mea ofertă pe ziua de azi. Sper că bei cafeaua amară.

— Da. Întotdeauna faci planurile atât de minuţios? Sunt absolut impresionată.

Rezemându-se de un copac, Josh îi întinse paharul de plastic, plin cu cafea aburindă.

— Trebuie să te fi învăţat bunicul tău despre imprevizibilitatea muntelui.

— M-a învăţat, dar n-am mai făcut excursii de ani de zile.

— Ani? Eşti foarte puternică; umblai de parcă ai face-o în fiecare săptămână.

Anne zâmbi:

— Mult tenis şi chiar mai multă încăpăţânare.

Apucă paharul cu ambele mâini, încălzindu-şi-le. Micul luminiş unde stăteau semăna cu o peşteră ceţoasă, mărginită de brazi întunecaţi. Auzeau tunete îndepărtate şi ropotul constant al grindinei pe Acele şi ramurile de brad, departe, sus. Din când în când, câte un bob de gheaţă se strecura printre copacii deşi, săltând lângă el, pentru *a* rămâne ca o perlă pe pământul pădurii. Anne privi unul, în timp ce sorbea din cafea. Oftă, întinzându-i paharul lui Josh:

— Ce bună a fost. Uimitor, cât de repede se poate face atât de frig!

Josh luă o înghiţitură şi-i înapoie paharul.

— Cum de-ai ales domeniul divorţurilor? o întrebă el.

— Am descoperit că mă pricepeam. Am avut un caz greu, la New York, cam după un an de când intrasem

în barou; o prietenă de-a mea mi-a trimis un văr al ei şi erau mulţi bani la mijloc: copii, conturi, proprietăţi, chiar şi o fundaţie. Trei luni am tot negociat şi am ajuns la o înţelegere civilizată, fără vărsare de sânge şi ostilităţi majore. Era o atmosferă favorabilă şi pentru creşterea copiilor, probabil cea mai bună pe care am fi putut-o spera. Mi-a plăcut să fiu de folos în sensul ăsta.

— Te-ai gândit la copii.

— Ei erau cei mai importanţi. Nu aveau nimic de care să se ţină.

— Şi, pe urmă, te-am avut pe tine.

Anne clătină din cap:

— N-a fost chiar atât de dramatic. Aveau nevoie de cineva care să le explice ce se întâmpla cu părinţii lor. Am putut-o face şi i-am ajutat să simtă că oamenii încă mai ţineau la ei.

Josh luă paharul gol şi îl umplu din nou.

— Probabil că ţi-au fost foarte recunoscători. Câţi ani aveau?

— Nouă, unsprezece şi doisprezece.

— Vârste vulnerabile. Îţi place munca ta?

— Da, îl privi ea surprinsă. Ţie nu?

— Ba da; ne numărăm printre cei norocoşi. Ce anume îţi place? Să câştigi? Să ajuţi copiii? Să se facă dreptate?

— Toate. În caz că întrebi dacă-mi place să lucrez în domeniul încheierii căsniciilor, asta n-are nicio legătură.

— Mi-am cerut scuze pentru asta, în cabinetul tău. O mai fac şi acum, dacă vrei.

— Nu, n-ar fi trebuit să aduc din nou vorba. Atunci, m-a supărat foarte tare.

— Eu eram supărat, când am spus-o. A fost unul dintre acele momente când sar peste cal. Ştiu al naibii de bine că un avocat de divorţuri nu distruge căsniciile, nici relaţiile de orice alt fel; sunt distruse demult, înainte de a ajunge în biroul tău. Tot ce ai tu în faţă sunt dărâmăturile. De fapt, probabil că ai devenit foarte sceptică în legătură cu posibilităţile oricărei relaţii. Niciodată nu vezi începutul, când există speranţă; cunoşti numai reziduurile de furie, oboseală şi ranchiună. Cred că la asta mă gândeam în ziua aia, la distrugere în general, iar tu păreai preocupată să dărâmi, în loc de a construi.

Anne dădu din cap:

— Dar nu există nicio viaţă fără distrugeri. Datoria noastră este să le supravieţuim.

O privi lung.

— Crezi că asta e totul în viaţă? Să supravieţuim distrugerilor?

— Nu acelaşi lucru îl studiezi şi tu? Culturi care prosperă şi apoi dispar, fiindcă n-au putut supravieţui unei distrugeri de un fel sau altul?

Josh îi întinse paharul, observând cât de abil îndepărtase iarăşi conversaţia dinspre ea. Avea multă practică în acest sens, reflectă el.

— Studiez prosperitatea, în egală măsură cu distrugerea. Mă Interesează forţele care fac societăţile să înflorească, precum şi slăbiciunile care le împing la decădere. E la fel ca şi cu studiul oamenilor, să ştii: ce anume ne face să fim puternici şi creatori, cum devenim tot ceea ce putem fi. Şi, de asemenea, cum să supravieţuim distrugerii. De toate avem nevoie. Altfel, cum am putea fi complet umani, altfel decât construind societăţi, relaţii şi idei? Doar târându-ne de sub ruine nu am reuşi altceva decât să ne constituim liniile de apărare.

Anne tăcu. Îi dădu lui Josh paharul şi privi

crengile de deasupra, ascultând liniştea.

— Încercăm să mergem? Cred că furtuna a trecut.

— Şi eu.

Bău ultimele picături de cafea şi puse termosul la loc în rucsac. Părăsiră adăpostul poienii, Anne mergând în faţă, pe cărare.

Soarele strălucea printre nori şi, pe măsură ce aerul se încălzea, poteca începu să se umple de noroi. Era atât de alunecoasă, încât Anne îşi privea încontinuu picioarele. Ridică o dată ochii şi se opri brusc.

— Uite, spuse ea.

O ceaţă argintie plutea peste munţi, iar copacii verzi şi aurii, vârfurile de stâncă, piscurile colţoase – toate scânteiau în lumina blândă a soarelui, palide şi delicate ca o pictură pe voal.

— Ce frumuseţe, şopti Anne; avea faţa şi mâinile reci, de la ceaţă, şi părul umed, dar stătu nemişcată, pierdută în admiraţia peisajului de vis. Niciodată n-am văzut munţii arătând mai minunat.

Josh se opri în spatele ei, atingându-i braţul cu al lui. Aproape că se ciocnise de ea, când Anne se oprise atât de brusc.

— E foarte frumos, încuviinţă el. Dar prefer lumină de soare şi umbră. Îmi place o lume mai solidă.

— Îţi place arta care nu conţine decât lumini şi umbre? întrebă ea peste umăr, în timp ce-şi reluau drumul.

— Bine zis. Colecţionez tot felul de obiecte de artă. Am o colecţie reuşită; mi-ar plăcea să ţi-o arăt. După ce facem vizita la Muzeul Antichităţii, mergem să bem ceva la mine, apoi să luăm undeva cina. Dacă-ţi face plăcere.

— Sigur că da, răspunse Anne, rămânând atentă la cărarea alunecoasă, până ajunseră la poale.

Când fură din nou la maşină, soarele ardea puternic, iar norii se întinseseră la orizont, ca un lanţ de munţi mai îndepărtaţi.

Anne şi Josh îşi scoaseră echipamentele de ploaie şi le îndesară în spatele jeep-ului. Scoţându-şi cozorocul de tenis, ud, Anne îşi scutură capul. Ud leoarcă, părul îi încadra faţa într-o claie de bucle dezordonate. Josh o privea.

— Eşti foarte frumoasă, spuse el. Şi a fost una dintre cele mai plăcute excursii din viaţa mea. Îţi

mulţumesc.

— Şi mie mi-a plăcut. Şi-ţi mulţumesc pentru masă.

— Trufele au fost totul.

Scoase maşina pe drum, încetinind prin făgaşurile noroioase.

— Peste câteva zile, vom explora muzeul; te sun. Vei fi liberă în weekend?

— Nu, lucrez; am foarte mult de recuperat. Niciodată nu mi-am mai luat patru zile libère la rând.

— Atunci, mergem seara. Aşa va fi într-adevăr intim; doar câţiva paznici care să ne ţină companie.

Opri jeep-ul la intersecţie şi priviră amândoi traficul de pe şoseaua spre Tamarack.

— Mereu e un şoc să mă întorc în lume, murmură Josh; puse o mână pe a lui Anne. Îţi mulţumesc încă o dată; a fost o după-amiază cu totul deosebită.

Calmă, Anne îşi retrase mâna.

— Şi pentru mine, spuse ea.

Urmă o pauză în trafic, iar Josh înscrise maşina pe şosea. Merseră în tăcere până ajunseră la casa lui Gail şi Leo.

— Abia aştept să ne vedem la Los Angeles, spuse el.

Anne îşi luă rucsacul şi echipamentul de ploaie din spatele jeep-ului.

— Şi eu, răspunse. Cu multă nerăbdare.

În timp ce mergea spre casă, descoperi cu interes că vorbise serios.

Vince se afla la un picnic de Ziua Muncii, pentru colectare de fonduri, în munţii de lângă Denver, când Keith Jax îl găsi în sfârşit.

— Te-am sunat de trei ori. Ar trebui să-ţi concediezi valetul; nu-ţi transmite mesajele.

— Le-am primit. Vorbeşte mai încet.

Vince îl conduse de lângă grupul de oameni cu care vorbise, pe un culoar al uriaşei case, până într-un mic dormitor de oaspeţi. Casa îi aparţinea lui Sid Folker, un bancher care se număra printre principalii finanţatori ai *lui* Vince şi căruia, cu doar câteva zile în urmă, i se dezvăluise secretul că Vince avea în vedere o candidatură la preşedinţie.

— Putem sta aici câteva minute, spuse Vince.

— Auzi, ai putea măcar să-i oferi omului cum ar veni ceva de băut.

— Mai târziu. Spune-mi de ce ai venit.

— Christoase, Vince, abia am aterizat, de la Tamarack...

— De ce? Ce se întâmplă?

— Păi, prietena ta e acolo. Anne cum-îi-zice. Sora lui Gail.

Privirea lui Vince se fixă asupra lui.

— Ai văzut-o?

— Te cred. Lângă primărie, acum câteva seri; era cu Josh, Ştii, tipul Dorei. Fostul, cum ar veni.

— Durant? Ce naiba făcea cu el?

— De unde să ştiu eu? Mă rog, era şi Leo acolo, dar, ştii, când am văzut-o eu, vorbea cu Josh. N-am putut să mă apropii; era ditamai debandada. Aduseseră cisternele cu apă, înţelegi, în fine, toate astea le ştii, oprirea alimentării cu apă...

— Atâta tot?

— Păi, ce-am mai făcut, azi am cam stat cu ochii pe casa lui Gail şi au plecat pe la amiază. Anne şi Josh. Ştii, în excursie. Aveau rucsacurile la ei. Se vede că ăsta s-a agăţat bine de familia aia. Mereu l-am găsit cam ciudat. Oricum, ai spus că vrei să aflu ce voia...

— Şi ai aflat?

— Încă nu; cum era să ştiu dacă mai era cazul? Vreau să spun, asta s-a întâmplat în Iulie. Şi, ştii, povestea aia cu expediatul; nu ştiam nici pe asta dac-o mai voiai, cum ar veni. Sau ce-ai vrut să spui, exact. S-o plătesc, sau ce? Aşa că, oricum, m-am gândit că vrei să ştii că e acolo, aşa că am zburat încoace. Şi pentru asta merit un pahar, Vince, şi-o cină, şi pot să stau la tine peste noapte, corect? Şi mâine să mă întorc.

— Aici erai! Te-am căutat peste tot! Intră Sid Folker, amenințându-l pe Vince cu degetul. Oamenii vor să te vadă, domnule senator – zău că ştii cum să activezi mulţimile – şi poftim, te ascunzi. A, scuze, n-am vrut să vă întrerup.

Vince se ridică:

— Sid, ţi-l prezint pe nepotul meu, Keith Jax. Mi-am luat libertatea de a-l Invita astă seară; mi-e un fel de asistent neoficial şi-ncă unul al dracului de bun; de mare ajutor.

Folker scutură mâna lui Keith.

— Îmi pare bine, Keith. Oricine vrea Vince, e binevenit aici. Unchiul tău e un om Important,

Keith, un mare om, dar pariez că pe-asta o ştiai deja. Totuşi, ţine-te de el, şi o s-ajungi departe. Până-n vârf, într-acolo ţintim. Mergem ca pe roate – ai simţit, Vince? Pluteşte-n aer şi nimic n-o să ne mai oprească. Ei, dar, Keith, n-ai pahar! Hai s-o rezolvăm. Vince, vreau să cunoşti doi oameni care tocmai s-au mutat aici din California; şi-au ales preşedinte omul de-acolo şi le-am zis că s-ar putea să aibă şansa s-o mai facă o dată, aici în Colorado. Sigur că n-am spus nimic clar – mai întâi avem grijă de noiembrie viitor; te trimitem înapoi în Senat cu surle şi trâmbiţe – dar m-am gândit că o mică aluzie nu strică; oamenii ăştia merg pe cai foarte mari şi-s dornici să te cunoască. Keith, îmi pari genul de băiat care ştie să găsească şi singur drumul spre bar.

Keith îl privea pe Vince, cu ochii îngustaţi, încercând să asimileze toate informaţiile care-l bombardau.

— Sigur. Mulţumesc. Ne vedem mai târziu, unchiule Vince, la tine acasă, da?

— Absolut, răspunse Vince. Mă bucur să te găzduiesc, Keith; apartamentul ăla e al dracului de

pustiu, doar cu mine înăuntru. Este mult prea mare, firește, îi spuse el lui Folker, dar tot sper că voi găsi o doamnă superbă cu care să-l împart.

Folker mormăi:

— Îmi pare bine că ai adus vorba, Vince. Am una pe care cred c-ar trebui s-o cunoşti. Văduvă. Văduvele sunt bune, să ştii; nu le poţi învinui pentru că-s singure. E o dulceaţă, drăgălaşă şi simpluţă, o să-ţi placă. Stai pe aici până după fripturi; la desert, o s-avem un mic grup intim.

— În regulă, Sid. Eşti un prieten grozav. Îţi mulţumesc.

Dar nu la Sid se gândea, în timp ce reveneau spre *living room;* ci la Keith. Avea douăzeci şi opt de ani şi niciodată nu stătuse prea mult într-o slujbă, până nu i-o dăduse Leo pe cea de administrator adjunct la *Tamarack.* Şi îi datora totul numai lui Vince. Vince era cel căruia îi telefonase Keith din închisoare, cu doi ani în urmă; înjunghiase un barman, într-o încăierare pornită de la droguri, în faţa unui bar din Miami, şi nu voia să afle maică-sa. Aşa că Vince îi plătise cauţiunea şi-l despăgubise pe barman, Vince îi angajase avocat, Vince îl internase pe Keith într-

un spital de lângă Chicago ca să-şi facă dezintoxicarea. Şi tot Vince îl trimisese la Tamarack şi vorbise cu Leo să-i dea de lucru.

— Vreau să ştiu ce se întâmplă acolo, îi spusese el lui Keith. Ce face bunicu-tău, cât de mult extinde staţiunea, de ce se ţine Leo, de unde iau banii pentru extinderi... tot ce poţi afla. Stai cu ochii pe ei şi, dacă vreau să faci ceva, să fii gata. Voi plăti oricât îţi dă Leo. Dar dacă aud că iar te-ai luat de droguri sau bei mai mult decât te ţine, ai zburat. Marian şi Fred vor afla despre Miami şi despre spitalul din Chicago, iar Leo la fel. Şi-atunci n-ai decât să te întorci în magherniţele din Miami şi să faci laba cu drogurile şi curvele pân-o să fii tu ăla înjunghiat, probabil de unul care nimereşte mai bine ca tine, şi nimeni n-o să mişte un deget. E nevoie s-auzi mai clar de-atât?

Keith clătinase din cap şi se mutase la Tamarack.

Nu prea deştept, îşi spuse Vince, privindu-l pe Keith cum se îndrepta spre barul lui Sid Folker. Dar nici prost de tot. Şi fără urmă de sistem moral sau etic care să-l zăpăcească. Era chiar plăcut să aibă de-a «face cu el; băiatul era necomplicat, complet

egocentric şi credincios ca un căţel. Nici nu putea exista un asistent mai bun pentru Vince, care detesta surprizele, decât previzibilul şi transparentul Keith Jax.

— Deci, pe ce chestie făcea ăla valuri? întrebă Keith, când Vince sosi acasă, la miezul nopţii; stătea în bucătărie, bând dintr-un pahar înalt şi mâncând un tort de ciocolată din cutia cu care fusese adus de la cofetărie. Sifon cât încape şi-un strop de scotch, spuse el, când Vince îi privi paharul. Verifică sticla, dacă nu mă crezi.

Vince se rezemă de frigider.

— Povesteşte-mi despre mulţimea din Tamarack, de la primărie.

— Mare panaramă. Toţi cărau găleţi, iscălindu-se ca micii cercetaşi conştiicioşi, cum ar veni, primarul zicea cum că totu-i în regulă, toată lumea vorbea în acelaşi timp, vreo doi reporteri făceau poze... Adică, nebunie în toată regula.

— Trebuie să fi dat vina pe cineva. Cine-a fost?

— Nimeni. N-au acuzat pe nimeni. N-au făcut decât să se îngrijoreze cât o să ţină, şi dacă cisternele vor sta acolo toată ziua, ca să poată lua

apă oricând, şi dacă începeau să dreagă treaba, şi...

— Despre cine vorbeau? Cine trebuia să rezolve problema?

Keith ridică din umeri:

— Ăia. Mereu „ăia”, cum ar veni, ai observat? Primarul a spus că primăria şi compania vor plăti apa.

— Şi nimeni n-a învinuit compania?

— Din câte-am auzit eu, nu. Nu erau tocmai furioşi; îngrijoraţi, mai mult. Auzi, Vince, ăla zicea c-o s-ajungi preşedinte? E adevărat?

— S-ar putea!

— Mamăăă! Ce panaramă ar fi. Ei, dacă te pot ajuta, cum ar veni, înţelegi, orice vrei...

— Vreau să stai cu ochii pe situaţia din Tamarack. Nu fugi la Denver sau altundeva; acolo am nevoie de tine, Vreau să ştiu tot ce face Leo, cât de repede află ce s-a întâmplat cu bazinul, cât durează ca să rezolve. Şi femeia aia. Vreau să ştiu când e acolo şi cu cine se întâlneşte. Tot ce poţi afla.

— Nicio problemă. Asta-i tot? Adică, nu vrei decât să văd ce face? Nu-i nevoie s-o plătesc, cum ar veni, sau ceva? Vreau să spun, spune-mi doar ce vrei, şi o

fac, dar, dacă nu ştiu, mi-e mai greu.

Vince îşi simţi muşchii gâtului încordându-se, ca întotdeauna când era neputincios.

— Încă nu ştiu. Depinde de ce se întâmplă. Fii doar pe fază şi ţinem legătura.

— Corect. Ăă, Vince? Auzi? Dacă ajungi preşedinte, pot veni şi eu cu tine? Mi-ar plăcea, cum ar veni, să locuiesc la Washington.

— De ce nu? răspunse Vince, ieşind. Dacă eşti atent şi faci ce ţi se spune...

— Mamăă! exclamă Keith. Sigur. Mamăăă!

Vince închise uşa cabinetului în urma sa şi-i telefonă lui Beloit, care plecase de la Sid Folker înainte de a i se servi grupului intim desertul.

— Cât ai adunat astă seară?

— Şase milioane jumate. N-avem nicio problemă cu banii, Vince, ştii bine. Vom începe completarea listelor în plină formă. Ce-mi trebuie mie e un mai mare ajutor de la Comitetul Naţional; pot face mai mult pentru noi în culise, iar pân-acum n-au început. Dar ajungem noi şi acolo; sunt sută la sută sigur că da. Ai avut succes astă seară; le-ai fermecat pe toate cucoanele şi i-ai făcut pe bărbaţi să se

simtă ca la o şedinţă de cabinet. Ai talent la asta. Cum a fost văduva?

— Ca lumea.

— Atâta tot?

— Mai mult decât ca lumea. Rămân aici câteva zile, ca să ne cunoaştem mai bine.

— Nu-i la fel de isteaţă ca Maisie.

— N-am nevoie de femei isteţe ca Maisie. Care-i problema cu Comitetul Naţional? Credeam că i-ai atras de partea noastră.

— În curând. Uneori, e nevoie de un efort puţin mai mare. Am vorbit cu frate-tău; ţi-am spus?

— Nu. Când?

— Acu câteva zile. M-a refuzat; a zis că ofer prea puţin. Vrea un munte de bani, Vince. Nu mi se pare că arată ca un om intrat la apă.

— Este. Şi cu fiecare zi stă tot mai prost. Aşteaptă un timp, o să obţii ceea ce vrei. Trebuie să convingem şi familia.

— Tot nu-s alături de el?

— Vor fi. Mă ocup eu. Avem nevoie doar de doi, după care Charles o să poată supune la vot. Ai s-o capeţi. Las-o în seama mea, Ray; nu-ţiface griji.

— Nu-mi fac. Aştept doar.

„Şi eu”, îşi spuse Vince, trântind receptorul. Era o situaţie nesuferită. Prea multe stăteau în suspensie; prea multe pe care nu le ştia. Ce încerca să-i facă boarfa aia; ce aveau să facă pentru el lingăii din Comitetul Naţional înainte de campania electorală; ce marjă urma să aibă în alegerile pentru Senat, peste un an şi ceva. Era sigur că avea să câştige, ca data trecută, dar îi trebuia un avantaj enorm. Şi pusese în mişcare evenimentele din Tamarack, dar nu ştia dacă era suficient ceea ce făcuse.

Restul părea să-i scape de sub control. În ultimele două luni, pentru prima oară de când îl dăduse afară Ethan, Vince simţise, nu o dată, sfâşietoarea tortură a neputinţei, furnicăturile terminaţiilor nervoase silite să stea la un loc, tensiunea muşchilor cărora nu li se permitea să se repeadă.

— Futu-i, bombăni el în liniştea cabinetului.

Atinse cu degetul un *presse-papiers* rotund de sticlă, primit în dar de la Clubul doamnelor din Pueblo. Netezimea acestuia îl enerva; îi dădea o senzaţie lunecoasă şi nedemnă de încredere.

— Futu-i! izbucni, azvârlind greutatea prin

cameră. Obiectul lovi un lambriu, găurindu-l, ricoşă de două ori pe covor şi se rostogoli până sub masa unde se aflau vreo jumătate de duzină de fotografii ale Dorei. Josh, îşi spuse Vince. Curva aia umbla cu el. Nu numai că stătea la Gail şi Leo, dar mai ieşea şi cu Josh. Ce futu-i mama mă-sii cocea? O prevenise...

Privind gaura din lambriu, Vince ştiu că trebuia să ia situaţia în mână şi să pună oamenii să facă tot ce voia el, şi încă al naibii de repede.

Anne mergea încet prin galeria apartamentului lui Josh, privindu-i tablourile. O surprindea strălucirea şi varietatea lor, de la impresionişti francezi, până la miniaturişti.

— Categoric, nu numai lumini şi umbre, murmură ea.

Josh, aducând două pahare cu vin, o auzi şi surâse.

— Nu numai... nimic anume, în fond. Nu e ceea ce s-ar putea numi o colecţie orientată. Impresioniştii i-au cumpărat bunicii mei, când au fost în Europa; părinţii mei au colecţionat Picasso, Braque şi sculpturile eschimose din living; iar eu am cumpărat restul. Cea la care te uiţi e o istorie a familiei

Durant, în special a bunicilor, după cum şi-au croit drum prin întreaga lume. Habar n-aveau că îşi cumpărau opere de mare artă; le luau în urma câte unui capriciu, sau fiindcă le plăceau pictorii, când îi cunoşteau. Şi cred că le părea rău pentru ei, crezând că niciodată n-aveau să strângă bani, bunuri sau putere de orice fel.

— Considerau că bunurile erau mai importante decât arta? întrebă Anne.

— Nu, dar socoteau că banii sunt esenţiali, iar puterea utilă. Nu găseau nimic romantic la un artist flămând. Erau fabricanţi de oţel din Midwest, practici prin definiţie, dar deveniseră modeşti patroni ai artelor fiindcă îndrăgeau arta şi o considerau esenţială pentru a avea viaţa împlinită, şi pentru că realmente găseau de datoria lor, din moment ce aveau mulţi bani, să-i ajute pe artişti să supravieţuiască. Şi chiar să prospere.

Ajunseră în capătul galeriei şi intrară în *living room,* unde consola şemineului şi un perete întreg de rafturi erau pline de statuete ale eschimoşilor: păsările, urşi mari dansând, grupuri de familie şi morse cu pescari călări pe spinările lor arcuite, ca

nişte cowboys pe tauri nărăvaşi.

— Este cea mai spectaculoasă colecţie pe care am văzut-o vreodată, comentă Anne.

Josh dădu din cap.

— Toate piesele astea mi-au plăcut enorm, încă din copilărie. La moartea mea, toate le va primi un muzeu. Nu vreau să se împrăştie colecţia.

„Nu le va lăsa copiilor lui", medită Anne. „Sau nu intenţionează să aibă copii. Probabil că asta e; a trăit ca un om concentrat în întregime asupra lui însuşi". Şi Dora spusese că nu putea suferi copiii.

Se plimbă prin living, privind zecile de obiecte pe care le colecţionase – scarabei egipteni, amfore greceşti, cloisone-uri franţuzeşti, spărgătoare de nuci germane sculptate, casete ruseşti lăcuite, sculpturi de jad chinezeşti, măşti africane, salbe de pene din Noua Guinee.

Apartamentul era enorm – două apartamente combinate într-unul singur, îi explicase Josh – având camerele spaţioase şi cu plafon înalt mobilate – supramobilate, după părerea ei – cu antichităţi, canapele, şi fotolii umflate, sub ţesături uşor decolorate, şi covoare orientale cu desenele

estompate de secole întregi de paşi. Printre obiectele colecţionate se amestecau fotografii cu subiecte felurite – de la un pescar pe un trauler, până la bărbaţi şi femei – pe care Anne le recunoştea din ziare şi reviste.

Avea prieteni la fel de diversificaţi ca arta lui, îşi spuse ea.

— Vrei să vezi şi restul? întrebă Josh.

Anne dădu din cap şi reveniră prin galerie, spre celălalt capăt al apartamentului.

În dormitor, pe o masă rotundă, cu tăblia învelită în piele, se afla un grup de fotografii în rame de argint. Anne se aplecă să le vadă mai bine. Toate reprezentau aceeaşi pereche, un bărbat care ar fi putut să fie Josh şi o femeie frumoasă, înaltă, cu păr blond, buclat, tuns scurt, ca o caschetă.

— Părinţii tăi, spuse ea. Mă întrebasem unde or fi.

— Locul lor e în partea personală a casei, se opri Josh alături, privind şi el. Te-ar fi plăcut, Anne; admirau oamenii care-şi construiesc singuri viaţa, în loc s-o lase în seama altora.

Îi aruncă o privire scurtă.

— Nu ştii dacă e valabil şi pentru mine.

— Cred că este. Cred că ţi s-a întâmplat ceva, acum câtva timp, de-a dreptul distrugător. Ceva la fel cum a fost pentru mine moartea părinţilor, deşi nu m-aş gândi să compar suferinţele; fiecare suferă în felul său propriu. Dar nu te-ai lăsat vătămată definitiv; ţi-ai format propria viaţă şi ai devenit o femeie remarcabilă. Te admir pentru asta. Iar părinţilor mei le-ai fi plăcut mult. Hai înapoi în cabinet; servitoarea a făcut un paté şi trebuie să-l onorăm, altfel va fi dezamăgită. Apoi, putem merge la cină.

Fără s-o mai aştepte, porni înainte, comentând din trecere unele tablouri, spunând o anecdotă despre o gravură de Albers pe care o cumpărase la o licitaţie, relatând o întâmplare cu o schiţă de Miro din cabinetul lui. Parcă, observă Anne, ar fi fost îngrijorat că spusese prea mult, iar acum încerca să şteargă totul printr-un monolog uşurel şi amuzant, pentru a-i distrage atenţia dacă o tulburase cumva.

Dar nu era tulburată. Curios, în loc să se ferească de **el, îşi descoperea interesul faţă de tot ce avea de spus despre ea. Nu, nu tocmai, se corectă Anne grăbită. Nu avea nevoie de analizele lui; dorea**

numai o companie plăcută. Şi se părea că şi Josh voia acelaşi lucru. De-asta se simţeau atât de bine.

— Am rezervat o masă la *Les Plumes,* la opt şi jumătate, spuse el, în timp ce se aşezau pe o canapea prelungă şi adâncă din cabinet, dar putem merge mai târziu, dacă vrei.

Încăperea era destul de mică, nepretenţioasă, cu Pereţi verzi-închişi, rafturi de nuc lăcuit până în tavan, canapele şi fotolii de catifea reiată bej şi un şemineu de marmură verde. Şi pretutindeni se vedeau cărţi, îndesate pe rafturi, îngrămădite în teancuri precare pe podele şi pe pervazurile ferestrelor, răspândite pe mese, alături de reviste şi ziare de specialitate. Într-un colţ, sub alte cărţi, se afla un televizor; în apropiere, un pickup şi un compact-disc player.

Când intraseră, Josh pusese muzică, iar acordurile complexe ale unei sonate de Scarlatti umpleau camera. Anne ştia că în acea odaie îşi petrecea aproape tot timpul.

— Aş vrea să aud despre meseria ta, zise el, dându-i o farfurie. După un timp, toate cazurile de divorţ încep să pară la fel?

— Nu mai mult decât faraonii tăi egipteni, cred, răspunse Anne, întinzând paté pe o felie de pâine şi muşcând. O, ce bun e!

— Una dintre numeroasele specialităţi ale doamnei Ukimo. Ciuperci de pădure, cam patru soiuri, cred. Cunoaşte toate bucătăriile naţionale din lume; ea şi soţul ei au lucrat la ambasada belgiană din Franţa, la ambasada americană din Elveţia, apoi au venit aici şi s-au înscris la agenţia unde eu telefonasem chiar în aceeaşi dimineaţă. A reieşit că era o împerechere perfectă.

— Nu e servitoarea pe care o angajase Dora.

— Nu. N-a fost mulţumită, şi nici noi.

— A plecat în timp ce Dora era aici?

La şase luni după ce o angajase ea. Apoi, i-am angajat eu pe soţii Ukimo.

Anne îl privi, încruntându-se:

— Pe-asta de ce n-ai spus-o, în cabinetul meu?

— Dora se mândrea cu talentul ei de a angaja oameni. N-am considerat că era destul de important ca să i-o arunc în cârcă. Oricum, n-ar fi schimbat nimic.

— Nu, n-ar fi schimbat.

Continua să fie uimită de reţinerea lui. Ar fi putut folosi această informaţie pentru a slăbi imaginea vieţii lor casnice descrisă de Dora. Nu se întreba dacă Josh sau Fritz Miller luase hotărârea; era convinsă că îi aparţinuse lui Josh.

Oare ce îi mai ascunsese? Ce uimitor de puţin îl cunoscuse Dora, reflectă ea. Omul acesta avea atâtea calităţi de admirat.

— Ei, deci, vorbeşte-mi despre practica ta legală.

Anne îi descrise unele dintre cazurile care o interesaseră cel mai mult, fără a da nume, dar prezentându-i portrete sumare şi vii care însufleţeau oamenii în faţa lui Josh.

Acesta chicoti, când îi povesti despre un actor de televiziune care intentase acţiune de divorţ pentru, că soţia sa scosese din casă toate cele cincizeci şi patru de oglinzi şi, ulterior, îl pusese să aleagă între ea şi ele. Alesese oglinzile.

— Nu începi să-ţi pui întrebări despre priorităţile oamenilor? întrebă Josh. Trebuie să-ţi fie greu să ai de-a face cu ei zilnic, fără să-i judeci.

— Avocaţii emit mereu judecăţi, răspunse Anne. Cred că suntem cei mai necruţători critici dintre

toţi, fiindcă nu putem lăsa în urmă toate nebuniile şi minciunile ca şi cum ar fi doar o piesă de teatru proastă; trebuie să stăm până la ultima replică. Numai că nu ne exprimăm sentimentele; dacă suntem într-adevăr buni, nimeni nu ajunge să ni le cunoască. Tu ai mai mult noroc: toţi clienţii tăi sunt morţi de patru mii de ani.

— Nu prea mult noroc. De multe ori, chiar şi o minciună ar fi un motiv de veselie. Liniştea mormântului e un obstacol categoric în calea cercetării.

Zâmbiră amândoi, după care rămaseră tăcuţi. Josh umplu iarăşi paharele şi se rezemară de spătarul adânc, confortabil, al canapelei. Dincolo de ferestre, luminile din Santa Monica străluceau ca un mozaic în întuneric, licărind uşor în căldura de la jumătatea lunii septembrie; în cameră, Anne simţea aerul răcoros cuprinzându-i uşor gleznele. Oftă. Pradă unui impuls, se descălţă şi-şi strânse picioarele sub trup, cuibărindu-se în colţul ei de canapea.

— Îmi pare rău că trebuie să ieşim, murmură ea.

— Nu mai ieşim, răspunse imediat Josh. Putem găsi ceva aici. Doamna Ukimo e liberă astă seară,

dar putem da o raită prin frigider.

Privi rochia de mătase roşie a lui Anne şi jacheta verde ca pătrunjelul, cerceii aurii cu rubine, colierul din verigi de aur florentin.

— S-ar cădea să-ţi ofer eleganţă şi specialităţi franţuzeşti. Asta plănuisem pentru azi. Dar dacă preferi supă şi salată, nu mai pot contribui decât cu lumina lumânărilor.

— O primesc, cu condiţia să fie în camera asta.

Josh se aplecă şi ridică de pe podea un telefon, pe braţul canapelei.

— Sun la restaurant. Îmi plac gusturile tale; ţi-am mai spus-o, nu? Aici mănânc când sunt singur. E mai plăcut decât în toate restaurantele la un loc.

— Gătesc destul de bine, spuse Anne, dacă pot face ceva".

— În mătase roşie, nu. Poate o facem şi pe-asta, cândva, dar nu astă seară. Dacă n-ai nimic împotrivă.

Anne clătină din cap.

— E bine aşa.

— E chiar mai bine.

Tocmai forma numărul restaurantului, când

sonata de Scarlatti se termină.

— Vrei să alegi altceva? întrebă Josh dezinvolt.

În ciorapi, Anne se duse la dulap şi deschise sertarele. Sute de discuri erau aranjate în ordine alfabetică. Alese trio-uri de Beethoven şi Mozart şi puse primul disc, în timp ce Josh închidea telefonul.

— Mulţumesc, spuse el.

Şi abia atunci, în timp ce se ghemuia la loc pe canapea şi notele primului trio începeau să plutească prin cameră, Anne îşi dădu seama cât de diferită era seara aceea de cea pe care o prevăzuse sau de o seară normală acasă, când îşi punea singură muzică în apartamentul tăcut şi gătea cina pentru o persoană în bucătăria pustie, după care citea sau se uita l-la un film în liniştea din cabinetul ei. Atât de diferită, îşi spuse ea; dar cât de uşor şi firesc o acceptase şi cât de puţin complicat părea totul.

„Va trebui să mă gândesc la asta”, reflectă ea. „Dar mai târziu; nu acum. În momentul ăsta, zău că nu vreau să-mi pierd vremea”.

Capitolul 13

Keith se repezi să-l prindă din urmă pe Leo, împiedicându-se de un coş cu hârtii şi lovindu-se cu şoldul de colţul unui birou.

— Leo! strigă el, ieşind în goană pe alee. Hei! Leo!

Leo scoase capul din maşină:

— S-a-ntâmplat ceva?

— Vreau să merg şi eu. O.K?

Ocoli grăbit prin faţa maşinii şi se aşeză pe fotoliul din dreapta.

— Vreau să ştiu ce se întâmplă. E-n regulă, da, Leo? Jumate din timp, am senzaţia că toţi de pe-aici ştiu fel de fel de chestii, numai eu nu.

Leo ridică din umeri, în timp ce demara.

— Poţi să vii, dar n-are nicio legătură cu tine. Tu ocupă-te doar de muntele Tamarack, Keith; altă grijă n-ai.

— Mda, bine, dar îmi fac griji şi cu compania, înţelegi. Vreau să spun, am cinci la sută din ea, de la bunicul, aşa că devin parte interesată, nu? Cum ar veni, dacă unchiul Charles o s-o vândă vreodată, va

avea nevoie de, ştii, votul meu. Iar compania a intrat în rahat cu apa – am înţeles şi eu atâta lucru – aşa că m-am gândit că dacă se află ce s-a întâmplat, ar trebui să ştiu şi eu.

Leo îi aruncă o privire scurtă. Părul său blond-nisipiu era pieptănat cu grijă, barba rară şi spălăcită tunsă, cămaşa în carouri călcată proaspăt. Un tânăr vioi şi perfect prezentabil. Nu era vina lui că Leo nu putea să-l agreeze. În tăcere, conduse cu viteză maşina prin oraş. Străzile erau liniştite, acum când weekend-ul de Ziua Muncii încheiase sezonul estival, iar oamenii care locuiau în Tamarack se plimbau pe trotuarele pustii şi-şi opreau maşinile în spaţiile de parcare ca şi cum şi-ar fi redescoperit propriul oraş. Cei câţiva turişti încă prezenţi mergeau spre munţi ca să admire coloritul în schimbare, umblau prin magazine după chilipiruri din afara sezonului sau stăteau pe terasele cafenelelor, în lumina piezişă şi caldă a toamnei, lăsând somnolenţa oraşului să-i încetinească, la fel ca pe toţi ceilalţi, în intervalul dinainte de sosirea zăpezilor şi a forfotei miilor de schiori. Era o perioadă a anului care lui Leo îi plăcea în mod

deosebit, când îşi putea imagina oraşul ca fiind din nou un cătun izolat de munte, unde toată lumea se cunoştea cu toată lumea şi toţi munceau împreună pentru a trece în confort şi siguranţă prin cel mai aspru dintre anotimpuri.

Dar nu la fel se întâmpla şi în această lună septembrie. În acea frumoasă toamnă aurie, oamenii erau temători şi pe mulţi îi pândea panica. Părinţii îşi duceau copiii la doctor să-i examineze sau se întâlneau în grupuri, vociferând în faţa primăriei când mergeau să ia apă şi trimiteau scrisori la *Tamarack Times* cerând să afle ce făcea oraşul pentru a-i apăra. „Mai întâi, E.P.A. ne spune că tot capătul de est este în nesiguranţă", protestau scrisorile, „iar acum, nici apa nu mai e sigură. Cine răspunde?"

— Cine răspunde?

Strigătul se înteţea tot mai tare. Începuse sub forma unei întrebări neliniştite, seara, la primărie; acum, peste nicio săptămână, devenea un rostogolit de tunet prin oraş, crescând spre un muget de întrebări alarmate şi furioase. CE SE ÎNTÂMPLĂ AICI? CINE-I VINOVATUL?

Şi era uşor de găsit un vinovat. Leo ştia că, atunci când în oraşul unei companii se întâmplau fapte rele, vina cădea întotdeauna în spinarea companiei.

Coti pe şoseaua care urca treptat spre capătul de est şi Wolf Creek Pass.

— Deci, ce-au descoperit? întrebă Keith.

— Nu ştiu. Bill m-a sunat la telefonul din maşină şi mi-a spus că I se pare că au ceva să-mi arate.

— Unde?

— Sub Mother Lode[3].

— Vechea mină? Aia n-are nimic pe-aproape.

— Şanţul de drenaj.

Leo coti pe un drum îngust, prunduit, care urca în zigzag pe o pantă prelungă, pe lângă minele vechi aproape ascunse printre tufişuri şi mici stejari noduroşi. Peste câteva minute, ajunseră la o camionetă parcată. Dincolo de ea, drumul era blocat cu bolovani şi boscheţi dezrădăcinaţi.

— Bill, strigă Leo şi, nu departe, un bărbat înalt se întoarse şi porni spre ei.

— Mă bucur că te văd, spuse Bill Clausan, în timp ce-şi strângeau mâinile; „porniră în susul pantei,

---

[3] **Filonul mamă.**

alăturându-se altor doi. Suntem convinşi că asta e, Leo. A fost o alunecare, şi-ncă una destul de zdravănă. A tăiat pe-aici, a traversat drumul şi s-a prăvălit în canalul de drenaj.

— Ai idee din ce cauză?

— Deocamdată, nu. Am avut unele activităţi seismice în ultimele câteva săptămâni, mărunţişuri, dar poate suficiente ca s-o declanşeze. Poate să fi fost un accident care-şi aştepta ocazia.

— Keith, du-te sus şi vezi dacă poţi descoperi de unde a pornit, spuse Leo. Poate afli cum s-a întâmplat. Noi coborâm la şanţ.

Porni împreună cu Bill în jos pe povârniş, urmând brazda tăiată de pământ şi pietre în timpul avalanşei. Când ajunseră la canalul de drenaj, săpat cu treisprezece metri mai jos, se opriră privind blocurile de beton sfărâmate. Ethan construise canalul cu cincisprezece ani în urmă, în cadrul unei extinderi a vechiului sistem hidrotehnic clădit imediat după sosirea lui în Tamarack. Săpase un mic bazin de acumulare, cu un baraj, la cinci kilometri în amonte faţă de oraş, cu o conductă până la staţia de epurare şi pompare a apei.

Bazinul se afla mai sus de toate minele vechi din zonă, în afară de Mother Lode, cea mai mare, care cândva produsese minereu de argint în valoare de milioane de dolari. Când săpau, urmând filoanele de argint, minerii aruncau volume Imense de stâncă sub deschizătura fiecărui tunel, unde se formau movile mohorâte de deşeuri: bolovani şi pietre negre, împrăştiate peste pantele verzi. Nu erau frumoase, dar minerii se gândeau la argint, nu la frumuseţe. Ceea ce nu ştiau ei era faptul că nu erau nici sigure. Erau pline cu minerale toxice.

Când minerii au abandonat Tamarack-ul, apa izvoarelor subterane a început să inunde kilometrii de galerii şi să se scurgă afară printre reziduuri, luând cu ea concentrări mari de plumb, seleniu, arsenic şi alte minerale, înainte de a se vărsa în Tamarack Creek. Dacă era lăsată, de capul ei, apa contaminată avea să curgă în bazinul de acumulare şi să otrăvească toată rezerva de apă a oraşului. Aşa că Ethan săpase un şanţ de drenaj, betonat, pentru a devia apa poluată până într-un punct din aval de bazin.

— A mers perfect cincisprezece ani, murmură Leo,

îngenunchind şi trecându-şi degetele peste betonul sfărâmat; mâna i se umezi, de la apa ce se scurgea prin spărtură, coborând spre Tamarack Creek şi bazin; se ridică şi şi-o şterse de pantaloni.

— Îl reparăm imediat. Dar bazinul...

Schimbă cu Bill o privire lungă.

— Va trebui să-l golim, spuse Bill. Cincisprezece milioane de galoane de apă. Şi, probabil, să excavăm şi mâlul de pe fund, câteva degete sau chiar mai mult; cred că asta-i revine laboratorului de analize din Denver. Iisuse, să excavăm opt acri de nămol. Nu văd cum ar putea dura mai puţin de-o lună. Poate două, trei.

Keith coborî nesigur panta, auzind ultimele cuvinte.

— Mamă! exclamă el. O să coste căcălău. Şi-n tot timpul ăsta, va trebui să aducem apă cu cisternele. Mamăăă! Ce porcărie.

Crezi că zeii s-au supărat pe familiile Chatham şi Calder?* întrebase Leo în glumă, prima oară când descoperiseră problema apei. Ce naiba se întâmpla? Apăreau prea multe crize nenorocite în acelaşi timp. N-avea niciun sens să... *Iertaţi-mă, parc-aş fi

paranoic.

„Nu-s chiar atât de multe crize”, reflectă el. „În fond, Tamarack-ul e staţiune turistică de patruzeci de ani, în continuă dezvoltare, şi în tot acest timp am avut doar două probleme majore: le-am trezit interesul celor de la E.P.A. Şi s-a produs o alunecare de teren, probabil din cauza unui mic cutremur. Nu prea sunt motive să credem că zeii s-au înfuriat pe noi”.

— Şi ziarele, spuse Keith, vorbind mai repede. Trebuie s-avem grijă să n-audă, nu? Vreau să spun, nu e cazul ca turiştii să afle că peste tot e, cum ar veni, otravă...

Văzu chipul lui Leo şi lăsă fraza neterminată.

— Ai aflat de unde-a început? îl întrebă acesta.

— De sus, la baza versantului. Un cutremur trebuie să fi fost, altceva nu se mai întâmplă pe-acolo. Vreau să spun, dac-am fi avut un viscol, ştii, sau ploi cu găleata, cum ar veni, cred că putea fi şi efectul lor, dar e septembrie şi nu s-a-ntâmplat nimic.

Leo lovi cu piciorul o piatră, dând-o de-a rostogolul pe povârniş.

— Hai să reparăm drăcia, îi spuse, el lui Bill. Adu azi aici o echipă; cel puţin, vom împiedica să mai intre în apă mizeria asta. Iar eu aduc nişte pompe de la Durango, pentru bazin. Va merge mai uşor dacă reuşim să terminăm până nu dă ninsoarea.

Ştia că nu se putea; la sfârşitul lui septembrie ningea întotdeauna. Dar zăpada avea să se topească în următoarele zile calde, ninsorile şi dezgheţurile continuând până când perioadele de căldură se sfârşeau sau stratul de zăpadă devenea prea gros ca să se topească într-o singură zi. Oricum, trebuia să aibă în vedere timpul. *Poate ar trebui să sacrificăm o capră. Sau să-i găsim pe vreunii dintre indienii Ute care au trăit pe-aici şi să le cerem să ne facă un dans de-al lor.*

„Of, pentru numele lui Dumnezeu”, îşi spuse nervos Leo; „ce naiba se întâmplă cu mine? N-a fost decât o biată alunecare de teren. Să nu facem din ea o tragedie greacă”. Urcă panta, cu paşi prelungi, printre pietrele rostogolite. O parte pozitivă a situaţiei, poate singura ei calitate, era aceea că-i trezise interesul lui Keith. În mod normal, părea să-l doară-n cot de companie, iar Leo avea mereu

îndoieli că avea să facă mulţi purici pe acolo. Acum, deodată, părea foarte interesat, captivat chiar. Poate că, până la urmă, avea să se dea pe brazdă.

— Haide, Keith, îl chemă Leo, punându-i prietenos o mână pe umăr. Să ne apucăm de treabă.

— A sosit domnul Durant, îi spuse lui Anne portarul la telefon.

Anne dădu să-i zică că avea să coboare imediat, apoi se răzgândi.

— Trimite-l sus.

Niciodată nu invitase pe nimeni în casa ei; chiar şi când Josh o condusese acasă, în urmă cu o săptămână, după ce luaseră cina în locuinţa lui, nu-l poftise în apartament. Acum, însă, dorea ca el să-l vadă.

— Bună dimineaţa, o salută el, când îi deschise. Am venit mai devreme; dacă nu eşti gata, aştept.

— Doar câteva minute. E cafea în bucătărie.

Rămas singur, Josh găsi cafetiera şi o cană. Sorbind din cafea, se rezemă de uşa bucătăriei, privind livingul prelung, cu masa de sufragerie într-un capăt, inundată de lumina soarelui printr-un perete de sticlă. Totul era alb. Existau câteva

accente surprinzătoare de culoare, dar impresia generală era aceea a albului: podele de lemn alb, lustruite ca oglinda, canapele şi fotolii albe, pereţi albi, lămpi albe de oţel şi mese albe cu placă de sticlă. După câteva momente, Josh se putu concentra asupra culorilor: masa de sufragerie era din granit verde-închis; pe ea se afla macheta unei sculpturi de Wolock Werner din răşini acrilice.

Covoarele dintre cele două grupări de mobilier erau orientale, cu nuanţe roz, albastre şi verzi. Pe pereţi se aflau tablouri abstracte, vârtejuri vii de culoare pe care Josh le recunoscu, de Zorach, Putterman, O'Keefe, Bartlett şi Rothenberg; numai femei, remarcă el.

Anne îşi puse valiza lângă uşa din faţă. Purta blugi negri strânşi pe picior şi o cămaşă de mătase albă.

— Sunt gata, anunţă ea, începând să coboare jaluzelele translucide, pliate în formă de acordeon, peste ferestrele livingului. Vrei să vezi şi restul înainte de a pleca?

— Da, răspunse Josh.

O urmă pe lângă bucătăria complet albă, până într-un hol scurt, de unde privi camera care era în

mod clar dormitorul lui Anne: o încăpere elegantă, cu covor brodat verde-pal, un pled alb cusut cu flori albe, draperii îndungi albe şi verzi-gălbui deschise şi mobilier de piele. Era o odaie răcoroasă şi senină. Josh stătu în uşă, încercând să-şi imagineze un moment pasional, un gând sau un vis de acel gen, petrecându-se înăuntru. Nu reuşi.

— Aici este biblioteca, spuse Anne, chemându-l în camera următoare. Rafturi albe acopereau toţi pereţii, plini cu cărţi aranjate în perfectă ordine; mobila avea tapiţeria din pânză de culori închise, iar biroul modern, de oţel şi sticlă, avea placa liberă. Nimic nu stătea nelalocul său.

Nu exista cameră de oaspeţi. Şi nici fotografii înrămate, nicăieri în tot apartamentul.

— Mă uimeşte, zise Josh, pe când reveneau în *living room.* Strălucitor şi dramatic. Ca un tablou.

— Mulţumesc, răspunse Anne. Aşa m-am gândit şi eu, de la bun început.

O pictură, un decor de teatru, o ilustraţie, reflectă el. Nicio Carte uitată la întâmplare, niciun tablou strâmb, niciun teanc de ziare îngrămădite pe mese sau pe jos. Nimic aglomerat. Decoraţiuni superbe şi

perfecţiune îngheţată; înaltă clasă, înaltă tehnicitate şi niciun fior de emoţie plutind pe nicăieri. Întregul apartament era amorţit ca sub efectul unui anestezic. O privi pe Anne în timp ce se uita prin propriu-i living şi-i văzu expresia feţei schimbându-se, devenind îngândurată, apoi uşor nedumerită. Se întrebă dacă îşi vedea propria casă prin ochii lui şi o compara cu a lui. Aşa cum îşi imagina acum apartamentul, i se părea încărcat, dezordonat, chiar puţin cam destrăbălat. Se întrebă ce părere îi făcuse lui Anne, în comparaţie cu lumea ei albă, şi ce părere avea şi despre el. Îi trecu prin minte că nu avea nici cea mai vagă idee despre opinia lui Anne faţă de el însuşi.

— Îmi aminteşte de Dieberkorn, spuse Josh, gesticulând spre *living room.* Toate liniile astea clare de demarcaţie. Dar nu l-ai lua ca model, nu-i aşa, de vreme ce nu e femeie.

Anne îl privi surprinsă:

— Ai recunoscut pictoriţele? De multe dintre ele, majoritatea oamenilor nici n-au auzit; nu sunt deloc cunoscute.

Josh zâmbi:

— Aş fi putut încerca să mă prefac, dar adevărul e că m-a ajutat cineva. Am o prietenă pe care o interesează pictura feminină şi îmi dă să citesc cărţi. E membră în comitetul director la Muzeul Comitatului LA. Şi la cel de Antichităţi. Cred că speră să descopere că unele dintre marile morminte egiptene au fost proiectate de femei, dar până acum n-a găsit nicio dovadă.

Anne dădu vag din cap, privind în jur, prin apartament.

— Am cam terminat; să mergem, mai bine. Avionul nu pleacă la zece?

— Da.

„Îi duse valiza şi o aşteptă în timp ce îmbrăca un blezer albastru de piele şi încuia uşa.

— De ce colecţionezi numai tablouri pictate de femei? o întrebă Josh, în timp ce coborau cu liftul.

— Mă interesează opera lor. La fel ca pe prietena ta de la muzeu. Şi-mi place cum lucrează; multe dintre tablouri au o anume ferocitate, înţelesuri ascunse, straturi ale sensurilor pe care îmi place să le descifrez. Şi se găsesc destui amatori de picturi ale bărbaţilor.

— În tablourile lor nu găseşti ferocitate?

— Nu de acelaşi fel.

— În ce constă deosebirea?

— În forţă. Bărbaţii cred că o au, indiferent dacă e adevărat sau nu. Femeile, în majoritate, ştiu că nu o au.

Josh înălţă din sprâncene:

— Şi-ţi place ferocitatea care provine din neputinţă?

— Nu. Îmi place ferocitatea provenită din lupta pentru a ieşi de sub dominaţie.

— Ştim cu toţii cum e, spuse Josh. Nu poţi crede că toţi bărbaţii au putere, sau că măcar ştiu cum s-o obţină.

— Au mai multă decât femeile şi-şi închipuie că e dreptul lor. Femeile o văd ca pe un premiu sclipitor, la capătul unei lupte îndelungate.

Privi pe fereastră, la traficul de sâmbătă pe drumul spre aeroport.

— De exemplu, unde ţi-s reginele egiptene în picturile mormintelor? În fresce, întotdeauna le-am văzut stând în spatele faraonului, înalte cam până la nivelul mâinii lui. Iar dacă stau aşezate alături de el,

îi vin până la genunchi. Poate nici măcar atâta.

Josh îi aruncă o privire:

— Isis avea o putere enormă.

— Nu e drept. Ea era zeiţă. Zeii şi zeiţele joacă după alte reguli.

— Cu siguranţă, zâmbi el. Ştii povestea despre felul cum şi-a căutat Isis soţul, pe Osiris, după ce a fost ucis, tăiat în paisprezece bucăţi şi împrăştiat prin toată ţara?

Anne clătină din cap.

— Ei bine, a găsit bucăţile, le-a pus la loc şi l-a readus la viaţă. E varianta egipteană a învierii. Dar poţi să zici şi că e o poveste a timpurilor noastre. Fără femei, bărbaţii n-ar mai fi întregi.

Sprâncenele lui Anne se arcuiră.

— E prea frumos ca să fie adevărat.

Oprind la un stop, Josh se întoarse spre ea:

— Ştii, abia acum mi-a venit ideea, pentru prima oară. Nu-i rea. S-ar putea să scriu un articol.

— Dar n-o crezi cu adevărat.

— Ba da, răspunse el calm.

Semaforul se mută pe verde şi porniră mai departe. Tăceau.

— Ai vorbit cu Leo despre ceea ce se întâmplă la Tamarack? întrebă Josh după un timp.

— Nu, doar cu Gail. Dar tu?

— I-am telefonat ieri. Văzusem articolul din LA *Times* despre aprovizionarea cu apă din Tamarack şi o referire la poluarea bazinului de acumulare şi m-am întrebat ce se petrecea. Gail n-a spus?

— A spus că golesc bazinul şi totul e sub control, dar părea îngrijorată.

— Se întâmplă multe.

Opri într-un spaţiu de parcare, lângă aeroport.

— Leo a spus că fac nişte lucrări de întreţinere la telecabină, azi după-amiază, şi mă invită la o plimbare. Vrei să vii şi tu?

— Nu pot; i-am promis lui Gail că merg cu ea şi cu copiii la cules de ciuperci, pe Hayes Creek.

Josh luă valizele de pe bancheta din spate a maşinii.

— Ţi-a spus că m-a invitat mâine seară la cină?

— Da. Cred că vrea să ne dea o mână de ajutor.

O privi pieziş:

— Crede că avem nevoie?

— Sunt sigur că o crede, despre mine, zâmbi vag

Anne.

În zâmbetul ei se simţea o tristeţe care îl mişca pe Josh; întinse mâna să şi-o pună peste a ei. Dar n-o făcu; în schimb, se întoarse să încuie maşina, amintindu-şi că Anne îi dăduse de înţeles, nu o dată, că nu dorea să fie atinsă. Chiar şi în apartamentul lui, nu se îndepărtase toată seara de camaraderia rece şi-i urase noapte bună, în holul blocului ei, cu aceeaşi faţă şi voce publică, amabilă, pe care o afişa din seara de la Timothy, când începuseră, din adversari, să devină... ce? se întrebă Josh. Iar acum, ce erau? Cunoştinţe. Amici. Poate pe cale să se împrietenească.

Dorea mai mult? Of, ce naiba, îşi spuse el, sigur că dorea mai mult. Dorea, cel puţin, să afle cum era Anne în realitate. Voia să treacă dincolo de amorţeala care-i bântuia aparenţa, până la emoţiile care trebuiau să se găsească înăuntrul ei. Voia să afle dacă puteau împărtăşi un moment de bucurie.

— Nu mergem? întrebă Anne.

Îl privea nedumerită, cum stătea lângă maşină, cu cheile în mână şi privirea pierdută în zare.

— Hai, răspunse el înviorându-se.

Trecură prin mulţime spre poartă şi se opriră la coada pentru controlul biletelor. Josh aruncă o privire spre Anne, lângă el, citind absentă biletul. Era atât de aproape, încât îi putea simţi parfumul părului; şi se afla mai departe de el decât orice altă femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Anne făcu un pas lateral, indiferentă, luând distanţă. „E sperioasă", îşi spuse Josh; „ca şi cum ar ţine un şanţ de apărare între ea şi lume. Dar şi foarte inteligentă, plină de succes, cu conversaţie agreabilă, fermecătoare, spirituală şi enigmatică, plină de o nemărginită tristeţe în adâncul ei. Să fiu al dracului dacă nu vreau mai mult decât o camaraderie oarecare. Cât mai mult timp cu ea şi încă de-o mie de ori pe-atâta".

Când Anne sosi, William o aştepta pe terasă. Îi apucă amândouă mâinile în ale lui şi le strânse cu putere, înainte de a o trage spre el, s-o sărute zgomotos pe obraji.

— N-ai venit la Lake Forest, aşa că am venit eu aici, spuse el. Deşi, se vede şi cu ochiul liber, nu? Marian spune că mereu fac aşa. Probabil că are dreptate. Ceea ce e evident explică foarte multe, să

ştii.

— Mă bucur că te văd, spuse Anne.

Îşi trase un scaun lângă al lui. – Erau singuri în toată casa.

— Vii azi după-amiază cu noi să culegem ciuperci?

William clătină din cap. Era scund, ca Vince, şi cam rotunjit, cu o burtă care-i întindea nasturii vestei. Chipul îi era jovial, roşu în obraji şi cu o mustaţă îngrijită care tremura când expedia cuvintele şi frazele cu rapidă fervoare din gura sa mică şi precisă.

— Azi după-amiază nu pot ieşi; am de scris nişte scrisori. Despre problema asta cu rezervorul. Îngrozitoare situaţie. Dar mai rău e că ziarele – şi televiziunea – insinuează că Tamarackul ar fi un loc periculos. Leo spune că a auzit de un articol publicat la Los Angeles; l-ai văzut? Sigur că da; acolo locuieşti. Era vorba despre turiştii care-şi contramandează vacanţele la schi până la care mai sunt câteva luni, fiindcă îi îngrijorează apa! Mare blestemăţie; cum au aflat aşa de repede? A apărut la New York şi Chicago, încă înainte de a o fi publicat *Tamarack Times.* N-au nicio scuză, gurile astea de

petice. Dacă eram într-un război, am fi putut să pierdem din cauza asta. Dar o să am eu grijă; câteva scrisori la redactorul şef, explicând cât de simplă e problema şi ce repede o vom rezolva... asta va pune capăt contramandărilor. Arăţi foarte drăguţ, Anne; Mi-a fost dor de tine, să ştii. Sper c-o ştii.

Anne dădu din cap:

— Şi mie mi-a fost dor de tine. Mă tot întrebam dacă eşti fericit.

William o privi cu ochii îngustaţi:

— De ce?

— Mă gândeam că au existat unele perioade când n-ai fost.

— Ei bine, da, au existat. Şi mai există şi-acum. Dar nu vorbesc despre ele. Nu ţi-am vorbit niciodată despre asta, nu-i aşa?

— Nu. Doar că uneori arătai nefericit.

— Auzi. Erai o fetiţă cu spirit de observaţie, aşa-i? Ei bine, probabil că erau momentele în care mă gândeam că ar fi trebuit să mă însor. Toţi ceilalţi o făcuseră, înţelegi, iar eu" încă mai ardeam gazul ca un soldat în permisie. Niciodată nu m-am gândit că aş fi un muieratic perpetuu; mereu crezusem că

Vince ar fi acela... deci, ce ziceam? Despre căsnicie. N-am făcut-o niciodată şi am început să mă simt omis din toate – omis din *viaţă,* mai mult sau mai puţin – dar n-am cunoscut pe nimeni care să vrea să trăiască toată viaţa cu mine. Poate ar trebui să-mi găsesc pe cineva acum, când am trecut de şaizeci de ani, şi nu mi-a mai rămas prea mult timp ca să mă pocăiesc pentru o greşeală sau să comit alta, ceea ce ar fi şi mai grav. Ce crezi?

Anne zâmbea.

— Cred că dacă eşti gata să te însori, vei întâlni o femeie pe care ţi-ar plăcea s-o iei de soţie.

— Chiar aşa? se rezemă William de spătar. Am auzit că nici tu nu te-ai măritat niciodată. Nu erai gata?

— Probabil. Şi altceva, ce-ai mai făcut?

William o ameninţă cu degetul:

— Exact asta mi-au spus că Vei face. Nu vorbeşti despre tine, aşa au spus; te fofilezi cerându-le oamenilor să vorbească despre ei înşişi şi, bineînţeles, o fac întotdeauna, fiindcă abia aşteaptă să-i întrebe cineva. Nu sunt de acord, domnişoară; când doi oameni conversează, îşi răspund unul

altuia la întrebări. Acum, vreau să ştiu ceva despre tine. Eşti fericită?

— Da, răspunse Anne.

— Chiar eşti? Nu te amăgeşti numai?

— Dacă asta fac, şi mă simt fericită, nu e acelaşi lucru?

Bătrânul se încruntă.

— Asta pare o întrebare avocăţească încuietoare. Eşti mulţumită? Ăsta-i cuvântul! Ce zici? Eşti mulţumită?

Anne ezită.

— Nu ştiu.

— De ce?

— Nu ştiu. Nu mă gândesc la asta; sunt prea ocupată. Şi, la ce bun? Dacă nu sunt mulţumită, bătăile de cap nu-mi ajută, iar dacă sunt, n-am de ce să-mi fac griji.

Oamenii nu-mi pun asemenea întrebări. Nimeni din familie nu mi le-a pus.

— De ce nu ţi le-au pus? Cu toţii se întreabă aceleaşi lucruri ca mine.

— Cred că se tem să mă întrebe prea multe, fiindcă atunci s-ar putea pomeni vorbind despre

Vince.

Tăcură câteva clipe.

— Vrei să vorbeşti despre el? întrebă William.

— N-am de gând.

William dădu din cap. După un moment, spuse:

— Ştii, Anne, mereu am considerat că suntem o familie fericită. Cât de fericită poate fi o familie, desigur; toată lumea are necazuri, dar mă gândeam că noi o ducem mai bine decât majoritatea. Ne vedem mult, am avut mereu destule de vorbit şi n-au fost discordii între noi. Pentru mine, asta înseamnă o familie fericită. Marian şi Nina erau de aceeaşi părere. Şi apoi, tu ne-ai făcut să ne gândim la lucruri neplăcute şi pur şi simplu nu ne pricepeam la aşa ceva. Nu că nu te-am fi crezut, să ştii; eu, unul, am ştiut că Nu erai o mincinoasă. Doar că nu puteam privi în faţă ceea ce spuneai. Parcă ne-ai fi împins cuvintele pe gât şi ne înecam, de nu ne mai puteam gândi decât că ne simţeam prost şi, într-un fel ciudat, dădeam vina pe tine. Îmi pare rău că aduc vorba acum, în locul ăsta fermecător, dar voiam de mult să-ţi spun că am fost sigur că nu minţeai.

— Îţi mulţumesc.

Vocea lui Anne tremura. În căldura soarelui, avea ameţeli şi tremura; William trezise iarăşi totul la viaţă. Anne privea fix munţii din depărtare, concentrându-se asupra fiecărui pisc, într-un efort de a-şi alunga ameţeala. *Trage umerii înapoi şi inspiră adânc. Umple-ţi plămânii cu aer.* Se îndreptă de spate, respirând prelung.

— Deci, acum te-ai întors la noi şi suntem cu toţii încântaţi.

William o privea cu ochii mijiţi în lumina soarelui, încercând să-i distingă expresia.

— Desigur, iarăşi spun ce se vede cu ochiul liber, nu-i aşa? Ceea ce-vreau de fapt să spun este că nu suntem atât de necugetaţi încât să credem că putem şterge trecutul cu buretele, dar îţi cerem totuşi să-ncerci să ne înţelegi şi să ne ierţi. Ne-am purtat urât şi în toţi anii ăştia am regretat-o, iar dacă am fi putut să te găsim, ţi-am fi spus-o mult mai demult, iar acum e timpul să reclădim lucru la care ar trebui să muncim cu toţii.

Tăcu puţin.

— Nu de-asta te afli aici?

Anne dădu din cap:

— Cât de înţelept vorbeşti, unchiule William.

— O, nu mă lua cu „unchiule”, draga mea; nimeni nu-mi mai spune aşa. Cât despre înţelepciune, ei bine, ştii, într-o zi, când am recunoscut faţă de mine însumi că tatăl meu şi Vince sunt cei cu cap din familie, iar eu nu sunt decât un om obişnuit – drăguţ, dacă nu ţi-e cu supărare, şi bine intenţionat, bun la inimă, prietenos cu oamenii şi cu câinii, cam aşa ceva, dar totuşi, doar un om obişnuit – m-am hotărât să privesc totul în acelaşi fel, drept în ochi, spunându-i pe nume. Fără s-o iau pe după deget pentru a înfrumuseţa lucrurile. Niciodată n-a fost mare lucru de capul meu, Anne; probabil că de-asta îmi petrec cea mai mare parte a timpului scriind scrisori, încerc mereu să am şi eu un efect asupra lumii, să contribui cu ceva, înţelegi? De cele mai multe ori, ştiu că lumii puţin îi pasă de gândurile mele; îşi va vedea de treabă, indiferent că mie îmi convine sau nu. Războaie, alegeri, creşteri de impozite, scăderi ale asigurărilor sociale, deversări de deşeuri toxice tot mai mari, parcuri naţionale mereu mai mici – toate vin valyri-valuri, iar părerile mele nu le vor încetini de niciun fel, nici nu le vor

schimba câtuşi de puţin. Decât... Vezi, aici e-aici. Decât că, poate, da. De unde pot şti eu cu adevărat? Poate că o scrisoare cu adevărat inspirată, trimisă la ziare sau cuiva din Departamentul de Stat sau din cabinetul preşedintelui, sau chiar preşedintelui însuşi, ar fi făcut pe cineva să spună: „Ei, ia staţi puţin, la asta nu m-am mai gândit niciodată. Ar trebui să ne schimbăm politica, fiindcă acest William Chatham are o idee bună". Cine ştie dacă, într-o bună zi, nu s-ar putea întâmpla aşa ceva?

— Sigur că s-ar putea întâmpla, răspunse Anne. Cred că e minunat că nu eşti indiferent şi că faci ceva. Dar tocmai asta te transformă într-un om deosebit; n-ar trebui să te mai declari banal.

— Hm. Ei, eşti foarte drăguţă Anne; îmi place să te-aud vorbind aşa. Dar nu e o profesiune, înţelegi, niciun lucru care să necesite inteligenţă şi studiu. Nu-i decât un mic hobby plăcut. Vince aşa-l numeşte.

— Se înşală. Îţi stabileşti un loc în lume, încercând să faci parte din ea şi s-o influenţezi într-un fel. Aşa ceva cere multă gândire, timp şi devotament. Sunt foarte mândră de tine.

— Dumnezeule, roşi William. Doamne Dumnezeule, ce cuvinte frumoasei îţi mulţumesc, Anne. Draga mea Anne. Ai devenit o femeie atât de fermecătoare, cu gânduri minunate. Ar trebui să te măriţi, totuşi, şi să-ţi întemeiezi o familie. Nu e firesc, înţelegi, să fii doar avocată.

Anne zâmbi:

— Va trebui să mă mai gândesc.

— Am auzit că săptămâna trepută ai fost în excursie cu tânărul care a trăit cu Dora. Mi-a plăcut, să ştii, deşi nu l-am prea văzut; nu petrecea mult timp cu noi, ceea ce m-a cam pus pe gânduri. Dar mi-a plăcut, într-adevăr, şi înţeleg că e foarte admirat în domeniul lui. Morminte, muzee şi altele ca astea. L-ai mai văzut?

Privind pe lângă William, Anne îi văzu pe Gail şi pe Leo sosind, cu copiii pe bancheta din spate a maşinii. „Unul dintre avantajele de a nu avea familie", îşi spuse ea, „e că nimeni nu te ia la întrebări".

— Am luat cina împreună odată, la Los Angeles, răspunse ea.

— Şi?

— Şi a fost o seară plăcută.

— Plăcută. Ce mai cuvânt; poate însemna orice. Ce doreşte de la tine, ai aflat? în fond, l-ai costat o grămadă de bani. Şi-atunci, ce urmăreşte, de-ţi dă târcoale?

— Nu ştiu.

— Dar nu se poate să nu te fi întrebat.

Annezâmbi:

— Mai mult m-am întrebat ce voiam eu.

— Şi la ce concluzie ai ajuns?

— Că e o companie plăcută, ştie să vorbească, ştie să asculte, E un om interesant, cu care mă pot relaxa.

— Mi se pare cam anost. E anost?

— Mă îndoiesc.

— Atunci, ce vrea de la tine?

— Prietenia, cred. Nu e de ajuns?

— Cu o femeie care l-a făcut arşice într-un proces? Ei, asta-i bună, ţi-am spus eu că-mi plăcea, dar acum mi se pare ciudat de-a binelea.

— Vine aici la cină, mâine seară. Ce-ar fi să-l întrebi personal?

— Vine aici? Ce interesant! A fost căsătorit

vreodată?

— Nu.

— Mare păcat. Tare mă tem că aş fi un soţ jalnic, fiindcă n-am exersat deloc.

— Ai o teamă profundă de căsnicie, răspunse Anne. Toate celelalte temeri vor dispărea odată cu asta. Ştii ce anume te sperie?

— Ei. Păi, sigur că ai putea să descoperi; în fond, specialitatea ta sunt căsniciile, nu, sau cel puţin desfacerile lor. De-asta nu te-ai măritat niciodată? Auzi prea multe povestiri de război?

— Nu. Nu mă gândesc la mariaj ca la un război.

— O, dar aşa este, draga mea. Mult prea des.

Anne îl privi cu curiozitate:

— Pe-asta unde-ai văzut-o?

— Pretutindeni. La Nina şi diverşii ei soli, la Vince şi Rita, la Marian şi Fred şi la prea mulţi dintre prietenii mei. Şi au avut şi părinţii tăi perioadele lor dificile draga mea, şi ai *mei* chiar, deşi au fost date uitării, desigur, cum se şi cade, în tragedia morţii.

— Timpurile grele nu provoacă războaie, replică Anne.

Ce ciudat, ca tocmai ea să apere căsnicia, îşi

spuse.

— Nu, dar căsnicia e un câmp minat, plin de emoţii imprevizibile şi pasiuni violente. Prefer să fiu calm. E prea multă agitaţie în lume; nu mă pot îndura să adaug şi mai mult din ea în viaţa mea personală.

— Dar nu mi-ai spus adineaori că, după părerea ta, ar trebui să mă mărit?

— A, cu tine e altceva. Tu eşti...

— Ura! strigă Ned, năvălind pe terasă pentru a-şi azvârli braţele pe după gâtul lui Anne, urmat de Robin, care începu să se gudure în cealaltă parte. Am câştigat, mătuşă Anne! Am prins o pasă şi am tras o goană de patruzeci de iarzi pentru *touchdown,* n-a reuşit să se apropie de mine decât unul singur, dar am alergat mult mai repede ca el. Ştii cine era? Phil Morton, beşniţa, care-a zis că din vina tatii e apa otrăvită. I-am cârpit una ieri, pentru asta. Şi azi, să-i fi văzut mutra când n-a putut să mă prindă! Oricum, e un căcănar.

— Se cade să foloseşti cuvântul ăsta, Ned? întrebă blajin William.

Anne îşi ridică privirea spre Gail şi Leo, care

veniseră şi ei pe terasă.

— Aşa vorbesc oamenii în oraş?

— Unii, răspunse Leo.

— Mulţi, spuse şi Gail. Aş vrea să ştiu ce putem face; nu prea merge să dăm anunţ în ziar, spunând că n-avem nicio vină.

— Ştiu *eu,* declară Ned. Le ziceţi că-i un sabotaj şi că noi îl dregem. Aşa m-am gândit eu, oricum. Este ca-n *Indiana Jones.* Cineva voia ceva, aşa că au aruncat în aer muntele şi au declanşat o avalanşă.

— Ia stai, interveni Leo. Asta-i o acuzaţie serioasă, Ned; nu vreau să umpli oraşul cu ea. Avem destule probleme şi fără să venim cu aserţiuni deplasate care ar putea Instiga oamenii unii împotriva altora, întrebându-se cine-o fi făcut-o. Îmi pare rău că a trebuit să te baţi cu Phil, dar...

— Mie nu-mi pare rău! A fost nemaipomenit! Şi şi-a cerut şi scuze. Într-un fel...

— Trebuie să stabilim ce le spunem oamenilor, zise Gail. N-ar trebui să pomenim decât lucrurile pe care le declară compania în anunţuri şi în comunicatele de presă, că nimeni nu e în pericol, că ne ocupăm de toate şi că sezonul de schi va fi

excelent. Toţi sunt speriaţi, să ştiţi; toţi comercianţii şi cabanierii aşteaptă un an întreg cele două luni de vară şi cele patru şi jumătate de iarnă, iar acum încep să se teamă că nu va mai veni nimeni.

Leo o cuprinse cu braţul.

— N-o să se întâmple aşa ceva. Vom avea o toamnă grea, dar sezonul de schi va merge perfect. Trebuie doar să aşteptăm. O putem face. În fond, suntem patru...

Privi spre Anne şi William.

— ... şase, ce naiba, o familie întreagă şi nu există niciun lucru în lume pe care oamenii să nu-Lpoată face, dacă au familie şi ţin unii la alţii. Este?

— Este, răspunse încet Gail. Doar că nu suport să nu fie totul calm.

Anne şi William schimbară o privire.

— Este o trăsătură ereditară, spuse William. Niciun Chatham nu se descurcă bine în situaţii de criză.

— Ba ne descurcăm perfect, insistă ferm Leo. El, da pe-aici nu mănâncă nimeni de prânz? Am face bine să ne fortificăm, altfel nu vom mai avea putere să ne târâm pe sub copaci după ciuperci.

— Hai să punem masa, propuse Gail, şi să-i lăsăm pe Anne şi pe William să stea de vorbă mai departe.

— Ei, exclamă William, când rămase din nou singur cu Anne. A fost foarte frumos. Sunt convins că au şi ei problemele lor, ca orice cuplu căsătorit, dar sunt tineri, flexibili şi învaţă să găsească soluţii. Asta spuneam şi despre tine, draga mea. Eşti tânără şi inteligentă; ai putea să-ţi găseşti pe cineva şi să ai un mariaj reuşit, cât de cât fericit, în condiţiile...

— O, ce încurajator, îl întrerupse Anne, cu ironie blândă.

— ... zilelor noastre, dar probabil că tot ar fi mai bine decât să rămâi singură şi să simţi că ţi-a trecut pe sub nas o mare ciozvârtă din viaţă. Îmi pare rău că m-am temut atât de mult, dar aşa s-a întâmplat şi acum probabil că n-am s-o mai fac niciodată; voi continua doar să dau sfaturi. Şi sunt sfaturi bune, ar trebui să te gândeşti serios la ele. Cum îl cheamă... băiatul ăsta care vine la cină mâine seară?

— Josh Durant.

— Ei, nu se ştie niciodată...

William îşi încleştă mâinile peste burtă, privind încântat peisajul.

— N-am mai fost niciodată aici, ştiai? A fost nevoie de tine, ca să vin. Îmi place mai mult decât mă aşteptasem. După cum îi pronunţi numele, s-ar părea că-l placi.

— Da, răspunse Anne, după un moment.

Se întreba ce anume, exact, îi distinsese William în voce. Şi continuă să se întrebe toată ziua, chiar şi în timp ce învăţa să le identifice pe cele mai bune dintre ciupercile comestibile, şi în toată ziua următoare, când lucra la hârtiile pe care şi le adusese de la birou şi în timp ce ea şi Gail pregăteau cina cu bureţii galbeni pe care-i culeseseră şi păstrăvul prins de Leo în aceeaşi după-amiază şi pe când se schimba pentru cină, într-o pereche de pantaloni de lână şi un pulover de bumbac, pe gât. Apoi, în dormitor, pieptănându-se, constată că aştepta cu nerăbdare seara, când avea să-l vadă pe Josh printre membrii familiei. Se opri, cu pieptenele în mână, privindu-se în oglindă. Nu era normal, din partea ei. Avea la Los Angeles prieteni, bărbaţi ca şi femei, dar nu bănuia că i se schimba vocea când vorbea despre ei şi nu-şi amintea să se fi gândit vreodată că ar fi fost plăcut să-i vadă în sânul

familiei.

Ce doreşte de la tine? L-ai costat o grămadă de bani. Îmi plăcea, dar acum mi se pare ciudat de-a binelea.

— La naiba, bombăni Anne. Termină cu pieptănatul şi-şi prinse părul la spate cu agrafe argintii, după care îşi puse o brăţară de argint cu turcoaze. „Nu vreau să analizez nimic; vreau doar să mă simt bine". Dar în seara asta n-am să vorbesc prea mult; va fi o perioadă de ascultare. Indiferent ce mi-a auzit William în voce, prefer să nu mai audă nimeni, cel puţin până aflu despre ce-a, fost vorba".

Reieşi că-i era uşor să tacă, la cină fiind opt persoane, Nu venise numai William; în ultimul moment, Gail îl invitase şi pe Keith.

— Oho, ce bine-mi pare că te cunosc, spuse el, scuturându-i mâna lui Anne. Eşti o adevărată celebritate, ştiai? Toată lumea vorbeşte despre tine.

Sprâncenele lui Anne se înălţară.

— Cine?

— A, oamenii din oraş. Înţelegi tu.

— Ba nu înţeleg.

— Bine, ştii, lumea. Ca Timothy. Intrasem la o

bere, mai alaltăieri, şi a zis că, ştii, te-a văzut.

— A spus-o aşa, întâmplător?

— Păi, nu tocmai. Eu am zis, cum ar veni, că-s vărul tău şi dacă te cunoaşte, şi el a zis, cum ar veni, că sigur. Voiam mult să te cunosc, Anne; ce bine că Gail, ştii, m-a poftit şi pe mine. Deci, pentru cât timp eşti aici? Ai de gând, cum ar veni, să te muţi definitiv? În oraş sunt o droaie de avocaţi, dar cred că oricând se găseşte loc, ştii, pentru încă unul. Anume de divorţuri; sunt multe divorţuri p-aicea; ai putea face curăţenie de-a binelea.

— Nu mă mut aici; locuiesc la Los Angeles. Dacă mă scuzi, mă duc să ajut la mâncare.

Şi fugi în bucătărie.

— Ăsta-i de la biroul local C.I.A? o întrebă ea pe Gail.

— Cine? se interesă Robin, care tocmai pusese masa.

— Keith, spuse Anne. Nu vorbeşte nimic; pune doar întrebări.

— Zău că mă mir, răspunse Gail. Până acum, niciodată nu ne-a dat atenţie, nici chiar când venea aici la cină, ceea ce nu se întâmpla prea des. O fi

între o fată şi alta; voia neapărat să vină în seara asta – de fapt, chiar el a dat telefon; mare minune.

Anne privi pe uşă, văzându-l pe Keith cum vorbea foarte animat cu Josh, Leo şi William.

— Nu ţi se pare ceva cam deplasat la el?

— Deplasat? Cum adică?

— Am impresia că mai mult moare de curiozitate, decât să ne dea atenţie cu-adevărat.

— Aha. Ei, s-ar putea să fie aşa. Poate şi-a dat seama că nu ştie mare lucru despre nimeni dintre noi şi începe să-şi dorească o familie. Bietul Keith, nu-l prea duce mintea, dar îşi face meseria, iar pentru Marian înseamnă foarte mult să ştie că s-a cuminţit; a avut o perioadă proastă cu drogurile, acum câtva timp.

Continuară să lucreze, în tăcere.

— Pe-asta o poate face şi Robin, spuse într-un târziu Gail. N-ai apucat să stai de vorbă cu Josh.

— Avem toată seara la dispoziţie, replică Anne. Voi sta de vorbă cu toată lumea.

— Chiar şi cu Keith? interveni Robin.

— Robin, fă bine şi ţine-ţi părerile pentru tine, o dojeni Gail. E vărul şi oaspetele nostru.

— Mie tot nu-mi place, se încăpăţână fetiţa.

— De ce? o întrebă Anne.

Robin ridică din umeri:

— Nu ştiu. Mereu se uită pe lângă tine. Ca şi cum s-ar gândi la altceva când îi vorbeşti.

— Bietul Keith, spuse iarăşi Gail. Se străduieşte atât de tare, dar nimeni nu pare să-l placă. Sper că are totuşi câteva prietene care să-l facă să aibă o părere mai bună despre el însuşi.

Tăcură câteva clipe.

— În seara asta eşti foarte tăcută, îi spuse ea lui Anne. E totul în regulă?

— Da, îşi cuprinse Anne sora cu un braţ. Mă bucur că sunt aici. Începem să ducem lucrurile pe masă?

— Sigur.

Robin şi Anne duseră mâncarea în sufragerie, în timp ce Gail frigea păstrăvul, după care toţi se aşezară în jurul mesei întinse şi rotunde. Sub un candelabru de fier forjat, lumânările pâlpâiau peste o decoraţiune centrală cu struguri roşii şi frunze aurii de plop, flăcările reflectându-se în geamurile mari care încadrau ultimele dâre de culoare *umbra* şi roşcată ca mandarina ale unui asfinţit învăpăiat.

— Ei, e foarte bine aşa, spuse William, trăgându-şi scaunul mai aproape. Foarte bine într-adevăr, cu toţii împreună, ca acum. Beau în sănătatea voastră. Îmi pare rău că n-a venit şi Charles cu mine; am discutat, dar e prins în nu ştiu ce negocieri şi n-a putut să scape, i-ar fi plăcut întrunirea asta.

— Ce fel de negocieri? întrebă Gail.

— Păi, ştii, este vorba de Tamarack, draga mea; n-are niciun rost să ne prefacem. Tatăl vostru e teribil de îngrijorat; mă rog, toţi suntem. S-ar putea să nu supravieţuim, să ştiţi. Voi tindeţi să-i întoarceţi spatele, Gail, dar trebuie să priviţi adevărul în faţă: dacă pierdem *Chatham Development,* cu toţii vom avea de suferit. Nu la fel de mult ca şi Charles, adevărat, fiindcă el e singurul care şi-a pus la bătaie averea personală, dar în general, înţelegeţi, ar fi o zi neagră pentru toţi Chatham-ii să piardă compania întemeiată de Ethan Chatham. N-ar fi bine să ajungem până acolo.

— Tamarack-ul a fost şi compania bunicului, spuse cu îndărătnicie Gail. Şi a iubit-o mai mult decât pe *Chatham Development,* cel puţin în ultimii ani de viaţă, îmi pare rău pentru tata, însă n-ar trebui să

ne ceară să vindem *Tamarack Company.* A fost visul bunicului, iar acum este al nostru, până în ultimele două luni a mers perfect şi vreau s-o punem din nou pe picioare, nu s-o vindem cuiva căruia puţin îi pasă de ea, aşa cum ne pasă nouă.

— Nimeni nu va cumpăra compania în perioada asta, interveni Leo. Are prea multe probleme. Indiferent ce negociază Charles, nu de noi e vorba.

— Când crezi că se aranjează toată povestea? întrebă Keith.

— Până la începutul lui noiembrie, probabil. Rămâne timp destul pentru sezonul de schi. Ne ajută multă lume; e minunat, cum se oferă oamenii să facă tot ce avem nevoie. Distribuie apă la primărie, le-o duc acasă celor care nu pot ajunge personal acolo şi aproape cincizeci de oameni s-au oferit voluntari să excaveze mâlul de pe fundul bazinului. Vă spun eu, e un oraş extraordinar; sunt mândru că fac parte din el.

— Mda, dar cum rămâne cu toate, ştii, procesele? întrebă Keith. Vreau să spun, sunt pe-aici unii care parc-au înnebunit. Li s-a îmbolnăvit câte un copil, cum ar veni, şi dau în judecată compania. Astea cât

ne costă, de fapt?

— Suntem asiguraţi împotriva proceselor, răspunse scurt Leo. Şi nu ne-au dat în judecată decât puţini; majoritatea celor din oraş ne susţin.

— Gail, spuse Anne, cina e minunată.

— Este, fu şi Josh de acord. Leo, data viitoare când mergi la pescuit, aş vrea să vin şi eu cu tine. Dacă nu te deranjează să dai lecţii cuiva care n-a mai ţinut în viaţa lui undiţa.

— Am auzit că deja sunt ca la cinşpe procese, continuă Keith. Suntem asiguraţi pentru atât de multe? Vreau să spun, ştiţi, ar putea să coste cum ar veni sute de milioane de dolari. Tu eşti avocată, nu? se întoarse el spre Anne. Ar putea fi o grămadă de bani! aşa-i? Mai mult decât asigurarea. Şi atunci, ce facem? Vreau să spun, toţi am putea rămâne pe dinafară ca mâine!

— Mâine nu, răspunse sec Leo. Nici poimâine. Dacă eşti îngrijorat pentru slujbă...

— Şi cât costă reparaţiile bazinului? Ridică glasul Keith, surescitat. Vreau să spun, mda, Leo, sunt îngrijorat. Tu nu eşti? Serios? Vreau să spun, n-ar cam trebui să fim toţi îngrijoraţi, cum ar veni?

— Keith, pentru numele lui Dumnezeu, exclamă Gail, cu o privire spre Robin şi Ned, care stăteau fără să mănânce, cu gurile căscate, întorcând capetele de la tatăl lor la Keith. Ne ocupăm de toate. Şi de tine ne vom ocupa. Nu mai dramatiza atâta.

— Cât costă? stărui Keith să-l întrebe pe Leo. Bazinul şi, ştii, aducerea apei cu cisternele şi cum ar veni toată daravela. Şi toate anunţurile alea pe care trebuie, ştii, să le plătim. Vreau să spun, cât, fără să mai punem la socoteală şi procesele?

— Vreo două milioane de dolari, răspunse plat Leo. Şi nu e bine deloc. Ascultă, nu suntem atât de nebuni să credem că problemele astea nu-s serioase, dar vom trece noi şi peste ele. Dacă nu avem un sezon bun la iarnă, putem rezista până vara viitoare; iar dacă nici vara nu va fi atât de bună pe cât sperăm, iarna cealaltă o să fie. Nu cred că vom avea de aşteptat atât de mult, dar chiar dacă va trebui, tot o să supravieţuim. Sunt multe posibilităţi de a economisi bani. Nu vom face niciun compromis cu întreţinerea, dar putem amâna câteva proiecte noi şi, în ultimă instanţă, să mai reducem din personal. Nu pot să prevăd cum vor merge procesele, însă n-

avem voie să presupunem că le vom pierde; ar însemna să ne dăm bătuţi încă dinainte de a începe. Josh, ce părere ţi-a făcut raidul de ieri? Am reuşit să te impresionez?

— Ai reuşit, răspunse Josh, gata să-l ajute pe Leo să schimbe subiectul. William, ar trebui să-i ceri lui Leo să-ţi arate telefericul. Este într-adevăr impresionant.

— Care teleferic? întrebă William.

Se lăsă o tăcere buimacă. O risipi Gail:

— Funcţionează de trei ani. Dar, în fond, tu n-ai mai fost aici, nu?

— Tu nu *citeşti* despre noi? se amestecă Robin. A apărut în toate ziarele. E cel mai lung teleferic din ţară.

— Pot eu să-ţi spun tot ce vrei să ştii, declară Ned, plin de importanţă. Are cabine, sunt rotunde, înăuntru se-aşază şase oameni şi urcă până în vârful muntelui Tamarack, de unde cobori pe schiuri şi iarăşi urci. Merge şi vara, dar acum e septembrie, aşa că nu-i dăm drumul decât în weekend. Să vii de Thanksgiving; atunci am să te duc sus şi-ţi arăt totul. Nu e nevoie să schiezi, adăugă el, îngăduitor.

Merg sus tot felul de oameni încălţaţi numai cu pantofi.

— E un sistem fascinant, interveni din nou Josh. Numai roata de tracţiune singură e mai mare decât camera asta, iar angrenajele arată ca visul unui paleontolog: nişte dinţi de dinozaur recent descoperiţi.

— Chiar că te-ai simţi bine, comentă Gail. Vorbeşti ca Ned, de fiecare dată când îl duce Leo acolo.

Josh chicoti.

— Exact aşa m-am simţit şi eu. E atât de masiv şi în acelaşi timp foarte simplu, încât îl poate înţelege oricine. Ajunge atâta ca să-l trezească pe copilul din noi.

Leo se lansă într-o descriere a construcţiei cabinelor, după care trecură la altele şi nimeni nu mai reveni la problemele din Tamarack. În timp ce se ridicau de la masă, după desert şi cafea, Josh îi spuse lui Anne:

— În seara asta eşti foarte tăcută; s-a întâmplat ceva?

— Nu. Mulţumesc. Uneori, îmi place doar să stau şi s-ascult.

— Mâine dimineaţă merg într-o excursie, una scurtă; vii şi tu?

— Nu pot; îmi pare rău. Mi-am adus mult de lucru.

— Şi mie îmi pare rău; plec în Egipt şi speram ca înainte să mai putem petrece puţin timp împreună.

— Josh, îi puse Leo o mână pe umăr. Îţi mulţumesc că m-ai ajutat s-o scot la capăt. Nu ştiu ce l-a apucat pe Keith; se ţine după mine de când a început toată mizeria asta, de Ziua Muncii, şi nu mai încetează să „tot comenteze. Iertaţi-mă, v-am întrerupt?

— Da, surâse Josh, dar cu tine ne bucurăm oricând să stăm de vorbă.

— Voiam doar să-ţi mulţumesc. Şi să-ţi spun cât de mult înseamnă pentru mine, şi pentru Gail, să te avem aproape. Ascultă, toate discuţiile astea despre vânzarea *Companiei Tamarack...* ştii despre ce e vorba?

Josh dădu din cap:

— Mi-a spus Anne, săptămâna trecută.

— Săptămâna trecută? N-aţi fost aici, atunci.

— În Los Angeles.

— Aha...

Pe chipul lui Leo apăru încet un zâmbet.

— Ei, bine-aşa. Deci, ştii. Nu trebuie să-ţi cer să nu spui nimănui.

— Eu nu umblu cu vorbe, Leo.

— Ştiu. Eram doar neliniştit. Încercăm să găsim o soluţie. Anne consideră că ar trebui să aflăm părerile celorlalţi din familie şi să ne adunăm pentru apărare, înainte de a primi Charles o ofertă serioasă. Dar poate că e mai bine doar să fim pe faţă, fără să tulburăm pe nimeni, organizând formaţii de luptă. Poate va găsi Charles banii din altă parte; zău că-n momentul ăsta nu văd pe nimeni uitându-se prea lung la noi. Stăm" mult mai prost decât am dat de înţeles adineaori.

— Sunt de acord cu Anne, răspunse Josh. E cazul să ştiţi ce gândesc ceilalţi. Familiile pot înfrunta orice, dacă ţin mai mult să rămână unite decât să marcheze puncte.

Leo ridică din umeri:

— Chatham-il fug de necazuri; niciodată nu vor să privească lucrurile în faţă... of, căca-m-aş bombăni el, cu o privire piezişă spre Anne. N-am vrut să se înţeleagă aşa. Ascultaţi, vă întrerupsesem; mă duc să văd de ce se ţin ăia în bucătărie.

Josh contemplă faţa împietrită a lui Anne.

— Vrei să-mi spui despre ce era vorba?

Îşi întoarse capul spre el. Ochii lui erau fermi şi calzi şi, preţ de-un infim moment, crezu că-i putea povesti despre fuga ei şi motivul pentru care o făcuse. Dar, evident, nu putea; nu spusese niciodată nimănui; şi nici n-avea să spună.

— O neînţelegere, zise ea.

Tăcu, încercând să găsească alte cuvinte. Nu reuşi.

— Spuneai că pleci? în Egipt?

— Luni. Plănuiam să nu mă mai duc timp de câteva săptămâni, dar azi dimineaţă mi s-a spus la telefon că echipa are nevoie de mine acolo.

Anne îşi mută privirea, descumpănită de dezamăgirea care o fulgerase. Ce se întâmpla cu ea? Abia dacă-l cunoştea pe acel om; ocupa un loc atât de mic în viaţa ei, ce conta dacă pleca sau rămânea? De fapt, probabil era mai bine că se ducea; avea să oprească încercările lui Gail şi Leo de a înfiripa ceva între ei doi.

— Cât vei lipsi? îl întrebă.

— Nu ştiu. Depinde de ce găsesc acolo. Vreo două

săptămâni; poate mai mult. Îmi pare rău că n-ai un client egiptean; ţi-aş fi putut arăta câteva dintre mormintele mele favorite. O ofertă pe care probabil nu ţi-au făcut-o prea mulţi.

Anne zâmbi:

— Tu eşti primul. Sper să fie o călătorie cu succes; mă voi bucura să aud, când te întorci.

— Îţi telefonez de la Luxor imediat ce am idee care-mi va fi programul.

Rămaseră tăcuţi. Uimitor, îşi spuse Josh, Cât de stânjeniţi deveniseră.

— Cred că mă duc să văd ce fac ceilalţi, spuse Anne într-un târziu. Ar trebui să particip şi eu la spălatul vaselor.

Se întoarse spre bucătărie. Josh porni pe lângă ea.

— Călătorie plăcută, îi ură Anne, ştiind că o mai spusese o dată; o nemulţumea faptul că nu putea găsi un mod simplu de a pune capăt conversaţiei. Sper să găseşti ceea ce cauţi.

Şi pe-asta o mai spusese, reflectă ea şi se avântă în bucătăria aglomerată, unde toţi ajutau la vase şi ciuguleau ce mai rămăsese din desert. „Dacă nu eşti în stare să vorbeşti ca un om în toată firea”, mârâi

Anne în gând, „mai bine nu vorbi deloc”. Luă un prosop şi începu să şteargă paharele puse la uscat pe chiuvetă.

Avea atâta treabă de făcut; la asta ar fi trebuit să se gândească. Ar fi trebuit să rămână la Los Angeles şi să se apuce de lucru ca întotdeauna, şaisprezece ore pe zi, şapte zile pe săptămână. Şi trebuia să se hotărască dacă să-şi ia doi clienţi noi care se prezentaseră la ea în săptămâna trecută: o celebritate din televiziune şi un creator de modă cunoscut în lumea întreagă. Amândoi aveau să-i ajute enorm cariera. Timpul petrecut în Tamarack nu contribuia cu nimic.

Se opri din şters şi privi aglomeraţia din bucătărie, fără s-o vadă. Nu putea nici măcar să-şi amintească o vreme când lăsase ca altceva să treacă înaintea carierei sale; nu mai departe de iulie, nici nu şi-ar fi putut imagina să stea la îndoială dacă să preia sau nu cazurile unor clienţi atât de prestigioşi. Dar Tamarackul o atrăgea încontinuu. Gail şi Leo o iubeau, Marian şi Nina spuneau că voiau să mai vină, să stea cu ea, şi le promisese lui Ned şi lui Robin că la vizita următoare aveau să meargă într-o

excursie, doar ei trei, pe care abia o aştepta. De fapt, ori de câte ori pleca din Tamarack, se pomenea aşteptând cu nerăbdare să se reîntoarcă.

Deodată, avea în viaţă mai multe lucruri ca oricând pe care să le ţină în echilibru. Mai mult decât destule, fără a se mai gândi şi la un bărbat care pleca în Egipt exact când începeau să se împrietenească. Reîncepu să şteargă paharele, urmărind activităţile din încăpere. Gail era-la chiuvetă, cu Ned şi Robin. Josh, Leo şi William stăteau de vorbă, în timp ce duceau farfuriile şi ceştile curate în bufetul din sufragerie, intrând şi ieşind pe uşa batantă. Iar Keith... Keith se uita la ea.

Anne simţi un junghi, ca un avertisment. Manifesta faţă de ea o curiozitate atât de intensă; ce putea fi cu el?

William intră pe uşă, iar Anne se gândi la Charles. Nu mai vorbiseră de la Ziua Muncii, când venise el la Tamarack. „Tatăl meu", îşi spuse, fără a şti ce înţeles aveau aceste cuvinte pentru ea. Încercase să se gândească la el, dar mintea i-o lua mereu pe alte căi.

„Va trebui s-o fac, totuşi", hotărî Anne; „să mă

gândesc la el şi la toţi ceilalţi din familie. La familia mea. Şi la munca mea. Şi la prietenii mei din Los Angeles; abia dacă i-am văzut, în ultima vreme. Nici măcar n-am avut timp să citesc o carte. Era un sentiment plăcut, să am o viaţă atât de aglomerată. E prea destul pentru oricine", reflectă ea, agăţând în cârlig prosoapele umede pe care le folosise.

Vasele erau gata; ceilalţi treceau în *living room.* Conştientă de liniştea neaşteptată, Anne privi în jur. Josh stătea în uşă, vorbind cu Gail. Îşi ridică privirea şi, întâlnindu-i ochii, îi zâmbi. „A, perfect", îşi spuse Anne, cam enervată. „Pot să mă gândesc şi la Josh Durant. Şi mi-ar plăcea să aud despre călătoria lui, când se întoarce; mai ales despre mormintele lui favorite. Probabil că n-am să le văd niciodată, e aşa că va fi interesant să-l aud povestind despre ele. Încă un lucru pe care să-l aştept cu nerăbdare", conchise Anne şi se duse după ceilalţi în living.

Capitolul 14

Josh stătea aşezat pe un fotoliu de lângă culoarul avionului plin cu oameni de afaceri arabi şi grupuri de turişti. Făcuse drumul acela de atâtea ori, încât îşi putea imagina scena de jos fără să-şi ridice măcar ochii din carte: o întindere nesfârşită de deşert bej, brăzdată cu hamade negre de piatră. Şi, prin mijloc, linia prelungă a Nilului, mărginită cu pământuri verzi, cultivate, care se întindeau cale de câte opt kilometri pe fiecare parte, sau nu mai mult de câţiva metri. Nilul era Egiptul. Deşi hărţile înfăţişau hotarele ţării, totuşi oamenii trăiau numai de-a lungul luncii sinuoase care şerpuia prin deşert şi în evantaiul deltei de la nord, unde fluviul se vărsa în Mediterana. Restul era nisip şi tăcere.

Avionul, de la Cairo la Assuan, făcea o escală la Luxor, iar Josh şi mulţi dintre oamenii de afaceri debarcară, coborând treptele metalice în căldura densă a serii de octombrie. Josh îşi scoase scurta şi şi-o agăţă pe umăr. Purta pantaloni kaki şi cămaşă cu mânecă scurtă, iar în mână ducea o valiză din

pânză de sac, umflată, o servietă de piele roasă şi, pe umăr, tocul camerei de luat vederi.

— Bună ziua, domnule Durant, spuse tânăra femeie care-i controlă paşaportul când trecu prin terminalul aeroportului.

— Bine aţi venit, domnule Durant, îl salută şoferul de taxi care părea să-l aştepte întotdeauna la sosire.

— Domnule Durant, ce plăcere să vă revedem, îl întâmpină administratorul hotelului *Winter Palace,* escortându-l personal până în camera lui de la etajul cinci, cu vedere peste Nil, spre Valea Regilor, centrul lumii lui Josh.

Se opri la fereastră. Jos, pe toată lungimea falezei din Luxor, ambarcaţiuni de agrement viu luminate stăteau amarate câte două, câte trei la rând; pe covertele lor, turiştii beau cocktailurile dinainte de cină. Pe lângă Nil trecea cornişa largă, recent asfaltată, cu felinarele abia luminând şoseaua întunecoasă de-alături, pe unde maşinile goneau cu farurile stinse, sunând din claxoane ca nişte muzicanţi dintr-o orchestră agitată. Nu existau semafoare de circulaţie. De-atâta timp, Josh se obişnuise cu traficul egiptean şi se pricepea la fel de

bine ca localnicii să traverseze agil strada, repezindu-se printre maşini şi cabriolete trase de cai, fără să ia în seamă ofertele vizitiilor de a-l duce oriunde, pentru un preţ atât de mic încât nici nu mai merita pomenit.

Josh iubea Luxorul. Era un oraş străvechi care se străduia să fie modern; era murdar, dărăpănat şi sărăcăcios, dar minunat de plin de viaţă. Şi stătea călare peste vechea capitală Teba, ca o poartă a miracolelor unei alte epoci, un oraş unde Josh se simţea ca acasă, alături de faraonii şi curtenii morţi de patru mii de ani şi printre prieteni din zilele noastre care-l invitau să cineze la ei acasă. Luxorul, şi tot Egiptul, şi munca lui îi erau croite pe măsură; nu aveau nimic din neglijenţa care-l jenase în relaţia cu Dora, nimic din neclarităţile ce păreau să-i definească legăturile cu femeile, astfel încât nu găsea niciodată vreuna care să dureze. Absorbit de munca lui, umblând pe străzile din Luxor, avea scopul clar, ordinea şi rigoarea omului de ştiinţă. I se părea a fi singurul lucru permanent din viaţa lui. Iar acum, în Luxor, spera să dea cea mai mare lovitură din domeniul explorărilor, de la

descoperirea mormântului regelui Tut, în 1922.

— Cel mai minunat lucru din lume, zise Carol Marston, în timp ce stătea cu Josh la masa de cină, în prima seară la Luxor.

Înaltă şi brunetă, cu o faţă animată şi ochi căprui migdalaţi care săgetau în toate părţile. Pentru a nu pierde nimic din ceea ce se petrecea în jurul ei, Carol era cea mai nouă şi mai tânără membră a direcţiunii Muzeului Lumii Antice.

— Şi pentru mine e cel mai minunat din lume, continuă ea, în timp ce-şi termina desertul, rezemându-se în scaun cu un oftat profund. Trebuie să-ţi spun, Josh, că mă distrez mai bine ca oricând de când a murit Whit. E pentru prima oară când mă aflu într-un loc unde oamenii nu-şi exprimă regretele şi mă simt bine aşa; nu-mi place să fiu înconjurată de oameni care se asigură mereu că nu sunt singură. Pare o ingratitudine, şi n-o doresc, dar e plăcut să faci parte măcar o dată din ceva enorm, de o măreţie istorică. Ţie trebuie să-ţi mulţumesc, pentru că m-ai luat cu tine.

— Mă bucur că ai venit, răspunse Josh, încântat. Dar săptămâna asta s-ar putea să nu aibă nicio

măreţie istorică. Lucrăm la proiectul ăsta de şase ani şi am săpat printr-o duzină de locuri, fără să găsim nimic.

— Veţi găsi; pun pariu. Ai o expresie foarte încrezătoare. Spune-mi ce vom face mâine.

— Verificăm un posibil loc al mormântului lui Tenkaure. Ştii de el.

— Numai ce-ai spus tu comitetului; crezi că a fost un faraon adevărat, dar nu eşti sigur.

— Sunt destul de sigur ca să-l fi căutat şase ani în şir. Există destule referinţe în istoriile faraonilor care i-au urmat, ca să prezinte mari şanse de reuşită. Se pare că a existat un conflict în familie şi o tentativă de lovitură de stat şi-apoi s-ar părea că succesorii lui au conspirat spre a-i şterge toate urmele, după moarte. Şi aproape au reuşit. Dar dacă nu mă înşel, are un mormânt pe undeva şi pe acela îl căutăm noi.

Carol oftă.

— Îmi place cum îţi sună glasul când vorbeşti despre asta. Aş vrea ca toţi să avem câte un proiect ascuns în câte un dulap sau sertar, un lucru la care ţinem, ţinem cu adevărat, astfel ca atunci când

rămânem singuri să-l putem scoate, Implicându-ne atât de mult încât la altceva nici să nu ne mai gândim. Iar când vorbim despre el, să arătăm aşa ca tine, emoţionaţi şi activaţi de ceva mult mai important decât noi şi problemele noastre? Asta voiam să spun, prin măreţie istorică.

— Încă îţi mai lipseşte atât de mult Whit, comentă Josh.

— Aşa e. Surprinzător, nu? Crezusem că patru ani vor face ca totul să fie mai suportabil, dar încă îl mai doresc tot timpul şi încă sunt furioasă pe el că a murit şi m-a părăsit. Şi încă îi mai vorbesc când sunt singură, mai ales noaptea. Cred că, într-un fel, continui să mă agăţ de el fiindcă nu suport gândul de a-i da drumul definitiv.

„Eu n-am trecut niciodată prin aşa ceva”, îşi spuse Josh, „nici n-am cunoscut o femeie care să-mi inspire o asemenea tristeţe şi stăruinţă, dacă deodată ar dispărea”. Şi, în acelaşi moment, se gândi la Anne.

Se gândise la ea tot timpul, de la începutul călătoriei, când zburau peste Europa şi, privind pe fereastră la întinderea prelungă a lacului Geneva

cuibărit într-un peisaj de ferme şi oraşe atât de ordonate încât păreau o machetă. Fusese furtună; acum, norii se risipeau, aruncându-şi umbrele peste suprafaţa lacului. Printre umbre, soarele strălucea cu mii de luminiţe scânteietoare. *Lui Anne i-ar plăcea să vadă.* Ideea îi venise pe neanunţate şi, odată ce i se fixase în minte, nu-i mai dăduse pace.

Şi apoi, la Luxor, descoperise că privea oraşul şi excavaţiile ca pentru prima oară, prin ochii lui Anne. Parcă l-ar fi însoţit pe străzile înguste, stând alături de el când împreună cu Carol luase bacul peste Nil, în zorii zilei următoare. Dintre muncitorii navetişti, Josh privea malul apusean al fluviului, unde un lanţ masiv de coline înalte de două sute de metri ascundeau Valea Regilor. Dealurile păreau de aur ciocănit, în soarele pieziş al dimineţii şi aerul uscat şi limpede făcea ca fiecare obiect să iasă în relief, clar şi precis definit.

— Dumnezeule, e superb, murmură Carol. N-aveam idee că aşa va fi.

— Soarele deşertului, răspunse Josh. E o vrajă. La asfinţit, colinele astea capătă culori vineţii şi ca bronzul; aşteaptă să vezi.

Dar nu i se adresa numai lui Carol; vorbea şi cu Anne. Reţinea lucruri pe care să i le spună; îşi întipărea în memorie peisajul.

Pentru prima oară după douăzeci de ani, se gândea să-şi folosească aparatul foto nu pentru a documenta zona viitoarelor excavaţii, ci ca un turist, ca să aducă acasă imagini ale acelui loc străvechi. Privi dincolo de colinele aurii din faţă. Mai târziu, pe măsură ce soarele urca pe cer, unduirile arşiţei înălţându-se din nisipul deşertului aveau să facă dunele şi dealurile îndepărtate să se lichefieze, aproape dispărând în uşoara pâclă a cerului. Era un efect pe care niciun aparat de fotografiat nu-l putea prinde cu adevărat. Trebuia să-l vadă cu ochii ei, îşi spuse Josh.

Nu-şi mai amintea altă femeie care să-i fi trezit curiozitatea ca Anne – chiar mai mult, i se părea, de când plecase din America. Aflându-se la câteva mii de kilometri distanţă, Anne părea şi mai indescifrabilă.

Josh se întreba dacă imposibilitatea de a o descifra îl interesa atât de mult. Conta şi asta, parţial. Dar mai era la mijloc şi frumuseţea ei,

mintea ei ascuţită şi misterele care o înconjurau – şi, intrigându-l poate mai mult decât toate celelalte, acel aer al ei, ca şi cum o parte din ea încă ar mai fi aşteptat să se trezească. Pentru Josh, omul de ştiinţă care niciodată nu putuse lăsa nerezolvată o enigmă sau un rebus, Anne avea toate calităţile necesare spre a-l opri în loc. Altfel, de ce-şi lăsase deoparte hotărârea de a fi un timp singur, pentru a stabili unde se afla şi cum reuşise să se comporte atât de jalnic în situaţia cu Dora?

Decisese că avea nevoie de şase luni, poate chiar un an, de singurătate. Însă, de când o întâlnise pe Anne în faţa primăriei din Tamarack, nu-şi mai putuse muta gândurile de la ea.

Josh şi Carol coborâră de pe bac, împreună cu echipa de săpători pornind spre maşinile care-i aşteptau şi intrară în Valea Regilor.

Într-o clipă, Luxorul şi Nilul cu bărcile sale rămaseră în urmă, de jur împrejur înălţându-se faleze de gresie, dune uriaşe de nisip şi stânci brăzdate cu crăpături adânci. Se părea că, într-un moment, toţi cei patru mii de ani se mistuiseră, Egiptul antic trezindu-se din nou la viaţă.

Se adânciră şi mai mult în Izolarea din jur, părăsind drumul pentru a porni hurducându-se prin fundul pietros al unei văi prelungi care începea undeva în faţa lor, printre coline. — Am ajuns, spuse în sfârşit Josh, când se opriră.

Cele două maşini păreau mici ca nişte jucării, la baza pereţilor de stâncă şi nisip care se înălţau abrupt spre crestele cu colţuri aspre, profilate limpede pe cerul senin. Nicio plantă nu se zărea nicăieri şi nici animale sau alte persoane. Arşiţa soarelui se acumula în căldarea văii ca într-un cuptor.

— Nu-i tocmai rău, comentă Josh, suflecându-şi mânecile. E cu vreo treizeci, patruzeci de grade mai răcoare decât în iulie.

Se uită la ceas.

— Hosni ar trebui să vină în câteva minute. Aşteptăm deasupra.

Muncitorii porniseră în susul văii, dispărând după o movilă. Când Josh şi Carol ajunseră la ei, îi găsiră aşezaţi pe jos, cu genunchii strânşi sub bărbie şi târnăcoapele lângă ei. În apropiere se vedea o groapă adâncă şi mai multe grămezi de pietre. Cei

doi paznici care stătuseră de strajă toată noaptea îi spuseră lui Josh ceva în arabă şi plecară.

Carol îl privi, cu sprâncenele înălţate întrebător.

— Totul e-n regulă, răspunse Josh. Nimeni n-a încercat să pună mâna pe groapa noastră din pământ. Pe ăştia îi plăteşte statul; nu lucrăm fără sprijin oficial. Nu-i ca acum o sută de ani, când arheologii şi amatorii de hobbies-uri săpau valea de capul lor şi angajau paznici ca să-i alunge pe ceilalţi – guvernul, alţi săpători, jefuitori de morminte, oricine umbla prin zonă. E greu să-ţi imaginezi ce aglomerate erau locurile astea pe atunci. Peste tot umblau săpători căutând puţurile care duc la morminte şi sute de muncitori scoteau comorile şi le cărau spre ambarcaţiunile de pe Nil.

— De ce ai ales locul ăsta? întrebă Carol. Nu are nimic deosebit.

— La suprafaţă, nu. Dar un prieten din Washington mi-a trimis fotografii făcute din satelit care prezintă modificări ale contururilor pământului, iar nişte absolvenţi dintre studenţii mei au făcut după ele-relevee tridimensionale pe computer. Este un instrument pe care nu l-am mai

folosit înainte şi nu e infailibil, însă tot e mai bine aşa decât să scormoneşti orbeşte. Fără el, am dat greş de şase ori, aşa că am multă încredere în încercarea asta.

— Îşi ridică privirea, când se apropie un bărbat scund şi negricios, cu pantaloni albi şi cămaşă galbenă.

— Uite-l pe Hosni.

Cei doi îşi strânseră mâinile, iar Josh i-o prezentă pe Carol.

— Hosni e arheolog la Universitatea din Cairo; el răspunde de şantierul ăsta. Când găsim mormântul, vom apărea împreună la televizor. Ne pregătim numărul. Deci, ce avem? îl întrebă el pe Hosni.

— Uitaţi-vă aici, se lăsă egipteanul în genunchi la marginea gropii, lângă muncitori, iar Josh îngenunche alături de el. De-a lungul marginii se vedea o mică depresiune, ca şi cum pietrele şi prundişul s-ar fi surpat înăuntru. Josh se aplecă s-o studieze şi, pentru prima oară de la începutul călătoriei, uită de orice altceva.

— Neregularităţi subterane, murmură el.

Hosni dădu din cap:

— În partea asta am ajuns ieri după-amiază. M-am hotărât să te aştept.

— Hai să vedem ce se întâmplă, se ridică Josh; Glasul îi era calm, dar pe dinăuntru fremăta de emoţie. Încercă să n-o ia în seamă. Şase eşecuri până acum, îşi reaminti el. Se îndepărtă de muncitori şi se aşeză pe călcâie. Carol i se alătură, aşezându-se turceşte pe nisip. Îşi puseră pălăriile şi rămaseră în aşteptare.

Hosni vorbi cu muncitorii, care începură să sape în latura cu depresiunea. Sunetul hârleţelor scrâşnind prin nisip răsuna puternic în liniştea din jur. Când desprindeau bolovani şi-i spărgeau cu târnăcoapele, zăngănitul fierului pe piatră reverbera prin valea tăcută, cu ecourile revenind dinspre colinele înconjurătoare ca nişte dangăte de clopote tot mai îndepărtate. Josh privea, ca hipnotizat. Toate cercetările lui în biblioteci şi muzee, cărţile pe care le citise, articolele studiate, fotografiile din satelit, calculele făcute noaptea târziu – în ultimă instanţă, totul se reducea la atât: un grup de oameni în canicula deşertului, săpând cu cazmalele, ridicând târnăcoapele deasupra capetelor şi lovind cu ele în

stâncă.

Trecu o oră, apoi două. Josh fotografia groapa pe măsură ce se adâncea şi se lărgea, colinele şi văile din jur".

În răstimpuri, el şi Carol beau apă din sticle. Soarele ardea, făcând nisipul să strălucească orbitor până când începu şi acesta să pară un soare, luminând în sus, spre cer. Nu adia nicio boare de vânt. Carol scoase o umbrelă mare din sacul de prelată şi o deschise, ţinând-o deasupra ei şi a lui Josh.

Muncitorii fredonau şi mormăiau, cu părul şi trupurile cenuşii de praf fin şi brăzdate de transpiraţie, în timp ce Hosni stătea cu ei, arătându-le unde să sape, uneori apucând şi el câte un hârleţ. Ca prin miracol, pantalonii săi albi rămâneau curaţi.

— Am adus ceva de mâncare? întrebă Carol.

Josh o privi ca şi cum l-ar fi smuls dintr-un vis. Săpau de trei ore şi nu se mişcase aproape deloc, decât pentru a fotografia situl.

— Mâncare, repetă el. Scuză-mă; nu mă gândesc niciodată, până nu-mi aminteşte cineva.

Scoase două mere din geantă şi o cutie cu

crochete.

— Un ospăţ. Pentru prânz, ne vom întoarce la Luxor. Acum e prea devreme; abia zece.

— Oh, nu, trebuie să fie ora amiezii, îl contrazise Carol, uitându-se la ceas. Nu-mi vine să cred; aveam senzaţia că este deja după-amiază. Dar am început la crăpatul zorilor, nu? La patru şi jumătate dimineaţa...

— Pe la unu întrerupem şi ne întoarcem la trei. Te-am prevenit.

— Într-adevăr. Nu credeam că vorbeai serios, despre ora patru şi jumătate.

— Josh.

Glasul lui Hosni era ascuţit de emoţie. Într-o clipă, Josh fu lângă el, urmat de Carol. Priviră în groapă, după direcţia arătată de degetul egipteanului.

Dintre pietre ieşea colţul unei scări aspre.

Josh se lăsă să lunece până în fundul gropii şi îngenunche. Atinse prima treaptă cu degetele. Îşi trecu mâna peste ea, împingând în lături pietrele şi nisipul. Entuziasmul îl umplu ca o explozie de lumină. Îşi Imagina scara coborând în pământ,

urmată de o galerie cu pardoseala neregulată, adâncindu-se tot mai departe în întuneric, cu atmosfera devenind încinsă şi sufocantă, până la o uşă de piatră...

Carol îl urmase; acum, degetele ei i le atinseră, când pipăi şi ea treptele. Josh aproape că n-o observă. Niciodată nu mai trăise un asemenea moment. Majoritatea arheologilor nu apucă în viaţa lor un moment ca acela. Se pregătise pentru el, îl visase, făcuse planuri de a aduna banii necesari, dar nu exista nicio cale de a fi complet gata, când atingea cu degetele o scară care fusese construită, îngropată şi uitată de trei mii cinci sute de ani.

Îşi închipui lucrătorii tăind pietrele în stânca solidă, apoi coridorul cu numeroasele sale camere, frescele murale, bogăţiile...

— Desigur, nu ştim dacă suntem primii, spuse Hosni.

Încet, Josh se ridică. Vraja se risipise.

— Ba suntem primii, protestă Carol. Abia au dezgropat-o. N-a mai ajuns nimeni aici, înaintea noastră.

— Ba se poate să fi ajuns, acum trei mii de ani,

replică Josh. Hoţii au găsit multe morminte la scurt timp după ce fuseseră ascunse, uneori peste doar câţiva ani. În apropiere e un sat unde toate casele sunt construite peste puţuri de morminte. Tâlharii şi-le-au construit acolo pentru a nu trebui să transporte comorile înainte de a le curăţi, iar urmaşii încă mai locuiesc în ele, foarte mândri de moştenirea lor. Nu exista nicio cale de a păzi toată valea, desigur, iar la morminte lucrau prea mulţi oameni ca să se poată păstra secretul. Oricum, cultura lor cerea ca faraonii să fie îngropaţi cu suficiente obiecte, averi şi chiar hrană, pentru a le ajunge în toată viaţa următoare. Iar cultura jefuitorilor cerea să le caute.

— Şi să intre cu forţa, completă Hosni. Desigur, este o descoperire magnifică, extraordinară, chiar şi dacă mormântul e gol; ne rămân totuşi picturile şi inscripţiile de pe pereţi. Dar nu ştim ce avem până nu ajungem la mormânt. Aşa că, săpăm.

Josh dădu din cap. Clipa cea mare sosise; acum, nu le mai rămăsese altceva de făcut decât să sape. Şi să aştepte. Fotografie treptele şi se retrase într-o parte, cu camera în mâini.

Carol se opri lângă el. Acum muncitorii erau mai atenţi, înlăturând cu lopeţile pietrişul desprins şi degajând apoi treptele cu mături şi perii. Josh şi Hosni examinau cele mai mari bucăţi de piatră, pentru-a se asigura că nu erau desprinse din trepte; pe cele care nu făceau parte din scară, muncitorii le aruncau cu mâna din groapă.

Josh fotografie muncitorii, în norii învolburaţi de praf care le transformau trupurile suple în siluete fantomatice unduindu-se în lumina soarelui. Îl fotografie pe Hosni, în pantalonii lui uimitor de albi. Fotografie lunga linie a văii unde lucrau şi, deasupra sus, dunele şi crestele colţuroase de piatră care-i înconjurau. Niciodată nu mai făcuse atât de multe fotografii care nu aveau nicio legătură cu munca lui. „Pentru Anne”, îşi spuse el, în tăcere. „Ca să vadă totul”.

În minte, îşi văzu mâna cu palma întinsă peste piatra străveche a scării. Măcar o dată, reflectă el, unul dintre marile momente dintr-o viaţă de om. Ar fi trebuit să participe şi ea; ei ar fi trebuit să-i atingă degetele, când mângâiase treapta. Dorea să-i împărtăşească tot ceea ce făcea, micile triumfuri ca

şi pe cele mari, precum şi dezamăgirile.

Clătină din cap şi introduse camera înapoi în toc. Era prea devreme ca să spună asta, prea curând ca să se gândească măcar. Nu ştia nimic despre ea.

Ştia că-i bântuia gândurile.

Mult timp, stătu nemişcat, ţintuit locului de caniculă, de ritmicele ridicări şi coborâri ale braţelor muncitorilor şi de murmurul glasurilor lor în aerul încremenit. Apoi, totul încetă. Muncitorii porniră prin vale, spre maşini.

— La masă şi la o bere, îi spuse Hosni lui Josh. Te duci la hotel?

— Da.

Josh se întoarse spre Carol, simţindu-se vinovat că n-o mai luase în seamă.

— Probabil că ţi-e foame.

— Şi puţin cam cald, completă ea veselă. Dar mi-a făcut mare plăcere. Am hoinărit prin jur; tu erai prea ocupat cu fotografiile, ca să observi. E cel mai uimitor lucru: la cincizeci de paşi de-aici, nu se mai vede decât nisipul şi cerul, ca şi cum lumea s-ar fi golit pur şi simplu. Este cel mai înspăimântător lucru pe care l-am văzut vreodată; te simţi atât de

mărunt. Mergem la masă?

— Chiar acum. Hosni, vii cu noi?

— Da, mulţumesc.

Se înapoiară la maşini.

— Josh, ne-ar mai trebui muncitori.

— Ca să meargă mai repede? N-ar încăpea, la scară.

— I-aş putea folosi ca să ţină degajată deschizătura, când coborâm mai adânc. Va dura al naibii de mult, dacă săpăm tot în ritmul ăsta.

— Nu ne ajung banii, răspunse Josh.

Hosni tăcu un moment. Apoi, ridică din umeri:

— Atunci, aşa să fie.

Stilul egiptenilor, îşi spuse Josh. *Atunci, aşa să fie.* Câţi americani ar fi acceptat un obstacol atât de repede, ca şi cum ar fi fost voia sorţii?

— Vom, face rost de bani, spuse el ferm. Merg la Cairo mâine, în loc de săptămâna viitoare. Cunosc unii oameni din guvern.

— În zilele astea, guvernul e cam strâns la pungă, replică Hosni; Trecem prin timpuri grele.

Se urcă în maşină.

Ne vedem la bac.

— Ce faceţi dacă statul nu vă dă banii? întrebă Carol, în timp ce mergeau spre malul fluviului.

— Vorbesc cu Investitori particulari. Există destui banii în Egipt; doar că nu se văd. Îi vom găsi. Vrei să vii mâine la Cairo?

— Mi-ar plăcea să mai stau aici, un timp. Când te întorci?

— Nu imediat; ar avea mai mult sens să mă duc direct acasă. Nu mai e nimic de™ făcut, până nu dezgroapă mai mult din scară şi coridor. Ţi-aş încurca planurile, dacă nu mă mai întorc?

— Nu, atâta vreme cât Hosni mă lasă să asist la săpături şi să fac şi eu fotografii.

— Nicio problemă. Îi plac spectatorii.

Josh parcă maşina lângă cheu şi se îmbarcară. Avea să vorbească peste două zile „cu funcţionarii de la guvern; dacă nu-i puteau da banii de care avea nevoie, urma să-i caute pe investitorii particulari, în ziua următoare. Iar apoi, lua avionul direct spre casă.

Nu la asta se gândise când îi spusese lui Hosni că pleca la Cairo; avusese în vedere două zile, după care să se întoarcă la Luxor. Dar, în timp ce vorbea

cu Carol, ştia că se răzgândise deja, Fiindcă, mai presus de orice, voia să se ducă acasă.

Charles a luat trenul de la Chicago spre Washington. Crezuse că avea să fie un interludiu liniştit, o şansă de a se gândi calm la anul din urmă şi la ce putea face ca să se salveze. Când colo, reieşise că era o călătorie chinuitoare.

Suferea. Nu avea obiceiul să se plângă familiei sau prietenilor, aşa că îndura în tăcere mâncărimile de nervozitate şi durerile care-i ardeau stomacul începând din perioada morţii lui Ethan, înrăutăţindu-se de-atunci tot mai mult. Nici să mănânce şi să doarmă nu-i era uşor şi sperase ca trenul să-l calmeze astfel încât să poată mânca în voie şi apoi să adoarmă în ritmul roţilor.

Dar, în timp, ce stătea în vagonul-salon, înainte de cină, sorbind scotch cu sifon, auzind-o iarăşi pe Anne spunând că Vince o ameninţase, îngrijorat de oferta atât de mică a lui Ray Beloit pentru Tamarack, obsedat de calendar, cu apropiata dată pentru următoarea plată a dobânzilor pe împrumuturi, gândurile începură să i se accelereze, tot mai sonore şi mai insistente, iar roţile trenului le

impuneau un ritm care părea să-şi râdă de el ca bătaia veselă a unor tobe. Când se duse la cină, nimeni nu se aşeză la masa lui, aşa că mâncă singur, cu gândurile bubuindu-i prin cap ca nişte prizonieri disperaţi bătând cu pumnii într-o uşă zăvorâtă. Trenul era închisoarea lui Charles. Lăsă mâncarea neatinsă şi porni prin vagoane. Apoi, reveni pe urmele propriilor lui paşi. Farfuria fusese luată, dar masa era tot goală, aşa că se aşeză şi ceru o cafea.

Îl durea capul; bău un brandy. Îl durea stomacul; supse câteva tablete. Începu să caşte, fără a se mai putea opri. Iar când se duse să se culce în cuşetă, nu putu adormi.

Intră în biroul lui Vince cu senzaţia că venea din război.

— Merg să îmbuc ceva înainte de prânz, spuse Vince; semna nişte scrisori şi nu-şi ridicase privirea. Am o întâlnire la unu.

Charles se aşeză, căscând.

— Beau şi eu o cafea cu tine; nu mi-e foame. Vince, am să-ţi vorbesc.

Vince semnă ultimele două scrisori.

— Bine. Ai auzit că Ray vrea să cumpere

Tamarack-ul?

— Da, dar e nebun. Cine naiba îi face calculele? Cel mai amărât prostănac ar şti că firma valorează de două ori pe cât oferă el, poate chiar mai mult.

— Întreabă-l; nu ştiu nimic. Crezi că poţi obţine mai mult din altă parte?

— La naiba, ştiu cât face! Nu cumva i-oi fi spus tu că sunt nerăbdător s-o vând?

— Fireşte că nu; nu trebuie să ştie nimeni.

Puse deoparte scrisorile semnate.

— Mă gândeam, totuşi, din moment ce alte oferte n-ai primit. Îmi fac griji pentru tine, Charles; trebuie să găsim noi o soluţie ca să ieşi din situaţia asta.

Cu capul înclinat pe spate într-un căscat de-i trosneau fălcile, Charles auzi un singur cuvânt reverberându-i în minte. *Noi.* Vince era îngrijorat pentru el; Vince avea să-l ajute.

— Cum? îl întrebă.

— Păi, trebuie să discutăm. Dar o cale ar putea fi aceea ca eu să duc muncă de lămurire cu familia. N-ai nicio influenţă, până nu-i poţi convinge pe destui să facă o vânzare avantajoasă; poate că Beloit n-a

ridicat oferta fiindcă nu e sigur dacă eşti serios.

— Nu ştie nimic despre familie. De unde să ştie?

Vince se încruntă.

— Nu i-ai spus?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Vince!

— Ei, eu am impresia că se poate să fi aflat. Aude multe, învârtindu-se pe ici pe colo şi rămânând nevăzut, şi numai Dumnezeu ştie ce-a aflat despre familie. N-ai convins pe nimeni să se răzgândească?

Charles clătină din cap.

— Atunci, ar fi mai bine că pun lucrurile în mişcare, începu Vince să pianoteze cu degetele pe birou. Un lucru pe care l-aş putea face e să vorbesc cu unii de pe-aici, din E.P.A. Sunt destul de ocupaţi în perioada asta; probabil că se vor bucura să anuleze curăţenia aia, mai ales de vreme ce am descoperit şi alte oraşe care stau la fel de prost. Dacă o fac, presupun că putem aduna câteva voturi de recunoştinţă din sânul familiei; există mai multe căi de a obţine ceea ce vrei.

Ceva fremătă în sufletul lui Charles, amintindu-i că avea să-i pună o întrebare lui Vince.

— Vince, mai e un lucru pe care-l avem de

discutat.

— În clipa asta? Vorbeam despre salvarea pielii tale; de obicei, despre altceva nici nu vrei să mai vorbeşti, în ultima vreme. Nu de-asta eşti aici?

Un nou căscat îl amuţi pe Charles pentru câteva momente lungi.

— Ce naiba se întâmplă cu tine? se enervă Vince.

— Nimic. N-am dormit azi-noapte. Vince, ascultă-mă. Ai ameninţat-o pe Anne? I-ai spus că o omori dacă se întoarce în familie?

Vince sări în picioare.

— Pentru Dumnezeu! Cum naiba îţi poţi întreba fratele aşa ceva?

— Aş fi preferat să nu întreb. Dar trebuie să ştiu. Ai făcut-o?

— Pe-asta nu puteai s-o inventezi tu; de unde naiba ai auzit-o? Te-ai întâlnit cu ea? *Te-ai întâlnit?*

— Da.

— Unde?

— În Tamarack. Ce naiba, Vince...

— Şi ce-ai făcut? I-ai cerut Iertare că stătuseşi de partea lui frate-tău? Iar ea ţi-a spus că o ameninţasem? Aşa ţi-a spus? Nu s-a schimbat deloc,

căţeaua aia mică, nu? Primul lucru pe care-l face e să-nceapă să mă acuze!

— La naiba, Vince, *i-ai spus-o?*

— Pentru numele lui Dumnezeu, fireşte că nu. Doar nu umblu să omor oamenii. Ar trebui să fii primul care s-o ştie – şi să mă *aperi,* fir-ai al dracului, când cineva spune una ca asta! Ai făcut-o? i-ai spus că fratele tău nu e un ucigaş? *I-ai spus?*

Charles îl privi neajutorat.

— Nu i-ai spus. Propriul meu frate nu scoate-o vorbă, pe mă-sa, în apărarea mea. Ce i-ai spus? ridică el glasul, în falset. „Am să-l întreb, scumpo. Am să-mi întreb fratele dacă a ameninţat-o pe fiica mea cu moartea". Ce naiba se-ntâmplă cu tine? Ce se-ntâmplă cu *ea?* Ce, se crede Ioana d'Arc, auzind voci? De ce-aş vrea s-o omor? Am iertat-o demult; era un copil zăpăcit la cap şi a făcut un lucru îngrozitor, dar a trecut, a crescut şi ea de-atunci – ei, căca-m-aş crezusem că a crescut, însă se pare că n-a prea fost în stare. Dar asta nu înseamnă c-aş ameninţa-o cu moartea; nici nu mi-ar putea trece prin minte, pentru Dumnezeu. Ei? Altceva mai vrei să ştii?

Charles clătină din cap. Vince vorbise prea mult, încontinuu, dar nu ştia dacă din cauza vinovăţiei sau a scandalizării justificate pentru că era nevinovat. *Auzi la el.*

Aceste cuvinte i le aruncase Anne, când primul lui instinct fusese acela de a-l apăra pe Vince. *Auzi la el. Habar n-ai ce-ar face şi ce nu; nu ştii nimic despre el.*

„Aşa e”, îşi spuse Charles, cu o tristeţe profundă şi cumplită. „Nu ştiu. Dar nici despre fiica mea nu ştiu nimic. De fapt”, reflectă el mai departe, deznădăjduit, „de nimic n-am habar. Ce s-a întâmplat în trecut, ce se întâmplă acum, ce se va întâmpla mâine”. Căscă iarăşi şi dintr-odată se simţi cuprins de panică. Nu putea să şi-o explice; ştia doar că era înfricoşat. „Nu pot!” ţipă Charles în gând. „Ce nu poţi?” Privi în jur, înnebunit; camera îl apăsa din toate părţile, închizându-l la fel ca trenul, în seara trecută. Nu mai putea rămâne, dar nu putea nici să plece; nu se putea urni din scaun. „Nu, nu, nu!” urlă el în minte.

Căscă din nou şi deodată îl înjunghie o arsură fierbinte în stomac. O crampă care se întindea, până

când Charles avu senzaţia că tot trupul îi luase foc. Căscând, îşi apucă pieptul şi începu să tremure. „Inima”, îşi zise. „Atac de inimă”. Mâinile îi tremurau, în timp ce tropăia pe podea cu tocurile pantofilor. Din piept i se smulse un geamăt prelung; închise strâns ochii.

— Ce mama dracului...! ocoli Vince biroul. Ce-i cu tine?

Charles îşi apăsa pieptul cu degete tremurătoare.

— Inima... icni el.

Vince strigă după secretară şi asistenţi, care intrară în fugă, aplecându-se peste Charles, înconjurându-l, scoţând sunete liniştitoare. Iar Charles nu-şi mai aminti altceva, până când se trezi în ambulanţă şi, deschizând ochii, îl văzu pe Vince., în cealaltă parte stătea un medic, dar persoana cea mai importantă era Vince. Charles era atât de recunoscător pentru prezenţa lui acolo încât uită de orice altceva.

— Mulţumesc, şopti el.

— Eşti O.K., îi răspunse Vince. Inima îţi bate normal, nu defibrilează; se pare că n-a fost atac de cord.

— Doare îngrozitor, murmură Charles.

— Ţi le-au găsit pe-astea în buzunare, ridică Vince două cutii cu comprimate antiacide. Iei multe?

— Altceva n-am mâncat, în ultima vreme, răspunse Charles, cu un zâmbet slab. Mă gândeam să merg la doctor; cred că acum am s-o fac.

— Au spus că s-ar putea să fie ulcer; uneori, durerea se simte ca la infarct. Sau o criză de panică, pe fond de ulcer, deşi le-am spus că nu ştiu să fi intrat vreodată în panică cineva din familia noastră. Tu ştii de vreunul?

Charles clătină din cap, închizând ochii.

— Bine, acum dormi. Oricum nu pot să stau; mă întorc de îndată ce mă asigur că te-ai instalat. Te sun mai târziu, să aflu cum te simţi.

Cu ochii închişi, Charles dădu din cap. Criză de panică. Ulcer. Nu inima. N-avea să moară. Medicina modernă ştia să aibă grijă de ulcere. Şi de panică, probabil. De ce îl cuprinsese panica? *Nu, nu, nu.* Încă mai auzea în cap urletul. Ce se întâmpla cu el, de sărise aşa peste cal? Slăbiciunea, îşi spuse Charles. Dintotdeauna fusese slab – Vince i-o spusese destul de des – iar acum, cel mai mărunt

fleac putea să-l doboare. La ce se gândea, când începuse? Nu mai ţinea minte. „Ce contează?” se întrebă el. „Orice-ar fi fost, nu-i puteam face faţă. Vince ar fi putut. Şi tata. Dar eu, nu. Mă apucă panica şi leşin”.

— Am ajuns, spuse Vince.

Ambulanţa se opri, iar infirmierii deschiseră portierele din spate.

— Îţi dau telefon mai încolo, spuse Vince, privind ochii închişi ai lui Charles. O să fie bine.

Sări din ambulanţă şi se îndepărtă cu paşi mari. Ca într-un sicriu nenorocit, aşa se simţise, gonind pe străzi, într-un miros de medicamente, de moarte. Niciodată nu se ducea la spitale; nu le putea suferi. Chiar şi când fusese internat Ethan, îl vizitase doar o dată, când nu mai putuse evita. Pentru ultima oară, jurase el atunci, îşi aminti Vince, în timp ce lua un taxi înapoi. Ultima oară. Secretara lui avea să-i telefoneze lui Charles. Şi să-i facă vizite, dacă era necesar.

La birou, îl sună pe Keith, în Tamarack.

— Nimic nou, răspunse tânărul. Au cam terminat cu bazinul, mai au doar vreo săptămână, cum ar

veni. Şanţul s-a reparat de mult; ştii asta. E.P.A. Ţine audieri în ianuarie. Mai avem două săptămâni până la Thanksgiving şi ninge de-o săptămână, aşa că toţi sunt fericiţi. Asta este.

— Atâta tot? A trecut o lună de când am vorbit ultima oară.

— Ascultă, oraşul e mort. E între sezoane, ai uitat? Cel mai interesant lucru care s-a întâmplat în ultimele două luni e că am luat cina la Gail şi Leo, nu demult.

— Nu mi-ai spus.

— N-am aflat nimic ce să nu ştii deja. Am avut o mică şuetă cu nepoată-ta. Mişto trup, da rece ca un peşte. N-a prea părut să mă placă.

— De ce?

— De un-să ştiu eu? Ţi-am spus: e un gheţar.

— A spus ce căuta acolo?

— N-am întrebat. Încercam să aflu despre companie.

— Şi?

— Şi n-am aflat mare lucru. Leo şi Josh îşi puseseră în cap să tot schimbe vorba.

— Era şi el acolo?

— Se-nvârte mult pe-aici. A fost în Egipt, în octombrie; de când s-a întors, apare prin Tamarack tot din două-n două săptămâni. De obicei cu, ştii, nepoată-ta. Ia să vedem, ce-am mai aflat. Anne zice că nu se mută la Tamarack, în caz că te-ntrebai. Gail s-a mai îmbunat cu taică-său; ştie că îi e îngrozitor de greu şi ar vrea să-l ajute, dar tot n-are de gând să-l ajute să vândă *Tamarack Company.* Era visul lui Ethan, zice, iar acum e al lor. A ţinut o cuvântare ca lumea. Ceva între suspin şi pumn ridicat.

— Ce?

— Ziceam…

— Te-am auzit.

Ochii lui Vince deveniseră îngânduraţi. De când era Keith un observator ager, cu limbă ascuţită? Se ascunsese sub rolul ăla de cretin – iar Vince nu se prinsese. „Fii atent la el”, îşi spuse deodată.

— Altceva? îl întrebă.

— Leo consideră că nimeni n-o să cumpere compania, fiindcă e în rahat. Poate că voia s-o facă pe viteazul în faţa copiilor; de fapt, e mult mai îngrijorat decât zice. Dar se dă mare. Bazinul se va deschide într-o săptămână, două; sezonul de schi va

fi bun – muntele are deja o bază de douăzeci de degete – iar E.P.A. tace din gură până-n ianuarie şi, poate, definitiv; cine ştie? Nepoată-ta l-a pus pe editorul ziarului să scrie un editorial cum că să se supună Tamarack-ul la toate împuţitele de studii, începând cu dinozaurii, şi a trimis un avocat local la judecător ca să scoată o decizie pentru ca nimeni să nu poată face vreo curăţenie înainte ca oraşul să fi avut timp; înţelegi, să le studieze pe toate. E o agitatoare clasa-ntâi, ştiai? Vince? Mă mai auzi?

— Continuă.

— Ei, aşa că toţi urlă să se facă studiile, ăia de la E.P.A. o dau cotită, cum ar veni, că e nevoie de timp ca să se adune totul la un loc, înţelegi. Poate e prea multă bătaie de cap; cred că ai putea să afli tu mai bine, cum ar veni; eşti chiar acolo. Deci, poate c-or s-o lase baltă. Ceea ce-nseamnă că Gail şi Leo vor putea spune familiei, cum ar veni, s-aştepte primăvara, să vadă cum e sezonul. Au cheltuit peste un milion de parai pân-acum, pe bazin şi pe cisternele cu apă şi pe anunţurile-n plus ca să spună că totu-i lins-prelins, plus că mai au un maldăr de procese contra lor, dar probabil c-au să le poată

acoperi, înţelegi, dacă sezonul iese bine. Leo a şi spus că amână îmbunătăţirile şi extinderile şi mai reduc din personal.

„Nu este numai atât”, reflectă Vince; „îmi ascunde ceva”.

— Şi altceva?

Glasul lui Keith deveni nepăsător:

— A, doar o chestie pe care-a zis-o Leo. A spus că nu face niciun compromis cu întreţinerea. Şi nu glumeşte. Dar, când au s-ajungă la strâmtoare, cine ştie?

Ticălosul, îşi spuse Vince. Constată, fără tragere de inimă, că îl admira pe Keith. Stătea cu ochii pe toate, căuta pretutindeni posibilităţi, făcea ceea ce i se spunea şi nu punea întrebări. Dar, pe lângă admiraţie, semnalul de alarmă pe care-l auzise în cap cu câteva minute în urmă răsună din nou. „Fii atent. E prea isteţ ca să-i fie bine. „A

— În rest, nimic, continuă Keith. Te anunţ dacă se mai iveşte ceva. – Eşti acolo, da?

— Plec din ţară pentru două săptămâni, după Thanksgiving. Pe urmă, mă găseşti aici.

— Îţi ţii aliaţii în formaţie?

— Cam aşa ceva.

Închise, nemulţumit de iscodelile lui Keith. Erau perfecte, când îi spiona pe Gail şi pe Leo pentru Vince, dar nu-i conveneau deloc când era vorba de el. Puştiul ăsta băgăreţ, cu ochi ageri, n-avea să afle nimic despre Vince, în afară de ceea ce voia el să ştie. Cu siguranţă, n-avea să ştie că Vince pleca în Europa ca să-şi petreacă luna de miere.

— Domnule senator, spuse secretara, apărând în uşă, mi-aţi spus să vă anunţ când e ora două, ca să prindeţi avionul.

Vince se ridică.

— Mulţumesc, răspunse el, luându-şi haina. Ne vedem la Denver, peste trei zile. Înţelegi, nu mă pot însura fără să fie de faţă şi subalternii mei.

— Vom veni, domnule senator. Abia aşteptăm. Aţi fost atât de amabil să ne invitaţi şi pe noi şi să ne plătiţi drumul... vrem să ştiţi că vă suntem foarte recunoscători.

Vince dădu din cap.

— Dacă mă caută Ray Beloit, spune-i că ne întâlnim la aeroport. Dacă sună Sid Folker, să mă aştepte la avion. Nunta va avea loc în casa lui, aşa că

mă găseşti acolo, dacă nu sunt acasă.

— Am înţeles, spuse secretara, iar Vince îşi dădu seama că i le mai spusese şi înainte. De ce se purta ca un puştan nervos, pe cale să se însoare pentru prima oară?

Nu era deloc nervos; era plin de însufleţire. Acesta era adevăratul început al cursei prezidenţiale. Încă îl mai aştepta candidatura pentru Senat, dar nu se îndoia că avea s-o câştige. Privea deja dincolo de ea, motiv pentru care se căsătorea cu femeia ideală, partenera perfectă: cu un temperament blând, destul de drăguţă, bogată, cu relaţii şi opupată cu opere de binefacere. Visul de primă doamnă al oricărui american. Iar când îl privea pe Vince cu ochi adoratori, devenea visul lui de soţie Ideală.

„De ce nu?" se întrebă Vince, instalându-se în limuzină. „Dacă aştepţi destul de mult, toate ţi se împlinesc".

Capitolul 15

Îi telefonase la ora opt şi, când ea îi deschise uşa refugiului alb al apartamentului său şi-i ură, zâmbind, „Bine ai venit”, fu atât de bucuros s-o vadă încât instinctiv îi luă mâinile într-ale lui. Anne şi le retrase, desigur; dacă ar fi stat un moment să se gândească, ar fi putut-o prevedea. Furios pe el însuşi, şi pe ea, o urmă în *living room,* unde pe măsuţa cu placă de sticlă aşteptau aperitive şi vin.

Dar Anne se bucura să-l revadă. Josh se aşeză pe o canapea albă, în timp ce ea rămase în picioare, turnând vinul. Purta o rochie scurtă, de mătase bleumarin, strânsă pe trup, lăsând să i se vadă picioarele lungi, elegante; avea părul negru pieptănat dezinvolt pe spate, încadrându-i faţa. Părea foarte mulţumită să lase tăcerea să se prelungească, aşa că Josh se gândi la ea şi la expresia din ochii ei, când îl întâmpinase. Caldă, primitoare, bucuroasă de a-l vedea, puţin surprinsă. Surprinsă, repetă el în gând; nici ea nu se aşteptase să fie încântată. Sau, să se bucure atât de mult,

Apoi, însă, se retrăsese.

„Va trebui să discutăm despre asta”, îşi spuse el. „Cât mai curând. Şi, desigur, o ştie şi ea”.

— Întoarcerea mai devreme înseamnă succes sau eşec? întrebă Anne, aşezându-se pe canapea.

— Succes, ridică el paharul, într-un toast. Cel puţin, un posibil succes. Am găsit intrarea unui coridor care duce, sperăm, la mormântul cuiva. Dacă e coridorul faraonului nostru sau al altcuiva, nu vom şti încă o lună, poate două; atâta durează să dăm la o parte dărâmăturile.

— Dărâmături de la ce?

— De la cutremure sau inundaţii. O vom şti şi pe asta, când pătrundem mai adânc şi vom vedea ce avarii au suferit coloanele şi zidurile. Am nişte diapozitive; îţi vor da o idee despre cum arată decorul.

— Le ai la tine?

— Da, le-am luat când veneam încoace, dar pot să mai aştepte.

— Ba nu, aş vrea să le văd chiar acum. Ce minunat e; nu credeam să iasă atât de devreme. Te deranjează?

— Nu, bineînţeles.

— Merg să aduc proiectorul.

Sări în picioare şi trecu în cealaltă cameră, revenind aproape imediat cu diascopul şi cutia. Era nervoasă, sau poate, îşi spuse Josh, devenise nervoasă din clipa când îi fulgerase prin ochi expresia aceea de surpriză.

— Dacă vrei să bagi diapozitivele... îi întinse ea cutia.

Josh îi simţi stânjeneala, care îl puse pe gânduri. În tăcere, umplu cutia circulară şi i-o înapoie, privind-o în timp ce o potrivea în proiector.

Anne întinse mâna în spate şi stinse lampa, rămânând într-un întuneric abia risipit de fasciculul micului bec, prin cameră. Anne apăsă pe un buton, primul diapozitiv glisă în dreptul obiectivului şi pe peretele opus apăru o imagine largă: vasta întindere a râpilor de stâncă golaşă şi dunele umbrite de nisip din Valea Regilor. Anne trase adânc aer în piept, aplecându-se înainte.

— Ce minunăţie, şopti ea.

Josh îi contemplă profilul captivat:

— De ce?

— Mărimea, simplele proporţii, de-a dreptul copleşitoare. Din motivul ăsta iubesc munţii: acelaşi gen aparte de frumuseţe, atât de masivă şi primordială, şi durabilă. Te face să poţi crede în eternitate.

— De-asta mă tot întorc şi eu, replică Josh. Dacă n-aş fi avut munca de-acolo, trebuia să-mi inventez ceva asemănător.

— Dar şi tu ai munţii.

— Ei sunt puţin mai umani; au viaţă. Va trebui să vezi deşertul; e minunat şi înfricoşător în acelaşi timp. Priveliştea este cea mai neiertătoare pe care ai putea-o găsi, dar atrage oamenii înapoi spre ea, iar şi iar. Cam ca latura întunecată a noastră înşine; aspră, crudă, dar şi de o perversă atractivitate.

Ochii lui Anne se aţintiseră asupra lui. După un moment, clătină din cap.

— Asta nu se compară nici pe departe cu frumuseţea la care mă refeream eu.

Apăsă un buton, pentru a trece la diapozitivul următor.

Pentru câteva minute, livingul alb şi răcoros se transformă într-un peisaj brun-auriu de texturi

rugoase şi lumină orbitoare. Anne putea simţi valurile de căldură unduindu-se peste trupurile prăfuite ale muncitorilor care sfărâmau stânca; aproape că simţea nisipul ce le scrâşnea între dinţi şi auzea zăngănitul oţelului pe piatră. Continua să stea aplecată înainte, atrasă spre exotica scenă care aproape o înconjura. „Mi-ar plăcea să fiu acolo”, îşi zise ea. „Aş dori să fi fost acolo când s-au făcut fotografiile astea”.

Josh îi descrise fiecare imagine, cu glasul săuprofund şi relaxat, dar exprimând un soi de pasiune care dădea impresia că o conducea efectiv pe Anne prin acea lume pe care ea n-o văzuse niciodată. Îi vorbi despre Hosni – „cel mai bun supervizor pe care şi l-ar putea dori cineva; un egiptolog autodidact care ştie mai multe decât majoritatea experţilor; şi singurul om care sapă îmbrăcat cu pantaloni albi, fără să şi-i murdărească niciodată” – şi-i spuse numele muncitorilor, pe care îi cunoştea de atâţia ani, de când căutau mormântul lui Tenkaure. Ajungând la acest subiect, glasul îi deveni mai încărcat de emoţia a ceea ce putea să urmeze.

— Vor degaja coridorul – destul de repede, doar dacă nu vor găsi picturi pe tavan şi pereţii laterali; atunci vor încetini ca melcul, lucrând manual – iar Hosni îmi va telefona când ajung la prima uşă. De obicei, asta dă într-o cameră mare şi pătrată, cu o altă uşă pe peretele opus; dincolo de ea e un pasaj de unde se intră în alte camere. Aerul este dens şi încins; dă o senzaţie de vechime, ca şi cum nimic n-ar putea trăi acolo. Însă am văzut în unele morminte grâu pus lângă faraon, pentru a-l ajuta să se hrănească pe drumul spre viaţa de apoi, şi încolţise, în locul acela întunecos şi închis ermetic, înainte de a fi murit din lipsă de apă. Minunat lucru, tenacitatea asta a vieţii; mai elementară decât orice emoţie. Cu excepţia dragostei, cred, fiindcă ea e un sinonim al vieţii.

Se întrerupse.

— N-avem idee câte camere ar putea fi, nici cât de mari; ştim totuşi că ultima conţine întotdeauna sarcofagul, cu mumia înăuntru. Dacă suntem printre cei cu adevărat binecuvântaţi, acum e acolo, aşteptându-ne; capacul de piatră al sarcofagului, gata să fie ridicat...

Anne era prinsă în vraja cuvintelor lui şi intensitatea glasului.

— Mi-ar plăcea să-l văd. Şi să-l ating. Şi să simt aerul...

— Se poate aranja, spuse Josh. Zău că ar trebui să fii acolo; camera nu-ţi dă decât o impresie vagă. Mai e un singur diapozitiv.

Anne apăsă pe buton. Treptele de piatră umplură dreptunghiul luminos, cu degetele unei femei întinse peste un colţ.

— Mâna lui Carol, explică Josh. Prietena care îmi împrumută cărţi despre artă; ţi-am vorbit de ea. Tot acolo e; săpăturile au captivat-o mai mult decât mă aşteptasem. Ăsta-i ultimul.

Aş *vrea să fi fost mâna mea. Aş vrea să fi stat acolo, lângă el, să privesc treptele acelea şi să-mi imaginez ce se află în capătul lor.*

— Sunt nişte diapozitive minunate, spuse ea. Un timp, s-a făcut foarte cald aici.

Aprinse lampa de alături. Clipiră amândoi din ochi, în lumină, şi-şi zâmbiră. Lui Anne îi reveni nervozitatea, aşa că se concentră să scoată diapozitivele din aparat şi să le pună la loc în micile

lor cutii galbene. Amintirea felului brusc în care îşi smulsese mâinile dintr-ale lui la sosire o rodea. Transformase un salut simplu într-o manevră complicată, ceea ce nu-i stătea deloc în fire. Ar fi trebuit să se poarte cât mai firesc; nu fusese plecat decât o săptămână şi ceva. Dar ei i se păruse mai mult şi se bucurase atât de tare să-l revadă, lucru care o luase prin surprindere. Cum de-l lăsase pe Josh să se integreze atât de profund în viaţa ei, încât opt zile i se păreau un interval prea lung? „Vay trebui să mă gândesc. Şi va trebui să discutăm despre asta, dacă vreau să ne mai vedem. Nu astă seară, dar oricum cât mai curând".

Dar n-au făcut-o. Nu se întâlneau decât ocazional. Anne îşi luase doi clienţi noi la începutul lunii octombrie şi încetase chiar şi să se mai ducă la Tamarack. Josh a făcut două călătorii scurte în timpul toamnei, iar zilele şi serile îi erau ocupate cu cursurile şi întâlnirile cu studenţii, şedinţele de conducere la muzeu, scrisul şi convorbirile telefonice cu Hosni, care până una-alta nu avea nimic de raportat. Apoi, la începutul lui decembrie, a invitat-o pe Anne la un dineu pentru ajutorarea

Muzeului Lumii Antice.

Dineul avea loc la muzeu, cu cocktailuri în curtea interioară, printre grădinile de flori şi plante din timpuri străvechi, sculpturi romane şi greceşti, un hipopotam de faianţă smălţuită cu albastru din Egipt şi mici figurine bondoace precolumbiene, în vitrine de sticlă, de-a lungul pereţilor. Era pentru prima oară când Josh şi Anne apăreau împreună în înalta societate din Los Angeles.

Oaspeţii se îmbulzeau în jur, prieteni şi colegi care nu-l văzuseră pe Josh de-o bună bucată de timp, iar aceştia o priveau pe Anne parcă încercând să deducă din înfăţişarea ei dacă avea calităţile necesare pentru a se ţine de Josh Durant. Aceea era lumea lui Josh, lumea celor bogaţi şi cu relaţii; îi cunoştea pe majoritatea invitaţilor şi se mişca dezinvolt printre ei, schimbând veşti despre călătorii şi prieteni comuni. Iar acum, într-o clipă, se părea că el şi Anne deveniseră un-cuplu. Era efectul societăţii, Anne ştia: aceasta avea nevoie să se considere ea însăşi structurată şi armonioasă, cu un scop precis, stabilă şi durabilă, drept pentru care, cât mai rapid posibil, înscria oamenii în nişe, pentru

a exista cât mai puţine surprize. Auzi pe cineva punând o întrebare despre Dora; altcineva, în spatele lor, vorbea despre Josh şi activităţile lui din Sardinia, Turcia şi, în ultima vreme, Egipt; iar o a treia persoană comenta ce pereche reuşită făceau ea şi Josh.

Anne ştia că era adevărat. Josh îşi purta smokingul la fel de firesc ca blugii sau şorturile de munte, iar ea avea o rochie de satin negru, fără bretele, mulată pe trup, cu o tăietură prelungă într-o parte a poalelor. Îşi pusese cercei de aur cu safir şi un colier de aur. Îi ajungea lui Josh cu capul până la umăr şi circulau la fel, cu fruntea sus, observând totul în jur. Şi, în timp ce treceau prin încăpere, toţi se întorceau să-i urmărească din priviri.

Constată că se simţea bine. De obicei, detesta să fie în centrul atenţiei, cu excepţia sălii de tribunal, dar alături de Josh această situaţie era aproape ca un joc, un secret cunoscut numai de ei doi. Şi-i plăcea să fie lângă el, când comenta despre oamenii întâlniţi., cu o voce destinată numai urechilor ei.

— Aşteaptă să fie condamnat pentru că a băgat în buzunar zece milioane de dolari de la o firmă care s-

a dat la fund, îi murmură Josh despre o pereche care se apropia. A făcut pe generosul cu vreo două biserici din oraş; le-a bombardat cu procentaje din milioanele lui necurate, ca să-şi facă un fel de drum cu cărămizi galbene spre paradis sau spre o sentinţă mai uşoară, care o fi venind mai întâi.

Lui Anne îi scăpă un mic hohot de râs, iar Josh îi aruncă o scurtă privire încântată, înainte ca perechea să ajungă în faţa lor, bărbatul cu o cămaşă neagră funebră şi o cravată purpuriu-închis sub tuxedo, iar femeia ţinând o poşetă *Judith Leiber* scânteietoare, ca pe un talisman care să alunge forţele întunericului.

Peste câteva minute, se apropie o femeie înaltă şi osoasă. Purta un turban şi o capă roşie, peste ceva ce părea a fi o cămaşă de noapte lungă şi albă.

— Toţi banii şi-i dă muzeelor, cam un milion pe an, spuse Josh. Vrea să i se termine când va muri, dar nicio clipă mai-nainte, aşa că medicii şi contabilii ei îşi compară de vreo patru-cinci ori pe săptămână actele cu privire la cum o mai duce.

Anne râse din nou:

— De ce tocmai muzeelor?

— Fiindcă spune că sunt singurele instituţii, în afară de ea însăşi, care celebrează şi conservă exotismul. Susţine că-şi doreşte să fi trăit în Roma Cezarilor.

— Ştie cum erau tratate pe-atunci femeile? întrebă Anne.

— Am încercat să-i explic, o dată; n-a vrut să mă asculte, aşa că am lăsat-o baltă. De ce-aş încerca să stric visul cuiva?

Anne îl privi surprinsă:

— Nu asta fac oamenii de ştiinţă? Nu ne impun adevărul, indiferent dacă e plăcut sau nu?

— Atragem atenţia asupra lui şi convieţuim cu el. Dar nu impunem...

Se întrerupse, când femeia cu turban ajunse la ei.

— Lillian, ce bine-mi pare că te văd. Dă-mi voie să ţi-o prezint pe Anne Garnett.

Nu apucară să vorbească mult, că se apropiară şi alţii...

— A, pe ăsta-l ştiu, murmură Anne, când veni spre ei un bărbat rotofei şi bărbos. Colin Riley. Produce emisiunea *Roşie* la televiziune, Iar nevastă-sa a divorţat sub motivul că o prefera pe Roşie în locul

ei.

— Dar Roşie e o dachshund, protestă Josh.

Anne dădu din cap:

— A spus că dacă alegea un câine elegant, de clasă, ca un weimaraner sau un grifon sârmos, poate ar fi încercat să-l înţeleagă, dar să-l intereseze mai mult o căţea dachshund decât ea însemna că se coborâse la un nivel pe care nu putea să-l mai tolereze.

Josh chicoti:

— A fost clienta ta?

— Da. Un caz simplu, amândoi ţineau morţiş să scape unul de altul. Partea cea mai grea a fost iahtul: şi pe ăla ţinea fiecare morţiş să-l păstreze.

— Dar I-a rămas ei.

Anne îi aruncă o privire scurtă:

— Întocmai.

— Câte cazuri ai pierdut?

— Niciunul. Colin, ce plăcere! Fă cunoştinţă cu Josh Durant.

Peste câteva minute, mulţimea trecu în Marea Sală Egipteană, la dineu. Josh o purtase pe Anne printr-un tur al muzeului cu câteva săptămâni în

urmă, dar ea se opri în dreptul uşilor duble pentru a admira încă o dată panourile strălucitoare cu picturi şi încrustaţii funerare înşirate pe pereţi. Invitaţii, găsindu-şi locurile la mesele rotunde cu feţe de masă argintii, păreau să se contopească printre panouri.

Rochiile sclipitoare şi smokingurile lucioase nu semănau deloc cu fustanelele scurte ale bărbaţilor şi mantiile lungi de voal ale femeilor din fresce, dar Anne şi-i putea închipui pe toţi, făcând abstracţie de miile de ani care-i despărţeau, nutrind aceleaşi speranţe şi visuri, aceleaşi griji pentru familii, prieteni şi locuri de muncă. Ideea îi plăcu şi se întoarse să i-o dezvăluie şi lui Josh.

— A, uite-o pe Carol, spuse el, chiar în acel moment. Vreau s-o cunoşti. Carol Marston, Anne Garnett.

— Încântată de cunoştinţă, spuse Carol, în timp ce-şi dădeau mâna. Am auzit lucruri frumoase despre tine; cunosc vreo două femei pentru care ai făcut adevărate miracole.

— Nu tocmai miracole, replică Anne. Eu trebuie să pot repeta performanţele, altfel rămân fără slujbă.

Cred că miracolul, prin definiţie, nu se poate întâmpla decât o singură dată.

— Eu am avut norocul să asist la un miracol acum două luni, spuse Carol. Probabil că Josh ţi-a povestit totul.

— Muncă multă şi baftă, comentă el.

— Şi minunat de emoţionant. Mă voi întoarce de îndată ce pot; vreau să văd mult mai mult decât am apucat. Nu vii şi tu, Josh? Cum poţi suporta să stai deoparte, când se lucrează la mormântul tău?

— Voi merge acolo curând. Iar Hosni nu va deschide prima uşă fără mine. Unde stai în seara asta?

— La masa opt. A, tu eşti la unu. Ce păcat! Poate vorbim mai târziu, îi spuse ea lui Anne şi porni spre o altă parte a sălii.

Josh îi ţinu lui Anne scaunul să se aşeze şi spuse ceva, dar ea nu-l auzi. O frământa un gând căruia nu-i putea spune pe nume. Carol, îşi zise ea. Şi, desigur, Josh. Carol Marston – înaltă, tânără, cu frapanţi ochi căprui migdalaţi care păreau să-i absoarbă pe toţi şi toate din jur – fusese în Egipt cu Josh.

Până în urmă cu câteva minute, Carol fusese o membră fără chip a direcţiei muzeului, care se aflase în Egipt alături de restul echipei lui Josh. Dacă Anne se gândise cât decât la ea, şi-o închipuise ca pe o femeie mai în vârstă, de vreo şaizeci de ani sau mai mult, puţin cam ştearsă, singură sau plictisită, care-şi umplea timpul lucrând ca directoare a Muzeului Lumii Antice. Dar s-o întâlnească pe Carol Marston şi să şi-o imagineze la Luxor cu Josh, umblând împreună cu el prin grandioasa Vale a Regilor, stând cu el în restaurante, întinzându-şi mâna pe acele trepte de piatră pentru ca el să i-o fotografieze... toate acestea erau de ajuns pentru a o face pe Anne să se crispeze lăuntric şi să aibă o senzaţie stranie, neclară, de excludere.

Preşedintele muzeului le ură bun sosit oaspeţilor la dineu şi-l prezentă pe Josh. Anne îi privi silueta înaltă şi zveltă făcând cei câţiva paşi spre podium şi oprindu-se relaxat în lumina unui spot. Era extraordinar de atrăgător, îşi spuse ea. Chipul său inspira forţă şi hotărâre; gura sugera îndărătnicie, chiar şi când zâmbea, dar şi, poate numai pentru

aceia care-l cunoşteau, făgăduieli de căldură şi tandreţe. Şi în acel moment ştiu de ce se frământa. O cuprinsese o emoţie pe care nu şi-o mai cunoscuse. Gelozia.

— Mă bucur să vă urez bun sosit aici, spuse Josh, cu glasul amplificat de staţie. Acesta este muzeul dumneavoastră; sprijinul dumneavoastră ţine literalmente uşile deschise şi ne dă posibilitatea de a face planuri pentru viitor.

Anne îl privea lung. Parcă s-ar fi uitat la un străin. Tremura. Ceea ce crezuse că era prietenie, o prietenie pe care începea s-o preţuiască, se transformase în ceva înfricoşător. Gelozie, îşi spuse ea, simţind că-i venea rău. Gelozia îi atingea pe îndrăgostiţi; gelozia însemna legături strânse, apropiere, ataşament, obligaţii. „Nu", ţipă ea în gând. „Nu pot. Nu pot".

— ... arăt câte ceva din ceea ce a însemnat ajutorul dumneavoastră pentru proiectele pe care le-a organizat muzeul în anul trecut, spunea Josh.

Luminile scăzură. În spatele lui, coborî un ecran. Preţ de câteva minute, o succesiune rapidă de diapozitive prezentară fundaţiile unui palat

străvechi din Mexic, resturile prăvăliilor romane dezgropate pe Corso în oraşul vechi din Ierusalim, coloanele unui templu grecesc de pe litoralul Turciei, unelte primitive de muncă găsite în nordul Irakului.

Anne nu se putea concentra asupra imaginilor, nici a glasului lui Josh. Cum de-şi pierduse atât de complet autocontrolul? întotdeauna avea grijă. Nimeni nu putea să-i fie mai mult decât un prieten oarecare. Mă rog, cu excepţia lui Eleanor, desigur, şi cu a lui Gail şi Leo, dar ei erau altceva. Ce i se întâmplase de lăsase să-i scape din mână perfecta stăpânire la a cărei construcţie se străduise atât de mult? Parcă ar fi lăsat o uşă descuiată, cineva intrase, iar acum se simţea ameninţată. Îşi încleştă mâinile, pentru a le opri tremurul. „N-am vrut aşa ceva. Totul era în regulă; nu voi lăsa să fie distrus".

— Şi, în sfârşit, spuse Josh, cea al cărei loc cel mai potrivit este în această mare sală.

Încă o dată, Anne privea Valea Regilor, cu muncitori care săpau în piatră şi Hosni stând în apropiere.

— Excavăm în capătul opus al unei văi joase – aici,

în fundal – care străbate partea cunoscută din Valea Regilor. Iată ce am găsit acum câteva săptămâni.

Apăru diapozitivul cu treptele şi mâna lui Carol. Mulţimea fu străbătută de un murmur.

— Trepte de piatră în Valea Regilor, explică Josh, lăsând momentul să se prelungească. În următoarele câteva săptămâni, vom şti unde ne vor duce. Şi veţi şti şi dumneavoastră, aproape în acelaşi timp cu noi.

Luminile se aprinseră.

— À propos, mâna din fotografie îi aparţine lui Carol Marston, membră a comitetului nostru director. Niciun muzeu nu poate funcţiona fără un comitet activ, Implicat, preocupat, cum nu poate funcţiona nici fără sprijinul financiar pe care dumneavoastră, şi alţii ca dumneavoastră, îl oferă în fiecare an. Şi, cu ajutorul lor continuu, şi al dumneavoastră, vom face din Muzeul Antichităţii cel mai valoros muzeu de acest gen din lume.

Oaspeţii aplaudară, în timp ce Josh revenea la locul lui, iar preşedintele se întoarse să-l prezinte pe coordonatorul licitaţiei.

— Care-l va gâdila până-l apucă frenezia, îi

murmură Josh lui Anne, aşezându-se, astfel că vor licita sume enorme pentru articole pe care le-au donat oamenii şi nu va mai trebui să continuăm încă un an perindările cu pălăria-n mână. S-a-ntâmplat ceva?

Anne dădu să răspundă, dar zgomotul din jur se înteţise, în timp ce şeful licitaţiei psalmodia în microfon, iar licitatorii răspândiţi prin sală strigau sume.

— Putem vorbi mai târziu, spuse ea, ridicând vocea doar atât ca Josh s-o audă.

Imediat, acesta se ridică.

— Eu mi-am terminat rolul. Dacă nu ţii neapărat să asculţi, hai să mergem.

Îşi croiră drum prin mulţimea zgomotoasă, spre o uşiţă din capătul celălalt al sălii.

— Ieşirea de urgenţă, îi explică Josh. Folosită numai de cunoscători. O putem tăia prin cabinetul meu.

O conduse printr-un coridor scurt, până într-o încăpere mare, plină cu rafturi de cărţi. Birou nu exista; numai o masă lungă, acoperită cu cărţi, diapozitive, ziare şi teancuri de coli. Anne mai

fusese acolo şi-şi aminti cum îi vorbise Josh despre munca lui, la fel cum povestea despre excavaţii.

Tot ceea ce ştia despre el îl înfăţişa ca pe un om absorbit în muncă, fascinat de provocările din jur şi dornic să îndese în intervalul fiecărei zile cât de multe putea. Arheolog, profesor, consultant muzeistic. Un om care circula cu dezinvoltură prin înalta societate, care trăia bine, care avea prieteni buni, căruia îi plăceau femeile. O umplu regretul. Îl admira; îi plăceau momentele petrecute împreună. Abia aştepta să mai urmeze.

Josh îi deschise uşa, apoi o încuie în urma lor. Merseră în tăcere spre maşina lui din parking şi, tot tăcuţi, parcurseră distanţa până la blocul lui Anne, unde opriră în apropierea intrării.

— Vrei să vorbim despre ceea ce te deranjează? o întrebă el.

— Da.

Îl privi în ochi.

— Nu ne mai putem întâlni, Josh. Îmi pare rău. Îmi placi, mă simt bine în compania ta, dar am anumite motive ca să încetăm.

— Nu.

Josh avu o senzaţie de pierdere, aproape de pustietate, pe care i-o agrava admiraţia pentru modul cum îi spuse ceea ce avea de spus, fără a-şi muta privirea. Lua totul pieptiş, fără şovăire, aceasta fiind una dintre calităţile pe care Josh le căutase întotdeauna la oameni. Apoi, însă, îl cuprinse furia. Îl părăsea ca şi cum el n-ar fi avut nimic de adăugat.

— Aş vrea să ştiu motivele.

— Nu pot vorbi despre ele. N-au nicio legătură cu tine.

— Nicio legătură? Dar eu sunt cel pe care nu vrei să-l mai vezi.

Anne simţi că roşea.

— Da, am spus o prostie. Am vrut să zic că nu e vorba de niciun lucru pe care l-ai făcut sau nu l-ai făcut tu. Totul ţine numai de mine.

Nu căuta scuze, observă Josh; un motiv în plus de admiraţie.

— Ştii bine că te-aş ajuta oricum pot.

— Ştiu. Îţi mulţumesc. Nu poate nimeni; ţi-am spus, se află înăuntrul meu.

— Şi nu se poate schimba?

— Nu.

— În nicio situaţie? Niciodată? Etern ca deşertul?

Din nou, Anne roşi.

— S-ar putea să pară că exagerez sau sunt iraţională ori prea emotivă, dar e un lucru de care trebuie să mă ocup numai eu, e foarte puternic şi nimeni nu-l poate judeca.

— Adevărat, spuse repede Josh, a fost o prea mare îndrăzneală din partea mea. Dar ştii bine că mă pui şi pe mine la mijloc.

— Nu are nimic comun cu tine. O vei rezolva în acelaşi fel ca dacă şi-ar retrage cineva ajutorul pentru şantierul tău. Vei găsi un alt sponsor.

Cruzimea cuvintelor ei îl uimi. Chiar îl credea atât de superficial încât să poată schimba femeile ca pe mănuşi, fără a se implica mai profund decât într-o colectare de fonduri? Apoi, însă, îşi propuse: „Hai să privim lucrurile la fel de necruţător şi precis ca Anne". Şi ştiu că avea dreptate. Avea să-şi găsească alta. Indiferent ce clădiseră împreună, nu ajunsese destul de profund pentru a-i schimba viaţa, necum să-l transforme într-un călugăr.

I-ar fi putut schimba viaţa, dacă avea destul timp

la dispoziţie, dar nu voia ca s-o permită: Apoi, se gândi la Anne şi ştiu că acele cuvinte crude îi erau destinate mai mult ei înseşi decât lui. Avea să fie singură, fiindcă avea înăuntrul ei ceva atât de puternic încât nu putea proceda altfel, câtă vreme Josh urma să-şi găsească o nouă tovarăşă de viaţă. Şi întrucât fuseseră împreună atât de puţin timp, abia dacă aveau să lase o mică urmă unul în viaţa celuilalt, nu mai substanţială decât valurile de pe Defiance Lake provocate de săriturile păstrăvilor.

Ocoli maşina până în dreptul lui Anne şi îi deschise portiera. Când ieşi, o luă de mână înainte de a apuca să-l oprească şi o sărută pe obraz.

— Eşti o femeie remarcabilă, Anne. Mi-aş dori să fi putut petrece mai mult timp împreună. Îţi doresc numai bine.

Anne rămase pe trotuar, în timp ce maşina se îndepărta, privind-o până dispăru după colţ. Se simţea goală pe dinăuntru. În jurul ei, aerul părea să se întunece. Seara fusese senină şi calmă, dar acum părea înnorată, iar vântul se înteţise. „O să plouă”, îşi spuse ea. Intră în clădire, salutându-l absentă pe portar, şi luă liftul până la etajul ei. „Îmi

pare rău”, spuse tăcută, în timp ce-şi descuia uşa. „Îmi pare atât de rău”. Intră în *living room* şi se ghemui pe canapeaua de sub fereastră, fără a aprinde lumina? Era în casa ei, era singură, era în siguranţă.

În siguranţă, repetă Anne în gând. În siguranţă. Şi îşi dădu seama că plângea.

Keith stătea în mulţimea adunată împrejurul molidului înalt, cu ninsoarea cernându-i-se uşor sub guler, strângând ferm în mână ceafa lui Eve.

— Când se aprinde drăcovenia asta? întrebă el.

— Au zis că la cinci, răspunse Eve. Ţi-e frig?

— M-am plictisit. De moarte.

— A, eu nu, e prea interesant. Cred că fiindcă sunt nouă pe-aici. E atât de frumos, toţi aceşti oameni, mii şi mii…

— Două-trei sute, spuse Keith.

— Şi zăpada, şi ghirlandele lampioanelor, şi toate luminile din Frostmann House, cu perdeluţele alea fermecătoare de dantelă la ferestre… ca o ilustrată de Crăciun. Cred că pentru tine e prea romantic. Nu eşti un om foarte romantic, Keith.

— Sunt romantic, când este vorba de tine, replică

el automat. Am să ţi-o dovedesc mai târziu.

— Nu la romantismul de genul ăla mă refeream.

Gura lui Eve se strânse. Avea idei clare despre lume.

Lucra în două schimburi, ca ospătăriţă, dimineaţa şi la prânz, şi ca barmaniţă, seara, şi visa la oraşe mari, cu limuzine, mătăsuri, blănuri şi case cu marchiză. Şi dragoste.

— Romantismul înseamnă să stăm aşezaţi unul lângă altul şi să vorbim fel de fel de lucruri, să ne facem planuri, să ne sărutăm şi să ne dezmierdăm. Tu nu vrei decât să ne culcăm împreună.

— Sărbători fericite la toată lumea, ură primarul, şi-un an nou cât mai fericit pentru toţi!

Apăsă pe un buton, iar molidul începu să strălucească de lumini. Mulţimea aplaudă; un grup de elevi începură să intoneze *Ascultaţi, îngerii cântă;* iar Keith se întoarse să plece.

— Nu este desăvârşit? întrebă Eve, cu nostalgie. Ce frumos... ca un tablou. Keith, uităte-acolo!

Keith se răsuci, contemplând pomul. Trecea cu maşina prin dreptul lui în fiecare zi; făcea parte din oraş. Dar trebuia, să recunoască, era un molid

extraordinar, înalt de douăzeci de metri, cu o formă perfectă, umbrind curtea din faţă a lui Gideon Frostmann de când îl plantase, în 1889, la colţul frumoasei lui case de cărămidă. Privind sutele de luminiţe colorate şi podoabe agăţate de şcolari, Keith se gândi la toţi anii în care el, sora lui, Rose, şi părinţii lor decoraseră pomi de Crăciun. Se simţiseră bine. Pe-atunci, toate erau mai distractive, îşi spuse el. Dar asta fusese demult...

— Nu-ţi place? întrebă Eve. E un oraş atât de drăguţ, toţi fac fel de fel de lucruri împreună, cam ca un cântec, înţelegi, cu spiritul Crăciunului şi aşa mai departe...

— E cea mai plicticoasă căcătoare din lume, bombăni Keith. Turiştii vin şi se distrează, dar dacă locuieşti aici, ce naiba ai de făcut? Vreau să spun, nu se-ntâmplă nimic. Nu-i nicio scofală. Am să mă car de-aici imediat ce pot, într-un oraş civilizat.

— O! exclamă Eve. N-am ştiut! Iamă şi pe mine! Vrei, Keith? Te rog!

— Credeam că-ţi place aici. Un oraş trăsnet, ca un cântec, spiritul Crăciunului, toate balivernele alea.

— Bine, dar credeam... adică, n-am ştiut că ţie nu-

ţi place.

Keith rânji.

— Ba da. Îmi place aici, N-am să plec niciodată.

— O spui doar ca să mă aiureşti. Ai să mă iei cu tine, nu-i aşa, Keith? Mi-ar plăcea enorm să locuiesc la New York; de-o viaţă tot visez la el.

— Nu la New York. La Washington D.C., capitala patriei noastre. Acolo mă duc.

— Aha. Nu ştiu nimic despre Washington. Dar sunt sigură că e minunat; este un oraş foarte important. Când ai să... adică, te gândeai la un moment anume ca să pleci?

— De îndată ce pot.

Asta era problema; să stabilească o dată. Întotdeauna ajungea până în acest punct şi rămânea blocat. Nu că s-ar fi temut să plece din vale; nu se temea de nimic. Mai degrabă nu voia să se mai învârtă singur prin lume. Trebuia să se lipească de cineva; aşa obţineau oamenii ceea ce voiau. Participând la tranzacţii, obligându-i pe alţii să le facă pe plac, invidiaţi de toată lumea. Din păcate, n-aveau cum să rămână toată viaţa nişte puşti şi trebuia să se asigure că exista întotdeauna cineva

care să le poarte de grijă. Aici era totul; mare căcănărie, că trebuia să se maturizeze, însă existau oricând căi de a fi mai amuzant. Asta urmărea Keith.

Şi poate că avea s-o ia şi pe Eve cu el. Era într-adevăr drăguţă, cam în stilul unei păpuşi de porţelan, şi urma să fie numai bună pentru el; o putea învârti pe degetul cel mic. Îi mângâie ceafa…

— Te voi anunţa când sunt gata să-mi iau zborul. Şi mă voi gândi dacă să te iau cu mine. Îţi promit. Nu-i frumuşel pomul ăsta? Şi oraşul?

Eve dădu din cap, încercând să ţină pasul cu schimbările Lui de dispoziţie.

— Îmi place, cum ţin toţi luminile aprinse, tocmai până-n iunie.

Ca nişte boi, îşi spuse Keith, dar îi făceau fericiţi pe oamenii ca Eve şi pe turişti şi pe toţi ceilalţi care mai găseau că era romantic.

— Foarte drăguţ, spuse el din nou. Ca tine. Eşti gata să mergem?

— Unde?

Nu în pat, deşi acolo plănuise să-şi petreacă seara. Patul încă nu intra în discuţie, până mai târziu; i-o indicase gura ei strânsă.

— Să bem ceva la *Timothy s,* şi să luăm cina la *Larch s.*

— O, Keith, străluciră ochii fetei. Uneori, spui exact ceea ce trebuie. Dar… la *Larch s!* Este îngrozitor de scump, să ştii.

— Sărbătorim. Mai sunt douăzeci de zile până la Crăciun, bradul de la Frostmann House e luminat, iar noi ne distrăm. De ce n-am sărbători?

Eve îl luă de braţ, strângându-l.

— Şi avem tot dreptul.

Keith o privi în timp ce mergeau pe trotuarul înzăpezit, printre mulţimile de oameni înfofoliţi în cojoace de oaie, blănuri şi canadiene de puf colorate. Eve purta o pufoaică roşie cu negru şi avea buzele pline şi lucioase, deloc strânse. Keith râânji. „N-ajungi nicăieri fiind romantic", medită el, „dar poţi ajunge departe folosindu-te de romantism". Hotărî că era un gând al naibii de profund şi fu peste măsură de încântat de el însuşi.

Toate îl mulţumiră în seara aceea, iar a doua zi se trezi simţindu-se invincibil, cu viitorul aşternându-i-se strălucitor dinainte. O expedie pe Eve din apartament de cum putu şi îi telefonă lui Vince.

— Ascultă, m-am gândit; sunt nişte... A, eşti ocupat?

— Tocmai intru într-o şedinţă. Nişte ce?

— Te sun mai încolo, dacă n-ai timp.

Vince tăcu. În glasul lui Keith se simţea o încântare ciudată; ce naiba-i ascundea? Se rezemă de spătar, vorbind cu nepăsare:

— Am câteva minute. Ce e?

— Păi, mă întrebam cum ar veni cât timp mai ai nevoie de mine aici. Vreau să spun, se zvoneşte că *Tamarack Company* o să se vândă, aşa că totul se va schimba, ştii, şi aş rămâne cum ar veni fără muncă. Fără două munci. Ştii, aia de administrator adjunct şi aia pentru tine.

— N-am auzit zvonul ăsta.

— Păi, toată lumea vorbeşte. Vreau să spun, e tipul ăsta, Ray Beloit, din Denver umblă pe-aici spunându-le tuturor cum o să dreagă el totul după ce cumpără compania. Cum ar veni, magazinele au nevoie de firme de neon, fiindcă aşa sunt obişnuiţi turiştii, şi ne trebuie un hotel adevărat, un *Ritz* sau un *Sheraton,* unde să se organizeze o mulţime de convenţii, ar trebui să avem apartamente de înaltă

clasă ca în Vail, fiindcă de-acolo vin banii cei mai graşi, să tragem o şosea cu patru piste şi pe urmă să facem un parking în locul Parcului Grover... îi umblă gura ca o împuţită de morişcă. Oamenii-şi ies din minţi; a apărut chiar şi un editorial în ziar. E un bou total; dacă vorbeşte pe bune, n-o să facă nicio brânză pe-aici, chiar dacă până la urmă cumpără firma.

Vince bătu cu degetele în birou. Beloit nu pomenise despre nicio vizită la Tamarack.

— A spus *când* va cumpăra compania?

— Exact. Aşa se zvoneşte. Deci, mă gândeam...

— William ce spune? Dar Marian şi Fred? Puteai să le telefonezi şi să-i întrebi; faci parte din familie, locuieşti acolo şi era normal să-i suni.

— Vor veni aici de Crăciun. Îi pot întreba atunci.

— De Crăciun? Cu toţii? Ăştia nu vin niciodată la Crăciun. Majoritatea nu vin deloc.

— Păi, au fost toţi pe-aici; ţi-am spus. Ca s-o vadă pe Anne. Şi vor veni şi la Crăciun.

— Ce-i cu ea?

— Cu Anne? Mai vine, mai pleacă. Când e aici, o văd în fiecare zi; urcă mereu cu telecabina, cu Leo,

când îşi face inspecţia de dimineaţă. E ca un ritual; la nouă punct, sus cu ei. Şi am văzut-o în seara aia la, ştii, aprinderea pomului, cu Gail, Leo şi copiii. Nu părea prea în apele ei, cum ar veni, părea cam nefericită.

Aşteptă, dar Vince nu spuse nimic.

— Oricum, m-am gândit că ai putea vorbi cu unchiul Charles, ca să afli dacă a vândut compania sau ce. Ar fi cam ciudat s-o fi făcut; vreau să spun, nu văd de ce restul să fie de acord, acum, când treaba merge mai bine. Vreau să spun, în oraş sunt schiori cât cuprinde, pentru vremea asta din an, avem zăpadă cu tonele, iar ăia care cum ar veni au contramandat când erau probleme cu apa se întorc, sau poate vin alţii, oricum, afacerile merg destul de ca lumea şi localnicii nu mai pot de încântare. Aşa că acum de ce-ar mai vinde-o, dacă n-au făcut-o în septembrie, când era oprită apa? Vreau să spun, cu mine nu vorbesc, aşa că nu ştiu, dar m-am gândit că poate or avea totuşi o droaie de probleme şi nu ştie nimeni, numai ei. Cum ar veni, au cheltuit o grămadă pe curăţirea bazinului şi încă mai dau catralioane de dolari pe anunţuri ca să convingă pe

toată lumea că-n Tamarack nu-i niciun pericol, şi se vede că merge, fiindcă deja au venit atâţia oameni şi încă mai avem lunile februarie şi martie când întotdeauna e plin, aşa că, dacă nu li se termină banii, s-ajungă cum ar veni disperaţi, nu mă prind. Oricum, ce mă gândeam eu, cu toate chestiile-astea, trebuie să găsesc ceva de făcut în continuare…

— Cred că vin şi eu pentru vreo două zile, îl întrerupse Vince. N-am mai fost de mult acolo; am să le urez tuturor personal la mulţi ani.

Urmă o tăcere descumpănită.

— Eu credeam că mă chemi la Washington, spuse Keith. Vreau să spun, ziceam că aveai destulă încredere în mine ca să te ţin cum ar veni la curent. Vreau să spun, asta mi-ai spus că voiai, şi m-am gândit că, ştii, să vin la Washington ca să stăm de vorbă despre tine şi mine, fiindcă când o să cumpere compania, tipul ăsta sau altul, eu m-am dus de-aici. Am vreo două idei dar nu cred deloc că e cazul, înţelegi, să le discutăm prin telefon…

— Am să ajung – îşi răsfoi Vince calendarul – în 18 decembrie, cu soţia mea. Rezervă-ne o cameră la *Tamarack Hotel* pentru noaptea aia. Vom sta în oraş

până joi, eventual; apoi, plecăm la Denver. Ai grijă să mă aştepte o maşină la aeroport. Voi invita familia, toţi care vor fi în oraş, la un dineu în salonul hotelului. Tot în stare bună e?

— Excelentă. Ăsta şi *Larch s* sunt cele mai...

— Află cine va fi în oraş şi rezervă camera pentru miercuri seară. Joi dimineaţă, iei micul dejun cu mine, la şapte. Dacă vreau să discut între patru ochi cu cineva din familie, ne întâlnim joi şi plec la Denver abia vineri. Dacă se întâmplă ceva urgent şi trebuie să mă anunţi până-n 18, telefonează-mi; altfel, aşteaptă să ajung acolo. Altceva?

— Nu.

Încântarea din glasul lui Keith se risipise.

— E O.K., pot face toate astea. O să... o să mă bucur să te văd.

După ce închise, Vince îi telefonă imediat lui Beloit.

— Când ai fost în Tamarack?

— Ultima oară? De Thanksgiving. M-am dus acolo de şase ori în ultimul an, Vince; ştii că n-aş cumpăra nimic fără să verific. Frate-tău m-a refuzat iarăşi, să ştii. Crezi că a treia oară va merge mai uşor? Am

cam început să mă satur, Vince. Dacă la fel de mult va dura şi ca să-ţi pun la punct campania, te-aşteaptă probleme mari.

Vince trase aer printre dinţi, tăios.

— Mă duc acolo peste două săptămâni; ar trebui s-o pot rezolva atunci. Între timp, nu te mai apropia; ai scos oamenii din minţi cu toată vorbăria ta despre neon şi convenţii şi ce mama mă-sii ai mai dat pe gură.

— Credeam că-mi vor fi recunoscători. Ar trebui să-mi fie recunoscători; locul ăsta trebuie să fie deşteptat. *Zgâlţâit,* asta trebuie. Ţin şi eu la farmecul şi atmosfera de tip orăşel, dar la ce foloseşte, dacă scade profiturile? Tre' să fii practic şi, crede-mă, oamenii ăştia sunt la ani-lumină distanţă de spiritul practic.

— Să nu mai pui piciorul pe-acolo până nu-ţi spun eu, pe la Crăciun.

Vince închise şi se ridică în picioare, lângă birou, pianotând cu degetele în suprafaţa lustruită a acestuia. *Am cam început să mă satur, Vince. Dacă la fel de mult va dura şi ca să-ţi pun la punct campania, te-aşteaptă probleme mari.* Canalia, să-l

ameninţe cu o încetinire a campaniei. Oricum, n-avea să-l mai ameninţe multă vreme. A doua zi după închiderea listelor, Beloit avea să zboare. Deja rezistase prea mult, agăţat de el, făcând valuri, fiindcă era prea puternic în partid ca să treacă neluat în seamă. După nominalizare, însă, când Vince avea să fi pornit spre realegere fără nicio opoziţie serioasă, şi spre Casa Albă, urma să găsească uşor alte personaje puternice în partid, care ştiau de unde să facă rost de bani şi cum să atragă atenţia la momentul potrivit, în locul potrivit. Iar Beloit, ” care se ţinuse de el douăzeci şi cinci de ani, avea să dispară în sfârşit.

Îmbrăcă sacoul costumului, îşi strânse cravata şi puse în servietă hârtiile şi registrele pentru şedinţa de comisie. Era prima, din cele câteva luni de audieri despre ploile acide, prelungite astfel încât să dureze până în noiembrie, la alegeri; era un subiect ideal pentru campania electorală. Indiferent de conţinutul mărturiilor, urmau să apară la actualităţile de seară şi în ziarele de dimineaţă, iar Vince, care devenise preşedinte al comisiei, avea să ocupe poziţia centrală: atrăgător, cu experienţă,

preocupat, umilul slujbaş al fiecărui alegător. Un om responsabil, în Senat. Un om care avea grijă de ţară.

Dacă la fel* de *mult va dura şi ca să-ţi pun la punct campania, te-aşteaptă probleme mari.

Cu capul în piept, porni spre uşă. Patru luni până la închiderea listelor. Putea el să vorbească despre eliminarea lui Beloit, dar până una-alta Beloit îi conducea campania, iar Vince nu putea face nimic fără el. Îi aliniase deja pe bancherii şi directorii de asigurări care încă nu-l sprijiniseră niciodată pe Vince; convinsese autorităţile locale din tot statul să organizeze „Ziua Senatorului Vince Chatham", cu parăzi şi înscrieri electorale, când Vince urma să-i viziteze, în luna dinaintea nominalizărilor; pusese ziarele şi posturile de televiziune să difuzeze reportaje despre Vince de câte trei, patru ori pe săptămână, într-un adevărat vifor de publicitate gratuită; şi, cel mai important lucru, eliminase un adversar, cel mai ameninţător, folosindu-se de informaţii pe care Vince nu le cunoştea şi nici nu avea intenţia să le afle. Beloit era inventiv, neobosit, lipsit de principii şi discret: ingredientele absolut esenţiale ale unui bun manager de campanie.

Vince îşi luă servieta şi ieşi din birou. Patru luni până la nominalizări. Patru luni în care să-l mai ţină pe Beloit fericit. Iar asta însemna săii dea pe mână *Compania Tamarack,* la un preţ de nimic. De mult ar fi trebuit s-o facă, îşi spuse Vince, Indiferent că Beloit era implicat sau nu.

„Eu însumi ar fi trebuit s-o fac, de la bun început", îşi spuse el. „În Charles nu te poţi încrede cu nimic, chiar dacă el e ăla disperatul să vândă. Odată ce ajung acolo, nu va mai dura mult: o cină în familie o să rezolve totul. Iar apoi, voi pleca dracu de-acolo. *Vom* pleca de acolo". Uimitor, cât de greu îi era să ţină minte că era căsătorit.

Dar rudele lui ţineau minte şi, când ajunse la Tamarack, se văzu clar că erau foarte încântate.

— Clara Chatham, spuse Nina, venind spre el în restaurant; o sărută pe Clara pe amândoi obrajii. Îmi place cum sună, ca un nume de doamnă dintr-un roman de modă veche. Mă bucur atât de mult că te cunosc, Clara; e încântător să vedem că Vince nu şi-a pierdut încrederea în căsnicie.

Îi zâmbi lui Vince, bătându-l pe braţ.

— În familia asta, suntem optimişti, Clara; ai să

descoperi. Încă mai credem că se va întâmpla tot ce poate fi mai bun, dacă aşteptăm destul timp.

Vince o cuprinse pe Nina de umeri, sărutând-o pe obraz.

— Nina crede în dragoste. E cea mai bună soră din lume, fiindcă ne Iubeşte pe toţi, aşa că e firesc să fim optimişti. Un univers în care există Nina nu poate fi decât fericit.

Nina se înroşi în obraji. Îl privi pe Vince cu ochi mari, flatată şi recunoscătoare, dar şi nedumerită.

Vince îi surâse, prefăcându-se că nu-i observa nedumerirea. Ştia că niciunul dintre ei nu avea cu adevărat încredere în el, dar se pregătea să schimbe şi acest lucru.

Şeful de sală îi duse într-un salon separat. William şi Marian, precum şi Gail şi Leo, sosiseră deja; Vince îi lăsase să aştepte exact opt minute şi jumătate, intervalul perfect de timp, după cum constatase el, pentru a accentua nerăbdarea fără a genera nemulţumire.

— Ai întârziat, mormăi William, în timp ce intrau.

Vince nu răspunse. Îi prezentă Clarei şi, în timp ce stăteau de vorbă cu ea, le observă amuzat

mulţumirea din ochi. Toţi o plăceau pe Clara; era uimitor că o femeie scundă, cu ochi căprui-deschis, gură mică şi drăgălaşă şi păr şaten încărunţit, pieptănat simplu, până la umeri, putea atrage atâta atenţie şi afecţiune. Acesta era motivul pentru care se căsătorise cu ea, firește, dar nici chiar după o lună de căsnicie nu-l înţelegea.

— Bună, unchiule Vince, îl salută rece Gail.

Stăteau în picioare într-un capăt al micului salon mobilat cu masă de mahon, aşternută cu veselă de porţelan şi cristal pentru opt persoane. În apropiere se afla un mic bar. Gail îl lăsă pe Vince s-o sărute pe obraz.

— Sper că totul e în regulă; Keith a dat de înţeles că masa asta e teribil de importantă.

— Cel mai important este că vă văd pe voi, replică Vince. Eşti o femeie fermecătoare, Gail. Lipsesc, prea mult şi uit cât de frumoasă eşti.

Zâmbi, nostalgic.

— De fapt, pierd contactul cu toate celelalte. Marian mi-a spus că Robin şi Ned sunt nişte copii extraordinari. Mi-e ruşine s-o spun, dar am uitat câţi. ani au.

— Opt şi zece, răspunse scurt Gail.

— Aşa mă gândeam şi eu. Am câte ceva pentru ei, sus în cameră; voi aduce cadourile înainte să plecaţi. Este îngrozitor, cât de puţin vă văd; uneori, mă şi înfurii. Washington-ul e departe, eu sunt prea ocupat ca să-mi iau liber, şi-apoi mai am şi campania asta afurisită – şi nu se mai termină odată, Gail; mereu apare câte un alt loc unde mi se spune că trebuie să mă duc, de parcă aş fi un copil sau o marionetă pe care o plimbă prin toată ţara. N-ai idee cât mai detest uneori politica – fireşte că-mi şi place; asta-i problema. Şi pe urmă, Cu cât îmbătrânesc, cu atâta îmi scapă mai repede timpul printre degete. Nu ştiu dacă şi tu simţi asta; eşti atât de tânără...

— Câteodată.

Nu-şi putea lua ochii de la el; era atât de chipeş, iar zâmbetul lui o îmbrăţişa şi o făcea să pară cu totul aparte, în centrul atenţiei.

— Eu o simt tot timpul, simt că-mi scapă prea multe lucruri importante, că nu pot organiza totul astfel încât să descopăr ce-am pierdut. Admir ceea ce clădiţi tu şi Leo împreună – şi trebuie, să-ţi spun că vă şi invidiez pentru asta – şi mi se pare

îngrozitor că n-am reuşit să particip şi eu. Am senzaţia că am irosit mulţi ani preţioşi. Aş dori să compensez, dacă-mi permiteţi. Poate veniţi cu toţii la Washington, să locuiţi cu noi. Vrei? Am avea posibilitatea să ne cunoaştem mai bine.

— S-ar putea, uneori.

Gail se încruntă, auzindu-şi propriile cuvinte. Scutură capul, ca pentru a şi-l limpezi. „Ăsta e *Vince*", îşi spuse ea.

— De ce-a spus Keith că trebuia neapărat să venim aici în seara asta?

— Aşa a spus? Ei, Keith are o oarecare tendinţă spre exagerare; e un tânăr entuziast. Fireşte, voiam să fiţi aici; nici nu mi-aş fi putut imagina să vin la Tamarack şi să nu vă văd. Gail, eşti foarte severă cu mine. N-am putea să stăm de vorbă şi să fim prieteni fără a ne sta şi alţii în cale?

— Te referi la Anne, observă Gail cu răceală. Nu, nu putem. Nici n-aş fi venit aici, dacă nu insista Leo. Îmi pare rău că nu mă port mai frumos; de obicei, sunt o persoană agreabilă. Scuză-mă.

Vince rămase singur, stând în picioare, cu un mic zâmbet trist pe buze, până se apropiară Marian şi

Fred.

— Ce plăcut şi neobişnuit, să te vedem aici, îl salută Marian, cu un mic sărut pe obraz. Nu credeam că în Tamarack sunt destui alegători ca să-ţi sacrifici timpul pentru o vizită.

Vince chicoti şi-o cuprinse în braţe, îmbrăţişând-o scurt şi strâns, cu forţa.

— Draga mea Marian, spuse el, când îi dădu drumul; îi întinse lui Fred mâna şi i-o strânse, continuând s-o privească pe Marian. Mi-a fost dor de tine. Aveai, aşa, o expresie vagă, dar acum eşti pătrunzătoare cât cuprinde, nu? Cine-ar fi crezut? S-ar putea să te folosesc în campania electorală. De fapt, ai putea chiar să-mi *conduci* campania; eşti mai isteaţă şi mai ageră decât am văzut pe cineva în politică.

Înclină capul într-o parte:

— E o idee bună, să ştii. Ţi-ar da drumul Fred, pentru câteva luni? Noi doi am face o echipă bună. Am putea ajunge drept până la Casa Albă.

— Braţ la braţ, replică sec Marian, dar cu ochii plini de curiozitate. E adevărat tot ce se vorbeşte despre Casa Albă? I-am auzit şi pe alţii spunând. Te

gândeşti serios?

— Cât se poate de serios. Vreau să fac atât de multe, şi din Senat nu pot. Doresc lucrul ăsta, Marian, şi ştiu că-l pot face.

— Zău că poţi, spuse şi Fred; de obicei, o lăsa pe Marian să vorbească în numele amându-rora, întrucât reuniunile familiale îl plictiseau, dar acum simţea nevoia să-i atragă lui Vince atenţia că era şi el pe-acolo. Vom fi alături de tine, până la capăt. Strângem bani, ţinem discursuri, tot ce vrei.

— Ar fi ceva, comentă Marian. Preşedintele Vince Chatham. Sună frumos. Eşti uimitor, Vince, cum ţi-ai revenit şi ai ajuns atât de departe. Mă rog, trebuie să spun că-ţi mulţumesc pentru compliment, dar ştim amândoi că nu-ţi pot conduce campania. Nu ştiu o iotă de politică; m-ar jumuli experţii pe toate părţile. Dar îmi place să aud cuvinte binevoitoare. Mi-ai lipsit, să ştii. Eşti cel mai interesant dintre noi, cinci...

— Tu şi cu mine suntem cei mai interesanţi, preciză Vince.

— S-ar putea să fie adevărat, dar tu eşti mai abil. Iar când te cuminţeşti, este o plăcere să te aibă

omul pe aproape. De multe ori mi-am dorit să ne putem întoarce în trecut şi să rezolvăm unele lucruri în familie; cu toţii am fi fost mult mai fericiţi.

— Nimeni n-o doreşte mai mult decât mine, spuse Vince cu tristeţe. Îţi datorez o scuză, Marian; nu ţi-am spus niciodată versiunea mea despre...

— Nici nu vreau s-o aud. Suntem în ziua de azi; trecutul s-a dus. Hai să nu-l mai răscolim, Vince; să mergem înainte. Eşti fratele meu şi nu ţi-aş întoarce niciodată spatele; întotdeauna am considerat că ai capacitatea de a fi un om bun. Indiferent ce greşeli ai făcut, au rămas în urmă. Sunt mândră de tine că te afli la Washington; numai Dumnezeu ştie câtă nevoie avem acolo de oameni de ispravă. Acum mă duc să vorbesc cu soţia ta; dacă există ceva care mă asigură că ţi-ai băgat minţile-n cap, e căsătoria ta cu Clara.

Cu un zâmbet, Vince o privi cum îl lua pe Fred de braţ şi se îndepărtau amândoi. Încă mai zâmbea, când veni William.

— Săptămâna întoarcerii acasă, spuse acesta. Trebuie să spun că mă bucur să văd că suntem toţi împreună. Mă rog, majoritatea.

Luă paharul cu vodcă şi tonic pe care i-l întindea barmanul.

— Mare păcat că n-a reuşit să ajungă şi Charles; era prea ocupat?

— Nu l-am întrebat, răspunse Vince. Astă seară am de gând să vorbesc despre el şi m-am gândit că ar fi mai bine dacă nu e de faţă.

William îşi înălţă sprânceana stângă.

— Puteai să-l laşi pe el să ia decizia asta.

— Ba nu puteam. Sunt prea îngrijorat. Zău, m-am gândit că e mai bine aşa, William.

Sprânceana lui William rămăsese arcuită.

— Frumos din partea ta, spuse el după un timp; era clar că-i era greu să accepte ideea că Vince manifesta consideraţie faţă de alţii. Va veni de Crăciun, să ştii. Şi la fel cam toţi ceilalţi. Luăm cina la Gail şi Leo.

— Cu toţii? se prefăcu Vince surprins; în niciun caz nu l-ar fi lăsat să înţeleagă că era informat de Keith. Familia n-a venit niciodată aici de Crăciun; întotdeauna eram la Lake Forest, după care toţi plecau care-ncotro. Tu, te duceai *mereu* la câteo plajă.

— Ei, dar acum iată-mă aici. Iar ceilalţi vin şi ei, peste câteva zile. Vom fi vreo optsprezece la masă. E o perspectivă plăcută; de mult n-am mai fost atâţia în jurul mesei. Ştii, n-am stat prea mult să mă gândesc, dar cred că are o legătură cu Anne.

Tăcu un moment, scrutând chipul inexpresiv al lui Vince.

— Toţi sunt curioşi în ce o priveşte, şi nu e numai atât: o plac şi le place s-o aibă aproape. Se produce un fel de *năvală,* când apare ea, dacă-nţelegi ce vreau să zic. Nu-i place să se apropie nimeni prea mult, dar se vede bine cum îi atrage pe toţi. Fascinant de-a dreptul: pluteşte în jurul ei o atmosferă misterioasă, ca şi cum ar avea un secret pe care ceilalţi speră să-l descopere. Oricum, face viaţa mai interesantă şi pariez că de-asta vom fi aici cu toţii, nu pe cine ştie ce plajă din Europa. Tu şi Clara ce faceţi? Sunt convins că Gail va găsi şi pentru voi loc la masă.

— Nu...

Vince îşi termină scotch-ul şi-i făcu nervos semn barmanului să-i mai pregătească unul. Îşi lăsă capul în piept, gânditor, aşteptând băutura. Ca *şi cum ar*

avea *un secret.* Ce se întâmpla acolo? William îi cunoştea secretul; de ce jocuri se ţinea? Face viaţa *mai interesantă.* Cocea ea ceva. Iar William tatona, ca să vadă reacţia lui Vince. Ei bine, William n-avea să descopere nimic; Vince era maestru în a nu se da de gol.

Ceva, însă, se întâmpla. Până acum, crezuse că Anne vorbise serios, spunând că nu voia să dezgroape trecutul; că era gata să-şi dea uitării ideea nebunească de răzbunare. Acum, însă, începea să înţeleagă. Ar fi fost mult prea simplu, pentru o femeie atât de vicleană ca ea. Ca *şi cum ar avea un secret.* Căţeaua asta le dădea tuturor de înţeles că avea un secret, făcând aluzii, aruncând mici sugestii, întărâtându-i pentru ziua când urma să arunce bomba. O căţea nu uită niciodată. Ştia asta. N-avea să uite nici el.

Luă paharul de la barman şi se întoarse spre William.

— Nu, nu putem veni aici, regret; trebuie să mergem în Florida, la nişte prieteni. Mare păcat; tocmai descopăr cât de mult mi-aţi lipsit cu toţii, iar ideea unui Crăciun în familie e minunată. Poate o

facem la anul; a trecut prea mult de când n-am mai închinat împreună în cinstea anului nou. Nu vine-aici în weekendul ăsta?

— De Anne întrebi?. Nu, n-o să vină; va veni la Crăciun, pentru cinci zile, mai mult nu poate să scape. Are un succes enorm, ştii, e prima în domeniu – în fine, ştii ce-a făcut pentru Dora – şi a realizat totul singură. Cred că munceşte prea mult, se îngroapă în procese şi nu mai are timp pentru viaţa personală, mai ales în ultimele câteva săptămâni, dar e o femeie uluitoare şi ţin foarte mult la ea. Nu numai eu, toţi. Mă rog, voiam să te întreb despre Washington, dar se pare că am tot vorbit, iar acum mor de foame. Ăştia când încep să servească cina?

— Imediat. Putem vorbi despre Washington după masă, dacă vrei; am câteva poveşti de-o să ţi se facă părul măciucă. Fireşte, nu mă poţi cita cu nimic din ce-ţi spun, dar te vei distra grozav ascultând.

William râse:

— Uneori, am foarte mult talent la ascultat.

Se aşezară în jurul mesei, iar Vince, rămânând în picioare, propuse un toast:

— Pentru familia Chatham şi în memoria lui Ethan. A fost un mare om şi a ţinut profund la noi toţi. Ceea ce propun cu adevărat este un toast pentru acel spirit al iubirii şi al afecţiunii pe care nu l-am luat destul în serios când eram tânăr...

Tăcu câteva clipe, dregându-şi glasul de mai multe ori.

— Iertaţi-mă, n-am vrut să fiu lacrimogen. Am aruncat pe fereastră mult din ceea ce făcea familia Chatham să fie atât de minunată, iar de-atunci o regret încontinuu şi vă cer iertare. Sper că Clara şi cu mine vom ajunge să facem parte din familie atât de profund pe cât a visat oricare dintre noi pe vremea când ne gândeam la tot ce poate avea mai bun o familie.

Se lăsă o tăcere lungă. Nina îşi ştergea ochii de lacrimi. Marian îl privea pe Vince cu uimire şi admiraţie.

— Auzi, auzi, mormăi William.

Leo o privi pe Gail, care se uita în farfurie, ca împietrită.

Clara îi zâmbea lui Vince cu dragoste şi încântare. Îi spusese toată povestea, la scurt timp după ce se

cunoscuseră: cum se revoltase împotriva autorităţii tatălui său acasă şi în afaceri şi cum în cele din urmă, într-un acces de nervi, îşi vânduse toate acţiunile din compania familială şi plecase de-acasă, întrerupând deliberat legăturile cu toţi, în afară de Charles. Când plănuia această cină, Clara insistase cu blândeţe să le ceară iertare. Îl înţelegea pe Vince. Avea nevoie de cineva care să-i spună ce trebuia să facă pentru a se înţelege cu oamenii. Fiindcă, oricât de inteligent şi abil pe plan politic era, şi teribil de preocupat de bunăstarea ţării, Vince nu înţelegea oamenii. Clara ştia asta. Era un defect ciudat la un om altminteri perfect. Însă o găsise pe ea, care ştia să-l călăuzească spre a spune şi a face acele lucruri care îi netezeau calea oriunde se ducea. Ea avea să fie pentru Vince câinele-orbului, conducându-l prin hăţişurile relaţiilor umane. Era misiunea ei.

— Cel despre care vreau de fapt să vă vorbesc este Charles, continuă Vince, după ce chelnerul le servi supa şi ieşi. Sunt groaznic de îngrijorat din cauza lui. Mă vizitează destul de des la Washington şi e cât de sincer cu mine poate fi un frate. Am ajuns să-l consider unul dintre cei mai curajoşi oameni cu

putinţă. Dar mai are şi grave limite, motiv pentru care a ajuns într-o asemenea încurcătură. Şi vreau să-l ajut.

Se întrerupse, împingând farfuria cu supă puţin mai departe.

— *Trebuie* să-l ajut. Mă chinuie gândul că unul dintre noi are probleme atât de serioase. Şi ţin la el. E mult mai vârstnic decât mine, dar dintotdeauna am fost apropiaţi. Suntem cei mai buni prieteni. În privinţa asta, însă, voi fi cât se poate de cinstit – luni de zile m-am tot gândit şi nu-l putem ajuta închizând ochii în faţa adevărului – Charles este un om slab. Şi speriat. Nu poate lua măsuri decisive – uneori, nu ia *nicio* măsură – fiindcă e sigur că vor avea consecinţe rele. Şi are dreptate destul de des pentru a deveni şi mai sigur de asta. Abia anul ăsta, ca să dau cel mai recent exemplu, când a luat o hotărâre importantă şi a pus-o în aplicare, a ieşit un dezastru. E vorba de construcţia Deerstream din suburbiile oraşului Chicago", care depindea de o şosea ce nu s-a mai construit. Cunoaşteţi cu toţii povestea.

Privi în jurul mesei. Nu mânca nimeni; îl ascultau.

— De fapt, problemele au început în momentul când tata şi-a pierdut interesul faţă de *Chatham Development* şi şi-a investit toate energiile în Tamarack. Bietul Charles a rămas în urmă şi, haideţi să fim cinstiţi, niciunul dintre noi nu l-a ajutat. Îl lăsaserăm pe tata să clădească firma şi n-am fost dispuşi să intervenim şi să-l scoatem pe Charles din încurcătură când a început s-o lase de izbelişte. Lui William îi plăcea să lucreze câteva ore pe zi, iar restul timpului să şi-l petreacă scriind scrisori; Nina încerca să găsească un om pe care să-l poată iubi şi care s-o iubească la rândul lui, atât de mult cât are nevoie şi merită; Marian şi Fred doreau o companie mare şi ştiau cum s-o conducă, dar nu-i Interesa să vină şi să preia…

— Fred a vrut, interveni Marian.

— În circumstanţele adecvate, adăugă grăbit Fred. Nu de unul singur, bineînţeles; şi Walter aştepta să intervină… soţul fiicei mele, Rose, îi explică el Clarei. N-am fost deloc încântaţi, văzând cum se prăbuşea compania, dar nu-l prea puteam da pe Charles la o parte din drum cu coatele; în fond, e fiul cel mai mare, iar Walter şi cu mine am intrat în

familie doar prin căsătorie.

— Indiferent de motive, reluă cu uşurinţă Vince, trecând peste faptul că Ethan îl antipatizase pe Fred şi-l ţinuse departe de vârf, cu toate că Fred urmărise poziţia lui Vince încă dinainte ca Ethan să-l fi dat afară, cu toţii l-am lăsat singur pe Charles. Nu vreau să dau vina pe nimeni – toţi suntem ocupaţi şi avem problemele noastre – dar fapt este că l-am abandonat. Şi trebuie să vă spun, îi plâng de milă. Acum două săptămâni, când a venit la Washington, mi-a adus ultima situaţie financiară a corporaţiei *Chatham Development.* Ştiu că aţi văzut-o cu toţii, dar daţi-mi voie să recapitulez, ca să discutăm despre acelaşi lucru. Băncile insistă pentru plata unei dobânzi de zece milioane de dolari pe împrumuturile companiei; nu mai acordă niciun împrumut, până nu primesc banii; iar compania nu are de unde să-i dea. Chiar mai Important, poate, nu există bani nici pentru a începe noi proiecte, care să pună firma din nou pe roate. Iar Charles însuşi – sărmanul Charles, încercând să salveze totul de la prăbuşire – a împrumutat personal patruzeci de milioane de dolari, garantând cu tot ce are.

Efectiv, e pe muchie de cuţit şi-o ştim cu toţii.

Luă o înghiţitură de apă.

— Acum. Dacă *Tamarack Company* se vinde, *Chatham Development* poate primi treizeci-patruzeci de milioane cash, după ce se achită datoriile companiei *Tamarack.* Charles va putea plăti dobânzile băncilor, scăpând de pisălogelile lor; şi-ar putea achita o parte din propriile împrumuturi; şi încă i-ar mai rămâne zecedouăzeci de milioane cu care să înceapă unele dintre proiectele la care s-au gândit el şi Fred. Sunt gata de pornire. Nu s-au culcat pe-o ureche; sunt absolut siguri că pot redresa situaţia. Tot ce le trebuie, sunt uneltele. Au nevoie de bani.

Îi privi pe fiecare în parte.

— Deci, iată cum stăm. Charles e la Chicago, unde se dă peste cap să ne facă să fim mândri de el, dar compania continuă să-i fugă de sub picioare şi de fiecare dată când îl văd e evident că e tot mai zdrobit. N-am mai putut suporta, aşa că am venit aici ca să văd dacă nu putem găsi cu toţii o soluţie de a-l ajuta. E fratele nostru! Şi tatăl tău, Gail! Cât timp îl vom mai lăsa să sufere? Un singur lucru i-a

cerut familiei: să vândă *Tamarack Company,* ca să folosească banii pentru plata datoriilor şi să repună pe picioare *Chatham Development.* I-am spus că-l voi ajuta cu tot *ce* pot, că n-am să-l las baltă, şi sunt sigur – *sunt absolut sigur* – că nici voi, ceilalţi, nu-l veţi lăsa. Sunt multe pe care le putem face ca să-l ajutăm, chiar şi după ce-i dăm banii. Poate ar trebui să ne gândim la unele schimbări în cadrul companiei. Poate e timpul să preia Fred conducerea; ar fi un preşedinte excelent. Şi, desigur, Walter ar colabora strâns cu el, şi ar duce amândoi mai departe moştenirea tatii, mai bine decât ar putea oricine. Pun pariu că şi Charles va fi încântat; va rămâne preşedinte onorific şi va şti că n-a fost un ratat.

Intră un chelner, să strângă farfuriile de supă. Vince îl alungă cu un gest.

— Ştiu ce simţiţi pentru Tamarack, le spuse el lui Gail şi Leo. Noi ceilalţi, însă, am crescut odată cu *Chatham Development;* corporaţia asta a fost primul vis al tatii şi cu toţii am luat parte la ea. Dacă aş fi fost mai bun ca om, încă aş mai face parte şi eu din ea. Dar tocmai de-asta fac tot ce pot, acum, pentru

Charles şi de asemenea pentru tata. Am renunţat la partea mea pentru că eram tânăr şi necugetat, dar niciodată n-am încetat s-o iubesc şi n-am încetat să simt că aveam o răspundere faţă de ea. Mă rog, asta e problema mea, nu a voastră; nu este nevoie să mă ajutaţi să-ncerc să-mi răscumpăr propriile greşeli. Cred, însă, că toţi iubim corporaţia tatii şi toţi ne simţim responsabili faţă de ea. Şi nu cred că mă înşel.

Se aplecă înainte, cu o expresie caldă şi intimă, vorbind încet, însă insistent:

— Trebuie s-o facem! Toţi la un loc îl putem salva pe Charles şi firma tatii; le putem dărui amândurora o viaţă nouă. Ce cadou mai bun de Crăciun ar fi pentru Charles, şi pentru toţi, decât să ştim că am făcut această faptă bună?

Glasul I se stinse încet. Câteva momente, domni liniştea.

— O, Doamne, murmură Nina. Săracul Charles! Cum am putea spune nu? Are nevoie de noi.

Marian dădu încet din cap.

— Mi-e drag Tamarack-ul, spuse ea. N-aş vrea să se schimbe.

— De ce s-ar schimba? întrebă Vince. De mult timp e încununat de succes; de ce să se amestece cineva în succesele lui?

— Este un om care umblă prin oraş, spunându-ne cum s-ar amesteca el, interveni Gail, revoltată. Vorbeşte de parcă firma ar fi deja a lui şi e gata să refacă oraşul... Se numeşte Ray Beloit şi e managerul tău de campanie şi probabil că ştii totul despre ce vrea să facă.

Urmă o pauză aproape imperceptibilă.

— Ray vrea să cumpere *Tamarack Company?* Nu mi-a spus niciodată. Probabil se temea să nu-i mut gândul, fiindcă e atât de implicat în campania mea.

Vince se prefăcu îngândurat:

— Pot să vorbesc cu el şi să aflu ce se petrece; poate că asta ar fi cel mai bine să fac. Dacă are destui ■ susţinători ca să cumpere *Compania Tamarack,* s-ar putea să fie cel mai bun lucru care ni s-a întâmplat vreodată. Noi doi ne cunoaştem de aproape douăzeci şi cinci de-ani; m-ar asculta, pe noi toţi, în fond, dacă ne facem griji cu viitorul oraşului. Dar s-ar putea să nu fie el singurul cumpărător, să ştiţi. Dacă-l scoatem pe piaţă, s-ar

arăta interesate un număr de surse. Leo? Tu ce părere ai?

— Am fi nişte tâmpiţi să vindem, răspunse brutal Leo. Exact în clipa asta ieşim dintr-o situaţie dificilă; am avut nişte probleme care ne-au slăbit şi chiar dacă aş susţine o vânzare, ceea ce nu fac, ştiu că n-am putea obţine acelaşi preţ ca peste şase luni sau un an, când ne vom fi revenit. Problema, însă, e că nici nu trebuie să vindem vreodată. Compania e încă sănătoasă şi n-are niciun sens, nici ca afacere nici altfel, să vindem o companie sănătoasă în speranţa slabă de a salva una bolnavă.

Trase adânc aer în piept.

— Ascultaţi, şi eu sunt îngrijorat pentru Charles. Nu mi-e uşor să-l văd pe tatăl lui Gail în încurcătura asta, dar vânzarea *Companiei Tamarack* nu-l va salva. De unde ştim că *Chatham Development* îşi va reface vreodată puterile? Are nevoie de mai mult, nu numai de bani; are nevoie de energie, de un scop clar şi de imaginaţie şi toate astea îi lipsesc de când a părăsit-o Ethan. O ştim cu toţii. Şi iată la ce ar trebui să ne gândim: să-l ajutăm pe Charles şi compania să elaboreze un plan serios pentru a

deveni profitabili singuri, nu umblând cu fundul în două luntri şi încercând să vândă, Compania Tamarack când asta ar putea să însemne bani aruncaţi pe fereastră. Şi aruncarea *Companiei Tamarack,* tot, pe fereastră. N-are niciun sens.

— Vai, Doamne, oftă Mina.

— Dar nu ştii cât de mult am putea obţine pe *Tamarack,* interveni Marian. Dacă este mai scumpă decât presupui tu – şi cred că insişti prea mult pe problemele astea mărunte pe care le-ai avut, Leo, apa şi-aşa mai departe; tu te afli pur şi simplu prea aproape ca să fii obiectiv – s-ar putea să fie suficient ca să-l scoţi pe Charles la liman şi să însănătoşeşti compania, după care tuturor ne-ar fi mult mai bine. Serios, n-avem idee ce s-ar întâmpla dacă o scoatem pe piaţă.

— Aţi obţine oferte mici, răspunse Leo. Şi atunci, ar fi al dracului de greu să vă mai retrageţi; aţi vedea banii legănându-vi-se pe la nas şi vi s-ar face poftă de ei. Lui Charles, mai ales.

— Leo, zău aşa, Charles nu-i un prost, spuse mustrătoare Marian. Ştie de ce are nevoie. N-ar vrea să vindem, dacă nu l-ar ajuta.

— Ar accepta atâta cât poate primi, insistă Leo. Ar începe să se creadă capabil de miracole, cu oricât va obţine.

— Ba nu, pe-asta o putem controla, interveni William. Nu asta-i problema. Problema e Charles şi ceea ce-i datorăm şi, deşi nu-mi convine, cred că Marian are dreptate. Îi suntem datori măcar să aflăm cât putem obţine.

— Dar nici n-am vorbit despre altceva! strigă Gail. Despre alte moduri de a-l ajuta, alte lucruri pe care le-am putea face...

— O vom face şi pe asta, răspunse William. Însă trebuie să începem cu *Tamarack Company;* e vrabia din mână. Alte idei bune n-avem, nu?

Gail îşi muşcă buzele. Leo îşi puse mâna peste a ei.

— Atunci, trebuie să stabilim un preţ bun şi să nu vindem mai ieftin.

— Aşa ceva e cam rigid, spuse Vince cu blândeţe. Vorbim despre Charles, nu despre o proprietate funciară lipsită de suflet.

— Ei, desigur, numai despre Charles e vorba, zise şi Nina. Pentru el o facem. Nu e nevoie să ne ţinem

de absolut cel mai mare preţ; am putea descuraja cumpărătorii. Oricât am obţine, tot ar trebui să-l ajute, nu credeţi?

— Vom obţine un preţ bun, răspunse Marian. Nu e nevoie să alergăm după luna de pe cer, dar tot vom câştiga bani frumoşi; e o companie de prestigiu.

— Să vedem ce oferte se ivesc, mormăi William. Apoi, vom lua o hotărâre.

Nimeni nu-i privea pe Leo şi pe Gail. Cunoşteau cu toţii proporţiile acţiunilor din *Chatham Development* pe care le distribuise Ethan: Charles, Marian şi familia ei controlau patruzeci şi doi la sută; Gail şi familia ei, numai treisprezece la sută. Fie William, fie Nina, puteau trece alături de Charles şi Marian, în cadrul votului asupra vânzării, şi cu asta s-ar fi terminat totul.

Chelnerul se uită din nou în salon. De astă dată, Vince îi făcu semn să strângă farfuriile de supă şi să servească felul următor. Era momentul să se bucure de o cină în familie.

Capitolul 16

Keith îi privi pe Leo şi pe Anne urcând în telecabină pentru drumul pe munte. Se uită la ceas. Nouă fără un minut. Ridicându-şi privirea, le întâlni ochii şi zâmbi vesel.

— Nu lipseşti în nicio dimineaţă, îi spuse el lui Leo, pornind pe lângă cabina care înainta lent. Nici chiar de Crăciun.

— Dar tu? replică Leo. Nu ţi-am spus că-ţi poţi lua liber?

— Voiam doar să mă asigur că totul e O.K. Plec în două minute.

Cabina ajunse la capătul peronului şi uşa se închise automat.

— Distracţie plăcută, le mai ură Keith, făcând cu mâna şi se întoarse, în timp ce telecabina lua rapid viteză şi pornea în susul muntelui, îndepărtându-se.

— Ca să vezi, spuse Leo. Apare în dimineaţa de Crăciun ca să se asigure că totul e în regulă. Keith reuşeşte întotdeauna să mă surprindă.

Se aşeză pe bancheta capitonată. Cabina avea o

capacitate de şase persoane, trei cu faţa spre munte şi trei stând invers, spre oraş. Anne şi Leo stăteau cu faţa spre oraş. Străzile de jos erau liniştite, atât de devreme în dimineaţa asta, acoperişurile erau pline de zăpadă, prin parcuri se amestecau urmele de sanie şi de paşi, păzite de oameni de zăpadă. Piscurile din jurul Tamarack-ului erau luminate Trandafiriu de soare, dar în vale oraşul era umbrit încă; iar beculeţele de Crăciun sclipeau ca nişte salbe petrecute peste copaci şi clădiri, conturând acoperişurile şi verandele din faţă ale caselor.

Anne uită de Keith şi de disconfortul pe care-l simţea întotdeauna în preajma lui. Îi plăcea să stea cu Leo în cabina mică şi închisă, privind cum lunecau munţii pe dedesubt. Leo îi era prieten bun, dezinvolt şi fără pretenţii, aproape ca un frate. Fugar, se gândi la Josh şi ştiu că i-ar fi plăcut să fie el cel aşezat alături, în timp ce se legănau deasupra pământului în tăcere şi lumina soarelui. „Ei bine, nu va fi el”, îşi spuse ea. „N-o să se întâmple”. Trase adânc aer în piept, cu privirea prin fereastra de plexiglas curat care încercuia jumătatea superioară a cabinei, alegând să se gândească în schimb la

Tamarack. După atâţia ani, se simţea din nou ca acasă, într-un loc al ei, chiar dacă venea numai în vizite atât de scurte, încă mai era, în multe privinţe, oraşul pe care şi-l amintea şi, de asemenea, mulţi dintre oameni erau aceiaşi: o gaşcă de excentrici ca aceia din California – încăpăţânaţi, de o independenţă feroce, calzi şi primitori cu cei ce iubeau munţii sau doreau să-i apere, reci şi dispreţuitori faţă de aceia care veneau să se folosească de Tamarack pentru propriul lor exhibiţionism, în speranţa că avea să se prindă de el ceva din sclipirea lui. Mai multe oraşe într-unul singur, îşi spuse Anne, şi toate, într-un fel, coexistând astfel că majoritatea celor ce locuiau acolo îşi găseau un ungher şi se simţeau, la fel ca ea, acasă.

— Pace pe pământ, spuse Leo, puţin cam amar, în timp ce privea împreună cu Anne oraşul rămânând în urmă. Cine ar crede că oamenii se luptă pentru bucăţica asta de proprietate, iar unii dintre noi tocmai am pierdut?

Anne clătină din cap:

— Nu-mi vine să cred. Trebuie să poţi face ceva.

— Nu putem găsi nicio soluţie. Pur şi simplu au trecut peste noi şi au voturile. Cea mai mare blestemăţie e că, acum două săptămâni, a venit Josh cu o idee deloc rea – nu ne înnebuneam după ea, dar era de preferat în loc să vindem compania – însă oricum nu scotea destui bani ca să-i satisfacă pe Charles şi pe Fred. Dumnezeule, îţi imaginezi câţi bani au manevrat în Chicago? Parc-ar fi un aspirator de praf: îi absorb şi nimeni nu-i mai vede vreodată.

— Ce idee a avut Josh?

— Să vindem doar o parte din *Compania Tamarack.* Ultima oară când a fost în Egipt, a vorbit cu investitori privaţi şi oficialităţi guvernamentale şi a reieşit că guvernul nu voia să ma i împartă cu nimeni din Egipt costurile excavaţiilor. Cred că s-ar putea să fie cea mai mare descoperire de la mormântul lui Tut şi vor drepturile de autor, de ecranizate şi tot restul. Aşa că investitorii particulari au căutat altceva, iar Josh le-a propus Tamarack-ul. Nu mi-a venit să cred, când mi-a spus; la ce să le trebuiască egiptenilor o staţiune de schi americană? Dar, ce naiba, japonezii o fac, olandezii şi britanicii au proprietăţi prin ţara asta oriunde

întorci capul, aşa că de ce nu şi egiptenii? Am fost impresionat că Josh s-a gândit la aşa ceva; încearcă să adune bani pentru şantierul care e cel mai important lucru din viaţa lui, dar are timp să se gândească şi la noi.

— Şi ce s-a întâmplat?

— I-am trimis un pachet de publicaţii şi balanţe financiare. Nu c-am fi fost dispuşi să acceptăm, dar nu voiam să respingem din start nicio alternativă, i-am telefonat lui Fred şi l-am întrebat ce-ar spune dacă s-ar face vreodată o asemenea ofertă – nu i-am spus că aveam pe cineva interesat – şi a răspuns s-o lăsăm baltă; nu le rezolva problema. La naiba, ar trebui să ajungem la un compromis, dar ce compromisuri se pot face cu lăcomia?

— Este într-adevăr lăcomie? întrebă Anne.

— Nu, cred că nu. Cred că Charles este disperat să-şi răscumpere nereuşitele, Fred e furios că n-a putut conduce firma aşa cum vrea el şi toţi încearcă să procedeze cât mai bine.

Anne se încruntă.

— De ce nu discută nimeni posibilitatea de a vinde *Chatham Development?*

— Dumnezeule, aşa ceva ar fi ca şi cum am vinde-o pe Regina Mamă. Compania aia a fost toată viaţa lor; niciodată n-au cunoscut altceva. Iar adevărul este că n-ar folosi la nimic. Au ipotecat aproape tot ce au, aşa că le-ar rămâne destul ca să plătească dobânzile împrumuturilor datorate luna viitoare şi: cam atâta tot. Le trebuie de-o mie de ori mai mult, în special ca să achite împrumuturile personale ale lui Charles. E îngrozitor, cum au ruinat compania asta şi n-au mai rămas decât posibilităţi care nu încântă pe nimeni. Voiam să discutăm diseară la cină, dar Gail spune că e mai bine nici să nu aduc vorba; le-aş strica tuturor Crăciunul. De parcă al nostru n-ar fi deja stricat.

Rămase cu o privire meditativă spre ultimul colţ al oraşului, înainte de a dispărea dincolo de munte. În depărtare, pista aeroportului se vedea ca o dungă neagră prin mijlocul câmpiilor albe; mai departe, un hangar roşu-viu strălucea ca un far în lumina soarelui; şi, încă mai departe, colinele înzăpezite şi lanţurile de creste colţuroase se întindeau până la orizont.

— Nu e vorba numai de slujba mea, să ştii, spuse

încet Leo. Nici doar de companie. E căminul nostru, un loc pe care-l ajutăm să existe şi să fie mai bun. Câţi oameni pot spune asta despre ceea ce fac în fiecare zi a vieţii lor? E al dracului de greu, să ştii, să faci ca o staţiune să fie un oraş adevărat pentru oameni, dar la asta lucrăm noi şi vreau să continuăm. Avem multă influenţă pe-aici – continuă el, râzând – atâta câtă poate avea cineva în oraşul ăsta. Deţinem destule proprietăţi ca să avem un cuvânt de spus în ceea ce se întâmplă, ne înţelegem bine cu consiliul orăşenesc, putem face multe pentru şcoli şi spital, pentru bibliotecă şi muzeul de artă, şi pentru centrul de adolescenţi... în fine, ce naiba, eu tot vorbesc, dar de-acum înainte sunt numai fantezii. Careva ca ticălosul ăla de Beloit o să-l cumpere şi-o să-l transforme în Coney Island, iar noi vom pleca şi vom pierde visul lui Ethan şi pe-al nostru. Am avut un cămin fericit aici.

— Mie totul mi se pare în neregulă, spuse Anne. Cred că e nevoie de mult mai multe discuţii şi că ar trebui să începem chiar din seara asta. Totul s-a întâmplat mult prea repede, nu? Ai spus că se stabilise încă dinainte de A vă fi terminat supa. Cum

ar fi putut vreunul dintre ei să se gândească pe îndelete?

— Nici nu s-au gândit. Vince nu le-a lăsat timp. Trebuie să recunosc, a fost foarte abil. Blând, cald, jucând pe slăbiciunile oamenilor, incredibil de convingător...

Se opri. Anne stătea ţeapănă, cu mâinile încleştate în poală.

— I-a dus cu vorba, încheie jalnic Leo.

Rămaseră tăcuţi, privind pârtiile de schi de sub ei, nivelate, şerpuind printre crânguri prelungi, unduitoare, de brazi şi pini înzăpeziţi, în timp ce telecabina urca tot mai sus, spre terminalul din vârful muntelui. Uşa se deschise, iar Anne şi Leo ieşiră, luându-şi schiurile de pe suportul din afara cabinei.

— Hai să mergem la numărul zece, propuse Leo, în timp ce-şi potriveau picioarele în legături.

Stăteau în lumina soarelui, cu munţii înălţându-se de jur-împrejur, vârfuri albe şi aurii deasupra pantelor cu copaci verzi-argintii şi umbre cenuşii-albastre pe zăpadă. Anne se întoarse în loc, privind în toate direcţiile, ca şi cum ar fi inspirat imaculata

frumuseţe. Se simţea împăcată.

— Porneşte tu prima, îi spuse Leo.

Împinse cu beţele, începând să ia viteză până când ajunse pe pantă, unde se lăsă să alunece. Leo o urma, admirându-i poziţia fluidă a trupului. Purta streci negri şi o scurtă verde ca smaraldul, iar părul negru îi era legat cu o banderolă aurie. Era o schioare superbă, îşi spuse el, privind-o cum cobora cu iuţeală şi energie, menţinându-se în apropierea lizierei, la fel de graţioasă şi concentrată ca în excursiile pe munte sau la munca prin jurul casei şi, nu se îndoia Leo, în practica legală. Alegea cel mai drept drum pentru a ajunge la destinaţie şi pornea într-un mod care dădea clar de înţeles că n-avea să tolereze nicio intervenţie, nici să se îndoiască de hotărârile pe care le lua.

Leo se opri la marginea pârtiei, privind-o pe Anne cum ajungea la bază şi se întorcea să vadă unde rămăsese. O schioare precisă şi controlată, reflectă el; una dintre cele mai talentate pe care le văzuse, pe un munte care-i atrăgea pe cei mai buni. Se lansă în jos, spre ea.

Anne îl văzu pornind şi-i făcu un semn înainte de

a-şi relua coborârea, rămânând pe margine, lângă copaci, unde zăpada era afânată şi nebătătorită. Zbura în josul pistei, cu pădurea lunecând pe lângă ea ca o ceaţă de brazi verzi, azvârlind zăpada de sub schiuri în jerbe scânteietoare care pluteau prin aer înainte de a cădea încet la loc.

În acele momente se simţea cel mai liberă, când abia mai avea legătură cu pământul, când se putea desfăta cu tinereţea şi forţa trupului ei, cu energia care exploda în viteză şi putere, fără nimic altceva în gând. Nu mai exista nici trecut, nici viitor, nu existau temeri, presiuni sau regrete. Nu mai era decât înviorarea vitezei, frumuseţea unei lumi scânteietoare. Aerul rece şi înfiorat care-i umplea plămânii şi ritmul propriei mişcări.

Panta netedă începu să se umple de hopuri, movile mari formate de schiorii care împingeau zăpada în lături când încetineau în cristiane. Anne începu *să* cotească rapid, scurt, într-o parte şi alta ale unei linii drepte, până ajunse la poale, unde zăpada era din nou nivelată, pârtia redevenind orizontală.

Se opri, gâfâind, zâmbitoare. Niciodată nu

ajungea mai aproape de a se simţi bucuroasă. Privi în susul pantei şi surâsul i se lărgi, când îl văzu pe Leo urmând-o. Era foarte rapid, cu genunchii îndoiţi, schiind energic şi semănând, după cum I se părea lui Anne, cu un tanc masiv care trecea peste movile.

Frână lângă ea.

— Bună goană, zâmbi el. Arăţi mult mai bine pe schiuri decât mine. O parteneră de schi excelentă.

Îi privi faţa luminoasă. Frumuseţea ei îi tăia respiraţia. La fel ca perfecta stăpânire a modului cum schia: nimic deplasat sau nearmonizat cu restul făpturii ei. Un control perfect, îşi spuse el şi, la fel ca în trecut, simţi un scurt val de milă. La schi prindea minunat de bine, dar ce efect avea asupra vieţii ei sufleteşti?

— Ce s-a întâmplat între tine şi Josh? o întrebă, în timp ce schiau încet spre telescaunul zece.

— Nu ne mai vedem.

— Asta ştiu şi eu. L-a întrebat Gail. Îmi pare rău; credeam că vă plăceaţi.

— Ne plăceam. Şi încă ne mai plăcem. Doar că am considerat că e mai bine să încetăm. Mi-a telefonat,

când Gail l-a invitat la cină, în seara asta. Voia să mă întrebe dacă mă deranjează prezenţa lui.

— Şi i-ai spus că nu.

— Desigur. Cum să-i fi spus să nu vină?

Leo îi asculta vocea calmă; îi studie faţa perfect stăpânită. Abandonă subiectul.

— Nu va dura mult, spuse el, şi se duse să discute cu mecanicul telescaunului. Totul e-n ordine. Hai să mergem.

Urcară cu scaunul până în vârf, unde Leo verifică împreună cu mecanicul din staţie comenzile de pornire şi oprire a telefericului. Apoi, stătură un moment privind mulţimea schiorilor de Crăciun care se adunau peste tot în jur: Costumele de schi aveau toate culorile şi modelele, de la negru lucios la rotocoale rebele şi fulgere de vopsea fluorescentă, transformând muntele într-un caleidoscop rotativ, curgător.

În apropierea lor, un schior căzu, lăsând în urmă o dâră de schiuri, beţe, căciulă, ochelari negri şi ochelari de protecţie.

— Ca la talcioc, comentă cineva, iar alţi schiori se opriră să-l ajute pe cel căzut. Leo zâmbi:

— O mai fac şi eu din când în când. Umilitoare experienţă.

Schiară până la un alt telescaun, apoi la următorul, la fiecare oprire Leo schimbând câteva cuvinte cu mecanicii, precum şi cu patrula de schi pe care o întâlni în drum.

— Lui Keith nu-i spun că verific în fiecare zi muntele, zise el, când ajunse încă odată cu Anne la poale, lângă telecabina de unde începuseră. Zice că e datoria lui şi, desigur, aşa este, dar altă cale nu găsesc. Nu-l pot lăsa să fie singur adjunct al administraţiei muntelui până nu mă conving că e în stare cu adevărat.

— De ce l-ai angajat? întrebă Anne, cu schiurile pe umăr, în timp ce mergeau spre maşina lui Leo.

— Vince m-a rugat, iar Keith a insistat foarte mult; spunea că vrea să-şi aducă viaţa pe calea cea dreaptă. Cum să refuzi un om care-ţi spune aşa ceva? Am bănuit că va învăţa din mers. Şi, în unele sensuri, a făcut-o. Ca azi, când a venit aici; cine s-ar fi aşteptat? Dar e ceva în neregulă cu Keith; nu ştiu ce anume, însă mă sâcâie.

— E neformat, răspunse Anne. Parcă nu, şi-ar fi

terminat creşterea şi, poate nici n-o va face vreodată. Are înfăţişarea, aia de băieţel care tot timpul e gata să se enerveze fiindcă ştie că nu-va primi ceea ce vrea, nici nu va fi îngrijit aşa cum crede el că merită.

Leo se gândi puţin.

— Cam dur spus, dar probabil că ai dreptate. Mă întreb cât va sta în postul ăsta.

— Atâta timp cât găseşte aici ceea ce vrea.

Îşi fixară amândoi schiurile în stativul de pe capota maşinii şi porniră pe jos spre oraş.

— Ştii despre ce anume e vorba?

— Nu ştiu decât ce-a spus el: că vrea s-o apuce pe cal ea cea dreaptă. Am impresia că a făcut-o; bag mâna-n foc că nu se mai droghează şi nu l-am văzut niciodată bând. Are o prietenă, foarte drăguţă, care pare înnebunită după el. Şi ar putea să-şi facă o carieră bună aici, presupunând că noii proprietari îl vor ţine. Ar trebui să-i fie de ajuns.

— Nu ştiu, spuse Anne, îngândurată. Mie mi se pare flămând.

— După ce? După bani?

Ezită.

— Cred că-i place genul de putere pe care o găseşti făcând rău oamenilor.

Leo îi aruncă o privire tăioasă:

— Atunci, e periculos.

— S-ar putea.

Ajunseră în mijlocul mulţimilor de pe străzi.

— Crăciun fericit, Leo, îl salută cineva, iar Leo se opri la o scurtă conversaţie. Mulţi turişti îşi petreceau ziua în oraş, admirând vitrinele sau stând pe băncile din scuar, cu capetele lăsate pe spate şi ochii închişi în soarele cald. La umbră, aerul era rece, dar în lumina soarelui oamenii îşi descheiau fermoarele canadienelor, îşi scoteau mănuşile şi savurau zâmbind căldura.

— Salut, Leo, sărbători fericite, îi ură, un bărbat înalt şi masiv.

Leo se opri şi făcu prezentările.

— Cum staţi cu apa?; întrebă omul. Nu mai aveţi probleme?

— Totul e sub control, răspunse Leo.

— Ai grijă să nu se mai repete, îl preveni omul, în timp ce se despărţeau.

— Ăsta a fost un avertisment? întrebă Anne.

— Aproape. Vine aici la fiecare două săptămâni cu avionul personal şi-i place să-l salutăm în poziţie drepţi, ca oamenii de la firmele lui. Nu mă deranjează; e destul de inofensiv.

Ajunseră în capătul scuarului, unde nişte colindători cântau sub un molid. Copiii se apropiau să le pipăie costumele de modă veche şi să încerce jobenele bărbaţilor. Mai târziu, colindătorii aveau să umble prin oraş, oprindu-se să le cânte bolnavilor închişi în case şi la spital.

La o stradă distanţă, un trompetist singuratic cânta *Noel,* cu un câine încovrigat la picioare. Prin vitrinele restaurantelor se vedeau chelneri şi chelneriţe punând pe mese flori pentru cină; la *George s Mountain T-Shirt Company,* clienţii primeau tricouri imprimate la comandă, ca nişte cadouri de ultim moment; iar pe colina din dreapta, câteva echipe nivelau zăpada pentru cursele de săniuţe ale copiilor programate după-amiază.

— Leo, Anne, aveţi un Crăciun reuşit? întrebă Timothy. Putea să fie şi mai multă lume, dacă vreţi părerea mea.

— Nu eşti ocupat la tavernă? întrebă Leo.

— Ei, ocupat. Nu *ocupat,* dacă-nţelegi ce vreau să spun. Cred că oamenii încă se mai tem să vină aici.

Leo clătină din cap.

— Uită-te în jur. Nimeni nu-i îngrijorat.

— Mda, dar ăştia-s cei care *au venit.* Cum rămâne cu ăia care s-au răzgândit şi au mers la Vail sau la Aspen? Au citit ziarele, să ştii. Şi stau pe gânduri, când e vorba de noi.

— Tim, ai într-adevăr greutăţi? întrebă Anne.

— N-am spus asta. Dar afacerile merg cam prost; nimeni nu poate s-o nege. Iar casele nu se mai vând ca altă dată şi ni s-au închis câteva magazine.

— Cât este mai rău decât anul trecut?

Timothy ridică din umeri.

— Cu zece la sută, poate. Acum nu-i chiar atât de prost, dar cred că mi-e frică să nu fie mult mai rău. Cred că oamenii nu mai au încredere în noi, înţelegeţi? Odată ce se alarmează, nu se grăbesc să uite.

— Ei, nu da sfoară, îl sfătui Leo. Nu ştii care din turiştii ăştia veseli nu-i reporter la *Bună dimineaţa, America* sau *New York Times.*

Când porniră mai departe, Leo era încruntat.

— Cea mai proastă publicitate pentru un oraş o fac chiar locuitorii lui. Dar cum să-i faci să înţeleagă, când sunt speriaţi? Şi-au pus toate ouăle în coşul nebunesc al unei staţiuni de agrement şi pe urmă se roagă să fie vreme bună şi să se ducă vestea că e cel mai nemaipomenit loc de pe pământ. Cum şi este, Dumnezeu mi-e martor, dar asta nu-i atrage pe oameni încoace, dacă-şi închipuie că nu e sigur.

În farmacia lui Carver, Leo îşi cumpără obişnuitele ziare şi răcoritoarele pe care I le ceruse Gail, după care reveniră spre maşină.

— Vei aborda subiectul la cină? întrebă el.

Anne dădu din cap.

— Am să-i spun lui Gail dinainte; cred că trebuie să discutăm.

— Ar putea fi penibil, cu Charles de faţă.

— Atunci, cred că vom avea o seară penibilă.

Leo o privi. Se uita drept înainte, fără ca pe faţă să i se citească nici urmă de emoţie. Atâta suferinţă, îşi zise el, închisă în ea. Aşa că alegea fericirea lui şi a lui Gail, şi viitorul lor, în locul celor ale tatălui ei.

Seara, o privi în timp ce lucra împreună cu Gail în bucătărie, pe când se adunau ceilalţi membri ai

familiei. Cele două surori îşi puseseră fuste lungi de pled, cu franjuri la poale; Gail purta un pulover verde pe gât, iar Anne unul roşu ca vinul, cu un colier indian de argint şi cercei prelungi argintii. Încă o dată, Leo îşi dădu seama cu cât era mai frumoasă decât Gail şi cu cât mai dramatică. Ştia că toată lumea avea să întoarcă mai întâi capul spre Anne, abia pe urmă observând-o pe Gail, iar în suflet i se trezi familiarul simţ de apărare pentru soţia lui. Dar ştia că Gail nu avea nevoie de aşa ceva; n-o invidia pe Anne, având pentru ea numai milă şi Iubire.

Ridicându-şi privirea, Anne îi zâmbi. Plimbările lor matinale pe munte îi apropiaseră şi „uneori, Leo se gândea că era posibil să fie el acela care ar fi ajutat-o să se smulgă din rigidul ei autocontrol. Dar, desigur, nu el avea s-o facă. Trebuia să fie un om capabil de a o duce cu un pas mai departe, dându-i şansa de a iubi. Ştiu că avea dreptate în momentul când intră în casă Josh, iar Anne privi spre uşă şi ochii li se întâlniră. „Nici vorbă să se fi terminat, ” reflectă Leo. „Aş vrea să-i pot ajuta cu ceva”. Dar n-o putea face nici pe asta. Tot ce puteau el şi Gail era

să le stea pe-aproape, gata să întindă o mână de ajutor dacă Anne, Josh sau amândoi aveau nevoie.

— Crăciun fericit, zise Josh, venind spre Anne. Arăţi minunat şi foarte sărbătoreşte.

— Mulţumesc.

Se simţea uşurată. Ce stare ciudată, îşi spuse ea, să fie uşurată că-l vedea pe Josh. Şi foarte bucuroasă.

— Îmi pare bine că te văd.

Îi zâmbi, în timp ce-i observa puloverul roşu-închis, aproape de aceeaşi nuanţă cu al ei, peste cămaşa albă, descheiată la guler.

— Toţi suntem îmbrăcaţi de sezon.

— Viaţa şi creşterea, spuse Josh. Culorile plantelor care prosperă în ciuda iernii. Fac ca speranţa să pară absolut rezonabilă. Ce faci, bine?

— Da, mulţumesc. Tu?

— Foarte bine. Mi-ai lipsit.

Anne îl privi drept în ochi.

— Şi tu, mie, spuse ea, încet, neputându-l minţi. Echipa ta a ajuns la mormânt?

— Nu, dar Hosni crede că suntem pe-aproape.

Ar fi vrut să vorbească despre faptul că le fusese

dor unul de altul şi totuşi rămăseseră despărţiţi, dar nu era momentul, cu membrii familiei adunându-se în jur.

— Mă întorc peste câteva zile. Au înaintat foarte mult, aproape la trei sute de picioare; ar fi remarcabil dacă s-ar afla mai departe de-atât.

— Deci, vor ajunge la uşă.

Anne încercă să-şi imagineze: coridorul prelung, întunecos, luminat slab de lămpi, sfârşindu-se într-o uşă pecetluită care aştepta s-o deschidă cineva.

— Te invidiez, spuse ea. Să păşeşti într-o lume nouă, complet diferită de a noastră…

— Nu complet. E uimitor cum se repetă intrigile şi personajele. Faraonii se comportau la fel ca toţi regii din istorie, iar muncitorii erau ca orice muncitori; chiar şi greve făceau. O parte din amuzamentul studierii trecutului constă în a descoperi cât de prezent continuă să fie. Nu suntem unici, deşi ne-ar plăcea s-o credem.

— Cu toţii suntem unici, îl contrazise Anne. Durerile şi bucuriile pe care le trăim sunt numai ale noastre; nimeni altcineva nu poate să le simtă sau măcar să le înţeleagă în întregime.

Josh o privi sumbru.

— Vrei să spui că suntem singuri în univers, fără nicio şansă de a comunica vreodată sau a atinge o altă persoană.

Surprinsă, Anne făcu ochii mari. Niciodată nu gândise în termeni atât de categorici. Îi văzu tristeţea din ochi şi, pentru prima oară, înţelese cât de singuratică trebuia să le pară celorlalţi lumea ei. „Dar nu sunt singură", îşi spuse; „sunt mult prea ocupată ca să fiu singură. Şi n-am nevoie să apelez la compasiunea nimănui; mă simt perfect de capul meu". Dincolo de cuvintele sale, reverberau ale lui Josh: *nicio şansă de a comunica vreodată.* „Ei bine, aşa e sortit să fie", medită ea, în defensivă. „Aşa e viaţa mea şi n-am ce face*". Nicio şansă de a atinge vreodată* o *altă persoană.* Forţa cuvintelor lui o izbea cu putere.

„Nu!" îi izbucni în suflet strigătul. *Nu asta vreau.*

Îl privea pe Josh, cu ochii dilataţi.

— Nu ştiu, spuse ea, în voce simţindu-i-se mirarea. Nu ştiu dacă suntem singuri sau nu.

— Anne dragă, interveni Charles, apropiindu-se cu braţele deschise, ce fericit sunt că te văd.

Se aplecă spre ea, apoi se opri şi, cu oarecare stângăcie, îi apucă mâna într-ale lui.

— Mă bucur atât de mult că petrecem Crăciunul împreună. Bună, Josh, nu te-am mai văzut de mult. „Leo mi-a spus că ţi-ai cumpărat o locuinţă aici. Norocosule; e un loc minunat. Niciodată n-am avut timp să fac şi eu aşa ceva – aici locuia tata, iar eu, la Chicago – dar s-ar putea să mă gândesc, zilele-astea. Se pare că, deodată, pe toţi ne trage aţa încoace; mare minune, să ştii.

Era nervos, constată Anne, vorbea prea mult şi prea repede, cu ochii alergând peste familia adunată în *living room,* apoi îndărăt spre ea şi Josh. Îi trecu prin minte că deja vânduse *Tamarack Company* şi-şi făcea curaj pentru a le spune şi celorlalţi. „Nu, e prea devreme", conchise ea. „Dar s-ar putea să fie pe-aproape şi să se simtă vinovat". Îl privi în timp ce vorbea cu Josh despre nişte prieteni comuni din Chicago. Părea să se simtă mai prost decât în septembrie, cu pungi sub ochi şi riduri adânci de ambele părţi ale gurii. Mâinile îi tremurau. Era prima oară când îi părea rău pentru el.

— ... Ulcer, îi spunea, Charles lui josh. Nimeni din

familia noastră n-a avut vreodată, din câte ştiu eu, dar m-a doborât rău de tot pentru un timp. Desigur, acum se ştie cum se tratează astea, fără regimuri speciale sau aşa ceva; cea mai mare problemă e să găsesc o soluţie de a înceta să mai fiu atât de tensionat...

Fred Jax îi puse o mână pe umăr:

— Beloit a mai telefonat? Anne, Josh, Crăciun fericit. Ar putea fi o mare ocazie pentru *Chatham Development,* nu-i aşa? Ai mai primit vreo veste de la el, Charles?

Charles făcu o figură chinuită.

— Ţi-am spus, a zis că mă mai caută după Anul Nou.

— Exact, dar i s-au aprins aşa de tare călcâiele, încât m-am gândit că va vorbi cu contabilul, ca să revină a doua zi. L-ai putea întreba pe Vince ce se întâmplă; el trebuie să fie la curent.

— Vince nu-i amestecat în Afacerea asta, replică scurt Charles.

— De ce-ar fi? întrebă Josh, curios.

— Păi, sunt împreună tot timpul, spuse Fred. Şi ştii că ajung să discute multe altele în afară de

politică.

— Beloit este managerul de campanie al lui Vince, explică Charles, când Josh se arătă nedumerit. Sunt parteneri de afaceri la Denver. Dar asta n-are nicio legătură cu noi. Nu s-a stabilit nimic, adăugă el, enervat.

— Încă, preciză Fred. Ei, mai putem aştepta; ştim c-o vrea. Marian şi cu mine avem o părere foarte bună, să ştii, şi Walter. *Chatham Development* are un mare viitor; fii atent; îi vom pune numele la loc pe hartă, unde-i e locul...

— Cum? întrebă cu interes Anne.

Fred zâmbi.

— N-ar fi interesant pentru tine, Anne; nu se compară cu gloria avocaturii şi celebrităţile care fac coadă, la uşa ta. Totuşi, sunt proiecte mari pentru un constructor; exact ceea ce ne trebuie. Plus un mic capital şi mergem la sigur.

— Sărbători fericite, dragii mei, se strecură Nina în grupul pe care-l formaseră lângă uşa sufrageriei. Ce seară fermecătoare, nu-i aşa? Toţi la un loc. Mare păcat de Vince, dar senatorii au un program atât de încărcat. La asta te refereai, Fred, când

spuneai că ai o părere foarte bună? Că în sfârşit suntem împreună?

— Că vindem *Tamarack Company,* răspunse William, din spatele ei. De-asta au o părere atât de bună Fred şi Marian.

— Ei, nu tocmai, replică Marian; ocoli grupul, pentru a se înfige între Charles şi Anne; Keith era în spatele ei, cu urechile ciulite. Nu avem deloc o părere bună – ce cuvânt nepotrivit, Fred – regretăm şi numai încântaţi nu suntem.

— Merg s-o ajut pe Gail, spuse Charles. Să torn vinul, sau ce-o mai fi nevoie.

Gail, venind din bucătărie, îi auzi ultimele cuvinte.

— Mulţumesc, spuse ea. Suntem gata să ne aşezăm la masă.

Aducea câteva farfurioare cu unt, iar Anne i le luă din mâini.

— Mi-am uitat datoria, zâmbi ea, începând să pună untierele în jurul mesei. Robin i se alătură, punând pe fiecare câte un cuţit de unt, iar Ned aduse carafa cu apă. Leo mai puse câţiva buşteni în şemineul mare dintre sufragerie şi living.

— Mai bea cineva ceva? întrebă el.

Când în sfârşit se aşezară, câteva momente domni tăcerea. Leo desfăcu mâinile, lateral, şi toţi cei din jurul mesei luară câte o mână a vecinilor. Josh, care reuşise să se aşeze lângă Anne deşi fusese stabilit ca el să stea în celălalt capăt al mesei, i-o apucă uşor; cealaltă mână îi stătea în strânsoarea fermă a lui Leo. Gail aprinse lumânările ce străbăteau masa prin mijloc, printre aranjamentele florale de vâsc, molid, conuri de brad, struguri, pere roşii şi galbene, şi se aşeză în celălalt capăt.

— Doamne Dumnezeule, începu Leo încet, îţi mulţumim pentru numeroasele lucruri bune din anul care se sfârşeşte, pentru belşugul care ne dăruieşte o viaţă îndestulată, pentru sănătatea şi energia care ne ajută să trăim din plin, pentru curiozitatea noastră care face lumea mai interesantă şi emoţionantă şi pentru munca noastră şi starea de împlinire pe care ne-o aduce. Dar, mai presus de orice, suntem recunoscători pentru familia noastră. Ne apără şi ne hrăneşte, ne dă putinţa de a dărui ca şi de a primi, iar anul ăsta, în sfârşit a redevenit întreagă. Acesta e cel mai mare dar pe care l-am fi putut cere şi îl vom păstra cu sfinţenie, orice altceva

ni s-a întâmpla, nouă şi visurilor noastre.

— Amin, adăugă glasul gros al lui William. Bravo, Leo. Bravo.

Ochii lui Anne stăteau aţintiţi spre fructele viu colorate din mijlocul mesei. „Familia mea”, îşi spuse. *Să comunici... să atingi o altă persoană.* I se alătură lui Gail lângă gheridon, pentru a pune supa în farfurii şi a le distribui în jurul mesei, lui Josh, care stătea lângă scaunul ei gol, apoi lui Robin şi Ned, lui Fred, Marian şi Ninei. În cealaltă parte a mesei, la dreapta lui Gail, stăteau Charles, Keith şi prietena sa Eve, William, micuţa Gretchen Holland, în vârstă de trei ani, cu părinţii ei, Walter şi Rose. „Nu toţi îmi plac”, îşi spuse Anne, în timp ce punea câte un vas cu salată de scoici lângă fiecare tacâm; „pe câţiva nici nu vreau să-i cunosc mai bine decât acum. Dar, cu excepţia lui Josh, ei sunt familia mea...” Firul gândurilor i se întrerupse. *Cu excepţia lui Josh.* El, însă, stătea de vorbă cu Robin şi Ned, atât de strâns integrat în grup încât i-ar fi fost greu să-şi imagineze masa fără el. Iar în ultimele săptămâni îi dusese dorul. Îi lipsise glasul lui, surâsul şi uşurinţa cu care îşi destăinuiau ideile şi

întrebând, adeseori fără a duce câte o frază până la capăt, „ajunge”, îşi spuse ea, nemulţumită; „mă gândeam la familie”. Privi din nou împrejurul mesei. O trădaseră şi o răniseră, însă acum se pomenea aplecându-se spre ei, dorind să aibă un loc în mijlocul lor. „Vreau să fac asta, să-i ajut dacă au nevoie”. Cel mai mult, însă, dorea să-i ajute pe Gail şi pe Leo, care nu participaseră la acea trădare de demult şi fuseseră primii care să-i ureze bun venit.

Reveni la scaun, iar Josh se ridică s-o ajute.

— Dint re toţi oamenii buni din lume, spuse el, cel mai bun e Leo. Se înfurie vreodată, ce crezi? Sau poartă ranchiună cuiva?

— De când îl cunosc eu, niciodată.

Anne gustă salata de scoici şi privi în jurul mesei pentru a vedea cum le plăcea celorlalţi.

— E perfectă, spuse Josh. Tu ai făcut-o?

Dădu din cap:

— O prietenă de-a mea din New York mi-a dat reţeta, cu ani în urmă; întotdeauna îşi petrecea verile în New England şi s-ar zice că e autentică.

— Anne… începu el.

— E o minciună! răcni Ned.

Conversaţiile încetară.

— Ned? întrebă Leo.

Băiatul se înroşi la faţă.

Bine, dar aşa e. Este o minciună. Unchiul Fred zice că vindem compania.

— Ned, astă seară nu vorbim despre asta, interveni grăbită Gail.

— Despre ce nu vorbim? se încruntă Ned spre Leo. Tată, ai spus că n-o vindeţi! Ai *spus!*

— Mama ta are dreptate, murmură Charles. N-ar trebui să vorbim despre...

— Ba trebuie! Tată, ai spus c-o vindeţi?

— Nu, n-a spus, răspunse cu fermitate Marian. Dar nu de el depinde. Cu toţii deţinem părţi în companie şi am hotărât să aflăm ce preţ am primi pe ea. Nimic mai mult.

— Şi s-o vindem, dacă găsim un preţ decent, completă Walter. Doar nu ne încurcăm, nu? Căutăm un preţ care să sune O.K., nu-i aşa? Şi pe urmă, îl acceptăm, da?

— Trebuie să fie mult mai mult decât O.K., spuse Marian.

— Ce înseamnă mult mai mult? ridică Walter

glasul.

Era destul de prost că se simţea înăbuşit de familie;

nu suporta când îşi pronunţau sentinţele ca şi cum el n-ar fi scos o vorbă. Fred îi spusese că aveau să conducă împreună *Chatham Development* şi că trebuia să acorde atenţie spuselor lui.

— Crezusem că ne-am înţeles! Crezusem că la Chicago e totul clar, că voi ne daţi o grămadă de bani şi ne putem pune din nou pe roate.

— E-n regulă, spuse scurt Fred. E sub control. Am hotărât. E perfect.

— Ba nu e perfect deloc, se răsti Gail. E îngrozitor şi-o ştiţi cu toţii. N-are niciun sens să-ncercăm să proptim o companie care se duce...

— Gail, draga mea, vorbeşti despre compania tatălui tău, o întrerupse Nina, oripilată.

— Nu e momentul să ne ciorovăim, interveni ferm William. Este Crăciunul, Leo a spus o rugăciune pentru familie şi împlinire şi toate celelalte şi la altceva nici nu trebuie să ne gândim. Avem de discutat destule cu care nu suntem de acord.

Privi în jurul mesei, parcă aşteptând să înceapă

cineva.

— William, spuse Anne, te superi dacă pun câteva întrebări?

— De ce m-aş supăra? Despre ce?

— Despre vânzarea *Companiei Tamarack.* Nu înţeleg.

— *Nu înţelegi?* repetă Fred, aplecându-se s-o privească, prin faţa lui Marian.

— Cred că la problemele de soiul ăsta sunt mai greoaie, răspunse Anne, pe un ton de scuză.

— Pentru Dumnezeu, e atât de simplu încât şi un copil ar...

— Ai grijă, îi murmură Marian, Anne nu-i deloc greoaie.

— S-a stabilit, spuse Walter, şi după Anul Nou se termină totul. De ce s-o mai luăm de la început?

— *Se termină?* ţipă Fred. Ai spus că *veţi afla...*

— Nu se termină, replică Marian, se explorează.

— Nu aşa a spus! A spus...

— Avem un client interesat, spuse nervos Walter. De ce s-o tot rumegăm la nesfârşit?

— Aş vrea să aud întrebările lui Anne, interveni Rose.

Toţi o priviră surprinşi; rareori vorbea la întrunirile de familie şi niciodată împotriva lui Walter.

— Bine, atunci, se pronunţă William. Cu ce strică nişte întrebări, câteva discuţii, poate un val de aer proaspăt pe tema asta? Anne n-a fost la cina de-acum o săptămână, când am luat hotărârea de a vinde; de ce n-ar avea aceleaşi informaţii ca noi? Te-ascultăm, Anne; ce-ţi putem spune?

Gail şi Robin strânseră farfuriile de supă, începând să asculte în timp ce puneau felul doi, la gheridon.

— Îmi pare rău dacă par cam nelămurită... spuse Anne, uitându-se în jurul mesei.

Charles o privi scurt în ochi, apoi începu să-şi studieze mâinile. Avea gura strânsă de furie şi deznădejde. Keith îşi ţinea capul înclinat într-o parte, ca pentru a memora totul.

Ceilalţi îi susţineau privirea cu nedumerire sau interes. Numai Leo părea nerăbdător.

— ... Dar pur şi simplu nu înţeleg ce se petrece. De ce vindeţi *Tamarack Company?*

— Ca să salvăm *Chatham Development,* răspunse

Marian, înainte ca nervozitatea lui Fred să explodeze. Şi pe tatăl tău. Credeam că ştii cum stăm cu finanţele, Anne; Charles este într-o încurcătură groaznică şi are nevoie de cel puţin patruzeci de milioane de dolari ca să iasă. Apoi, ei, Fred şi Walter vor reface compania. Plănuiesc noi proiecte; au redus personalul; nu au nevoie decât de capital. Nu e o perioadă prea fericită, draga mea; tuturor ne pare rău că pierdem Tamarack-ul. Dar pierderea corporaţiei *Chatham Development* ar fi şi mai tristă.

— De ce? întrebă Anne.

— Fiindcă a fost munca de-o viaţă a tatii, izbucni Charles. E un monument în memoria lui. A fost creaţia lui, visul lui.

— Se săturase de ea, interveni Gail. A venit aici şi noua lui creaţie a fost asta. A preferat să moară aici; aici a vrut să-i fie risipită cenuşa. Dacă ar şti că l-ai înmormântat la Lake Forest, ţi-ar spune ce părere are despre tine. Iar dacă ar şti că vrei să vinzi compania asta, te-ar urî.

— Mergi prea departe, Gail, zise Marian. Dar trebuie să spun că e adevărat c-a ajuns să iubească Tamarack-ul mai mult decât oraşele Chicago sau

Lake Forest. Cu toţii ne-am simţit puţin abandonaţi când s-a mutat aici, iar când Charles a intrat la strâmtoare, părea să nu-i pese ce se întâmpla, atâta vreme cât avea Tamarack-ul. Asta m-a durut; ne-a durut pe toţi.

— Atunci, de ce e mai importantă *Chatham Development?* vru să ştie Anne.

— Fiindcă acolo suntem noi, răspunse furios Fred. Tatăl tău, mătuşa şi unchiul tău, vărul tău Walter şi familia lui. Lui Leo îi place atât de mult să-şi bată gura despre familie; ei bine, noi suntem familia ta şi avem nevoie de bani, iar voi staţi drept pe ei!

Anne dădu din cap, îngândurată.

— Deci, dacă înţeleg bine, veţi readuce *Chatham Development* la fosta sa putere şi reputaţie, aşa e?

— Unde erai? întrebă William. Exact asta a spus Marian, acum două minute.

— Da, am auzit-o.

Între ochii lui Anne se adâncise o cută. Josh o privea, cu un uşor surâs pe buze. Mai văzuse expresia aceea în cabinetul ei şi îi auzise întrebările aparent simple. Ce plăcere era ca de data asta, când intra în acţiune, să fie şi el alături de ea.

— Dar, din câte mi s-a spus, urmă Anne, *Chatham Development,* inclusiv firma subsidiară, *Tamarack Company,* valorau cam trei sute cincizeci de milioane de dolari şi îşi câştigaseră o reputaţie Internaţională prin proiectele lor Inventive şi inteligente. Iar acum, valoarea netă e de zece milioane, cu riscul de a pierde bani.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Charles tresărind şi simţi un junghi de milă. Continuă, însă:

— Iar voi trei plănuiţi să-i refaceţi companiei prestigiul dinainte?

— La naiba, se răsti Fred, de câte ori trebuie să-ţi spun...

— Gail, fazanul e absolut delicios, îl întrerupse Nina. Şi nu ştiu ce-ai făcut cu orezul, dar e cel mai bun...

— O clipă, Fred, interveni Marian, privind-o pe Anne. Ţin minte că aşa făceai când erai mică. Tot puneai întrebări care păreau naive, dar apoi, deodată, nu mai erau deloc copilăreşti. Încotro baţi, Anne?

— Încerc să înţeleg ce s-a întâmplat. Când a alunecat *Chatham Development* de la un patrimoniu

de trei sute cincizeci de milioane la zece milioane?

— Mai mult în ultimii zece, doisprezece ani, răspunse William, cu glasul-profund şi scăzut. Când tata a plecat definitiv. Charles a găsit lupta mult mai dură decât se aşteptase. Şi nu l-am ajutat nici noi, să ştii; Vince avea dreptate. Nu i-am dat nicio atenţie; ne-am Văzut de ale noastre ca întotdeauna, ca şi cum tata ar mai fi fost acolo. Numai că nu era tata, desigur; era Charles.

— Dar unii dintre voi eraţi cu el, spuse Anne. Nu erai vicepreşedinte, Fred? Doar nu l-ai lăsat neluat în Seamă, nu?

— Al dracului să fiu dacă l-am lăsat:

— Şi Walter? Erai şi tu acolo?

— Întocmai. Tot timpul.

— Dar atunci...

Anne făcu o pauză, privind în jurul mesei.

— Toţi aţi fost implicaţi în proiectul Deerstream?

Tăcură. Marian slobozi un oftat prelung.

— Charles a conceput Deerstream-ul, se grăbi Fred să precizeze".

— Toţi l-am conceput, adăugă Charles. Ştii al naibii de bine, Fred. De fapt, tu eşti cel care a auzit

primul despre şosea; de-asta am cumpărat pământurile.

— Eu v-am spus, despre şosea? imposibil; de la tine am **auzit. Însă chiar şi-aşa…**

— Eraţi acolo, reluă William. Tu şi Walter aţi fost cu Charles tot timpul. Aţi cumpărat pământul, aţi angajat arhitecţi, aţi schiţat planurile şi pe urmă aţi aflat că proiectul şoselei se anulase. Dar vina ne aparţine tuturor; nu v-am pus nicio întrebare. Toţi suntem vinovaţi că **v-am lăsat s-o faceţi.**

— *Noi* n-am *făcut…*

— Şi complexul-Barrington, interveni Anne, trecând peste cuvintele lui cu vocea ei limpede. N-a fost al tău, Fred?

— Ce?

— Complexul comercial Barrington. Am dreptate că tu răspundeai de el?

— De unde dracu ştii toate astea? se enervă Fred. Cine mă-sa mănâncă căcat cu polonicu?

— Eu n-am voie niciodată să vorbesc aşa, se plânse Ned.

— Dlacu'! exclamă Gretchen, la cei trei ani ai săi, încercând să bată ritmic în masă cu lingura. Cui,

dlacu’, cui, dlacu’...

— Termină, Gretchen, mai mare ruşinea! se văicări Rose. Of, tati, uitaţi ce-aţi făcut.

— Atunci, ia-o de la masă! răcni Fred. Oricum n-are ce să caute printre adulţi.

— Face parte din familie! exclamă Rose.

— Poate o duce Robin la joacă, propuse Nina.

— Nu-i corect! Vreau să ascult! protestă Robin.

— Sigur că da, încuviinţă Leo. Rămâi aici. Şi Gretchen la fel. E o cină de familie.

Un moment domni tăcerea.

— Ai mei se ceartă întotdeauna de sărbători, se oferi Eve să-i încurajeze. Dar până la urmă ne împăcăm.

— Îţi mulţumesc, draga mea, răspunse solemn William.

— Mai pot primi puţin vin? întrebă Keith.

— Ce-a fost complexul Barrington? întrebă Leo, în timp ce ocolea masa, turnând în pahare.

— Un centru comercial vertical, pe care l-am construit în Barrington, lângă Chicago, începu să explice Charles. A fost o greşeală; complexele verticale n-au ce căuta în suburbii. Fred s-a gândit

că facem economie de teren, şi aşa a fost, fiindcă ne-a trebuit mult mai puţin, dar oamenilor nu le-a plăcut ideea şi mai avea şi un model neinspirat; din atriu nu se vedeau toate magazinele, aşa că nimeni nu intra în ele să cumpere şi majoritatea spaţiilor erau vacante. Totul a ieşit de-a-ndoaselea.

— Cât aţi pierdut cu el? întrebă Anne.

Charles tăcu o clipă.

— Douăzeci şi cinci de milioane.

Nina rămase cu gura căscată.

— Mie nu mi-a spus nimeni.

— Figura în darea de seamă, la sfârşitul anului, spuse Charles.

— Bine, dar pe alea nu le citesc, răspunse Nina cu tristeţe. Nu înţeleg nimic din ele.

— Şi Turnul Chatham O'Hare? continuă Anne. N-a fost al tău, Walter?

— Iisuse...! strigă Fred, furios.

— O să se acopere, se apără Walter. Piaţa e cam scăzută, acum.

— Cât de acoperit e?

— Cam cincizeci la sută.

— Şi când a fost construit?

— Acum cinci ani, o repezi el. A mers încet piaţa.

— E cea mai mare piaţă din istorie, sublinie William. Nu ne-ai spus că e doar cincizeci la sută acoperit.

— Cât din el trebuie să fie închiriat ca să ieşiţi în profit? întrebă Anne.

— Şaptezeci la sută, răspunse Marian. M-am uitat şi eu. Ar fi un profit marginal, dar aşa credeam că stăm. Cincizeci la sută? Ce n-a mers, Walter?

Walter ridică din umeri, nervos:

— S-au aglomerat clădirile. L-am făcut într-o perioadă în care construia toată lumea...

— Cu un an întârziere, preciză Charles.

Încă mai avea acea expresie uşor nedumerită, dar părea uşurat de posibilitatea de a vorbi deschis; era aproape ca şi cum i-ar fi făcut plăcere să expună cele mai întunecoase colţuri ale firmei, după ce se prefăcuse atâta timp că totul era perfect.

— Nu ne-am înţeles cu cheltuielile şi dimensiunile şi până am început fundaţia, toţi ne-o luaseră înainte.

— M-am grăbit cât am putut, protestă Walter. Tu te-ai tot mocăit; cum eram gata s-o iau din loc, cum

îţi venea câte-o idee nouă. Nici măcar o nenorocită de hotărâre nu te puteam convinge să ei! Aş fi putut face clădirea aia să-iasă bine, dacă eram lăsat în pace...

— Mai este fazan? întrebă Nina. E atât de bun, draga mea...

— Cel mai bun pe care l-am mâncat vreodată, confirmă William. Îţi mulţumim, Gail; Şi eu aş mai dori.

— Şi eu, se amestecă Keith. E o cină excelentă. Gail îl privi pe Leo în ochi.

— Da, aşa cred, spuse ea.

— Mai ai de pus vreo întrebare, Anne? se interesă William.

Walter îşi împinse scaunul înapoi.

— Ascultaţi, pentru numele lui Dumnezeu, n-am putea să lăsăm vorba? Nu putem doar să *vindem* companiaasta împuţită şi să terminăm odată? Ce naiba, vindeţi-o şi daţi-ne banii! Noi, suntem ăia care avem nevoie de ei!

— Doar câteva întrebări mai am, spuse Anne. Leo, în ce stare e *Tamarack Company?*

Aruncă o privire spre Walter, care ezită nehotărât

între a se ridica şi a rămâne jos, pentru ca în cele din urmă să se aşeze.

— Scrie şi în raportul, de la sfârşitul anului trecut, răspunse imediat Leo. De şase ani, urcăm constant.

— De când ai preluat tu conducerea.

— Ethan a jucat un rol important, spuse Leo. Am lucrat împreună până în momentul crizei de apoplexie. Şi încă mai lucrez după planurile lui. Am cumpărat noi proprietăţi, în oraş şi în vale, iar pe altele le-am vândut; am făcut amenajări pe munte, dintre care cea mai importantă e telecabina, şi am mărit proporţia de schiori la nivel de stat; am construit hotelul *Tamarack,* care în plin sezon este ocupat complet, iar în restul anului peste medie. Anul ăsta am avut unele probleme cu E.P.A. Şi aprovizionarea cu apă şi ne-au prejudiciat, aşa că suntem în scădere pe trimestrul ăsta, dar n-avem niciun motiv de a crede că nu ne vom reveni; suntem foarte puternici.

— Cât de multe dintre antreprizele corporaţiei *Chatham Development* prezintă o creştere de şase ani? întrebă Anne, uitându-se de la Fred la Charles, apoi la Walter.

— Niciuna, răspunse Charles scurt.

— Deci, Tamarack e singura filială profitabilă?

Charles dădu din cap.

— Şi ai de gând s-o vinzi?

— Trebuie! strigă Walter.

— Pentru ce?

Vocea lui Anne era seacă şi precisă.

— Ca să daţi banii pe mâna aceloraşi oameni care au dat greş cu Deerstream, cu Complexul Barrington şi cu Turnul Chatham O'Hare? Ca să scăpaţi de singurul subsidiar profitabil, rămas după ce toate celelalte subsidiare Chatham au fost vândute sau închise? Ca să adăugaţi bani la sumele turnate în *Chatham Development* ipotecându-i proprietăţile astfel încât să nu mai rămână nimic pentru plata dobânzilor pe împrumuturile de la bancă? Ca să încercaţi să ridicaţi o companie care s-a scufundat până la capăt, cu aceeaşi administraţie şi personal pe care le-a avut dintotdeauna şi nimic nou de oferit acţionarilor?

— Vai de mine, vai de mine, oftă Nina. Săptămâna trecută, când vorbea Vince, suna perfect, dar acum pare îngrozitor; zău aşa, să ştiţi.

Charles stătea prăbuşit în scaun, cu ochii închişi. Anne simţi un val de ruşine pentru ceea ce-i făcea. Îi înţelegea chinul şi ruşinea şi, pentru prima oară în toţi anii de când plecase de-acasă, se gândi la el ca la un om în suferinţă, care avea nevoie de ajutor. Ea, însă, îi ajuta pe Gail şi pe Leo; ei erau pe primul plan, cel puţin pentru moment. Iar apoi urmau ceilalţi, care o priveau cu expresii de concentrare şi descumpănire. Dorise să-i ajute pe toţi; reieşise că nu-i putea ajuta decât pe unii. Salvarea Tamarack-ului, însă, avea să le fie de folos tuturor, în perspectivă, îşi spuse ea; nimeni n-ar fi fost fericit dacă-l pierdeau.

— Are rost să mizaţi totul pe o singură companie? continuă Anne. De ce aţi face-o, dacă nu sunteţi absolut siguri de ea? Câtă încredere aveţi, acum, în *Chatham Development?* îi cunoaşteţi trecutul şi ştiţi şi performanţele *Companiei Tamarack* sub conducerea lui Leo. N-ar fi mai inteligent să vă concentraţi asupra unor planuri alternative, asupra unor moduri de a obţine bani ca să faceţi o parte din ceea ce doriţi, chiar dacă nu puteţi face totul? N-ar trebui să vă concentraţi asupra punctelor voastre

puternice, când aveţi probleme, nu asupra celui mai slab?

— Exact, spuse apăsat William. Absolut; nu putem susţine că nu e adevărat. Dar, atunci? N-am ajuns nicăieri.

Fred bătu cu pumnul în braţul scaunului.

— Fir-ar al dracului, iar am ajuns de unde am plecat; vindem compania asta afurisită şi mergem înainte la Chicago! Nici nu merită atâta vorbă; nu-i raiul pe pământ; e o firmă mică într-un orăşel prăpădit pe care nimeni nu dă o para chiară decât când vin pentru câte o săptămână ca să schieze până le ies ochii şi pe urmă să se întoarcă acasă. Nimănui nu-i pasă de fundătura asta; nu e reală; e o fantezie. Noi avem la Chicago proiecte şi o companie care funcţionează de mult timp, şi săptămâna trecută aţi votat s-o ţinem pe picioare. Nu s-a schimbat nimic de-atunci; aţi votat să vindem...

— Ba n-am votat nimic, îl întrerupse Marian. Am hotărât să studiem posibilităţile de vânzare. Nici măcar n-am supus la vot.

— A existat *intenţia.* Toţi ştiam despre ce vorbeam. Şi Vince ştia despre ce vorbeam; vorbeam

să *vindem* imediat ce găsim un preţ civilizat. Şi de-atunci nimic nu s-a schimbat.

— Da, dar ştii, Fred, probabil că e altfel, fiindcă sună cu totul altfel, spuse Nina cu blândeţe. Sigur, te pricepi la afaceri mult mai mult decât mine, dar am impresia că Vince nu ne-a prezentat decât o faţă a situaţiei. Iar Anne, care vorbeşte atât de bine, sunt foarte impresionată de Anne, ea ne-a arătat şi restul, toate micile detalii, iar detaliile sunt atât de importante, nu-i aşa? Mie mi se pare că Vince le-a omis – oamenilor politici nu le plac detaliile; le tot evită, aţi observat? – şi cred că acum ar trebui să supunem cu adevărat la vot, serios. Îmi pare nespus de rău, Charles, ţin foarte mult la tine şi e aşa de trist că ai ajuns într-un asemenea necaz, dar nmni pot imagina să vindem *Tamarack Company* în momentul ăsta şi să vă dăm vouă atâţia bani. Doamne fereşte, dacă L-aţi pierde, la fel cum i-aţi pierdut pe toţi ceilalţi? Ce ne-ar mai rămâne?

Se lăsă o tăcere profundă. Faptul că Nina, care nici măcar nu citea rapoartele financiare ale corporaţiei *Chatham Development,* îl desfiinţase aşa de precis pe Vince şi rezumase cu atâta claritate

argumentele împotriva vânzării, era suficient pentru ai amuţi pe toţi.

— Ei, şi-acum? întrebă Marian, după un moment. Anne, ce părere ai? Ne-ai tăiat toate punţile; ai vreo sugestie? Ştiu că vorbeai despre afaceri, înţeleg, dar cum rămâne cu Charles?

Anne îl privi pe Josh.

— Leo mi-a vorbit despre ideea ta. Cred că e momentul s-o discutăm.

— Şi eu, se grăbi Leo.

— *Josh?* întrebă Walter. Mai întâi Anne, şi-acuma Josh? îi lăsaţi pe doi *străini* să ne spună ce-avem de făcut?

— Anne face parte din familie, replică cu voce îngheţată Gail. Iar Josh e prietenul nostru. Şi ţine la noi.

— Propun să vindeţi o parte din *Tamarack Company,* începu Josh, Aţi putea vinde până la patruzeci şi nouă la sută, păstrând totuşi controlul. Dacă primiţi un preţ bun pentru acţiuni, ar putea acoperi dobânda de zece milioane de dolari scadentă luna viitoare, Iar Charles îşi va putea achita o parte din împrumuturile personale. Încă aţi mai controla

două companii şi veţi fi câştigat timp ca să obţineţi banii pentru restul împrumuturilor lui Charles şi demararea unor noi proiecte. Eventual, dacă aduceţi un nou preşedinte, din afara companiei, aţi putea aborda câteva direcţii noi.

— *Din afară?* strigă Fred. Cine naiba te crezi...

— Fred, – termină, i-o reteză Marian, obosită. Îmi place ideea lui Josh. Sunt de acord să găsim un cumpărător pentru maximum patruzeci şi nouă la sută din *Tamarack Company.* Nu ştiu ce să zic despre aducerea unui necunoscut pe post de preşedinte; poate vicepreşedinte, sub conducerea lui Fred. Va trebui să discutăm despre asta. Regret, Charles, dar cred că tu trebuie să te dai la o parte. N-am avut niciodată un şef separat al consiliului; poate vrei să preiei tu postul. Gail, de îndată ce votăm, te-ajut să strângi vasele. Am înţepenit, ascultând atâtea discuţii. Poate acum reuşim să savurăm desertul.

Se lăsă din nou tăcerea, de data asta, după cum i se părea lui Anne, datorată epuizării.

— Susţin propunerea lui Marian; spuse William, după un moment.

— Votez pentru, se grăbi şi Rose, fără să se uite la Walter.

— Pentru, adăugă Gail, calmă.

Toţi se întoarseră spre Charles. Acesta clătină din cap.

— Nu va aduce atâţia bani cât am plănuit. N-ar fi trebuit să faci asta, îi spuse el lui Anne. Trebuia să fii de partea mea. De data asta, am fi reuşit. Ştim ce să facem.

— Eşti sigur? întrebă ea încet. Sau ştiţi doar ce să nu faceţi, fiindcă prima dată s-au produs asemenea pagube?

Ochii li se întâlniră într-o privire lungă şi ştiură amândoi că Charles avea de învăţat şi altceva, nu numai cum să ducă la succes o companie reorganizată; trebuia să înveţe să-i fie tată propriei lui fiice.

El îşi mută primul privirea. Avea umerii aduşi.

— Daţi-i drumul şi votaţi; nu vă opresc.

— N-avem nevoie de niciun vot, spuse William. Am impresia că e o poziţie unanimă. A, Keith, tu ce zici?

— Merg şi eu cu toată lumea. Nicio problemă, în ce mă priveşte.

— Deci, unanimitate, conchise William.

Leo se apropie de Gail, în celălalt capăt al mesei, şi se aşează pe braţul scaunului, cuprinzând-o pe după umeri.

— Vă mulţumesc, le spuse el celorlalţi. Îl iau ca pe un vot de încredere şi vreau să ştiţi că vom face tot posibilul ca să fiţi mândri de noi.

— Gata? strigă Ned. Rămânem?

— Rămânem? repetă şi Robin.

— Deci *acum* s-a rezolvat! încheie Ned triumfător, înainte nu, dar acum s-a *făcut!*

— Ajunge, Ned, interveni aspră Gail. Când ai majoritate, trebuie să te porţi elegant.

— Nu face nimic, îi luă William apărarea. Poate să chiuie puţin; e-n regulă. Acum, câtă vreme suntem în unanimitate, ar trebui să ne gândim la...

— Anne n-a votat, îl întrerupse deodată Gail.

— Stai liniştită, Gail, o opri tăios Anne.

Josh o privea; era pentru prima oară când îşi dădea seama că nu deţinea şi ea părţi din compania familiei.

— Nu e nevoie, continuă ea. Sunt mulţumită. Las-o aşa. Te rog.

— Ba este nevoie, insistă Gail, încăpăţânată. Numai pentru că n-ai fost prezentă când bunicul ne-a împărţit acţiunile lui...

O privi pe Anne în ochi.

— O.K., nu forţez. Dar azi ai făcut atât de mult...

— Mai mult decât destul, pentru o singură zi, spuse Anne cu fermitate. William, ce începuseşi să spui?

— Ce începusem să spun? Păi, dacă tot avem unanimitate, voiam să întreb cum rămâne cu băiatul ăsta, Ray Beloit. Charles, o să cumpere patruzeci şi nouă la sută din *Tamarack Company?*

— Nu. O vrea pe toată.

— Atunci, va trebui să găsim pe altcineva, zise William. N-ar trebui să fie greu. Trebuie să spun că mă bucur că am ajuns aici; mă simt minunat. N-am fost deloc mulţumit de cina aia, săptămâna trecută; mă enervam ori de câte ori îmi aminteam de ea. Şi mă voi simţi şi mai bine când găsim un cumpărător.

— Am şi vorbit eu cu cineva, spuse Josh. Daţi-mi voie să vă povestesc despre o întâlnire pe care am avut-o la Cairo, acum câteva săptămâni.

Ahne se rezemă de spătar, privind cum

conversaţia îi atrăgea pe toţi cei din jurul mesei, în afară de Fred şi de Walter. Şi de Keith, remarcă ea; tânărul nu participase deloc, privindu-l însă atent pe fiecare vorbitor. Avea ochii pătrunzători, barba rară îi tremura când zâmbea şi păru cel mai captivat dintre toţi, când Josh îi descrise pe investitorii egipteni. Ceilalţi abia îl luau în seamă; erau absorbiţi de cuvintele lui Josh. Şi erau mulţumiţi, constată Anne, ca şi cum, încă o dată, puteau evita neplăcerile. Avu un moment de exasperare. Când aveau să înveţe că trebuia să-şi privească Singuri în faţă problemele, nu să-i lase pe alţii să le rezolve în locul lor sau să le înlăture? „Le-am uşurat prea mult sarcina”, reflecta ea, cu o undă de amărăciune; „am fugit. Mă întreb ce-ar fi făcut dacă rămâneam şi-i sileam să se confrunte cu mine. Poate că atunci ar fi învăţat cum s-o facă”.

Era prea târziu ca să se gândească la asta. „Să-i iau aşa cum sunt”, îşi, spuse; „face parte din a avea o familie”. Se destinse. Nu mâncase nimic şi-i era foame, dar de asta se putea ocupa în bucătărie, când spălau vasele. În timp ce Gail, Robin şi Marian strângeau masa, se lăsă să deguste plăcerea pe care

o simţea întotdeauna când argumentele ei influenţau un juriu. Desigur, nu fusese un proces, dar Anne o considera a fi adevărata ei reintegrare în familie. Existase un moment neplăcut, când Gail pomenise despre faptul că nu avea părţi în *Chatham Development,* şi o izbi un val de furie şi reproş, faţă de tot ceea ce pierduse: copilăria, familia, o maturizare simplă, cu iubire şi încredere... şi moştenirea.

Dar o făcuse; se terminase. „Prea târziu", reflectă Anne din nou. „Unele lucruri nu se pot recupera niciodată".

Josh se răsuci spre ea, atingându-i umărul cu al său.

— Iei cina cu mine mâine seară? Vreau să-ţi arăt casa mea cea nouă; e aproape gata. Şi sunt atâtea despre care doresc să vorbim, înainte de a pleca în Egipt.

„Da", răspunse Anne în sinea ei. „Da, voi lua cina cu tine, îţi voi vizita casa cea nouă şi vom sta de vorbă înainte să pleci din ţară". Îi privi ochii, aproape de ai ei, calzi; îi surâdea. Lui Anne îi plăcea să stea astfel lângă el, ca şi cum ar fi făcut amândoi

parte din familie. Îi plăcuse faptul că era prezent, privind-o cum schimbase hotărârea familiei, împărtăşind cu ea victoria în loc de a fi adversari. „Da”, îşi spuse iarăşi; „da, mi-ar face mare plăcere să ne vedem mâine seară”.

Se imaginã pe sine în noua lui casă, umblând prin încăperile goale, în tăcerea serii de iarnă; îşi închipui cum aveau să stea amândoi în dreptul unei ferestre, privind peste vale spre muntele Tamarack, cu pantele sclipind în lumina lunii ca nişte râuri albe printre pădurile negre de brazi, urmând ca apoi să-i simtă trupul atingându-i-l pe al ei, braţele lui încercuind-o, gura aproape de a ei...

I se strânse un nod în stomac; gâtlejul I se contractă de groază.

— Nu, izbucni ea. Nu pot. Regret. Pur şi simplu nu pot. Îmi pare rău.

Josh se schimbă la faţă.

— Şi mie îmi pare rău, spuse el calm, ca şi cum ar fi alungat-o din gândurile lui. Te-ai prezentat foarte bine în seara asta; îţi admir talentul. Sunt sigur că va fi spre binele tuturor; mă interesează să văd cum se va finaliza Acum, dacă mă scuzi...

Se răsuci, în timp ce Robin îi aducea o ceaşcă de cafea, şi intră în vorbă cu William, aflat de cealaltă parte a mesei.

Anne rămase încremenită. „A fost o cruzime din partea lui”, medită ea. „Dar, în fond, la ce puteam să mă aştept? îl resping mereu; ce poate face, decât să mă respingă şi el pe mine? Merită altceva. Merită cel puţin o explicaţie”. Ştia, însă, că nu putea face aşa ceva, Dacă avea de ales între a vorbi despre trecutul ei şi a închide uşa prieteniei cu Josh Durant, atunci prefera uşa.

„Dar nu contează”, îşi spuse Anne. „Am atât de multe, încât nu mai contează. Am seara asta”. În jurul ei, toţi păreau binevoitori. Până şi Walter şi Fred îşi beau calmi cafelele şi vorbeau cu ceilalţi ca şi cum totul avea să se rezolve. Charles se apleca spre Gail; nu zâmbea, dar expresia defensivă îi dispăruse. Conflictul luase sfârşit.

„Am reuşit”, constată Anne. „Am câştigat, am învins”. O ţinea numai pentru sine, aşa cum îşi păstra toate victoriile, toată activitatea care-i umplea viaţa şi-i dăruia satisfacţii. „Am învins”. De altceva nu avea nevoie. Marian îi puse în faţă o

farfurie cu o felie de plăcintă cu dovleac, presărată, cu zahăr candel.

— Îţi mulţumesc, draga mea Anne, spuse ea încet. Ai fost minunată şi ne-ai oprit să facem ceva îngrozitor.

Anne privi plăcinta. Ea şi Gail o făcuseră împreună; era un simbol al locului ei în familie. Ce conta că nu avea drept de vot când îşi luau hotărârile, sau că Josh îi întorsese spatele şi vorbea peste masă cu William? Totul era perfect. Nu avea nimic de regretat.

Capitolul 17

— A fost de comă.

Keith ţinea receptorul proptit între ureche şi umăr stând cu picioarele pe birou şi-şi curăţa unghiile cu o mică pilă.

— Pur şi simplu, înţelegi, s-a aruncat cu capu, şi toţi au făcut stânga-mprejur şi s-au răzgândit; incredibil de futu-i măsa; puteai cum ar veni s-o vezi cu ochii.

— Ce dracu-a spus? întrebă Vince.

— Nu prea multe; asta a fost nebunia. Vreau să spun, a pus doar o mulţime de întrebări. Şi ei au început să se frăsuie şi să se strofoace şi-au răcnit niţel, şi pe urmă cum ar veni şi-au schimbat votul. Ei, n-au votat pe bune, au zis doar ce, înţelegi, se gândeau, cum ar veni că de fapt nu voiau să vândă, decât, ştii, cum ziceam, că le-ar vinde o parte din companie egiptenilor ălora. Ea le punea întrebări, ei vorbeau şi Nina tot zicea „vai de mine”, o ştii cum e, şi pe urmă dintr-odată s-a făcut a dracu – vreau să spun, ai văzut-o vreodată pe Nina a dracu? – şi a tras

linie cum ar veni şi pe urmă toată lumea, înţelegi, a făcut la fel şi s-a terminat. Unanim. A fost o bombă. Şi numai ea a făcut-o. Anne. E incredibilă de futu-i mă-sa, nu găseşti?

Se lăsă o tăcere prelungă. Keith îşi termină unghiile de la mâna stângă şi începu la dreapta. Era singur în birou; a doua zi de Crăciun, la şapte dimineaţa, numai un nătărău s-ar fi dat jos din pat. Dar în Florida era cu două ore mai târziu, Vince îşi petrecea sărbătorile cu nişte politicieni, iar Vince îi spunea întotdeauna să-l sune devreme.

— Mai eşti acolo?

— Da.

Vince stătea întins într-un şezlong, lângă piscină cu soarele scăldându-i pieptul şi picioarele goale şi încerca să-şi imagineze Tamarack-ul sub zăpadă. Îl umplea ura. Ura oraşul ăla. Ura oamenii care trăiau acolo, şi turiştii, şi pe rudele lui care aveau acolo case. Şi, mai mult decât pe oricine, o ura pe căţeaua aia.

Avusese dreptate, din ziua când o văzuse la înmormântare, în iulie. Niciodată nu-l înşelau instinctele, când era vorba de oameni care aveau să-

l lovească. Şi, altfel, de ce s-ar fi întors? Aşa făceau femeile: când le intra o idee-n cap, o puneau deoparte şi o păstrau până tot creştea şi, peste ani de zile, o scoteau şi iar le apuca furia şi atunci se apucau de treabă.

Bărbaţii nu erau aşa; ştergeau trecutul cu buretele şi-l uitau. Femeile erau nişte vulturi, cu o memorie care înhăţa ca ghearele.

Vasăzică, se afla în Tamarack, otrăvindu-i familia împotriva lui. Într-o singură seară, dacă era adevărat ce spusese Keith, distrusese tot ce făcuse el cu-o săptămână în urmă. Dar nu numai atât. Se agăţase de Josh Durant, ticălosul care aproape îi spulberase lui Vince viitorul politic impunând un proces sordid care ar fi putut ajunge pe pagina întâi a tuturor ziarelor din ţară. Şi pe urmă, îl îmboldise să găsească investitori pentru cumpărarea companiei... singurul scenariu care lui Vince nu-i trecuse prin minte.

Când se gândea la ea, nu mai vedea o tânără fată cu ochi mari şi goi şi sâni mici aplecată peste el în pat; vedea, în locul ei, o namilă neagră, cu gura schimonosită de ură veninoasă, cocârjată în calea

lui. Privi spre tava cu băuturi care plutea în bazin – şampanie şi suc de portocale, pentru a-i accelera refacerea după Crăciun – şi pe soţia sa şi gazdele lor intrând în apă ca să înoate până la pahare. Totul, în viaţa lui, ar fi trebuit să meargă la fel de lin ca mişcările lor prelungi şi uşoare. Realegerea era asigurată, soseau bani de la oameni care vorbeau despre bani şi mai mulţi, când avea să înceapă cursa spre Casa Albă. Îşi făcuse un nume ca ecologist care se afla şi de partea marilor afaceri şi, în ultimele câteva luni, începuse să se impună şi în calitate de expert al finanţelor şi politicii externe. Soţia lui îi fermeca pe toţi. Şi ei îi plăcea politica şi-l iubea pe Vince. În fond, era de-a dreptul perfectă. Cea mai nesărată femeie pe care o cunoscuse în viaţa lui, dar căsătoria cu ea fusese cel mai inspirat lucru.

Iar cel mai neinspirat ar fi fost s-o lase pe căţeaua aia să se-nvârtă peste tot, stându-i în drum. Demult, îl făcuse să fie dat afară din familie; acum, o apucase să-l dea afară şi din propriu-l viitor. Ar fi trebuit să scape de ea chiar din ziua când venise la înmormântarea lui Ethan.

— Ţi-am spus odată să te descotoroseşti de ea, îi

zise el lui Keith.

— Mda, dar n-am ştiut la ce te refereai. Oricum, aia a fost în iulie; acum suntem, ştii, în decembrie, şi-ţi tot spun cum ar veni totul despre ea şi tu n-ai zis nimic...

— Elimin-o. Mare păcat că nu-l poţi elimina şi pe Leo; e o pacoste pe capul omului. Dar nu cu el e problema; ocupă-te de ea şi-o să fie bine.

Câteva clipe de tăcere.

— Ai în minte ceva anume?

Înotătorii călcau apa, tăifăsuind şi bând; îi făcură cu mâna lui Vince, chemându-l să vină şi el. Vince se întrebă dacă despre el vorbeau. Nu puteai avea încredere în nimeni; niciodată nu ştiai ce-aveau să facă peste o oră sau o zi, după ce-ţi spuseseră că erau de partea ta. Dar trebuia să aibă încredere în Keith, cel puţin deocamdată; altă soluţie nu exista. Îl detesta – nu-i putea suferi glasul încrezut şi felul cum observa mai mult decât îşi dădeau seama oamenii – dar era omul lui Vince şi se afla acolo, în Tamarack. Avea să facă tot ceea ce trebuia, iar Vince se putea ocupa de el mai târziu. Toate la timpul lor, îşi spuse, făcându-le cu mâna înotătorilor.

— Credeam că *tu* ai în minte ceva anume, spuse el nepăsător. Nu ţi-am spus odată Că Leo s-ar putea să taie întreţinerea, dacă ajunge strâmtorat cu banii?

Keith mormăi. Nu suporta ca Oamenii să-i amintească lucruri pe care le spusese, citându-i din el însuşi.

— N-am auzit prea bine, replică Vince. Ai înţeles ce-am spus?

— Mda, răspunse Keith, pe gânduri. Sigur. Am să mă gândesc.

— Nu prea mult; vreau să se rezolve treaba. Sună-mă de cum ai făcut ceva. Fără amănunte prin telefon; doar dacă eşti stăpân pe situaţie. Mai stau aici o săptămână.

Închise. Îşi scoase ochelarii de soare şi se ridică din şezlong, sărind în piscină. Apa îl cuprinse, răcorindu-i pielea încinsă, ca îmbrăţişarea unei femei anonime. În apropiere se mişcau încet picioarele soţiei lui şi ale gazdelor, călcând apa; le auzea glasurile. Simţi un val de exultare. *S-a făcut.* Nimic nu-i mai stătea în drum. Era la fel de aproape de tot ce-şi dorea, ca de aceşti trei oameni care se aflau de partea lui şi aveau să facă orice ca să-l

ajute. Cu o mişcare puternică a picioarelor ieşi la suprafaţă, îşi împinse din ochi părul blond lucitor şi le zâmbi ştrengăreşte.

— Mă simt excelent, spuse el, zâmbind şi mai larg la vederea căldurii admirative care le scânteia în ochi.

Anne şi Leo intrară în telecabină, lângă Robin şi Ned, la ora nouă fără un minut. Trecuseră patru zile de la Crăciun şi era o dimineaţă rece şi senină, cu soarele abia atingând piscurile munţilor, sub un cer albastru strălucitor. Lângă clădirea staţiei, sute de schiori aşteptau să pornească, la ora nouă, cu schiurile ţinute în mâini înălţându-se printre capete ca suliţele unei armate din evul mediu.

— Grozavă mulţime, comentă Leo. De fapt, toată săptămâna am stat bine. Ne-am redresat, categoric; va fi o iarnă straşnică.

Cabina înainta încet pe traiectoria curbă din interiorul clădirii.

— În dimineaţa asta nu-l avem pe Keith, observă el. M-am obişnuit atâta să-l văd, încât parcă mi-ar lipsi o piesă dintr-un puzzle.

— Cum de Josh nu-i aici? întrebă Ned; stătea

împreună cu Robin pe bancheta care dădea spre oraş. A urcat cu noi în fiecare zi, săptămâna asta.

— Îşi face bagajele, cred, răspunse Leo, privindu-i pe mecanici cum le deschideau porţile schiorilor. Pleacă spre Egipt peste vreo jumătate de oră.

— Aş vrea să mă ia şi pe mine, spuse Ned cu jind. Am umblat pe muntele Tamarack de-un catralion de ori; aş prefera să văd mumiile.

— Eu prefer aici, replică Robin. Mai ales când n-avem şcoală şi ne sculăm devreme. Îmi place să le-o iau înainte tuturor.

— Mda, e O.K., consimţi Fred. Mă enervez să stau la coadă.

— Ţie ce-ţi place, mătuşă Anne? întrebă Robin.

— Să fiu cu voi, răspunse Anne; se întoarse de pe canapeaua unde stătea cu Leo privind spre munte şi-i zâmbi fetiţei. În mica noastră cabină care ne duce în locuri misterioase.

— Doar până-n vârful muntelui Tamarack, protestă Ned.

— Eşti absolut, categoric, sigur? De unde ştii că nu va decola ca o farfurie zburătoare, ca să ne ducă pe altă planetă?

— Fiindcă suntem prinşi pe cablu, răspunse Ned, practic. Nu putem merge decât pe munte.

— Aşa se pare, oftă Anne. Dar n-ar fi amuzant dacă am putea?

Leo zâmbi. Îi plăcea s-o vadă pe Anne cu copiii; erau singurele momente când îşi îngăduia să se relaxeze, lăsându-se în voia fanteziei. Cu ceilalţi, chiar şi acum, după luni de zile de când o cunoşteau, încă îşi mai păstra controlul şi distanţa. El şi Gail discutau adeseori despre asta, seara în pat, întrebându-se ce-ar fi putut face ca s-o ajute să se simtă în siguranţă, iubită, îndeajuns pentru a-şi da drumul şi a se simţi bine, fără a-şi calcula fiecare cuvânt şi gest. Şi apoi, mai era şi Josh. Se întâmplase ceva între el şi Anne la Crăciun, dar nu aveau cum să întrebe ce anume. Orice făceau, oricât de mult se apropiau de Anne, sosea un moment când părea să se închidă o uşă, izolându-i.

Ajunseră la capătul peronului, uşile se închiseră şi cabina trecu de la viteza scăzută a staţiei la cea a cablului. Se repezi imediat înainte, accelerând în timp ce-şi începea ascensiunea. Cabinele din spate se umpleau de schiori, cu schiurile prinse în poziţie

verticală pe rastelurile de-afară; aşteptaseră atât de mulţi, încât intrau câte şase în fiecare dintre cabinele rotunde, de culoare roşie vie, care urcau pe munte ca nişte mărgele distanţate cu grijă pe o sfoară.

Leo o privea pe Anne vorbind cu Robin şi Ned.

„Dacă ne-ar trata şi pe Josh şi pe noi ceilalţi, ca pe nişte copii, ar fi mult mai fericită”, îşi spuse el abătut. „Va trebui să-i dau ideea; poate o va găsi destul de amuzantă ca să facă o...”

Cabina se smuci.

— Ce-a fost asta? întrebă Robin, făcând ochii mari.

Leo înhăţă aparatul de emisie-recepţie. Putea să jure că telecabina alunecase, deşi nu înţelegea cum naiba...

— Nu ştiu, iubito. Poate doar o rafală de vânt.

Anne îi întâlni ochii. Nu sufla nicio adiere.

— Patrula, spuse Leo în aparat, încercând să ia legătura cu centrul de comunicaţii al patrulelor de schi.

— Am alunecat, simt, spuse cu glas răguşit Ned.

El şi Robin se ţineau de stâlpul central, cu mitenele de schi încordate de tăria încleştării.

— Patrula! strigă Leo.

Niciun răspuns.

— Aici Leo; opriţi telecabina! Patrula!

Trecură prin dreptul turnului patru şi începură să urce abrupt, la douăzeci şi cinci de metri înălţime deasupra unei pante lungi şi moderate pe care Leo o botezase Pârtia lui Ethan. Apoi, cabina se opri. Rămaseră suspendaţi în gol.

— Tati! zbieră Robin.

Un scrâşnet asurzitor umplu văzduhul, de la cablul care continua să lunece în sus.

— Ne-am desprins! răcni Ned.

— *Patrula!* strigă Leo în staţie. Opriţi cabina! Suntem desprinşi pe cablu...

— Tată! urlă Ned. Ne ciocnim!

Întorcându-se, Leo şi Anne văzură cabina din spate apropiindu-se rapid de ei. Schiorii dinăuntru gesticulau înnebuniţi, cu gurile căscate în strigăte pe care le acoperea scârţâitul cablului.

Anne se urcă în genunchi pe banchetă şi-i cuprinse cu braţele pe Robin şi Ned, care priveau cu ochii mari cabina din urmă.

— Întoarceţi-vă, comandă ea.

Îngroziţi, copiii se răsuciră pe banchetă, cu faţa spre Anne. Îi strânse lângă ea cât putu de tare peste spătarul aflat între ei şi le împinse capetele în jos, încercând să-l protejeze sub braţe.

Se auzi un trosnet asurzitor. Urletele lui Robin şi Ned răsunară înăbuşite în umerii lui Anne, pe când cealaltă cabină, lovind-o pe a lor, strivea oţelul şi plasticul. Forţa coliziunii fu prea mare pentru a doua cabină; se desprinse de pe cablu şi căzu, de la douăzeci şi cinci de metri înălţime. Nimeri în zăpada afânată, începând imediat să alunece în josul pantei, până se opri, după zece metri, lângă un pâlc de brazi. Impactul stârni o ninsoare scânteietoare peste cabina roşie, rămasă nemişcată şi tăcută, în timp ce ecourile coliziunii se risipeau.

Cablul se opri brusc. Cabinele se legănau în liniştea, ce se lăsase. Apoi, din depărtare, începură să se audă strigătele înfundate ale schiorilor din cabina prăbuşită şi loviturile în uşile pe care încercau să le deschidă.

— Anne! strigă Leo. Robin! Ned!

Căzuse pe podea, trântit de impact, între banchetă şi partea din faţă a cabinei. Glasul îi suna aspru.

— Aici suntem, răspunse Anne.

Stătea îngenuncheată pe banchetă, temându-se să se mişte, cu spatele spre el, Strângându-i în braţe pe Robin şi pe Ned. Tremura, năucită de groaza crudă a ciocnirii, de spectacolul celeilalte cabine căzând, de senzaţia propriului lor balans necontrolat, în clipele următoare coliziunii. Cabina se stabiliză, dar Anne observă imediat că stătea înclinată înainte şi se agăţă de copiii speriaţi pentru a-i împiedica să cadă.

— Ei, cred că n-am păţit nimic, zise ea, impunându-şi să fie calmă.

— Stai... gemu Leo. Încercă să se mişte.

— Nu! îl opri tăios Anne. Nu te mişca, Leo!

— De ce? Ce se...

— Mă tem să nu cădem.

— Să nu cădem?

Leo încercă să înţeleagă. Să cadă. Cabina putea să cadă. Deschise ochii, dar lumina soarelui îl orbi şi-i închise la loc. Durerea de cap i se propaga în tot trupul; simţea că se dizolva.

— De ce? întrebă.

— Suntem... agăţaţi.

Vocea lui Anne era încordată, în încercarea de a

nu le transmite şi celorlalţi teama. Încercă să se întoarcă spre Leo, dar se temea să le dea drumul lui Ned şi Robin.

— Te-ai lovit, Leo?

— Nu, minţi el instinctiv, ascultând suspinele copiilor. Stai...

Făcu un efort să-şi răsucească gâtul, pentru a privi în sus. Cabina atârna pe cablu, legănându-se la cea mai mică mişcare.

— Dumnezeule, şopti.

Închise ochii, încercând să gândească. Plânsetul lui Robin slăbi, iar Anne îşi lărgi îmbrăţişarea.

— Nu, scânci fetiţa, agăţându-se de ea. Nu-mi da drumul, mătuşă Anne! M-am lovit, mă doare piciorul, nu mă lăsa!

— Şi pe mine, gâfâi Ned. Şi pe mine mă doare piciorul.

Glasul îi deveni ascuţit:

— Nu se mişcă! Nu-l pot mişca! Ce ne facem? Tată?

— E O.K., sunt aici, bombăni Leo. Staţi... încerc să...

Îşi încordă muşchii şi se săltă. Cabina se zgudui.

Leo se mişcă încet, înfruntându-şi durerea de cap, ridicându-se până ajunse în genunchi, cu capul rezemat pe banchetă.

Ned privi peste umărul lui Anne.

— Tată! strigă el. Ai capul plin de sânge!

Robin scoase un ţipăt şi-şi îngropă capul în braţul lui Anne.

— Leo? strigă Anne.

Leo îşi ridică mâna la cap. Simţi sângele cald, cleios, ce-i umplea părul...

— Nu-i rău, încercă el să-i zâmbească lui Ned; simţind că i se schimonosea faţa, se întrebă, cum arăta în ochii fiului său. N-ajunge atâta ca să dobori un Calder.

Tăcu, gâfâind, adunându-şi puterile pentru a continua să vorbească.

— Ce bubuitură s-a auzit, Ned? Vezi ceva?

Ned se răsuci să privească în josul muntelui şi scoase un ţipăt, agăţându-se de braţul lui Anne.

— E deschis!

Leo se chinui să se mai ridice puţin, pentru a privi pe lângă Anne. Toată partea dinapoi a cabinei dispăruse.

— Dumnezeule, gemu el.

Ochii I se închiseră. Durerea îl îneca.

— Nu pot să mă mişc, scânci Robin. Mătuşă Anne, nu mă **pot mişca!**

— Au ajuns aici! strigă Ned, surescitat.

Leo privi din nou prin fundul spart al cabinei. În josul cablului, schiorii din altă cabină arătau spre gaura căscată în cea a lui Leo. Gurile li se deschideau în strigăte neauzite.

— Au ajuns! repetă Ned, iar Leo privi în jos, spre pantă, unde văzu cabina prăbuşită. „Nu!? îşi spuse el. Nu se poate... avem atâtea măsuri de protecţie... nu putea să cadă...” Dar cabina zăcea pe zăpadă ca un ornament roşu de Crăciun, după care Leo văzu salvatorii mişcându-se în jurul ei, încercând să forţeze uşile. Prin aerul limpede, glasurile ajungeau până la Leo şi Anne.

— Deschideţi-o pe sus!

— O.K., da fundul...

— Atenţie; femeia asta stă rezemată pe uşă!

— Luaţi-o de-acolo!

— Am deschis-o, dar stă ăsta proptit în ea...

Apăru un snowmobil, ca un gândac pe zăpada

albă, urmat de alte câteva, umplând valea cu duduitul motoarelor.

— Leo! strigă un membru al patrulei din primul snowmobil, stând sub cabină, cu capul dat pe spate. E cineva rănit acolo?

— Nu grav, răspunse Leo, abia auzit.

— Leo e rănit! strigă Anne. Şi avem doi copii care s-ar putea să-şi fi fracturat picioarele. Cât de curând ajungeţi la noi?

— Facem tot ce putem, răspunse bărbatul. S-ar putea să dureze un timp. Cât aşteptaţi, folosiţi radioul lui Leo; puteţi vorbi cu patrula sau cu staţia de telecabină; e un doctor acolo.

— Leo, întrebă Anne peste umăr, îmi poţi da aparatul?

Nu primi niciun răspuns.

— Aparatul de radio, Leo! repetă Anne.

Leo deschise încet ochii:

— Ce...?

— Radioul! îmi trebuie.

Dădu din cap, cu un icnet, când îl sfâşie durerea.

— Tre' să-l găsesc...

Privi în jur, dar nu-l văzu, aşa că întinse mâna să-l

caute pe jos. Peste o clipă, îl atinse, prins sub banchetă, strivit de oţelul pe care coliziunea îl îndoise.

— Lua-l-ar dracu, şopti Leo. Nu-i bun de nimic. S-a spart. La dracu, repetă el, zdrobit de neputinţă.

— Ne trebuie un medic care să vadă de oamenii ăştia, spuse un salvator, stând lângă cabina prăbuşită.

Nu-i putem mişca până nu ştim...

— Vine încoace. Am vorbit.

După o lungă perioadă de tăcere, glasurile se auziră din nou:

— O.K., asta poate fi deplasată. Uşurel! Ridic-o aşa!

— Ted, spuse alt glas. Poţi să-l controlezi pe tipul ăsta?

— Într-o clipă; stai aşa...

Leo auzea vocile şi şi-i imagina pe pasagerii ameţiţi sau leşinaţi scoşi din cabina prăbuşită. „Nu morţi", se rugă el; „Doamne, te rog, nu morţi". Încercă să-şi înalţe capul. „Mă doare, mă doare". Se simţea ca un copil şi ar fi vrut să-l ţină în braţe Anne, ca pe Ned şi Robin. I se făcea somn. Îi era atât

de cald, încât avea senzaţia că ardea şi voia să-şi scoată canadiana, dar îi era prea greu; era prea greu să facă orice. Aproape şi să respire.

— Anne, şopti el.

Nu-l auzi. Îşi înălţă capul cu forţa şi făcu un efort să vorbească peste vâjâitul din ţeastă.

— Anne...

— Da.

Se întoarse atâta cât putea, continuând să ţină copiii, dar nu reuşi să-l vadă.

— O să scăpăm.

— Ştiu, răspunse ea; Leo se minună de calmul vocii ei. Stai liniştit, Leo; aş vrea să te pot ajuta.

— Nu. Copiii... Mai important... Eu aştept. Au să vină...

— Ştiu, repetă Anne. Va fi bine. Doar nu te mişca şi nu-ţi face griji pentru noi; n-avem nimic.

Leo expiră prelung. Anne urma să aibă grijă de toate; era destul de puternică pentru toţi. Auzea glasul medicului şi pe ale salvatorilor, pe panta de jos, vorbind scurt, încrezător, lucrând împreună. Ştiau ce să facă. Îi cunoştea pe toţi, angajase cea mai bună echipă din lume pentru muntele

Tamarack. Toţi îi ajutau; n-aveau nevoie de el. Capul îi căzu în piept, Iar respiraţia-i încetini.

— Tată? îl strigă Ned. Au început să scoată oamenii din cabina aia. Unul pare mort.

— Sau leşinat, spuse categorică Anne. De-aici, nu putem şti mai mult.

— Probabil, răspunse Ned, fără convingere. Tată? Nu ţi se pare că-i mort?

Privi peste banchetă.

— Tată? Tată!

— Cred că a adormit, murmură Anne. Să nu-l trezim; sunt sigură că-l doare capul şi e mult mai bine dacă doarme până suntem salvaţi.

— Hei, acolo sus! strigă cineva. Ce-i cu radioul?

— Ned, ce-ar fi să vorbeşti tu? propuse Anne. Ai nişte plămâni grozavi.

— Mda...

Ned se aplecă înainte.

— Au! strigă el. Of, fi-ţi-ar mă doare, mătuşă Anne...

— Nu-i nimic, Ned, vorbesc eu...

— Nu! Vreau eu!

Întinzând mâna înapoi să se agaţe de bara din

mijloc, băiatul trase adânc aer în piept şi se aplecă peste margine. Privi prin spărtura peretelui, la douăzeci şi cinci de metri mai jos, iar primejdia îi provocă un moment de bucurie absolută. „Mamă”, îşi spuse, „nu-i adevărat”. Soarele îi încălzea capul; pe obraji simţea aerul rece. Jos, membrii patrulelor schiau spre cabina prăbuşită, aducând sănii lungi cu bare de susţinere. Culcau oamenii în ele şi-i legau cu curele, după care porneau către poalele muntelui, trăgând săniile după ei, în timp ce alţii schiau pe-alături, pentru a nu-i scăpa din ochi pe răniţi. Unii aduceau frânghii şi scripeţi, cu snowmobilele, pregătindu-se să evacueze celelalte cabine. Era cea mai interesantă întâmplare din viaţa lui Ned, care absorbea totul, uitând de picior, de tatăl său, de balansul cabinei înclinate sub cablu, sus deasupra lumii.

— Vreau şi eu, ceru Robin şi, agăţându-se de bară, se aplecă lângă el. Greutatea lor forţa braţele lui Anne, care şi le slăbi uşor, flexându-şi încheieturile şi antebraţele, cu respiraţii profunde, într-o încercare de a se relaxa. Groaza i se risipise; în locul ei rămânea o constantă frică – pentru Leo, pentru

siguranţa lor în cabină până puteau fi salvaţi, pentru oamenii din cabina căzută şi cei rămaşi în celelalte, pentru Tamarack, pentru familie. Îşi flexă din nou braţele; o dureau, după ce-i ţinuseră strâns pe copii timp de... cât? se întrebă ea. Întinse un braţ ca să se uite la ceas şi nu-i veni să creadă. Trebuia să se fi stricat. Dacă abia cu douăzeci de minute în urmă se urcaseră în cabină, însemna că de la prima alunecare trecuseră doar cincisprezece. Cu siguranţă, erau acolo de cel puţin o oră; totul părea să se desfăşoare chinuitor de încet.

— Hei, fraţilor! strigă omul de jos. Sunteţi bine?

— Cred că mi-am rupt piciorul! răspunse Ned încântat; toată viaţa avea să povestească. Şi soră-mea, poate. Şi tata a adormit.

Îşi aminti sângele şi glasul începu să-i tremure.

— Are capul plin de sânge; arată groaznic.

— Cine mai e cu voi? întrebă salvatorul.

— Mătuşă-mea. Ea n-are nimic.

— Unde vi-i radioul?

— S-a spart.

— La naiba. Ei, vom ajunge acolo cât putem de repede; doar că nu putem vorbi cu voi între timp.

Totuşi, ştii procedura, nu?

— Sigur, m-a învăţat iată. Dar ne ţinem cam slab, aici; ăia de jos ştiu?

— Slab? Cum adică?

— *Slab.* Adică am putea să *cădem.* Prinzătoarea – ştii, cârligul ăla-n formă de J? Care ne ţine de cablu? – nu mai prea face nimic, nu se ţine cum ar trebui, nu ştiu… oricum, ne cam zgâlţâim.

— Le spun, răspunse cel de jos. Ştiu ei ce să facă. Stai liniştit, Ned, vă scoatem de-acolo cât ai clipi.

— Mda. Auzi, cine vine să ne ia?

— Nu ştiu. Pete, poate. E bine-aşa?

— A, da; e un tip mişto; m-a învăţat să schiez.

— Ned, tre' să plec. Ţineţi-vă bine. N-o să dureze mult.

— Sigur, murmură Ned.

Mai rămase aplecat un moment peste margine, cu înviorarea risipindu-i-se. Majoritatea celor din patrule plecaseră şi cele mai multe snowmobile. În toate direcţiile, pârtiile lungi care şerpuiau prin pădure erau pustii, scânteind în soare sau umbrite, tăcute, în aşteptare, ca o casă goală sau un munte abandonat, fantomatic.

N-a venit nimeni cu telescaunul unu, spuse Anne.

— Probabil au închis muntele, răspunse Ned, cu un aer de cunoscător. N-au nevoie de mulţimi de gură-cască pe-aici, când s-a întâmplat un accident. Mare belea, şi ăia. Mai ales când... moare cineva.

Ca şi cum nu s-ar fi putut stăpâni, aruncă o privire spre Leo. Ochii i se umplură de lacrimi, Domnea o tăcere cumplită, îşi spuse el; parcă toţi ar fi plecat acasă, lăsându-i agăţaţi acolo, fără să-i mai pese nimănui.

— Mai sunteţi O.K., acolo sus? strigă un glas.

Salvatorul stătea aşezat pe pârtie, singurul rămas în urmă pentru a nu-i lăsa singuri.

— Excelent! răcni furios Ned.

— Vin odată ăia?

— Imediat, Ned; nu te repezi; durează puţin, până se pregătesc.

— Da, sigur, bodogăni băiatul.

***Chiar şi cu* salvatorul jos, tot singuri erau. El, Robin, mătuşa Anne şi tata erau suspendaţi acolo, singuri, nimeni nu ştia pentru cât timp şi puteau să cadă din clipă-n clipă... Simţi lacrimile înţepându-i ochii şi încercă să şi le învingă. Nu putea plânge;**

tatăl lui leşinase, lăsându-l pe el singurul bărbat treaz din cabină. Se lăsă pe spate, în cercul braţelor lui Anne.

— Cred că n-avem probleme, încercă el să pară nepăsător. Vreau să zic, n-am căzut, nu nimic.

— Şi nu ninge, adăugă Robin. Ar fi fost groaznic, dacă ningea.

— Şi oricum vor fi aici curând. Peste cinci, zece minute.

— Sau o oră, spuse Robin.

Anne le auzea în glasuri deznădejdea ce însoţea teama, senzaţia de singurătate şi efortul de a-şi închipui că totul avea să fie bine. Cunoştea acel sentiment. Ştia ce însemna să fii copil şi să simţi că tot ce-ţi era familiar şi demn de încredere se afla în pericol.

— Ei, spuse ea îngândurată, pe un ton de povestitoare, cunoscut lui Robin şi Ned, dacă întind o plasă mare jos, v-aş putea arunca. Aţi sălta voi de câteva ori, poate chiar să faceţi şi-o tumbă, două, dar pe urmă aţi sări drept afară şi cineva o să vă plimbe cu snowmobilul, şi sunt sigură că mama voastră e chiar acum în staţia telecabinei,

aşteptându-vă.

— Ce aiureală, mormăi Ned. Nici n-au plasă.

— Ei, atunci poate ne vor ajuta colegii voştri de şcoală, continuă Anne, cu o voce cât mai calmă şi liniştitoare. Ce zici de echipa de fotbal, Ned? Ar putea arunca o scară de frânghie până la noi, ca să coborâm pe ea.

— Ar trebui să fie prea mare, replică băiatul. Ar fi enormă, grea de-o tonă, strânsă toată; nimeni n-ar putea s-o arunce, nici chiar cineva de la *Broncos.*

— Am putea să legăm hainele una de alta, propuse Robin, ca evadaţii din închisoare, şi să coborâm pe ele.

— Asta-i o idee şi mai tâmpită decât aia cu plasa, mârâi Ned, dar din glas i se risipise teama. Anne continuă să vorbească despre tehnici de salvare, depănând poveşti într-un murmur monoton şi liniştitor, în timp ce rămânea cu ochii spre panta de jos. Cabina se legăna încet sub imensul cer albastru. Dedesubt, păsările zburau dintr-un copac în altul, canari galbeni de munte, gaiţe cenuşii, coţofene cu penaj negru-metalic, piţigoi cafenii cu alb. Departe, sus, un uliu plutea în cercuri largi, cu aripile

enorme întinse, nemişcate, în afara câte unei uşoare vibraţii din când în când, aranjându-şi poziţia.

Tamarack-ul, înzăpezit şi însorit, stătea cuibărit în valea lui. Leo dormea; Anne îi auzea respiraţia regulată. Robin şi Ned îi apăsau greu braţele, cu privirea în gol, aşteptând. Stând tăcută în cabina mică, Anne asculta tăcerea. „Ce ciudat", îşi spuse, „că stăm în mijlocul unor asemenea frumuseţi şi într-un atât de mare pericol, de moarte, poate. Probabil că aşa se întâmplă tot timpul, orice am face: pericolul şi chiar moartea pot pândi la tot pasul. Dar nu le putem vedea şi nici simţi, până nu se întâmplă ceva şi ridicăm privirea..."

Se văzu pe ea însăşi, zăcând în pădure, zbătându-se. *Ba vrei. Nu mă minţi! Vrei. Ştiu ce vrei!*

Se chirci, strângându-şi aprig braţele, ca pentru a se apăra.

— Mă doare! exclamă Robin.

— Hei! strigă şi Ned.

***O, Doamne, o, Doamne, nu se mai termină odată.* Anne îşi destinse braţele.**

— Iertaţi-mă; n-am vrut.

— Da *ce făceai?* întrebă băiatul.

— Mă gândeam la cineva care nu-mi place şi cred că am uitat de mine.

— Măi frate, zău că n-aş vrea să fiu în locul lui, comentă Ned.

— Rău trebuie să-l mai urăşti, spuse şi Robin, privind-o pe Anne ca şi cum ar fi văzut-o într-o nouă lumină. Nu ştiam că există oameni pe care îi urăşti.

Ned privi în jos, spre salvatorul care aştepta cu stoicism pe pârtie. Găsise o bucată de lemn pe zăpadă şi îşi lovea cu ea clăparul în ritm de jazz.

— Nu se întâmplă nimic, spuse el. Nu vine nimeni.

Îşi atinse piciorul cu mâna şi ţipă, smulgându-şi-o înapoi.

— S-a umflat, o privi el pe Anne cu ochii mari. S-ar putea să rămân olog. N-am să mai schiez niciodată, nici să merg cu bicicleta sau să joc baseball...

— Le vei face pe toate, îi promise Anne cu însufleţire. Şi Robin la fel. Sunt absolut sigură.

— Hei, Ned, sosesc! strigă salvatorul.

— Unde? îşi întoarse Ned capul, încercând să vadă în jur; cabina se zgudui năprasnic. Mătuşă Anne! se agăţă el de ea. N-am vrut! N-am vrut să cădem!

— N-o să cădem, răspunse Anne, deşi frica i se

înteţea cu fiecare zgâlţâitură. Robin scâncea încet. Anne îi strânse lângă ea. „Să nu păţească nimic”, se rugă. „Să nu fie rănit Leo; ai grijă de el; ajută-i să scape cu bine, să ajungă jos şi acasă. Şi să nu moară nimeni; să fie totul în regulă; te rog, fă să se termine totul cu bine”.

— Hei, Ned, Pete sunt. Mă aşteptai?

Capul lui Ned se repezi în sus:

— Pete!

Un roşcovan cu zâmbet lătăreţ privea prin fereastra dinspre vârful muntelui. Îl văzu pe Leo şi se albi la faţă.

— Iisuse. A... Vreau să zic, a adormit, sau ce?

— Doarme, răspunse Anne peste umăr. Spune-ne ce trebuie să facem.

— Păi, vom începe cu Leo, dar mai întâi leg cabina cu o funie, altfel putem să ne ducem cu toţii de-a berbeleacul când mă las cu greutatea, pe ea. Aşa că, staţi binişor, băieţi; le luăm pe rând.

Priviră pe fereastră în timp ce Pete lega o frânghie între acoperişul cabinei şi cablu. Apoi, încet, coborî pe acoperiş. Cabina se cutremură sub greutatea suplimentară şi, cu un şoc puternic, se desprinse de

cablu. Robin ţipă, când căzură cam o jumătate de metru şi se opriră brusc, agăţaţi de funia pe care o legase Pete.

— Hop-aşaaa, n-o lăsa! exclamă Pete.

Îl auzeau, dar nu-l mai vedeau; stătea culcat pe acoperiş, ţinându-se, până când balansul se opri.

— O.K., pasul următor. Ned, nu pot coborî în cabină până nu vă mutaţi. Ce-ar fi să vă căţăraţi pe banchetă?

Ned îşi ridică privirea.

— Eşti sigur că frânghia ţine? La fiecare mişcare...

— Este perfectă. Garantez eu, cabina asta nu mai pleacă nicăieri. Haideţi, târâţi-vă.

Anne slăbi strânsoarea, iar Ned se căţără pe banchetă, cu capul înainte, muşcându-şi buzele de durerea din picior. Se înghesui într-un colţ al banchetei şi atinse uşor capul lui Leo, rezemat pe braţele împreunate.

— Salut, tată, spuse el. A venit Pete; o s-avem grijă de tine.

Pete se lăsă în cabină, lângă Anne şi Robin.

— O.K., Ned, tu eşti ajutorul meu.

— Corect, replică mândru băiatul.

— Uite hamurile. Ştii cum se folosesc; i le punem lui tăticul; leagă-le în jurul lui...

Anne se întoarse să vadă dacă-i putea ajuta. Pentru prima oară, îi dădu drumul lui Robin şi se răsuci cu faţa spre munte, ca la începutul călătoriei. Picioarele îi amorţiseră complet, după ce şi le ţinuse atâta timp strânse sub trup, şi ţipă de durere când sângele începu să-i circule din nou.

— Trebuie să-l ridici, spuse Ned. I se trage peste cap.

Anne săltă capul lui Leo, iar Pete şi Ned îi traseră harnaşamentul pe deasupra, legându-l strâns.

— Mulţumesc, amice, îi spuse Pete.

Luă coarda legată de hamuri şi se târî înapoi pe acoperiş, unde o agăţă de un inel de oţel, cu o carabină. Între timp, observă Anne, pe panta de jos apăruseră vreo zece salvatori, privind în sus spre Pete cu mâna streaşină la ochi.

— Vineee! anunţă Pete. Le făcu semn celorlalţi şi aruncă afară coarda, cât mai departe de cabină. Aceasta se descolăci într-o spirală graţioasă, în cădere.

Pete revenise în cabină.

— Trebuie să-l scoatem alături, îi spuse el lui Anne. Voi, copii, strângeţi-vă să ne faceţi loc.

Robin şi Ned se lipiră de peretelé cabinei. Anne respiră adânc. Picioarele o furnicau atât de dureros încât abia se mai putea mişca, dar se aplecă şi ridică picioarele lui Leo, începând să împingă încet trupul Inert şi greu, în timp ce Leo îl trăgea spre deschizătură cu margini colţuroase.

— *Ce?* bolborosi Leo, deschizându-şi ochii tulburi. Christoase, capul! Nu văd... Gail? Ce e?

— Tată! strigă Ned. Aici suntem.

— Salut, Leo, îi spuse Pete. Avem o mică problemă; ne laşi s-o rezolvăm, da?

— Pete?

— Eu sunt. Totul e sub control; numai nu te opune. O.K?

— Accident...

— Exact. Da suntem O.K. O să te coborâm la pământ, ştii tu cum; cum ai făcut cu noi, la instructaj. Te balansăm afară...

În timp ce Pete vorbea, ochii lui Leo se închiseră. Rămase cu trupul de-a curmezişul spătarului.

— Ned, ţine-l pe taică-tău aşa, da? îi arătă Pete.

— Vreau să ajut şi eu! exclamă Robin.

— Mai mult ca sigur.

Pete potrivi trupul lui Leo peste braţele întinse ale celor doi copii; apoi se aplecă înainte, prin deschizătură, semnalizându-le salvatorilor:

— Totul e gata!

Pe pantă, doi oameni începură să tragă încet de, coardă. Pete şi Anne, cu ajutorul lui Ned şi-al lui Robin, îl ţineau pe Leo deasupra spătarului, în poziţie stabilă, pe măsură ce coarda legată de harnaşament se întindea, până fu scos din cabină.

— La revedere, tati, şopti Robin; plângea.

Leo stătu suspendat în aer un moment; apoi, salvatorii începură să dea drumul corzii, trecând-o încet prin inelul de deasupra cabinei pentru a-i controla coborârea.

Anne privea silueta nemişcată a lui Leo, răsucindu-se încet în aer, tot mai jos. Părea atât de mic şi de neajutorat şi-şi ţinu respiraţia, aşteptând să-l prindă cei de pe pantă, care stăteau în cerc, umbrindu-şi ochii. „Toţi suntem neputincioşi, în anumite momente din viaţă”, îşi spuse ea, „dar dacă ştim că e cineva care aşteaptă să ne prindă...”

Se gândi la Josh. Îi revăzu ochii neguroşi şi-i auzi glasul profund din seara de Crăciun. *Vrei să spui că suntem singuri în univers, fără nicio şansă de a comunica vreodată sau a atinge o altă persoană.* Şi-şi aminti strigătul care-i izbucnise ei în suflet. *Nu, nu asta vreau!*

— L-au prins! suflă Pete, iar Anne îşi dădu seama că salvatorii, îl ţineau pe Leo în braţe, pe când unul dintre ei îi desfăcea hamurile. De cum se desprinseră, omul strigă:

— O.K!

Pete trase harnaşamentul înapoi, în timp ce ceilalţi îl culcau pe Leo în sanie şi începeau să-l lege cu chingile.

Anne oftă prelung. Aveau să-l îngrijească. Aveau să-l ducă la spital; urma să se vindece. Spaima din ultima oră îi trecuse; dispăruse de îndată ce începuse coborârea din cabină. Acum, i se părea perfect rezonabil să creadă că totul avea să fie bine.

— Ce ziceţi? se întoarse ea spre Ned şi Robin, zâmbind larg; îi îmbrăţişă scurt. O să fie bine. Şi noi la fel.

Pete trase prin deschizătură harnaşamentul şi

coarda.

— Următorul.

— Mătuşa Anne, anunţă Ned.

Anne clătină din cap:

— Scoate-o mai întâi pe Robin, apoi pe Ned.

— Nu! strigă Ned. Bărbaţii pleacă ultimii!

— Când nu-s răniţi, replică Anne calmă. Eu nu sunt rănită, iar tu eşti şi cu cât îţi vede mai curând un medic piciorul, şi pe-al lui Robin, cu atât mai bine. Aşa se procedează şi-o ştii şi tu.

— Are dreptate, Ned, spuse Pete; apropie hamurile de Robin şi i le petrecu peste cap. Am nevoie de ajutorul tău ca s-o ridic pe Robin de-aici, O.K?

— Mda, mormăi Ned.

Rămase tăcut, dar îl ajută pe Pete s-o ţină fix pe Robin în timp ce era scoasă din cabină şi coborâtă spre salvatori. Peste câteva minute, fu rândul lui să se uite în jos şi să vadă panta ridicându-se în întâmpinarea sa şi oamenii aşteptând să-l apuce şi se simţi podidit de emoţie. O mai făcuse odată, la exerciţii, cu tatăl său, dar acum i se întâmpla pentru prima oară în realitate.

— Mătuşă Anne! strigă; o vedea privind prin gaura

cu margini rupte a cabinei. Stai să-ţi vină rândul! E nemaipomenit!

Cel mai mult, însă, se gândea cum avea să le povestească băieţilor la şcoală.

Pete reveni pe acoperiş, pentru a controla frânghia care ţinea cabina. Anne aştepta înăuntru. Îi auzea pe salvatorii de jos, vorbind între ei şi cu Ned şi Robin, în timp ce-i legau pe sănii. Doi oameni, trăgând săniile după ei, porniră spre vale; ceilalţi îi urmară. *Nu ştiu dacă suntem singuri,* i-o spusese lui Josh, la Crăciun. Şi, un moment, el îi zâmbise cu o asemenea căldură încât îi venise să se apropie de el, să-i spună...

Ce să-i spună? Privi uliul, care încă se mai rotea lin, neobosit, pe întinderea vastă a cerului albastru, singur, puternic, independent. Se împăienjeni, iar Anne îşi dădu seama că ochii i se umpluseră de lacrimi. „Nu ştiu cum să nu mai fiu singură!" strigă ea în gând.

— O.K., Anne, e rândul tău, spuse Pete, coborând în cabină pentru ultima oară.

Trase coarda cu harnaşamentul la capăt şi legară amândoi hamurile. Îşi strânseră mâinile.

— E o plăcere să lucrez cu tine, declară el solemn.

— Îţi mulţumesc, Pete. Pentru toţi. Sper să ne vedem în oraş. Aş vrea să fac şi eu ceva pentru tine.

— Fă-mi cinste la *Timothy's,* replică el cu un zâmbet şi o împinse afară din cabină.

O coborâră cât puteau de lin, dar coarda luneca totuşi prin inel cu mici smucituri. Anne, însă, îl găsea un mod minunat de a reveni pe pământ. Nu se putea împiedica să nu se rotească, dar astfel putea privi în toate direcţiile şi, când îşi coborî ochii şi văzu că se apropia de un cerc de braţe puternice, simţi un val de bucurie. Nu era singură, îşi spuse, în timp ce braţele o prindeau, punând-o pe panta solidă, acoperită cu zăpadă. Nu singură. Nu singură.

— Eşti O.K? întrebă un salvator, descheindu-i hamurile.

— Perfect. Mulţumesc. Vă mulţumesc tuturor, atât de mult. Robin şi Ned au ajuns cu bine?

— Excelent. Sunt nişte puşti extraordinari.

— Şi Leo?

— Sigur. Deja e la spital. E rândul tău. Vrei în sanie?

— Ned mi-a spus să cer un snowmobil".

— Deştept, băiatu’. În regulă, hopa sus şi ţine-te bine. „Nu mai sunt singură”, repetă Anne în sinea ei, în timp ce coborau muntele. Se ţinea cu braţele de talia salvatorului. Zăpada zbura pe-alături, soarele strălucea, iar oraşul aştepta jos, forfotind de oameni, senin şi primitor. *Nu sunt singură.*

După ce ajungea, după ce afla că Leo şi copiii erau bine, după ce totul reintra în normal, trebuia să afle exact ce însemna asta.

Capitolul 18

Coridorul, lung de o sută de metri, se afunda la douăzeci de metri adâncime, sub arşiţa pârjolitoare a deşertului, coborând pe treptele aspre, oprindu-se pe paliere de piatră şi apoi continuând, tot mai jos în întuneric. Josh şi Hosni, ţinând lanterne puternice în mâini, îi urmau pe muncitorii care înaintau în şir indian prin spaţiul îngust, trecând pe lângă uşi false şi coridoare clădite de echipele faraonului pentru a-i induce în eroare pe jefuitorii de morminte, până ajunseră la o uşă de piatră ce se potrivea strâns în deschizătură. Doi şerpi scuipând, pictaţi pe ea cu culori vii, îşi ţineau capetele ridicate, gata să se repeadă la orice intrus.

— Un avertisment clar, zâmbi Hosni. Dar cred că vom intra oricum. Am slăbit uşa, Josh, însă n-a fost deschisă.

Josh puse mâna pe placă. Piatra era caldă.

Haideţi, spuse el.

Avea glasul încordat de nerăbdare. Atât de mulţi ani se înşirau înaintea acestui moment, iar acum,

când ajunseseră, puteau descoperi că mormântul fusese prădat o dată, sau de mai multe ori, în secolele trecute, nelăsându-le decât fragmente şi, poate, mumia dezvelită şi mutilată a lui Tenkaure... Stând în faţa uşii, Josh rosti în gând o rugăciune.

Înainte de sosirea lui, muncitorii răzuiseră cu grijă tencuiala ce camufla uşa, dezvăluindu-i marginile. Acum, sub îndrumările lui Hosni, începură s-o desprindă, strecurând bucăţi de lemn în crăpăturile făcute lateral, deasupra şi dedesubt.

Când o simţiră mişcându-se sub degete, se concentrară asupra unei margini, trăgând de ea, deschizând-o. Încet, aproape ostil, uşa începu să pivoteze în afară. Cu glasurile amestecându-şi ecourile pe culoar cu scrâşnetul pietrei pe piatră, lucrătorii trăgeau de uşă, lărgind crăpătura până când putu încăpea un om.

Josh, urmat îndeaproape de Hosni, se opri la intrare, introducând fasciculul lanternei prin uşă. Lumină o cameră atât de mare încât nu i se vedeau colţurile. El, însă, nu încăperea o privea. Pe peretele de lângă uşă se afla un cartuş cioplit, pecetea faraonului. Ridică lanterna şi citi hieroglifele care

umpleau conturul oval.

— Tenkaure, murmură el.

Îl privi pe Hosni.

— Tenkaure! strigă şi-şi aruncară braţele unul în jurul celuilalt, într-o îmbrăţişare entuziastă.

— Acum pornim! exclamă Hosni şi intrară în cameră, plimbându-şi luminile puternice ale lanternelor pe pereţi, pe coloanele pătrate şi pe tavan, peste picturile miraculoase.

Printre muncitori se stârni un murmur aprig, emoţionat.

— Suntem primii, şopti Hosni. *Suntem primii!*

Ascuns sub necontenite alunecări de teren, asemenea mormântului lui Tutankhamon, mormântul lui Tenkaure scăpase de hoţii care trecuseră prin ciur Valea Regilor de-a lungul veacurilor; aşteptase, neatins, ca savanţii secolului douăzeci să-l aducă în lumea modernă.

Merseră până în centrul încăperii, cu muncitorii după ei. Călcând peste grămezile de moloz pe care le surpaseră aceleaşi cutremure de la originea alunecărilor de teren de deasupra, îşi ridicară lanternele puternice. Şi, într-o clipă, tot ceea ce

dormise câteva milenii se trezi la viaţă.

— Dumnezeule, îngăima Hosni, iar muncitorii, în spatele lui, îşi traseră respiraţia, cu un şuierat prelung care reverberă din piatră. De jur împrejurul lor strălucea aur. Mobilă, statui, vase, bijuterii – numai de aur sclipind de sub moloz, îngrămădite pe rafturi de-a lungul pereţilor. Iar pe lângă aur se aflau ulcioare de alabastru atât de delicate încât erau aproape transparente, giuvaeruri scânteietoare, vase de lemn conţinând seminţe şi plante, table de joc asemănătoare unor ieşichiere, Parcheesi, machete de ambarcaţiuni funerare, capul unei zeiţevacă acoperit cu frunze de aur, şi mici figurine de lemn, vopsite în culori vesele, numite *shabti,* cu rolul de a-l sluji pe faraon în viaţa de apoi.

Şi, împrejurul tuturor, acolo unde gresia nu se cojise, fiecare palmă de perete, tavan şi coloană era acoperită cu picturi vii ale vieţii cotidiene din urmă cu trei mii cinci sute de ani. Apărate în bezna desăvârşită de albirea nemiloasă a soarelui deşertic, vopselele luceau cu aceleaşi irizaţii ca în ziua în care le aşternuseră pictorii, iar oamenii aproape păreau să se mişte: bărbaţi vânând rinoceri, pescari

în bărci de papirus aruncându-şi plasele, agricultori recoltând struguri şi tescuindu-i pentru vin, femei ţesând, măcelari sacrificând vite, care de luptă repezindu-se pe urmele atelajelor de cai, sclavi în lanţuri.

Josh şi Hosni treceau dintr-o încăpere în alta, prin uşi aflate sub aripile desfăcute protector ale unor enorme păsări pictate. Priveau scene funerare, portrete în mărime naturală ale lui Tenkaure şi ale soţiei lui salutând zei şi zeiţe, pereţi întregi acoperiţi cu texte şi ilustraţii din Cartea Vieţii şi din Cartea Egipteană a Morţilor.

— Îţi vine să crezi? murmură Hosni. Bătu-m-ar Dumnezeu, îţi vine să *crezi?*

Şi atunci, în sfârşit, ajunseră în camera funerară, o odaie pătrată cu pereţii plini de tablouri din viaţa lui Tenkaure, iar în centrul încăperii se afla un sarcofag de piatră, cu cartuşul faraonului şi picturile din foaie aurie ale zeiţei Isis. Josh expiră prelung. Capacul era intact. Mumia se găsea înăuntru.

— Ai *reuşit!* explodă Hosni. Ai reuşit! Bătu-te-ar eşti un băiat grozav!

Josh stătea ca în toiul unui vis. Se simţea ca în momentele când atingea vârful câte unui munte enorm, cu răsuflarea tăiată şi puţin cam ameţit. Toată viaţa lui dusese spre acel moment; nimic altceva nu-l propulsase mai mult ca acest ţel. Stătea în mijlocul splendorii din săli, al miilor de obiecte aduse acolo cu mâini reverenţioase; atâtea bogăţii, atâta diversitate, atâta strălucire a tablourilor. În cele şapte încăperi ale mormântului lui Tenkaure erau depozitate mai multe obiecte din trecut decât manevrau majoritatea oamenilor de ştiinţă într-o viaţă întreagă. Josh se răsuci încet în loc, întinzând mâinile, ca pentru a îmbrăţişa totul. Fiecare savant visa un asemenea moment. Foarte puţini dintre ei îl trăiau vreodată.

Hosni îngenunchease deja, cu planşeta în mână, schiţând o hartă a mormântului şi marcând poziţiile celor mai importante obiecte. Ulterior avea să se decidă care comori erau lăsate să plece la muzeul lui Josh din Los Angeles; majoritatea urmau să rămână în Muzeul Egiptean din Cairo.

— Avem nevoie de o secţie întreagă numai pentru ce-i aici, murmură fericit Hosni, Ca pentru Regele

Tut. Şi el are camerele lui proprii în muzeu; le vom avea pe ale noastre, pentru Tenkaure. Şi o cameră separată pentru mumie... Dumnezeule, Josh, îţi dai seama, când ajungem la mumie?

În multe privinţe, ştiau amândoi, avea să arate la fel ca mumiile altor faraoni. Balsamurile respectau formule neschimbate de mii de ani. Aveau să ridice capacul de piatră – era necesară o echipă întreagă pentru asta – şi să privească înăuntru sicriul de aur şi nestemate în formă de trup omenesc, şi pe cel dinăuntru, şi pe următorul, fiecare intarsiat din belşug cu lapis lazuli şi pietre preţioase montate în foaia de aur, iar în ultimul sicriu aveau să dea peste mumia propriu-zisă, înfăşurată în sute de metri de fâşii fine de in Iar după ce o scanau şi o radiografiau, aveau să-l vadă pe Tenkaure, cu capul pe spate, cu bărbia ridicată, cu braţele împreunate pe piept, cu pielea şi părul încă intacte, cu trăsăturile recognoscibile chiar şi după atâtea mii de ani.

Pentru mulţi, găsirea mormântului era cea mai dramatică. Pentru Josh, mai interesante erau inscripţiile care spuneau adevărata poveste a lui

Tenkaure şi a fiului său, precum şi ustensilele de bucătărie, jocurile, mobila, căci acestea îl purtau tot mai departe în trecut, în vieţile de zi cu zi ale acelor timpuri străvechi, dăruindu-i arta şi artifactele cu ajutorul cărora să construiască exponate în mărime naturală, la muzeu, pentru oamenii din vremurile lui. Aceasta era munca lui de-o viaţă: să lege un pod peste secole, împletind trecutul cu prezentul, astfel ca fiecare să-l lumineze pe celălalt.

Inspiră adânc aerul mucegăit. Era cel mai înălţător moment din viaţa lui. Ar fi trebuit să fie perfect. Dar, în chip pervers, nu era. Fiindcă dorea s-o aibă cu el pe Anne. „Ar trebui să trăim împreună clipa asta”, îşi spuse Josh; „niciodată nu mi se va mai întâmpla aşa ceva”.

— Ştia destul de bine că Anne evita toate eforturile lui de a sonda trecutul, dar trebuia să existe o cale de a o face să înţeleagă ce însemna trecutul pentru el. Putea evita confruntarea cu propriul ei trecut, dacă voia, deşi

Josh o considera o greşeală, însă cu siguranţă ar fi putut înţelege cum îşi Putea consuma un om timpul şi energia descifrând alte epoci, pentru ceea ce ne

puteau spune despre a noastră, pentru felul cum ne localizau în lungul şir al popoarelor care fac parte dintre noi fiindcă toţi aparţinem neamului omenesc, precum şi din bucuria pură a învăţăturii. Lui Anne îi plăcea nespus să înveţe; putea să-i înţeleagă pasiunea şi să i-o împărtăşească. Şi atunci, poate, avea să spargă carapacea în care părea să doarmă ceva dinlăuntrul ei. Sau, poate, să-l lase pe el s-o spargă. Şi s-o trezească.

Clătină din cap, zâmbind cu amărăciune. Mormântul îşi spunea cuvântul; începuse să depene fantezii, ca un copil de şcoală. Privi pe uşă, spre direcţia de unde veniseră.

— Un an, aş crede, pentru a cataloga şi scoate totul de-aici. Ce părere ai?

— Cel puţin, fu Hosni de acord. De ce ne-am grăbi, riscând să încurcăm totul?

— Vom avea nevoie de mai mulţi paznici. Câţi ai avut aici până acum?

— Trei. Ne trebuie o armată. Voi vorbi cu poliţia din Luxor; ne vor ajunge, pentru început, până ne trimit mai mulţi de la Cairo. Vrei să lucrăm acum la program?

— Nu singuri; trebuie să vorbim cu şeful tău de la Antichităţi şi Turism. Dacă nu-l mulţumim, şi pe toţi ceilalţi din guvern, presimt că muzeul meu va fi în mod foarte politicos lăsat pe Dinafară. Descoperirea asta e atât de mare, încât Egiptul va dori s-o păstreze pe toată, ceea ce înţeleg, dar intenţionez să iau o bucată şi pentru noi.

— Trebuie, trebuie, tu ai muncit, tu ai adunat banii…

— Dar este moştenirea Egiptului, aşa că în cea mai mare parte va rămâne aici. Nu mă deranjează; vreau doar să nu fiu omis. O.K., ce-ar fi să te duci înapoi la Luxor şi să faci rost de o gardă în *trei* schimburi? Eu telefonez la Cairo; diseară, vor trimite oamenii aici. N-ar trebui să dureze mai mult de o săptămână, două, ca să strângem echipele şi materialele; şi atunci, vom începe să scoatem obiectele.

După ce Hosni plecă, iar muncitorii ieşiră la suprafaţă să mănânce de prânz la umbra maşinilor, Josh porni prin încăperi, singur. Îl însufleţeau emoţia şi entuziasmul, dar mişcările îi erau atente şi precise, în timp ce fotografia fiecare cameră pentru a ilustra articolele pe care avea să le scrie despre

descoperire. Lanterna lui rămăsese singura înăuntru şi, după cum o mişca sau o punea jos, pe pereţi şi plafoane erau aruncate umbre fantastice, făcând scenele să se mişte, parcă vii.

Proptea lanterna pe movile de moloz şi fotografia cu blitzul fiecare cameră, din toate unghiurile. Domnea o tăcere" absolută: calmă, paşnică, indiferentă faţă de lumea de sus. O juxtapunere curioasă, îşi spuse Josh: în acel loc al morţii, frumuseţea şi seninătatea păreau supreme.

În timp ce fotografia obiectele amestecate şi imortaliza în detalii piesele individuale, îşi dădu seama că lucra atât pentru scrierile lui viitoare, cât şi pentru Anne. Plănuia deja cum avea să-i descrie fiecare diapozitiv, în momentul când apărea pe peretele apartamentului său, spunându-i poveşti care acopereau întreaga mitologie egipteană.

„Dacă o vom mai face", medită el, „sau dacă mai facem ceva, orice, împreună". Dar asta nu-l oprea să se gândească la ea, în timp ce trecea din cameră în cameră şi curând începu să i se pară că Anne păşea pe lângă el, privind cu ochi mari splendorile pe care le fotografia, reproducându-i în vocea ei emoţia,

atingând delicat cu degetele statuile de aur şi vazele de alabastru, lăsând totul exact aşa cum era până când aveau să sosească echipele de experţi pentru a transporta lucrurile. Iar când Josh se înapoie în sfârşit la scara aspră de piatră şi începu s-o urce spre lumea, de deasupra, prezenţa lui Anne devenise atât de reală, locul ei lângă el atât de firesc, încât ştiu că, într-un fel, avea să găsească o cale de a o aduce acolo.

Seara, în hotelul din Luxor, o sună la Los Angeles. Cu zece ore mai devreme, calculă el şi începu să-i dea centralistei numărul de la birou, când îşi aminti că era duminică. Dar, după ce fu format cel de acasă, nu primi niciun răspuns. Rămase aşezat în fotoliu, privind pe fereastră spre vasele de pe Nil. Trecuseră patru zile de, la Crăciun; era posibil încă să mai fie în Tamarack. Dar acum, dintr-odată, nu se mai îndemna să-i telefoneze. Ce-avea să-i spună? *Vreau să vii aici; e cel mai uluitor moment din viaţa mea şi vreau să participi şi tu.*

La celălalt capăt al firului avea să-l întâmpine tăcerea; o putea simţi retrăgându-se din faţa lui chiar şi prin telefon, chiar şi de la şaisprezece mii de

kilometri. *De ce, Josh? De ce vrei să fiu acolo?*

Privi absent oamenii de pe punţile bărcilor de agrement. Femeile purtau rochii de seară şi puloverele subţiri pe care şi le puneau de îndată ce apunea soarele, iar chelnerii cu sacouri albe lucitoare şi mănuşi le serveau aperitive. Le auzea glasurile şi micile hohote de râs. Iar el stătea singur în camera lui de hotel, privindu-i, şi se gândea cât de mult văzuse din lume, fără s-o împărtăşească nimănui. *Fiindcă, oricât de incredibilă ar fi, simpla experienţă nu e de ajuns: vreau să faci şi tu parte din ea. Pentru că, tot ce fac de-acum încolo, vreau să împart cu tine. Fiindcă te iubesc.*

O iubea de mult timp, îşi spuse, poate din ziua când făcuseră excursia până la Defiance Lake. Înainte, fusese impresionat de duritatea şi de formidabila ei pricepere. Umblând pe munte cu ea, văzuse, pe sub faţada rece pe care o prezenta lumii, spiritul pasional care o anima şi reacţiona în faţa splendorii. Pe acela îl iubea. Indiferent ce lucru, ascuns în trecutul ei, acţionase ca o cumplită frână asupra emoţiilor lui Anne, ea supravieţuise şi, în multe privinţe, învinsese, rămânând cu rafinatul

intelect şi prezenţa de spirit intacte, chiar dacă se părea că nu putea, sau cel puţin încă nu putea, să iubească.

Dorea să-i spună» însă n-o putea face. Nu era genul de conversaţie pe care s-o poarte prin telefon.

Privi cum se goleau covertele ambarcaţiunilor, în timp ce turiştii coborau la cină. Problema era că trebuia să-i spună cuiva, cuiva care ştia cu ce se ocupa el, unui, prieten. Întinse din nou mâna spre receptor şi telefonă la Gail şi Leo.

Sună mult timp, înainte ca o voce străină să răspundă:

— Alo, casa Calder.

— Cine-i la telefon? întrebă Josh surprins.

— Lena; fac curat la familia Calder. Nu-s acasă; sunt în Albuquerque. Pot să notez mesajul.

Dezamăgit, atât de plin de cele întâmplate încât dădea pe dinafară de nevoia de a povesti, Josh luă un creion.

— Îmi puteţi spune unde îi găsesc acolo?

— Ăă, la spital. Vă pot da numărul...

— La spital! De ce?

— Păi, de la accident, ştiţi. Toată lumea ştie

despre...

Inima lui Josh păru să se oprească în piept.

— Cum? Ce accident?

— Cu telecabina. Doamne, cum de n-aţi aflat? S-a dat şi la televizor şi peste tot. S-au prăbuşit. Nu toate cabinele, înţelegeţi, doar una, dar a fost lovită şi alta şi acolo era Leo. N-a murit nimeni; s-a întâmplat dimineaţă la prima oră, aşa că încă nu urcase nimeni pe munte.

Dimineaţă la prima oră. *Josh, Anne şi cu mine urcăm mâine dimineaţă; vrei să vii şi tu? Nu pot; plec în zori spre Egipt.* Mergem *dat*a *viitoare.*

— Cine a mai fost rănit? întrebă el încordat

— Copiii, Robin şi Ned, şi-au fracturat picioarele. A fost şi sora lui Gail acolo, dar n-a păţit nimic. Se spune că ea a salvat copiii, i-a ţinut ca să nu cadă afară. Se întâmplă multe pe-aici; mare încurcătură...

***E bine. E bine. E bine.* Mâna îi tremura şi îşi impuse să-şi descleşteze degetele de pe receptor. „Trebuie să fiu cu ea”. Şi, în acel moment, ştiu că dorea să fie cu toţi: cu Anne, cu Leo, cu Gail şi copiii, cu William, Nina, Marian...**

— ... găsit numărul din Albuquerque, spunea Lena;

i-l citi. Sunt în camera cinşpe. Îi puteţi suna acolo.

— Mulţumesc, răspunse Josh şi formă imediat numărul.

Când în sfârşit o găsi pe Gail, aceasta părea obosită.

— O, Josh, ce mult mă bucur că te aud. Încă nu ştim prea multe; are o fractură de craniu şi poate un hematom epidural; de-asta suntem aici, în caz că are nevoie de operaţie. Anne e cu Robin şi Ned, la spitalul din Tamarack; amândoi au câte un picior fracturat, dar în rest se simt excelent. Ce-ar fi să le dai telefon?

Sună din nou, la spitalul din Tamarack şi auzi în fine vocea calmă a lui Anne, atât de aproape ca şi cum s-ar fi putut atinge.

— Chiar eşti bine? o întrebă el. Vreau să vin, dar nu pot scăpa încă vreo câteva zile.

— Suntem bine; cel mai mult ne îngrijorează Leo. Eşti foarte drăguţ, Josh, dar n-ai de ce să te grăbeşti; n-avem nevoie de nimic.

— Nu de nevoia voastră e vorba, ci de a mea. Vreau să fiu acolo, cu voi. Cu toţi.

— Îţi mulţumesc.

Vocea ei era scăzută, Iar Josh îi simţi abia acum tensiunea.

— Nu e momentul cel mai potrivit, Josh; sunt atâţia răniţi – nici un-mort, slavă Domnului, dar unul din ei are fractură de coloană, Iar ceilalţi au oase rupte şi, bineînţeles, sunt plini de vânătăi, furioşi şi încă speriaţi – şi prin oraş multă lume tună şi fulgeră; oamenii vorbesc despre întreţinere defectuoasă, neglijenţe chiar. Iar turiştii pleacă. Ai zice că e zonă de război; se duc la aeroport şi stau acolo până prind câte-un avion.

— De ce? De ce se tem?

— De dracul, cred.

Vocea îi era răutăcioasă, dar Josh recunoscu şi o notă de deznădejde şi ştiu că era primul om cu care Anne putea vorbi fără a fi nevoită să se prefacă sigură şi încrezătoare.

— Parcă ar crede că suntem posedaţi de satana. Ziarele şi televiziunea o tot ţin cu celelalte probleme pe care le-am avut, iar investigaţia E.P.A. stă pe loc, fiindcă nu ne trimit documentele de care avem nevoie, aşa că nu putem face nimic ca să se termine. Deci, oamenii pleacă. Iar cei care locuiesc aici au de

suferit şi acuză compania.

— Cu telecabina ce s-a întâmplat?

— Nu ştie nimeni. Anchetatorii sunt deja aici, de la Comisia de Stat pentru Tramvaie, şi au găsit un şurub lipsă, dar nu făcea parte din clema care ne ţinea de cablu. Nimeni nu ştie de ce a alunecat cabina pe cablu.

— Şurubul lipsă ce efect a avut?

— Făcea parte dintr-un mecanism de siguranţă. Dacă unei cabine i se desfăcea clema de prindere, un anume dispozitiv trebuia să simtă şi să oprească instalaţia. La cabina noastră n-a mers, fiindcă lipsea şurubul, aşa că am pornit în sus pe munte şi, când am ajuns la partea cea mai abruptă, cablul a continuat să se mişte dar noi nu, iar cabina din spate, care era prinsă normal pe cablu, ne-a lovit. Nu-mi vine să cred că s-au întâmplat două lucruri în acelaşi timp – s-a dereglat clema şi a căzut şurubul – dar până acum asta au constatat.

— Iar Robin şi Ned?

— Sunt bine. Acum vorbesc din camera lui Robin; se uită la televizor. Ned e vis-à-vis, vorbeşte cu cineva la telefon. Amândoi sunt atât de fascinaţi de

accident, încât nu mai tac o clipă din gură. Cred că mâine toată şcoala va fi aici; telefoanele nu se mai opresc din sunat. Îi invidiez, ce rezistenţi sunt: au transformat totul într-un film. Ned îi zice „Telecabina groazei”, ceea ce pe părinţii lui n-o să-i bucure deloc, iar Robin i-a pus titlul „Sânge pe zăpadă”, care nici ăsta nu sună mult mai grozav şi ei sunt producătorii şi, desigur, vedetele. Cred că au ce povesti cincizeci de ani de-acum încolo.

— Şi tu? întrebă Josh.

— Eu n-am fost rănită. Nici nu-mi vine să cred, de fapt; sunt singura din zece oameni care a scăpat fără o zgârietură.

— Nu la asta mă refeream.

— Ştiu.

Tăcură amândoi.

— Nu m-a mai întrebat nimeni.

Vocea i se schimbase; dintr-odată, nu mai era reţinută. Şi, în acel moment, glasurile părură să li se atingă, ca şi cum între ei n-ar mai existat toată acea depărtare, nici hotelul egiptean şi spitalul din Colorado, numai glasurile lor, atingându-se fără nicio constrângere. Niciodată nu mai fuseseră atât

de apropiaţi.

— Spune-mi, îi ceru el.

— Nu m-am prea gândit. Nici nu ştiu cum mă simt. Uşurată, desigur, dar încă speriată, într-un mod straniu; am mereu impresia că încă ne mai legănăm acolo, fără a şti dacă vom cădea sau nu. Nu ştiam cât de grav rănit era Leo şi nici dacă din cealaltă cabină nu murise cineva şi ştiam că nu-i puteam apăra pe Ned şi pe Robin dacă ne desprindeam... cred că mi s-a adunat în suflet destul de multă nelinişte şi nu se poate risipi dintr-odată.

— Aşa este, spuse Josh. Spaimele dăinuiesc întotdeauna, nu?

Anne tăcu.

— Dar e mai uşor, dacă ai prieteni. Sper să ajung acolo pe miercuri, Anne.

— Voi... mă voi bucura să te văd.

Ar fi vrut să-i spună cât de binevenit era glasul lui, cât de recunoscătoare îi era că sunase, cum i se oprise respiraţia când el îi spusese că avea să vină peste trei zile. Voia să-i spună că se gândise la el în timp ce aştepta ajutoarele, în cabină. Nu ieşeau însă decât acele cuvinte formale.

— Mă bucur foarte mult, adăugă ea, încercând să amelioreze situaţia. Vorbeşte-mi despre săpăturile tale. Aţi ajuns la mormânt? Totul e acolo?

— Da, şi da.

Îi distinse zâmbetul din glas.

— Totuşi, nu asta te interesează acum...

— O, ba da. Totul. Ce minunat e, Josh. Ai aşteptat atât de mult momentul ăsta. E al lui Tenkaure?

— Da, sigiliul era chiar lângă uşă.

— Deci a fost primul lucru pe care l-ai văzut. Ce senzaţie incredibilă trebuie să fi fost. Voi aţi ajuns primii?

— Da. Toate erau neatinse. Cam răsturnate de cutremure, dar e uimitor cât de puţine s-au spart; chiar şi cele mai multe piese de alabastru par intacte. Anne, trebuie să vezi. N-o să-ţi vină să crezi, ce frumuseţe, şi ce cantitate incredibilă; de toate, de la polonice de supă până la tronuri de aur.

— Şi Tenkaure?

— E aici. Încă nu vom ajunge la el, un timp; trebuie să degajăm mai întâi celelalte camere şi coridorul. Dar ne-a aşteptat destul timp; mai poate aştepta puţin.

Anne râse îndelung.

— E ca o poveste. Câţi dintre noi, într-o viaţă de om, trecem prin aşa ceva? Mă bucur atât de mult pentru tine. Cum poţi fi atât de calm?

— Nu sunt, de fapt. Mă simt ca un copil. A fost cea mai incredibilă zi, din clipa când am ajuns la uşă.

Vorbea mai repede, cu cuvintele şiroindu-i ca şi cum, i se părea lui Anne, le-ar fi adunat până îi putea vorbi ei.

— Mai ţii minte treptele, cum arătau sus, dacă ţi le poţi imagina coborând până în adânc...

Îl asculta, văzând camerele pe care i le descria atât de viu, simţind alabastrul rece şi aurul cald, inspirând aerul încins, neclintit. Josh circulase prin camerele acelea, în toiul descoperirii, în timp ce ea stătea în spital, aşteptând ca lui Robin şi Ned să li se pună picioarele în gips, aşteptând să telefoneze Gail cu ştiri din Albuquerque, aşteptând să audă ce aflase Comisia Tramvaielor.

Se gândea la cele două locuri: mormântul unui faraon şi Tamarack-ul. Şi-şi amintea cum spusese unul dintre doctori, în aceeaşi dimineaţă, că în oraş domnea o linişte mormântală. „N-am fost, în fond,

chiar atât de îndepărtaţi, Josh şi cu mine”, îşi spuse ea cu tristeţe.

— Voi avea diapozitivele gata, în câteva zile după ce mă întorc, spuse Josh. Dacă vrei, facem încă o proiecţie; nu e acelaşi lucru cu a fi aici, dar deocamdată mai mult nu putem face.

— Mi-ar plăcea; răspunse Anne simplu.

Tăcură şi ştiu că Josh fusese pregătit ca ea să-l refuze, la fel cum îl refuzase în urmă cu câteva zile, de Crăciun.

— Şi aş dori să-ţi povestesc despre accident, continuă Anne. S-au întâmplat atât de multe şi pe urmă am avut atâtea de făcut, când am ajuns jos... Încă nu mi-am făcut ordine în minte.

— Vom avea timp destul să vorbim, răspunse Josh, cu o undă de însufleţire în glas. Te voi suna de la New York, imediat ce trec *prin* vamă; până atunci, ar trebui să ştiu când voi ajunge în Tamarack. Vei *fi* acolo, nu-i aşa? Când te întorci la L.A?

— Nu înainte de a reveni Gail; nu-i pot lăsa singuri pe Robin şi pe Ned. Am să lucrez aici, în biroul lui Leo; secretara mea îmi poate trimite aproape tot ce-mi trebuie.

— Şi nu crezi că Gail se va întoarce în următoarele trei zile?

— Mă îndoiesc. Chiar dacă vine, însă, am să te aştept.

Cuvintele cântară prin firele care parcurgeau miile de kilometri dintre ei. Anne le ascultă rezonanţa şi aşteptă ca Josh să răspundă, temându-se să nu insiste şi mai mult.

— Ne vedem miercuri, spuse el în cele din urmă, foarte încet. Cât de repede pot.

După ce închiseră, Anne rămase nemişcată, ghemuită pe canapeaua din rezerva de spital a lui Robin, unde dormise în noaptea trecută. Robin era în pat, urmărind un film, cu căştile stereo pe urechi. Anne se uită pe fereastră. Un nor dens acoperea valea, înghiţind munţii din ambele laturi; prin aerul cenuşiu pluteau fulgi de zăpadă, anunţând viscol. Şi asupra Tamarack-ului stătea suspendat un nor, îşi spuse Anne; înviorarea unui început bun al sezonului se risipise odată cu prăbuşirea telecabinei. O simţea de când coborâseră de pe munte, în ajun, şi se adunaseră norii. Pe coridoarele spitalului şi prin oraş se desfăşurau discuţii şoptite;

toţi îşi dădeau cu presupusul despre cele întâmplate – şi despre ceea ce avea să se întâmple în continuare.

Deocamdată, însă, Anne stătea în camera lui Robin, cu telefonul alături, şi-şi dădu seama că se simţea încălzită şi relaxată. ■»

Ne vedem miercuri, cât de repede pot.

— Mătuşă Anne! strigă Ned, din cealaltă parte a culoarului.

— Vin, se ridică Anne să meargă la el. Nu ştia ce urma în continuare, nu ştia nici măcar ce dorea ea să se întâmple, exact, dar avea pasul uşor când traversă coridorul spitalului.

Vom avea timp destul să vorbim.

„Am să te-aştept”.

Vince auzi despre accidentul cu telecabina la actualităţile de seară, în timp ce se îmbrăca pentru cină. Se opri în mijlocul camerei, cu cămaşa descheiată şi cravata atârnându-i dintre degete, privind imaginile filmate dimineaţă cu cabina prăbuşită pe pantă, cealaltă încă agăţată deasupra pe cablu, muntele pustiu.

— Astă seară, spaima circulă pe străzile din

Tamarack, proclamă reporterul. Spaima că oamenii care conduc această staţiune elegantă şi luxoasă au devenit, poate, neglijenţi după atâtea succese; teama că problemele din ultimele câteva luni s-ar putea să fie prea grele pentru puterile lor.

Reporterul stătea în faţa localului lui Timothy, încruntat solemn, gesticulând spre oamenii care umblau prin scuar.

— Vizitatorii pleacă; se contramandează rezervări. După cum mi-a spus astăzi un schior: „Sunt stăpân pe schiurile mele; nu pot fi stăpân pe indivizii care ar trebui să ţină telecabina în funcţiune". Şi a plecat azi după-amiază. La Aspen.

Vince apăsă pe «butonul telecomenzii, mutând pe alt canal.

— ... niciun mort, ceea ce oficialităţile declară că e un miracol. Oamenii din cabina prăbuşită au suferit răniri grave, dar toţi sunt în afară de orice pericol. Leo Calder, preşedintele *Companiei Tamarack,* se afla în cabina rămasă sus; a fost transportat la un spital din Albuquerque, cu fractură de craniu. Cei doi copii ai lui, care erau cu el, au suferit fracturi de picioare. A patra persoană din cabină, Anne Garnett,

cunoscuta avocată de divorţuri din Los Angeles, a scăpat nevătămată. Patrula de schi afirmă că ea a salvat vieţile celor doi copii, Ţinându-i în braţe, când cabinele s-au ciocnit şi partea din spate a cabinei lor a fost smulsă...

Cu sălbăticie, Vince schimbă canalele.

— ... încercat să-i luăm un interviu domnişoarei Garnett, dar dumneaei nu s-a arătat. Cât despre răniţii din ambele cabine, se află în spitalele din Tamarack şi Durango şi „nici cu ei nu am putut vorbi. Am discutat însă cu Keith Jax, administratorul adjunct al muntelui Tamarack.

Pe ecran apăru Keith, zâmbind plin de importanţă în obiectiv.

— N-am avut niciodată probleme cu telecabina; are măsuri de siguranţă încorporate, cum ar veni, peste tot... Vreau să spun, urcăm, cum ar veni, mii de oameni pe munte, în fiecare zi, şi nimeni n-a fost vreodată, înţelegeţi, rănit. E posibil să fi umblat cineva la ea, dar nu-mi dau seama cine, nici în ce scop; e îngrozitor să faci aşa ceva în oraşul ăsta, să sperii oamenii, înţelegeţi, şi-apoi se mai vorbeşte şi despre apă, cum a fost, ştiţi, otrăvită în toamna

trecută, dar cu asta s-a terminat şi nu cred că e corect să înţelegeţi, cum ar veni, fie acuzat oraşul fiindcă am avut unele probleme. Vreau să spun, s-ar fi putut întâmpla oriunde.

Vince închise televizorul. Puţin cam prea deştept, îşi spuse el. Dar nu destul de deştept ca să se fi debarasat de ea. Strânse în mână telecomanda. A scăpat, a scăpat, a scăpat. Ce naiba putea face cu ea?

Stătea suspendată deasupra lui ca o sabie. Nu servise presei povestea, nu-şi manifestase nicio intenţie, dar încă o mai ţinea încolăcită în ea, gata să sară ca un arc în momentul când îi dădea drumul... când el avea să fie la un pas de vârf, aproape atingându-l...

Îl hărţuia de luni de zile, infiltrându-se în familie, manipulând oamenii, demonstrându-i că-l putea ataca puţin câte puţin, de la distanţă, înainte de a folosi arma care avea în sfârşit să-l distrugă. Iar el fusese atât de ocupat, încât se bazase pe un haidamac Incompetent, de duzină. Ar fi trebuit să se ocupe personal de ea. La asta se reducea totul. Şi trebuia s-o facă imediat. Putea veni în Tamarack

pentru câteva zile, imediat ce reuşea să-şi scurteze vizita în Florida; urma să stea acolo o zi, două, ducându-se apoi în Denver, pentru a verifica oamenii şi a se întoarce la cabinet înainte de reunirea Congresului, la sfârşitul lunii ianuarie. Era cunoscut pentru recordul său de frecvenţă la lucrările parlamentului; nu voia să-şi strice reputaţia.

Dar, pe măsură ce se gândea, problema începea să-i pară mai puţin urgentă. Pentru moment, individa nu stătea la vedere; probabil că era ocupată, cu Leo şi copiii, în spital. Iar adevărul era că nici Keith nu făcuse chiar o treabă proastă cu telecabina. În următoarele zile, cu cât se gândea mai mult, cu atât devenea mai mulţumit. Incidentul îi putea fi de mare folos; avea să ştie mai bine când ajungea în Tamarack şi discuta cu Keith.

— Cum ai făcut-o? întrebă el, când rămaseră singuri în apartamentul său de la hotelul *Tamarack.* Turnă scotch în două pahare, adăugă cuburi de gheaţă şi se rezemă în fotoliu, privind dincolo de Keith, spre munte. Coborau câţiva schiori, oprindu-se brusc pe cărarea de deasupra staţiei de telecabină, pentru a trece în cealaltă parte a

muntelui, unde funcţiona telescaunul. Cablul gol al cabinelor se întindea în sus, dispărând treptat; cabinele fuseseră scoase şi depozitate într-o magazie din vârful muntelui, până se termina ancheta şi se făceau reparaţiile.

Privind spre cablu, Vince se gândi cum arătase oraşul văzut prin fereastra taxiului, după-amiază, când venise de la aeroport. Străzi largi, pustii, case şi curţi îngropate sub un strat gros de zăpadă proaspătă, aşteptând mulţimile care nu mai veneau, în oraş domnea o linişte lugubră. Era Anul Nou şi, într-o iarnă normală, străzile şi scuarurile ar fi trebuit să fie pline de vizitatori făcând cumpărături sau coborând de la schi să bea şi să îmbuce ceva înainte de a face ultima baie fierbinte a vacanţei. Dar anul ăsta, nu. Anul ăsta, majoritatea plecaseră mai devreme; puţinii rămaşi încercau cu încăpăţânare să pară veseli, ca să ştie pe ce dăduseră banii. Un oraş fantomă, îşi spuse Vince, cu un rânjet. Un nenorocit de oraş fantomă.

— Ei? întrebă el. Cum ai făcut-o?

— Poate e mai bine dacă, cum ar veni, nu-ţi spun, răspunse Keith, Vreau să spun, dacă te-ntreabă

ceva, ai putea zice... ştii tu.

Lui Vince îi trecu prin minte că tânărul semăna foarte mult cu o nevăstuică. Avea părul blond-nisipiu, faţa ca un triunghi îngust cu barbă rară, ochii i se îngustau când vorbea, expresia îi era vicleană şi schimbătoare, iar Vince îşi aminti că avusese încredere pe el numai fiindcă altul nu găsise.

— Ţi-am pus o întrebare.

Keith ridică din umeri:

— E cam greu, cum ar veni, să-ţi explic, dacă nu ştii cum merge cabina, dar în mare ce-am făcut eu a fost cum ar veni să blochez clema ca să nu ţină...

— Ce-ai folosit?

— Ca s-o blochez? O bucată de lemn; ştii, una doi-pe-patru.

— Ce s-a-ntâmplat cu ea?

— A căzut undeva. Ce mai contează? Vreau să zic, nu era acolo când anchetatorii, înţelegi, s-au uitat, aşa că au găsit clampa în regulă. Vrei să mai continui?

Vince dădu din cap.

— Păi, e rezerva aia de siguranţă; e ca un

comutator care opreşte instalaţia când clema-l nu se ţine strâns. Aşa că am aranjat-o şi pe-aia; are un şurub care ţine o parte din comutator locul lui şi l-am, cum ar veni, scos.

— Şurubul?

— Exact. Aşa că, deşi clampa-l era blocată, comutatorul nu primea semnale de la ea şi n-a putut opri cablul. Deci, toată chestia a continuat să meargă în loc să se, ştii, oprească, şi când au ajuns să urce pe partea mai abruptă, clema-l n-a mai putut să reziste, înţelegi, la gravitaţie, şi cabina s-a oprit. Vreau să spun, cablul mergea mai departe iar cabina următoare cum ar veni a intrat în ei. S-o fi auzit. Toată treaba a fost destul de simplă, înţelegi?

— Unde-i şurubul? întrebă Vince.

Keith rânji:

— L-am ascuns.

Vince aşteptă. – Keith îşi goli paharul şi-şi mai turnă scotch din sticlă, îl umplu din nou şi pe al lui Vince, fără să mai întrebe.

— Vezi, Vince, uite cum stă treaba. Tre' s-o-ntind de-aici. Vreau să spun, mi-a ajuns până-n gât de Leo şi companie şi toată povestea asta *cu* staţiunea; mă

omoară plictiseala. Pot să fac o droaie de lucruri; vreau să spun, am talente cât cuprinde, numai că-n văgăuna asta n-am cum să fac nimic creator. Şi i-am promis unei duduiţe c-o iau cu mine când plec.

— Nu te opreşte nimeni, replică Vince. Vrei la Denver? La Chicago? La New York? Pot suna câţiva oameni, dacă asta vrei. Începuseşi să-mi spui unde-ai ascuns şurubul.

— Ba nu începusem. Nu încă. Vezi, toate oraşele alea sunt mişţocuţe şi-i frumos din partea ta să-mi zici că, ştii, o să mă ajuţi aşa şi pe dincolo, dar domnişorica asta vrea la Washington şi cred că-i o idee excelentă. Vreau să spun, am mai zis eu odată ceva despre asta, mai ţii minte? Te-am întrebat dacă m-ai lua cu tine.

— Nu mai ţin minte. Toată lumea vrea să ajungă la Washington; toţi vor pe gratis.

— Eu nu, se grăbi Keith să răspundă. Nici vorbă. Sunt gata să muncesc. Am talent, chiar tu ai zis, şi-s o mulţime de lucruri pe care le pot face. Vreau să spun, am atâtea talente, înţelegi, şi n-aş ajunge niciodată să mi le folosesc dacă n-ai fi tu. Aşa că m-am gândit să facem acum un târg, şi cât mai curând,

când o să se mai, cum ar veni, liniştească treaba pe-aici – n-ar fi deştept din partea mea să plec imediat – dar mai încolo, peste câteva luni poate, aş veni la Washington şi am fi, cum ar veni, parteneri. Vreau să spun, tu ai fi preşedinte, iar eu consilier. Consilier prezidenţial şef. Chiar tu ai spus, mai ştii? Te întrebasem dacă pot veni cu tine când vei fi preşedinte şi ai zis că de ce nu.

— Nu-mi amintesc. Dar mai am mult până să ajung preşedinte. Când se va întâmpla, poţi să-mi aminteşti despre toate astea. Dacă până atunci nu mai ai răbdare şi vrei să pleci din Tamarack, prietenii mei din New York şi Chicago îţi pot găsi un mod de a-ţi folosi talentele. Şi dacă încerci să mă impresionezi, Keith, vezi că nu ţine. Ţi-am cerut un raport şi nu l-ai terminat.

— Cealaltă problemă e că azi dimineaţă am primit un telefon la birou. Tipii ăia, ştii, din Egipt, s-au retras. Vreau să spun, au citit despre telecabină şi s-au gândit că de fapt nu-i o afacere prea grozavă. Stau cu ochii-n patru, Vince; vreau să spun că chiar ai, cum ar veni, nevoie de mine. Ce voiam eu e, ştii, o promisiune.

Lumina de afară scădea, iar Vince întinse mâna în spate să aprindă lampa de pe masă. Chipul slab al lui Keith se reliefă puternic, cu obrajii părând mai supţi şi *mărul lui* Adam mai ascuţit. Îşi ţinea picioarele întinse pe un scăunel, încrucişate la glezne, arătând relaxat şi vesel, dar îl privea pe Vince atât de concentrat încât aproape mijea ochii, iar o mică tresărire a colţului gurii dădea de înţeles cât de important era subiectul pentru el. Suficient de important pentru a încerca să-l şantajeze pe Vince.

„Futu-i mama mă-sii, are dreptate”, îşi spuse Vince.

„Am într-adevăr nevoie de el. Şi-o să mai am, o vreme. Pe urmă, pot să-l cumpăr sau să-l expediez undeva. Nu va fi greu. O să se dezumfle ca un balon, prima oară când îl înţeapă cineva în aerele astea de dur. Eu „sau altul. Întotdeauna se găseşte cineva care s-o facă”.

— Fireşte că-ţi promit, spuse el cu nepăsare. Nu ştiam că înseamnă atât de mult pentru tine. Eşti un membru valoros al echipei mele, Keith; n-aş vrea să te pierd.

Clătină încet din cap:

— Cei de la putere nu au mulţi prieteni adevăraţi, să ştii; oameni în care pot avea încredere. La asta m-am referit prin cei care vor pe gratis. Dar tu nu eşti ca ei; ştii cum să duci o misiune la îndeplinire, nu te deranjează să-ţi mânjeşti mâinile şi te mândreşti cu munca ta. Semănăm mult, noi doi. Ai dreptate: facem o echipă foarte bună.

Keith miji ochii în lumina lămpii.

— Mersi, replică el, fără să trădeze nimic. Am să-i spun amicei mele că ne mutăm, cum ar veni, prin aprilie? înseamnă, ştii, patru luni. Timp destul ca să se calmeze lucrurile pe-aici.

Vince se simţea strâns cu uşa şi îl potopi furia. Zâmbi cu blândeţe:

— S-ar putea să fie puţin cam devreme pentru mine. Aprilie e o lună infernală în Senat; vei şti tu despre ce e vorba, când ai să lucrezi acolo. Hai să zicem iunie, când suntem mai liniştiţi. Voi avea timp să te port prin oraş, pe tine şi pe prietena ta, să vă ajut să vă găsiţi o locuinţă, să vă simţiţi ca acasă. Keith, sunt dezolat că trebuie să ne oprim aici, dar mă mai aşteaptă o mulţime de treburi şi mi-ar fi de

mare folos dacă ţi-ai-termina raportul. Ai făcut o treabă bună cu telecabina – fireşte, nu mă îndoisem niciun moment – şi te-ai prezentat foarte bine la televizor. Ai spus: „E posibil să fi umblat cineva la ea”. Nu te-a întrebat nimeni ce voiai să spui cu asta?

— N-au avut cum; am plecat de-aici Imediat pe urmă. Vreau să spun, m-am dus la Durango ca să cum ar veni, fac nişte cumpărături; m-am gândit că mai bine să vorbesc cu tine mai întâi.

Nu-i scăpa nimic, reflectă Vince. Mare păcat că era o asemenea lichea; într-adevăr, avea o minte ascuţită.

— Bravo ţie, spuse el, rămânând în aşteptare.

— A, mda, şurubul, continuă Keith. L-am ascuns în garajul cuiva.

Îi rânji lui Vince:

— Nişte muncitori termină o remodelare şi sunt o mulţime de gunoaie în tomberoane, materiale de construcţii, înţelegi, şi l-am aruncat înăuntru. Vreau să spun, arată altfel decât tot ce-i acolo, oricine se uită n-ar avea cum să nu-l vadă. Dacă le spune cineva unde să se uite.

— Al cui e garajul?

— Al lui Josh Durant, răspunse Keith, cu rânjetul lărgindu-i-se până când pielea feţei începu să-i lucească de întinsă ce era.

Vince sări din fotoliu, începând să se învârtească prin cameră, cu o emoţie minunată clocotindu-i în suflet.

— La asta te-ai referit când ai spus că ar fi putut umbla cineva la telecabină.

— Poate. Vreau să spun, nu mai ţin minte exact la ce mă gândeam.

— Au să te-ntrebe. Va trebui să găseşti un răspuns mai bun.

Keith ridică din umeri:

— Mai mult nu ştiu. Cum ar veni, că ar fi putut cineva, atâta. Nu e, ştii, nici păzită, nici nimic; stă acolo şi umblă cine are chef. Vreau să spun, şi Josh a umblat pe acolo, l-a dus Leo cum ar veni, ştii, I-a explicat toată drăcovenia. Şi s-a tot învârtit...

— Cine?

— Păi nu ţi-am spus? Josh. Ori de câte ori era în oraş, se ducea dimineaţa pe munte cu Leo şi cu Anne. Numai în ziua aia nu s-a dus. Am auzit c-a plecat din oraş.

Vince se smulse din loc, plimbându-se iarăşi, dintr-odată plin de energie, cu muşchii încordaţi să-i plesnească şi gândurile în plin tumult. Ştia ce avea să facă şi cum; scenariul i se derula în minte, fără nicio ezitare.

— Cine conduce investigaţia? întrebă el.

Se oprise lângă fotoliul lui Keith; era singurul mod de a putea să-l domine.

— Unu Halloran, îl privi Keith de jos în sus. Irving sau Ervin, o ciudăţenie din asta. Stă aici, – la hotel. Vrei să ţi-l chem?

— Mă ocup eu.

Vince se duse la uşă şi o deschise.

— Îţi telefonez mâine sau poimâine, înainte de a pleca. Şi după ce ajung în Washington, ţinem legătura.

Fără tragere de inimă, Keith se săltă din fotoliu.

— Mai bine te sun eu. Mâine. Vreau să zic, dacă avem multe de, ştii, discutat, şi eu sunt, cum ar veni, la mijloc, cu toţi luându-mă la întrebări şi Leo care-o să se-ntoarcă zilele-astea şi nu-mi convine să rămân în aer...

— Keith, am deplină încredere în tine, îl asigură

Vince, cu căldură; îi cuprinse cu un braţ greu umerii înguşti. Poţi rezolva orice. Mi-ai fost de un real ajutor, un adevărat prieten; în nimeni nu am mai multă încredere ca să rezolve lucrurile cum trebuie.

Începu să-l împingă spre uşă.

— Mă poţi suna oricând, ştii bine. Şi-am să te mai caut şi eu, înainte de a pleca din oraş. Îţi promit.

Rămas singur, Vince reveni la birou şi-i telefonă lui Beloit, la Denver.

— E a ta. Sună-l pe Charles mâine dimineaţă; s-ar putea chiar să te plătească ei pe tine, ca să le-o iei de pe cap.

— Mai sunt şi egiptenii ăia, îi aminti Beloit.

— Nu mai sunt. S-au răzgândit. Îţi spun eu, Ray, e a ta.

Cam la orice preţ oferi.

— Fir-aş al naibii. Eşti un prieten formidabil, Vince. Şi o să facem o campanie, trăsnet. Când vii la Denver, ca să sărbătorim?

— Mâine. Te sun când ajung.

Apoi, rămânând în picioare, formă numărul recepţiei şi ceru camera lui Irving sau Ervin Halloran.

— Arvin Halloran, da, domnule, răspunse recepţionera şi telefonă în cameră.

Peste o oră, Halloran se afla în apartamentul lui Vince, iar băuturile erau pregătite pe masă.

— Sunteţi foarte amabil, spuse Vince, în timp ce se aşezau în fotoliile de lângă fereastră.

Muntele Tamarack se pierdea în întuneric, dar ici şi colo, pe suprafaţa lui largă, licăreau ca planetele cele mai luminoase de pe cer felinarele perechilor de Snow-Cats, care netezeau pârtiile pentru schiorii de a doua zi. Vince umplu două pahare şi puse în centrul mesei dintre ei un platou cu brânză, crochete şi alune.

— Vă mulţumesc că v-aţi făcut timp pentru mine.

— Nu refuzăm niciodată informaţiile, domnule senator, răspunse Halloran, luând un pumn de alune; era un bărbat enorm, cu păr lăţos şi ochelari cu rame metalice, care-i măreau ochii căprui şi pătrunzători. Oricum, sunt onorat să vă cunosc. Aveţi o mulţime de admiratori pe aici; vreau să ştiţi că suntem foarte mândri de dumneavoastră, domnule senator.

— Mulţumesc. Aveam nevoie s-o aud. Aceia dintre

noi care se află la putere trebuie să ştie că oamenii înţeleg ceea ce încercăm să facem. Altfel, e destul de descurajant.

Sorbi din pahar.

— Şi Tamarack-ul mă descurajează. Nu e bine ce se întâmplă cu oraşul ăsta. Şi cu familia mea, fireşte. Cred că până acum i-aţi cunoscut pe mulţi dintre ei.

— Aşa e. Oameni de treabă, domnule senator; sunteţi norocos să aveţi o familie atât de strâns unită. Mare păcat că au avut un asemenea ghinion.

— Chiar ghinion să fie oare? Nu ştiu unde aţi ajuns cu ancheta.

— Ei, nu discutăm despre asta, vă daţi seama. Dar nu mă împiedică nimic să vă spun dumneavoastră, domnule senator; doar nu veţi transmite nimănui informaţiile. Am discutat cu toţi cei care ne puteau vorbi, dintre cei prezenţi în cele două cabine, şi e destul de clar că a cedat clema-J. Probabil nu ştiţi despre ce e vorba...

Vince îl lăsă să i-o descrie, fără a-l întrerupe.

— Acum pare să funcţioneze normal şi nu există nicio probă de proastă întreţinere sau intervenţie,

dar pentru a fi siguri de asta trebuie să aşteptăm analizele de laborator; s-a avariat în momentul coliziunii. Ştim, totuşi, de ce nu s-a oprit cablul atunci când ar fi trebuit; lipseşte un şurub de la suportul mecanismului de siguranţă, aşa că acesta a alunecat din poziţia de funcţionare.

Vince se încruntă.

— „Lipseşte”. A căzut?

— Nu ştim. Este posibil să se fi slăbit din cauza vibraţiilor şi să fi fost măturat de echipa de la curăţenie, deşi oamenii spun că nu l-au observat – e destul de mare, înţelegeţi, şi are o formă neobişnuită; ar fi de aşteptat să-l fi văzut. Cu cinci zile înainte de accident s-a făcut o probă completă a mecanismului de prindere; şurubul poate să fi dispărut în oricare momentdin această perioadă; nu se poate constata decât atunci când clampa-J nu se mai prinde strâns. Oricum, l-am căutat şi sunt gata să-mi pariez meseria că nu mai e pe-acolo. Fie l-au măturat curăţitorii şi l-au aruncat cu restul gunoaielor, fie, cineva l-a scos din suport şi l-a aruncat.

Vince îşi ridică brusc privirea.

— De ce spuneţi asta?

— Ei, administratorul adjunct al muntelui, Keith Jax, a făcut o aluzie că aşa ceva s-ar fi putut întâmpla. Sucit băiat – a, iertaţi-mă, este rudă cu dumneavoastră, nu-i aşa?

— Nepotul meu. Puţin cam ciudat, sunt de acord, dar în general e un om de nădejde. Ce-a spus?

— Că este posibil s-o fi făcut cineva. Cercetăm şi varianta asta, dar de fapt îi revine şerifului; noi trebuie să ne ocupăm doar de întreţinerea sistemului. Iar aceea pare în regulă. Leo Calder… este căsătorit cu nepoata dumneavoastră, nu? Am vorbit cu el în spital, la Albuquerque, a propos: se simte destul de bine; s-ar părea că nu va avea nevoie de operaţie. Oricum, el şi echipa lui au fost întotdeauna pe locul întâi în registrele mele; au antecedente impecabile de la testări şi inspecţii şi cea mai bună întreţinere posibilă. Dar, când se întâmplă o încurcătură ca asta, reiese că au avut o scăpare pe undeva. Sau n-au avut şi a umblat într-adevăr cineva la instalaţie, deşi nu ştiu de ce naiba ar face un om aşa ceva. Problema, însă, e că fie şi dacă nu vom afla niciodată exact ce s-a întâmplat, va

trebui să recomandăm ca toate şuruburile de siguranţă să fie blocate cu dispozitive de fixare ca să nu mai aibă joc şi să se desprindă, şi ca tot sistemul să fie testat zilnic timp de vreo două săptămâni, înainte de a fi repus în funcţiune. Asta cred că se va întâmpla. Aş dori să le putem acorda un certificat în alb, domnule senator – ştiu că situaţia asta poate avea un efect Infernal asupra afacerilor – dar pur şi simplu n-o putem face. Nu acum, cel puţin.

— Dumnezeule, Arvin, doar nu vrei să spui că le va afecta cifra de afaceri; ar putea să-i ruineze.

Vince se ridică în picioare, cu degetele agăţate de curea, privind în jos, tulburat.

— Muncesc atât de mult ca staţiunea asta să aibă succes...

Cugetă, clătinând încet din cap.

— Ei bine, va trebui s-o fac; n-am încotro, spuse el, după un timp. Preferam să nu, dar... Arvin, dacă aţi găsi şurubul?

— Ei, am progresa mult spre a şti ce s-a întâmplat. Şurub defect, sabotaj, orice.

Mai luă o mână de alune, privindu-l lung pe Vince:

— De-asta mă aflu aici astă „seară, domnule

senator?

Cu tristeţe, Vince dădu din cap:

— Mă tem că da.

Se aşeză la loc şi umplu din nou paharele.

— E o poveste urâtă. Singura parte bună e aceea că sunt absolut sigur că familia mea n-are niciun amestec.

Halloran se rezemă de spătar, cu paharul aproape ascuns în mâna sa lată.

— Vă ascult, domnule senator.

Vince lăsă să treacă un scurt răgaz de tăcere. Pe munte, perechile de Snow-Cats coborau pe Pârtia lui Ethan, pe subcablul telecabinei, luminând panta în locul unde se prăbuşise cabina.

— Există un om numit Josh Durant, începu el. Locuieşte în Los Angeles, e arheolog şi, cred, profesor la U.C.L.A. A avut o relaţie cu fiica mea, un timp, aşa că l-am cunoscut, deşi nu foarte bine; e un individ scârbos, cu care e greu să te împrieteneşti. Stă destul de mult pe-aici; am auzit că şi-a cumpărat o casă nouă în Riverwood. Vine de ani de zile şi niciodată n-a dat oraşului sau companiei mai multă atenţie decât oricare alt turist. Apoi, cu câteva luni

în urmă, a început să apară peste tot, vorbind cu oamenii despre firmă şi problemele pe care le avea – ştiţi despre poluarea din bazinul de acumulare, fireşte; din păcate, presa a avut o mare ocazie atunci – şi a început să petreacă mult timp cu Leo Calder şi familia lui; a ajuns chiar să se invite la mesele în familie. Şi pe urmă, i-a cerut lui Leo să-i arate telecabina, să-l ducă la etaj şi să-i demonstreze cum funcţionează, măsurile de siguranţă, totul.

Hallaran se aplecă înainte.

— Îţi dai seama că părea suspect, continuă Vince, cu glasul tulburat şi confidenţial. Unii dintre noi au început să se întrebe dacă nu cumva se gândea să cumpere *Compania Tamarack*. Dumnezeu ştie de ce; poate o ţii ajuns la concluzia că s-a săturat de mumii şi are chef de puţină distracţie.

El şi Halloran schimbară un zâmbet.

— Oricum, aşa a început să ni se pară. Fireşte, familia nu avea nicio intenţie să vândă şi de fapt, din câte ştiu eu, niciodată n-a spus ceva direct. Dar apoi, la Crăciun – eu n-am putut veni; afurisita mea de politică m-a reţinut în Est – acest Durant s-a autoinvitat la cină şi nepotul meu Keith mi-a spus

că, din senin, a zis că aliniase o tagmă de investitori egipteni să cumpere o parte din companie. Îi *aliniase,* dacă nu vă e cu supărare. Ce naiba a făcut? A alergat prin deşert, întrebându-i pe toţi şeicii care-i Ieşeau în cale dacă nu voiau să cumpere *Tamarack Company?* Dă-mi voie să-ţi spun, multora dintre noi le-a sunat cam fals, iar eu m-am alarmat ca naiba. Eşti familist, nu, Arvin?

Halloran dădu din cap:

— Patru copii, doi nepoţi, încă unul pe Drum.

— Deci, ştii la ce mă refer. Familia. Christoase, ce altceva are mai multă importanţă pentru un om? Şi pariez că ai familia în jurul tău, la Denver.

— La Aurora. Tot aia. Mda, suntem norocoşi; toţi au rămas peaproape.

— Sunteţi mai mult decât norocoşi; sunteţi binecuvântaţi de Dumnezeu. Eu m-am înfipt la Washington; cât de mult pot face ca să-i ajut pe oamenii ăştia? Nu zic că nu mi-ar fi drag Senatul; a devenit o adevărată pasiune pentru mine să lucrez pentru stat şi pentru ţară. Dar când îl văd pe nenorocitul ăsta încercând să profite de familia mea, dă-mi voie să-ţi spun, mă scoate din minţi. Ei, în

fine, deduc c-a spus că aşa-zişii lui prieteni, străinii ăia, nu voiau participare cu drept de control în cadrul companiei. Dar cine ştie ce avea de fapt în cap? Probabil s-a gândit că familiei i-ar prinde bine o mână de ajutor. Poate chiar a crezut că ardeau de nerăbdare să vândă. Însă Leo şi soţia lui nu voiau şi i-au şi spus-o. Înţeleg că la Crăciun a avut loc o adevărată dezbatere, iar Durant n-a reuşit să smulgă de la ei decât bunăvoinţa de a discuta cu egiptenii, dacă veneau aici. În ultimele două zile, unii dintre noi ne-am gândit…

Tăcu o clipă.

— … că poate Durant şi-a zis că existau anumite moduri de a-i convinge să vândă, la un preţ pe care el şi amicii lui din Egipt şi-i puteau permite.

— Să-i convingă să vândă, repetă Halloran. Provocând un accident care putea face compania să pară mai puţin atrăgătoare?

Vince ridică mâinile, cu degetele răsfirate larg:

— Nu-l acuz de nimic. Dă-mi voie doar să-ţi spun ce am mai dedus. Tuturor ni s-a părut că acest Durant n-a iertat-o niciodată pe fiica mea pentru că s-a despărţit de el; credem că de-atunci îi poartă

pică familiei... Şi când colo, uite-l, periindu-i şi cumpărând o casă în vecinătate. Iar una dintre căile pe care a încercat să se apropie de ei, şi poate şi de telecabină, a constat în a-l însoţi pe Leo în inspecţiile pe munte. Leo pleca în fiecare dimineaţă la nouă fără un minut; îţi puteai potrivi ceasul după el. Iar Durant îl întovărăşea ori de câte ori se afla în oraş. Mergeau cu telecabina, schiau împrejurul muntelui ca să-i verifice pe mecanicii telescaunelor, vorbeau cu turiştii şi coborau. Singura zi când Durant a lipsit a fost dimineaţa accidentului. În dimineaţa aia, a plecat din oraş. Departe; tocmai până-n Egipt. Avea o echipă care-i săpa acolo de luni de zile, în căutarea unui mormânt, din câte-am înţeles, dar dintr-odată a devenit foarte necesar să plece de urgenţă, chiar în dimineaţa aia.

Băură amândoi îngânduraţi, Iar Vince umplu iarăşi paharele.

— Spuneţi că şi-a cumpărat aici o casă, zise Halloran.

— În Riverwood, preciză Vince. Mai încolo pe drum, de la familia Calder. A pus să se facă remodelări extinse.

— Ar fi o prostie să fi aruncat şurubul acasă, medită Halloran.

Vince ridică din umeri:

— N-are niciun motiv să creadă că l-ar căuta cineva. Sau poate crede că un şurub nu e altceva decât un simplu şurub şi tomberoanele de-acasă de la el sunt pline de materiale smulse la remodelare, aşa că în ce alt loc ar putea ascunde mai bine încă o piesă?

— Nu seamănă cu niciun alt fel de şurub din lume.

— Mi-ai mai spus. Probabil că un arheolog n-are de unde să ştie.

Halloran învârti paharul între degete.

— Mai e în Egipt?

— Nu-i ţin urma, dar cred că da.

Golindu-şi paharul, Halloran se ridică:

— Pot da un telefon de la dumneavoastră? îl sun pe şerif.

— Fireşte: Te las singur.

— N-am niciun secret faţă de dumneavoastră, domnule senator. De fapt, aveţi dreptul mai mult ca oricine să auziţi, în special dacă ne va duce la ceva.

Vince se apropie de fereastră şi privi spre

planetele luminoase care coborau încet pe muntele Tamarack, netezind pârtiile. „Nu planete”, îşi spuse el. „Stele. Stelele mele norocoase. Netezesc calea. Beloit e fericit; Leo şi familia vor rămâne pe dinafară; avem grijă şi de Durant. Şi pe urmă, o să-i venim şi lui Anne de hac. Dacă aştepţi destul”, mai reflectă el, vesel, „toate ajung să se petreacă aşa cum vrei”.

Şeriful comitatului Tamarack, cu doi oameni de-ai săi, au petrecut ziua următoare cernind răbdători deşeurile de construcţii din tomberoanele aflate lângă garajul lui Josh Durant. Cam pe la jumătatea căutării, îndesat sub bucăţi smulse din tencuială şi lemne de parchet vechi, au găsit şurubul, sclipind în lumina soarelui.

Iar miercuri seară, când Josh a coborât din avion pe aeroportul Tamarack, ridicând mâna s-o salute pe Anne, şeriful i-a blocat drumul şi i-a spus că era arestat.

Capitolul 19

S-a întâmplat foarte discret; nimeni din jur n-a ştiut ce se petrecea. Dar Anne a văzut mâna lui Tyler Schofield pe braţul lui Josh şi furia bruscă de pe chipul acestuia. Stăteau la baza scării care fusese adusă până la uşa avionului şi, în timp ce restul pasagerilor parcurgeau pe jos scurta distanţă până la terminal, Anne se strecură pe uşă şi porni spre Josh. Niciodată nu-l mai văzuse atât de furios.

— ... ce naiba vorbeşti... întrebă el.

— Nu-ţi pot spune acum, Josh, zise Tyler, aproape în şoaptă. Trebuie doar să vii cu...

— *Nu-mi poţi spune?* Fă dracu bine şi spune-mi; nu merg nicăieri până nu ştiu ce mă-sa se-ntâmplă.

— Josh, ce naiba, se uită lumea şi...

— Şi ce contează? N-am nimic de ascuns; tu eşti ăla care se ţine de poante.

— Nu eu, pe toţi sfinţii. Ascultă, dom'le, ai dat nasol de belea şi mai bine fii atent...

— Bună, Tyler, salută Anne. Bine-ai venit, îi ură ea lui Josh.

Mâinile II se încleştară strâns. Anne nu se mai retrase.

— Vă deranjez? întrebă.

— Da, se răsti Tyler.

— Mă bucur că te văd, spuse şi Josh; îşi auzi furia şi uimirea din glas şi se întrebă dacă arăta atât de descumpănit pe cât se simţea. Nu ştiu ce se întâmplă aici, dar Tyler zice că sunt arestat pentru accidentul cu telecabina.

Anne îl privi pe Tyler, nevenindu-i să creadă:

—*Josh?* Nu vorbeşti serios. De ce? Tyler, e o nebunie. Habar n-are de nimic. Nici măcar nu era în Tamarack în ziua aia.

— Ascultaţi-mă... începu Tyler, exasperat.

Privi în jurul pistei, apoi în terminal. Nu era aglomeraţie, întrucât majoritatea turiştilor îşi contramandaseră călătoriile, dar existau destui spectatori ca să-l neliniştească şi unii aruncau priviri spre el şi Josh.

— Nu putem discuta aici. Lasă-mă să lămuresc partea asta cu...

— Oricum, de ce să-l arestezi? îl întrerupse Anne. În mod normal, reţii doar persoana pentru

interogatoriu.

— E prea mare miza! Of, Christoase, coborî Tyler glasul. Ascultă, Anne, n-ai niciun amestec, O.K? Nici n-ar trebui să vorbesc cu tine. Acum du-te acasă şi…

— Ba are tot amestecul din lume, i-o reteză Josh ferm. E avocata mea.

Ochii lui Anne îi aruncară o privire scurtă, strălucitori şi încântaţi. Îşi desprinse mâna dintr-a lui şi păşi înapoi, rece, profesională. Ar fi putut să-şi pună un taior în dungi, îşi spuse Josh, nu strecii ăia negri şi canadiana lucioasă de schi, albastră cu negru.

— Deci, nici nu poate fi vorba să merg acasă, îi spuse ea lui Tyler. Sper că nu vrei să fii pus în situaţia de a interzice reprezentarea legală a domnului Durant în momentul arestării.

— Hei, ia staţi, se repezi Tyler. Ascultaţi, aici toţi suntem prieteni, Anne. Avem o încurcătură a dracu', atâta tot; ziarele şi televiziunea se reped la noi tot timpul; şi trebuiesă facem ceva ca să demonstrăm că nu ne-am pus palma-n cur… căca-m-aş, nici n-ar trebui să vă spun asta.

„Deci, au intrat în panică", reflectă Anne, „şi au

ales o arestare rapidă. Dar de ce, din toată lumea, tocmai pe Josh?”

— Povesteşte-ne în drum spre oraş, îi ceru ea.

Din acel moment, Anne şi Josh ascultară, iar ea nu-l lăsă să vorbească până nu i se citi actul de acuzare, I se luară amprentele şi fu eliberat pe cauţiune, cu banii pe care-i ceruse telegrafic de la banca din Los Angeles.

— Mai stai pe-aici un timp? întrebă judecătorul.

— Am cursuri peste două săptămâni, la Los Angeles.

Judecătorul îl privi lung.

— În oraşul ăsta, ne cunoaştem cu toţii; mi-e greu să susţin că ai reprezenta o ameninţare la adresa cuiva sau că ai să încalci cauţiunea. Poţi merge unde vrei, Josh, dar anunţă-mă dinainte. N-am chef de surprize; în ultimele câteva luni, am avut prea al dracului de multe.

Afară, în liniştea Străzii Mari, începuse să ningă, o perdea continuă de fulgi părând să-l înconjoare în timp ce mergeau spre maşină.

— Pare să fie a lui Gail, observă Josh.

— Este, ocoli Anne spre portiera de lângă volan. O

folosesc în lipsa lor.

— Ce face Leo? N-am apucat să întreb despre el.

— Se va vindeca; n-are nevoie de operaţie. Am avut mare noroc. Se întorc mâine dimineaţă. Ai mâncat de cină?

— Nu. Am uitat. Din câte-mi amintesc, plănuiserăm să ieşim împreună astă seară, după ce mă aşteptai la aeroport.

Anne zâmbi.

— Da. Unde ţi-ar plăcea, la un restaurant, sau la Gail şi Leo?

— Prefer să nu mergem în oraş.

— Şi eu.

Porni pe Strada Mare, prin zăpada care cădea. Fulgii se repezeau spre ei în lumina farurilor, ca şi cum maşina s-ar fi repezit printr-un con luminos. Strada era aproape pustie şi merseră în tăcere până la cotitura de la ieşirea din oraş.

— Şurubul nu putea ajunge în tomberon dacă nu-l punea cineva acolo, spuse Anne, gândind cu voce tare.

— Cineva care s-a dus acolo anume pentru asta.

Gândurile li se contopeau, la fel ca glasurile.

— Nimeni nu se plimbă prin Riverwood în toiul iernii.

— Poate că n-a făcut-o intenţionat. Dacă l-a adus cu el un tâmplar, sau un instalator ori electrician?

— De ce să saboteze un tâmplar, instalator sau electrician telecabina?

— De ce-ai sabota-o tu?

Josh tăcu.

— Nimeni nu avea motiv s-o facă, spuse Josh. E o nebunie. Să pună în pericol atâtea vieţi... Niciun motiv nu e destul de convingător pentru una ca asta.

— Din ură, replică Anne, Din rapacitate, invidie, teamă. Poate, toate la un loc. Niciodată n-am încetat să mă mir câtă cruzime pot scoate astea la iveală din oameni.

Coti pe drumul care urca spre Riverwood.

— Am fost impresionată să văd cum ţi-ai stăpânit furia în seara asta.

Josh zâmbi amar.

— La acelaşi lucru m-am gândit şi eu, când i-am spus judecătorului că am cursuri peste două săptămâni. La infinita flexibilitate a spiritului omenesc. Mă deprinsesem deja să convieţuiesc cu

nebunia asta şi-mi făceam planuri în funcţie de ea. Cred că o putem face în aproape orice situaţie; nu sunt necesare decât adaptări continue.

— Aşa e, răspunse încet Anne.

Peste câteva minute, ajunseră acasă, iar Anne băgă maşina în garaj. Când ieşiră amândoi în lumina puternică şi tăcută, lângă cele două maşini, bancul de lucru aglomerat al lui Leo, uneltele de grădină ale lui Gail aliniate în spate, schiurile proptite pe rasteluri şi cele patru biciclete agăţate pe pereţi, decorul le inspiră o stare atât de casnică încât ezitară, prinşi în vraja ei.

— Avem multe de vorbit, spuse Anne într-un târziu, fără a-l privi pe Josh; intrară în casă. Şi primul lucru, adăugă ea, în timp ce-şi agăţa canadiana în debara şi îşi scotea cizmele înalte cu ajutorul unui căluş, e faptul că nu am licenţă să practic avocatura în statul Colorado.

Josh se opri, ţinând în mână scurta sport pe care o purtase în timpul drumului dinspre Egipt.

— La asta nu m-am gândit. Eşti autorizată numai în California?... — Şi New York. Va trebui să-ţi iei pe cineva de-aici. Cunosc vreo două persoane pe care ţi

le-aş putea recomanda; unul, mai ales, Kevin Yarborough, mi se pare foarte bun.

— Dar ai lucra şi tu cu el.

— Dacă ţii neapărat. Şi atât cât pot. Mâine plec la Los Angeles, Josh; am multe de recuperat.

Josh zâmbi trist, în timp ce treceau în bucătărie.

— Toţi clienţii tăi se poartă de parcă n-ai avea altceva de făcut decât să te gândeşti numai la ei?

— Toţi. Şi eu.

Deschise frigiderul, apoi congelatorul, scotocind prin ele:

— Cred că-i telefonez lui Kevin şi-l chem aici astă seară; trebuie să-l cunoşti cât mai curând posibil. Şi putem discuta despre ce avem de făcut. Aş vrea să nu fi trebuit să plec. Poate reuşesc să mă întorc, peste o săptămână două, cel puţin pentru o zi; te anunţ.

Puse pe bufet o cutie şi două pachete şi se întoarse spre el. Josh îi luă mâinile într-ale lui: degetele reci, suple, între degetele lui calde. În ciorapi, Anne părea mai scundă decât şi-o amintea.

— Anne, ascultă-mă un minut. Plănuisem să-ţi spun multe în seara asta, începând cu cât de mult

m-am gândit la tine în ultimele zile şi cum tot momentul ăla miraculos n-a fost desăvârşit pentru mine, fiindcă nu erai şi tu acolo.

Îi privi ochii, dilataţi şi surprinşi, puţin cam şocaţi. Dar nu speriaţi, observă el. *Nu speriaţi.* Simţi un entuziasm năvalnic. Pe dedesubt, însă, circulau curenţii furiei şi ai uimirii şi începutul îngrijorării faţă de ceea ce putea să-l aştepte.

— Iartă-mă; încerc să jonglez cu toate. Vreau să mă concentrez asupra ta, dar îmi stau altele în cale.

— Despre asta trebuie să vorbim. Ce vom întreprinde în continuare.

Se întoarse, făcându-şi de lucru la bufet. Josh începu să lucreze alături de ea, deschizând un pachet de staniol şi punând o prăjitură pe o farfurie de sticlă. Despachetă pâinea şi o băgă în cuptor la dezgheţat. Anne era conştientă de felul cum se uita în dulapuri după farfurii şi pahare, cum deschidea sertarele ca să scoată tacâmurile. Se gândise atât de intens la el în telecabină, şi-l imaginase aşa de clar, când îi telefonase din Egipt, încât acum, în timp ce lucrau împreună într-o armonie tăcută, i se părea o continuare a gândurilor; parcă, într-un fel, ar fi

ajuns să facă parte unul din altul.

Afară, ningea din greu, cu vârtejuri de vânt. Bucătăria era caldă şi tăcutăr cu dulapurile, masa şi scaunele din lemn de brad lucind aurii în lumină.

Anne se simţea împăcată. Neliniştea ultimelor câteva zile se risipise pentru moment; temerile faţă de apropierea lui Josh, deşi o fulgeraseră un moment în garaj, se stinseseră; tensiunea generată de arestarea lui inexplicabilă era ţinută în frâu. În timp ce se mişcau, apropiindu-se şi depărtându-se, nu simţea nici precauţie, nici emoţie; nu avea decât un sentiment de normalitate. „Ce uimitor e”, îşi spuse. Niciodată n-o mai simţise, numai când lucra.

Îşi ridică privirea şi, întâlnindu-i ochii, schimbară un surâs. Nu iscodi să afle mai clar ce simţea, sau măcar să-şi pună întrebări; lăsă, doar, simţământul să se aşeze în ea. Avea încredere în Josh; era firesc să fie împreună; în acel adăposf sigur, în timp ce afară furtuna se înteţea.

— E plăcut aici, spuse într-o doară Josh; aranja pe o tavă suporturi pentru tacâmuri, farfurii şi pahare de vin. Nu ne-ar fi prea greu să uităm că, aşa cum a spus prietenul nostru Tyler, avem o încurcătură a

dracu' aici.

Tăcu, contemplând tacâmurile pe care le ţinea în mână, după care le puse pe farfurii.

— Atâta numai că nu putem uita. Şi ai dreptate; trebuie să mă gândesc la ce urmează.

Scoase şervetele dintr-un sertar şi le împături.

— Şi mai e şi restul. Ce putem face pentru Leo şi Gail. Şi pentru tot oraşul. Nu mai văd pe nimeni simţindu-se bine aici în următoarele câteva zile sau săptămâni. Decât dacă descoperim că vreunul dintre lucrătorii mei de încredere avea ranchiună pe Leo sau pe companie – n-aş crede, dar...

— Nu, nici eu nu cred.

Anne amesteca sosul pentru paste făinoase cu o lingură lungă de lemn. Fuioare de aburi se unduiau în sus, în jurul puloverului alb şi al feţei ei îmbujorate. Era mai destinsă decât o văzuse Josh vreodată. De o frumuseţe răpitoare, avea pe faţă o seninătate nouă care-l atrăgea spre ea, trezindu-i o chinuitoare dorinţă de a o lua în braţe.

— Se întâmplă ceva îngrozitor, Josh. Nu e logic ca un muncitor, sau oricine, să pună şurubul ăla în tomberonul tău. Există coşuri de gunoi prin tot

oraşul, între telecabină şi Riverwood; n-avea niciun motiv să aleagă locuinţa cuiva, decât...

— Dacă trebuia să fie găsit acolo, încheie Josh încet.

— Ceea ce înseamnă că cineva trebuia să-l găsească.

Duseră tava şi castroanele cu mâncare în iiving şi le aranjară pe măsuţa cu placă de sticlă.

— Nu s-a putut întâmpla decât într-un singur fel. N-a avut loc nicio căutare; ar fi fost nevoie de o armată ca să scotocească prin toate tomberoanele şi lăzile de gunoi din Tamarack şi treceau câteva săptămâni până să ajungă în Riverwood.

— Deci, cineva le-a spus unde să caute.

— Da.

Josh se afla în faţa şemineului, aprinzând surcelele, îngenunche, privind flăcările subţiri, în timp ce focul se înteţea.

— Nu cunosc pe nimeni care să mă urască într-atâta încât să facă asta.

— Poate că e cineva care te-a considerat convenabil fiindcă plecaseşi din oraş în ziua aia. Cam aşa ceva.

Clătină din cap:

— Tot n-are sens. N-aveam nici cel mai vag motiv să fac vreun rău telecabinei.

— Sau Tamarack-ului?

Josh se întoarse brusc spre ea:

— Ştii bine că nu.

— Închipuie-ţi că eşti Tyler. Cineva îţi telefonează şi-ţi spune că şurubul lipsă de la telecabină e acasă la Josh Durant şi, evident, îl găseşti acolo. Ce ştii despre Josh Durant? Sunt toate şansele să nu fii la curent cu vizitarea telecabinei; mi-ai spus că ai vorbit cu foarte puţini oameni când ai fost acolo. Şi, oricum, n-ai încercat s-o ţii în secret. Iar că ai plecat din oraş în dimineaţa accidentului, ştiu destui. Şi-apoi, au fost şi investitorii egipteni.

— Tyler nu ştie despre ei.

— Ba s-ar putea. Nici acela n-a fost un secret şi oricine a venit la cina de Crăciun le-a putut spune şi altora.

Josh se aşează lângă ea pe canapea, privind focul.

— Şi-atunci? N-am făcut decât să-i găsesc; n-am nicio legătură cu cumpărarea companiei de către ei.

Tăcu o clipă.

— Doar dacă nu cumva Tyler crede că am. Că mă folosesc de el. Că eu sunt cel care de fapt vrea să cumpere o parte din companie. Dar şi asta e o sminteală. N-are nicio dovadă; miciun motiv s-o creadă, măcar.

— Nu. În afară… în afară de cazul că i-a sugerat-o cineva.

— De ce-ar…”? Ei cred că, dacă ne imaginăm că cineva l-a îndreptat pe Tyler spre casa mea ca să găsească şurubul, putem crede şi că acel cineva i-ar fi sugerat aproape orice. Dar la ce i-ar fi folosit? De ce-aş sabota eu telecabina şi aş alunga toţi turiştii acasă mâncând pământul? Nimeni nu se înghesuie să cumpere o firmă cu probleme…

Se întrerupse.

— Dar, evident, preţul ar scădea.

— Da.

Un moment domni liniştea.

— Nu cred, spuse hotărâtă Anne. E prea slab. Niciun procuror n-ar ajunge în instanţă cu un dosar ca ăsta.

— Dacă asta-i tot ce au.

— Îţi mai vine şi altceva în minte?

— Nu, dar nu mi-ar fi venit nici ideea să le pun pe toate cap la cap şi să ajung la concluzia asta.

— Îl sun pe Kevin, spuse Anne. Cred că n-au nicio probă concludentă împotriva ta, dar el s-ar putea să observe amănunte care mie-mi scapă. Oricum, trebuie să fie informat. Poate veni aici la cafea.

Când, însă, reveni în living, îi spuse lui Josh că fixase o întâlnire pentru a doua zi dimineaţă, în cabinetul lui Kevin.

— Nu vrea să iasă din casă; zice că e deja zăpadă de şase degete şi se anunţă între paisprezece şi douăzeci.

Josh tocmai destupa sticla de vin pe care o adusese din pivniţă.

— Va trebui să împrumut rachetele de zăpadă ale lui Josh ca să mă duc acasă, murmură el absent.

Anne se duse la Uşa din faţă şi o deschise. O rafală de vânt suflă zăpada peste picioarele ei în ciorapi. Ningea încontinuu, o cortină groasă de fulgi strălucind albi în razele de lumină ale felinarelor ce încadrau uşa.

— Cred că nu trebuie să te duci nicăieri, cu sau fără rachete, spuse ea. Kevin are dreptate; e o

noapte de stat în casă.

Trânti uşa în calea vântului şi o încuie.

Josh* îşi *ridică privirea.

— Mi-ar face plăcere, dacă nu te superi. Din câte mi-amintesc, casa asta e plină de camere de oaspeţi.

Anne simţi un val de căldură şi recunoştinţă faţă de dezinvoltura lui firească. Îi aştepta o noapte sfioasă direct dintr-un roman din secolul al nouăsprezecelea. Se întrebă dacă lui Josh îi era mai uşor decât majorităţii bărbaţilor, fiindcă el petrecea atât de mult timp în trecut. Zâmbi în sinea ei. „Va trebui să-l întreb cândva”, îşi spuse.

— Trei, răspunse, ea, la fel de indiferentă ca Josh. Una e a mea; ai de ales dintre” celelalte două. Gail le ţine pregătite; întotdeauna le vin musafiri neanunţaţi.

— Bine. Îi voi spune lui Kevin tot ce hotărâm împreună în seara asta.

Anne surâse vag.

— Nu e specialitatea mea, Josh; nu vreau să mă crezi la fel de capabilă ca în cazurile de divorţ.

— Îmi place modul cum lucrezi, turnă el în pahar vinul *Barolo* roşu-închis şi gustă. Şi admir pivniţa

lui Leo. Mereu găsesc noi şi noi motive de a-l preţui ca vecin.

— Dacă mai rămâne aici. Nu ştiu ce-o să se întâmple cu compania.

Josh umplu paharele.

— La masă, anunţă el, întinzându-i o farfurie.

— Îţi mulţumesc. Nu-mi vine să cred, cu toate câte se întâmplă, dar mor de foame.

Josh ridică paharul. Stăteau aşezaţi unul lângă altul; când Anne ciocni cu paharul ei, mâinile II se atinseră.

— Pentru avocata mea, spuse el.

— Pentru clientul meu, răspunse ea pe un ton firesc.

Îşi umplură farfuriile şi mâncară în tăcere câteva minute, privind flăcările care săltau şi încolăceau buştenii de pinon[4].

— S-ar putea să devină un obicei, spuse el gânditor. Prima dată când am plănuit să mâncăm în oraş, ne-am răzgândit şi am gătit împreună în apartamentul meu.

— În septembrie trecut, murmură Anne.

---

[4] **Conifer din nord-vestul Americii.**

— Optsprezece, adăugă Josh. Şi-n seara aia am tras o raită prin congelator. Purtai mătase roşie. Şi am ascultat Beethoven şi Mozart.

Anne îşi amintea. Fusese o seară caldă şi necomplicată; mai plăcută decât se aşteptase. Şi totuşi, în tot timpul ei şi în toate momentele petrecute împreună după aceea, dăinuiseră retragerile ei instinctive, prudenţa ei, temerile ei. Privea jocul flăcărilor şi se întreba ce se întâmplase în lunile dintre acea seară şi aceasta, pentru a o face să se simtă normal. Timpul, îşi spuse ea. Săptămânile şi lunile în care Josh devenise o parte din viaţa ei, încet, treptat, fără premeditare nici presiuni. Şi mai era ceva. Astă seară, el avea probleme iar ea îl ajuta. Astă seară, pentru prima dată, Josh nu-i dădea senzaţia de a sta pe o platformă de triumfuri indestructibilă în timp ce ea abia îşi ţinea echilibrul pe temelia fragilă peticită din mijloacele ei de apărare. Întotdeauna fusese capabilă să-i ajute pe necunoscuţi; acum, avea să ajute un om apropiat, ceea ce-i genera o stare nouă, de forţă şi uşurinţă.

Puse farfuria deoparte.

— Trebuie să discutăm strategia.

— Da, dădu Josh din cap. Dar am să-ţi cer o favoare. Avem toată seara asta şi dimineaţa de mâine, pentru strategie, şi nu mă grăbesc să ajung la ea. Dacă încearcă cineva să mă înfunde, situaţia n-o să se schimbe în următoarele câteva ore, iar pe moment mi se pare mult mai uşor de înfruntat decât mai devreme. Vinul, focul, cred, şi faptul că sunt cu tine; pur şi simplu, în momentul ăsta nu-mi pot impune un spirit de urgenţă puternic. Ceea ce vreau cu adevărat este să-ţi povestesc despre Egipt. Aştept momentul ăsta de când am făcut primul pas în mormânt.

Clătină din cap:

— Parcă au trecut ani de zile. Mare blestemăţie; zburam atât de sus; găsisem tot ce mi-am visat vreodată şi ştiam că tu mă aşteptai... Şi pe urmă, a venit Tyler şi totul s-a făcut praf.

Anne îl privea cu o expresie sumbră, fără a-i oferi cuvinte de consolare, aşteptându-l să-şi lămurească de unul singur sentimentele.

— Dar asta rămâne pe mâine, reluă el. Astă seară, vreau să revin la frumuseţea şi miraculosul

descoperirii mele şi s-o fac împreună cu tine. Mâine-poimâine, după ce rezolvăm porcăria asta nenorocită, am să te duc acolo, dar până una-alta vreau să-ţi vorbesc despre mormânt şi să-ncerc să te fac să-l vezi şi tu. Ai ceva împotrivă?

— Nu. Mi-ar face mare plăcere.

Josh umplu din nou paharele cu vin şi, întinzându-se înapoi, stinse lampa, lăsând camera în întuneric cu excepţia dansului strălucitor al flăcărilor. Faţa lui Anne lucea în lumina focului, făcându-l să se întrebe dacă şi chipul lui arăta la fel: cald, rumen, liniştit. Puteau sta acolo toată noaptea, îşi spuse, cu furtuna afară şi focul înăuntru; era momentul lor, separat de restul lumii. Toate celelalte aveau să-i inunde destul de repede, a doua zi.

— N-am fotografii, nici diapozitive, spuse el. Nu le-am dat la developat. Tot ce am sunt cuvintele...

— Şi pasiunea, adăugă încet Anne. Şi mi-ar plăcea să mi-o împărtăşeşti şi pe ea, şi tot ce-ai văzut. Cu cuvintele tale şi cu glasul tău.

Josh simţi un val de bucurie. Instinctiv, întinse mâna să i-o ia pe a ei. Se opri, însă, înainte de a o atinge, „încă nu", îşi spuse, „nu în seara asta; pas cu

pas”.

— Uşa fusese acoperită cu tencuială, începu el.

Şi glasul său începu să umple încăperea liniştită, şi imaginaţia lui Anne.

„NOUL REGE TUT!” trâmbiţau a doua zi ziarele şi comentatorii de televiziune, de îndată ce guvernul egiptean şi Muzeul Lumii Antice din Los Angeles anunţaseră împreună descoperirea mormântului lui Tenkaure. „UN PROFESOR DE LA U.C.L.A. DESCOPERĂ MORMÂNTUL REGELUI. TENKI” „MORMÂNTUL INTACT, PLIN CU BOGĂŢII FABULOASE!” „COMORILE DIN MORMÂNT LE ÎNTREC PE CELE ALE LUI TUT!”

Ca nişte porumbei voiajori, reporterii se adunau spre Los Angeles. Aflând că Josh nu era acolo, au făcut calea-ntoarsă şi şi-au luat zborul către Tamarack. Pentru unii dintre ei, era a doua vizită din aceeaşi săptămână; prima dată, veniseră să investigheze accidentul telecabinei. Pentru reporterii de ştiinţă era o premieră şi, în timpul zborului, citeau istorii ale Egiptului cumpărate în pripă, şi mai ales despre vremurile tumultuoase din mijlocul Dinastiei A Opta.

Şi apoi, când au ajuns la Tamarack, începând să închirieze maşini şi să cumpere hărţi ale oraşului, unii dintre ei au luat câte un ziar local şi au citit că Josh Durant, celebrul arheolog, fusese acuzat de provocarea accidentului de telecabină şi eliberat pe cauţiune.

Era visul oricărui reporter: două articole de senzaţie în acelaşi loc, cu un delincvent care era şi erou, sau viceversa. „ÎNTÂI MORMÂNTUL, APOI CELULA?" titra *USA Today,* iar *Daily News* din New York răcnea: „PROFUL GĂSITOR DE FARAONI, SĂLTAT PENTRU PRĂBUŞIREA TELECABINEI". Titlurile erau preluate de ziarele din toată ţara şi reproduse cu înfloriturі la emisiunile matinale de televiziune şi actualităţile de seară. Numai *Los Angeles Times* era mai reţinut, întrucât Josh era unul de-ai lor.

Reporterii şi-au instalat tabăra în jurul casei lui, cu maşinile parcate de-a lungul drumului îngust, într-un şir neregulat care se întindea aproape pe toată distanţa de un kilometru şi jumătate până la casa lui Gail şi Leo. În ziua întoarcerii lor de la Albuquerque, maşinile au fost primele pe care le-au

văzut. Leo le privi cu uimire, în timp ce Gail cotea pe drumul spre casa lor, conducând printre nămeţii uriaşi adunaţi de pluguri în aceeaşi dimineaţă, când se sfârşise viscolul. De la aeroport, se duseseră direct la spitalul Tamarack, pentru a petrece după-amiaza cu Robin şi Ned. Acum era aproape întuneric şi se înnorase din nou; se anunţau iar ninsori. Leo îşi încordă vederea, pentru a observa până unde se înşirau maşinile.

— Ce se întâmplă? Nimeni nu dă petreceri la patru după-amiază.

— Reporterii trebuie să fie, din cauza lui Josh, spuse Gail. Lua-i-ar dracu', de ce nu pot să-l lase în pace? De ce n-a mai ţinut furtuna, ca să nu poată ajunge niciunul? De unde ştiau că-i aici? Trebuie să le fi spus careva din Los Angeles. Ăştia nu-s în stare să ţină nimic pentru ei?

— E un subiect prea tare, răspunse Leo; coborî din maşină, mişcându-se cu atenţie, pentru a nu se ciocni de nimic, făcând ca vibraţiile să i se propage prin oase până în capul rănit. Cred că de-asta nu l-am găsit la telefon, azi-dimineaţă; probabil că nu răspunde. Hai să mergem acolo; e practic sub

asediu.

— Poţi încerca să-l mai suni, dar acolo nu te duci, replică Gail categorică. Ştii ce-a zis doctorul...

— Exact, ştiu. Dar mâine trebuie să merg la birou, Gail. Ai să mă duci tu cu maşina şi n-o să am nicio problemă.

— Ştiu, răspunse ea, însoţindu-l în casă. De Tamarack nu-s sigură. Sau de noi.

— Diseară vin toţi, nu? întrebă brusc Leo.

— Toţi, în afară de Vince; i-a spus lui William că trebuie să rămână la Denver. Am încercat să-i conving să mai aştepte câteva zile, dar sunt speriaţi. Vor să vândă, imediat, oricui vine cu o ofertă decentă.

— Au promis că-i vor aştepta pe egiptenii ăia. Ce i-a apucat?

Gail clătină din cap.

— Nu ţi-am spus, în spital: egiptenii s-au răzgândit.

Leo înjură încet.

— Bine că încă n-au venit acasă Robin şi Ned; n-aş vrea să fie de faţă, diseară.

Trecu încet din *living* room în studio.

— Mâncăm peste-o oră, ca să fim gata până sosesc ei, strigă Gail, intrând în bucătărie; domnea o ordine desăvârşită, ca şi cum Anne nici n-ar fi trecut pe-acolo, cu excepţia unei plăcinte cu mere pe bufet, lângă care se afla un bilet: „Merele şi scorţişoara sunt cunoscute din vechime pentru vindecarea fracturilor de craniu, aşa că asta e contribuţia mea la refacerea lui Leo. Îmi pare rău că nu ne vedem; trebuie neapărat să prind primul avion. Vă sun din L.A. Şi voi încerca să revin într-o săptămână, două. Bine aţi venit acasă!”

Gail străbătu locuinţa. Nicio urmă, constată ea. Cearşafurile din camera de oaspeţi fuseseră spălate, iar patul făcut cu grijă; pernele din living erau pufuite. Văzu, însă, că în seara trecută arsese focul în cămin; cenuşa era caldă încă. Simţi un junghi de tristeţe la gândul că Anne stătuse singură în faţa focului, într-o noapte cu viscol.

Mătură cenuşa şi puse pe grătar surcele şi buşteni, încă un foc, în seara asta; poate avea să creeze o atmosferă mai plăcută, risipind panica. Şi le rămânea plăcinta lui Anne, reîncălzită. Foc cald, plăcintă caldă, inimi calde. Poate.

Dar, când se aşezară în *living room* în seara aceea, membrii familiei erau încordaţi şi nervoşi, fără să-i intereseze plăcinta, abia observând focul uriaş pe care-l aprinsese Gail, dornici numai să termine mai repede şi să plece.

— Îmi pare rău, Gail, îmi pare atât de rău, spunea încontinuu Nina. Îmi pare atât de *rău.* Dar ce altceva putem face?

— Putem aştepta, răspunse furios Leo; el şi Gail stăteau unul lângă altul pe canapea, cu faţa spre şemineu. Ascultaţi, ştiţi şi voi că telecabina aia n-a căzut de la sine; Gail v-a telefonat tuturor şi v-a spus că până acum s-a descoperit atâta lucru: a stricat-o cineva!

— *Josh* a stricat-o! strigă Fred. Ce contează că...

— Nu-i adevărat! ţipă Gail. Niciun om în toate minţile n-ar crede...

— Cel mai probabil, nu, interveni şi Marian. Dar trebuie să aibă ei ceva, altfel nu l-ar fi acuzat...

— Bietul Josh, spuse Nina. Îmi plăcea mult de el. Ce i-o fi venit...

— Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat, spuse Leo cu glas sonor. Ascultaţi, prefer să nu strig; când încerc,

mă doare ca dracu'. N-am putea să purtăm o conversaţie, nu un meci de urlete? Trebuie să ne fie tuturor clar un lucru. *Nimeni nu ne învinuieşte pe noi.* Tipul ăsta, Halloran, a venit la Albuquerque şi i-a spus lui Gail că avem o întreţinere excelentă...

— Cui îi pasă de Halloran? îl întrerupse Fred. Ăsta nu cumpără bilete de teleferic; turiştii le cumpără. Iar turiştii, ziarele, televiziunea, *toată lumea* dă vina pe noi. Uită-te-n jur, pentru numele lui Dumnezeu, oraşul ăsta-i mort.

— E ca un ştiţi, albatros, se adresă Keith tuturor în general. Vreau să spun, ce poţi face cu el, e un, înţelegeţi, elefant alb.

Marian nu-şi luă în seamă fiul. Se transformase într-o versiune mai proastă a lui Fred.

— Nu văd ce rost ar avea să mai aşteptăm, îi spuse ea lui Leo.

Leo se aplecă înainte, prea repede, şi se strâmbă simţind durerea de cap.

— Când vom fi exoneraţi de neglijenţă, putem aduce oamenii înapoi, Marian, ştiu că putem! Nu e ca şi cum am fi într-un sătuc izolat, suntem una dintre principalele zone de schi din lume! Oamenii

vin aici de peste tot, vin an de an...

— Leo, nu nouă trebuie să ne-o vinzi, spuse tristă Marian.

— Ba se pare că da. Din câte-mi dau seama, aţi uitat tot ce ştiaţi despre oraşul ăsta. Nu e un oraş ca oricare altul; are un Istoric şi o viaţă proprie, şi turişti asemenea. Şi avem un munte despre care vorbesc schiorii din toată ţara. Şi nimic din toate astea nu s-a schimbat...

— Totul s-a schimbat, replică William. Şi-am să vă spun de ce. Tocmai din cauza a ceea ce ai spus tu, Leo. Nu e un oraş obişnuit; trăieşte sau moare conform bunăvoinţei vizitatorilor care vin aici ca să se distreze. Şi nu se pot distra dacă nu se simt în siguranţă. Iar în siguranţă nu se vor simţi, dacă nu cred că putem ţine ordine în casă. Nimic mai simplu. Pentru ei nu contează dacă am făcut prost întreţinerea sau am fost sabotaţi; ceea ce contează e că s-a prăbuşit telecabina şi au fost răniţi oameni. Asta se ţine minte. Şi asta ne omoară.

— Nu se va ţine minte, dacă vor crede că nu se mai poate repeta, insistă Leo, disperat.

— Nimeni nu poate fi sigur de asta, răspunse cu

convingere Marian. De fiecare dată când se întâmplă ceva rău aici – şi e ciudat, dar în ultima vreme s-au întâmplat cam multe rele – devine tot mai greu de vândut.

Nu e nevoie să vindem! Ascultaţi, şi la Vail a fost un accident de telecabină, cu ani în urmă, şi au mers înainte, devenind mai tari ca oricând! Nu există niciun motiv ca să nu putem şi noi!

Fred ridică din umeri.

— La Vail e cu totul altceva. Şi nu se întâmplaseră şi celelalte necazuri.

— Asta nu...

— Leo, îl întrerupse Marian, am fost alături de tine ultima dată când s-a pus problema, dar n-o putem ţine aşa la nesfârşit. S-au întâmplat prea multe. Nu văd nicio altă ieşire, decât să vindem cât de repede putem, atâta timp cât mai putem.

William mormăi:

— Ai să-ţi primeşti banii, Charles. Ar trebui să fii fericit.

— Mă vor ajuta, răspunse Charles; o privea pe Gail, care plângea; Leo o cuprinsese cu braţul. Marian are dreptate, îi spuse el. N-o putem ţine la

nesfârşit.

— Ai vorbit cu Beloit? întrebă Fred.

Charles dădu din cap.

— Şaizeci de milioane, cash, dacă încheiem târgul astă seară.

— Pentru numele lui Dumnezeu! explodă Fred, în acelaşi moment în care Marian strigă:

— Valorează de două ori pe-atâta!

— Şi ce vreţi să fac? întrebă nervos Charles. Să-i chem pe egipteni înapoi? Să-i chem pe cei de la Matsushita? Sau de la Sony? Ce naiba vreţi să fac?

— Să vinzi, răspunse Walter; stătea cu Rose pe o banchetă joasă de lângă şemineu; era singurul care-şi mâncase plăcinta, ia cele şaizeci de milioane şi dă-i-o. Mi s-a acrit de-atâtea dezbateri; m-am săturat să-mi tot bat capul. Lasă şi pe altcineva s-o facă, măcar acum.

— Îmi pare atât de rău, le spuse Nina lui Gail şi lui Leo.

— Nimănui nu-i pare bine, bombăni William.

— E foarte trist, spuse şi Marian. Dar zău că nu văd nicio altă ieşire...

— Da, i-o reteză Fred cu tărie. Eu votez pentru.

Se lăsă un moment de linişte.

— Pentru, şopti Nina.

Unul câte unul, ceilalţi repetară votul. Gail şi Leo tăceau. Focul ardea viu. Pâlpâitul slab al flăcărilor era singurul sunet din cameră.

— Îl sun pe Beloit, spuse Charles în cele din urmă. Va dori o scrisoare de intenţie.

— Scri-o, îi spuse William. O putem semna noi doi, ca reprezentanţi ai *Chatham Development.*

Charles luă o foaie împăturită şi un stilou din buzunarul interior al sacoului său sport şi i le întinse lui William.

— Fir-aş al dracu', exclamă Fred, admirativ.

William se aplecă peste măsuţa de cafea şi citi scrisoarea. Purta deja semnătura lui Charles. William îşi trecu şi numele lui şi i-o înapoie.

— Trebuie să ne întoarcem la hotel, spuse Rose, ridicându-se. Mâine luăm primul avion.

— Da, confirmă William. E mai bine să plecăm.

— Iarăşi ninge, observă Nina. Va fi greu să mergem cu maşina pe drumul din Riverwood. Of, Doamne, izbucni ea, apar atâtea complicaţii!

Marian o cuprinse pe după umeri.

— Vom conduce încet.

— Voiam să spun că sunt *altele...*

— Ştiu. Haide, să ne luăm paltoanele.

Se aplecară cu toţii spre Gail şi Leo, sărutându-i se rămas bun, după care ieşiră. Fulgii de zăpadă pluteau înăuntru la fiecare deschidere a uşii. Când se închise pentru ultima oară, Leo o luă pe Gail în braţe şi o strânse la piept. Plângeau amândoi. Stătură astfel mult timp, pe când focul se micşora tot mai mult, până se stinse.

Josh îi vizită a doua zi în zori, cu palete în picioare pentru a parcurge kilometrul şi jumătate de la clasa lui până la ei, căci buldozerul încă nu ajunsese în Riverwood. Drumurile nedezăpezite îi ţineau pe reporteri la distanţă, el fiind singurul care circula. Soarele, răzbătea printre nori, aruncând străfulgerări de lumină peste întinderea de zăpadă netezită de vânt în dune înalte, rotunjite; când norii se închideau din nou, Josh îşi continua drumul printr-un peisaj cu brazi negri şi plopi albi, pe fundalul imaculat al zăpezii. Singura pată de culoare o puneau canadiana şi pantalonii săi albaştri de schi, şi faţa, înroşită de gerul amarnic. Când ajunse

la Gail şi Leo, aproape alerga, cu obrajii îngheţaţi şi năduşit tot.

— Tocmai la timp pentru micul dejun, spuse Gail, deschizând larg uşa antreului; Josh năvăli înăuntru, gâfâind. Te aşteptăm în bucătărie.

— Mulţumesc, icni el.

Îşi scoase paletele şi cizmele şi, până-şi agăţă canadiana pe cuierul-pom plin de haine, respiraţia îi reveni la normal. Intră în bucătărie, numai în ciorapi, cu gândul la Anne. Fuseseră amândoi acolo cu doar două seri în urmă.

— Arăţi prea al naibii de sănătos, mârâi Leo.

— Iar tu arăţi gata să mă provoci la o întrecere, peste vreo două săptămâni, replică Josh; Leo se ridică şi se îmbrăţişară. Mă bucur că te văd întreg.

— Am avut noroc. Şi am avut-o pe Anne. Ea i-a ţinut pe copii să nu cadă din cabina aia nenorocită, le-a dat de lucru până a venit patrula şi a stat cu ei în spital zilnic, cât am fost noi în Albuquerque. Mor după femeia asta. Stai jos, Josh; serveşte ceva. Trebuie să vorbim despre situaţia ta...

În timp ce Leo turna cafeaua, Gail aduse pe masă suc de portocale şi clătite. Continuă să circule între

masă şi aragaz, vorbind, în timp ce mai făcea clătite:

— E o nebunie totală, să creadă că ai avut tu vreun amesfec, să se *gândească* măcar că ai putut comite vreun delict...

Josh îi distinse tensiunea din voce, nota înaltă asemănătoare cu un ţipăt stăpânit.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă el. E ceva în neregulă. Mai e ceva, în afară de telecabină? Haideţi, nu vorbim nimic despre mine, până nu ştiu ce se întâmplă cu voi doi.

— Au votat să vândă compania, spuse Leo. Au fost aseară aici; cam zece minute a durat. Beloit ăsta a venit cu o ofertă la care niciun om de afaceri serios nu s-ar uita şi-a doua oară, iar ei s-au şi repezit. Erau speriaţi şi nu ştiau ce să facă, aşa că au primit-o şi s-a terminat. Uite-aşa.

Josh clătină din cap.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să aştepte. Oraşul îşi va reveni; nu e decât o chestiune de timp.

— Le-am spus şi eu. Nici n-au vrut s-audă.

— Aşa că nu ştiu cât de mult te mai putem ajuta, Josh, spuse Gail, Cu vocea aceea ascuţită şi crispată. Cred că de-acum încolo nu vom mai avea prea multă

influenţă pe-aici.

Nu trebuie să vă faceţi griji pentru mine. Am un avocat excelent. Ceea ce-mi aminteşte: în pivniţa ta e un *Barolo* delicios, Leo. Ne-am mulţumit doar cu o singură sticlă şi crede-mă că nu ne-a fost uşor.

Îl priviră cu uimire.

— Tu şi cu cine?

— Eu şi cu Anne. Nu ştiaţi? Am crezut că v-a spus, înainte să plece.

— N-am văzut-o; ne-a lăsat doar un bilet. Aţi luat cina aici? Când?

— Acum două seri. M-a aşteptat la avion.

— Aha...

Un moment, Gail uită de întrunirea familială.

— Aţi aprins focul.

— Am luat cina la lumina focului. Iar eu am înnoptat în cealaltă cameră de oaspeţi, din cauza furtunii.

— Cât de mult mă bucur! Mă întrista gândul că Anne stătuse singură în faţa focului, când afară urla furtuna, îmi pare bine că n-a fost singură. Că a fost cu tine.

— Cine ţi-e avocatul? întrebă Leo.

— Anne.

— A! Ei, bravo, decât că ea cum poate...

— Colaborează cu Kevin Yarborough, aici în oraş.L-am văzut ieri dimineaţă şi a fost de acord să lucreze împreună, în orice fel doreşte ea... Şi el o găseşte extraordinară.

— Ai trecut de toţi reporterii ăia? întrebă Gaiv

— Le-am promis un interviu, pentru la întoarcere.

— Şi?

— Şi li l-am dat. Nimic despre mine; totul despre mormânt – mă rog, vouă n-am apucat să vă povestesc...

— Am, auzit ieri, la spital, spuse Leo. Med dăduse drumul la televizor. Problema e că au fost două reportaje – Egiptul şi telecabina – şi niciunul nu era foarte clar.

— Spune-ne tu, Josh, îi ceru Gail. Totul, începând cu telecabina. Tyler nu are nimic concludent, de fapt, aşa-i? Ce *poate* avea?

Josh se rezemă, cu cana de cafea între mâini. Soarele ieşise complet, inundând cu lumină bucătăria, iar el stătea în căldura sa, simţindu-se ca acasă, la fel cum I se întâmplase cu Anne. Aceea

devenise familia lui, şi căminul lui.

Parţial datorită lui Anne, considera el; pe măsură ce ea se apropiase tot mai mult de Leo, Gail şi copii, Josh dorise să împărtăşească acest lucru împreună. Dar li se datora şi lui Leo şi lui Gail înşişi. Îl bucura iubirea lor reciprocă, încrederea, căsnicia solidă, stabilitatea vieţii alături de copiii lor. Contrastul cu propria lui viaţă personală, împreună cu Dora şi cu celelalte dinaintea sa, era atât de mare, încât Josh era atras de ei ca un om aflat în umbră, spre lumină.

În dimineaţa aceea, au vorbit îndelung, până când Gail şi Leo au fost nevoiţi să plece la spital, pentru a-i aduce pe Ned şi Robin acasă.

— Acum ce vei face? întrebă Gail. Te întorci în Egipt?

— Nu înainte de a se lămuri povestea asta. Oricum nu urma să plec imediat; în semestrul ăsta am un curs. Iar aici sunt destule care să mă ţină ocupat; am de citit toţi pereţii lui Tenkaure.

— Fotografiile, adică, comentă Leo. Chiar le poţi citi? Desenele şi hieroglifele?

— Ca pe o carte. De fapt, este o carte, numai că e scrisă pe pereţi. Este istoria domniei şi a timpurilor

lui Tenkaure, a modului cum trăiau oamenii, cum făceau comerţ cu alte ţări, cum luptau în războaie şi revoluţii...

toată povestea. Şi încă n-o ştim; tot ce ştim până acum despre Tenkaure sunt câteva amănunte pe care le-am reconstituit din mormintele faraonilor ulteriori. Fiul lui şi tentativa de lovitură de stat. Atâta tot.

— Ce-a fost cu fiul lui? întrebă Gail.

— Era moştenitorul tronului şi, evident, s-a încurcat cu una dintre nevestele lui taică-său, iar acesta l-a alungat. Mai mult nu ştim; sper că toată povestea e scrisă în mormânt. Ştim că, după aceea, Raneb, fiul, s-a dus în deltă şi a angajat mercenari, complotând o lovitură ca să-şi răstoarne tatăl; Cumva, Tenkaure a aflat şi a oprit-o şi probabil l-a surghiunit pe Raneb din regat. Nu suntem siguri, dar n-a mai apărut niciodată, n-a devenit următorul faraon, aşa că presupun că nu s-a mai întors, sau cel puţin nu s-a reintegrat în familie. Lumea nu se schimbă prea mult, nu-i aşa? Gâlcevile familiale sună cam la fel, când le reduci la esenţa lor.

— Cu siguranţă, răspunse Leo; o privi pe Gail. Ar

putea aproape să fie istoria familiei Chatham.

Gail scutură repede din cap:

— Nu tocmai.

— Cum aşa? înălţă Josh sprâncenele, mirat.

— Ei, nu seamănă chiar atât de mult, începu să-i explice Leo. Ethan, bunicul lui Gail, l-a alungat demult pe Vince din familie. N-aveai de unde să ştii; mă îndoiesc că Dora ştie, era mică de tot când s-a întâmplat şi ea e singura care ţi-ar fi putut spune. Nimeni n-a vorbit despre asta, din câte ştiu, de când s-a întâmplat. Oricum, Vince a fost exclus, şi-a vândut părţile din compania familială, aşa că a rămas pe dinafară şi cu afacerile. N-a complotat nicio lovitură de stat, nimic de soiul ăsta, dar a plecat şi niciodată nu s-a mai întors cu adevărat. Ethan n-a mai vorbit niciodată cu el.

— De ce l-a dat afară? întrebă Josh.

În tăcerea ce se lăsă, privi de la Leo la Gail.

— Haideţi; e întrebarea cea mai evidentă. Şi spuneaţi că s-a întâmplat demult.

— Dar nu e povestea noastră, răspunse Gail. Nu noi avem dreptul s-o spunem.

Încruntându-se, Josh privi pe lângă ei, spre

piscurile din depărtare. Savantul din el căuta întotdeauna legături; era munca lui de-o viaţă. Acum, făcea legătura între trei fapte: ceva o rănise pe Anne atât de adânc, încât o parte din ea părea să fi îngheţat, sau să fi adormit, şi rămăsese astfel mult timp. Vince fusese izgonit de bunicul ei, demult. Anne plecase de-acasă demult şi nu se întorsese decât recent. Îl trecu un fior, ca şi cum, asemenea lui Anne, ar fi îngheţat şi el. „Dumnezeule”, îşi spuse. „Dumnezeule, nu se poate”. Îi privi pe Gail şi pe Leo:

— A avut vreo legătură cu Anne?

Gail oftă.

— Pur şi simplu nu putem vorbi despre asta, Josh; nu avem nimic să-ţi spunem. Oricum, discutam despre oameni care au trăit cu mii de ani în urmă; n-au nicio legătură cu noi. Tot ce ne interesează e că ai găsit mormântul; suntem emoţionaţi şi fericiţi pentru tine.

Duse cănile la chiuvetă.

— Mergem să-i luăm pe Ned şi pe Robin de la spital; vrei să te ducem cu maşina acasă, ca să numai trebuiască să ai de-a face cu haita aia de

reporteri? Probabil că au revenit în clipa când s-a degajat drumul.

Josh clătină din cap.

— Îmi place să merg pe jos şi cu reporterii mă descurc; le vorbesc numai despre Tenkaure. E cea mai bună reclamă din lume pentru ceea ce facem aici.

— Nu pe Tenkaure îl vor; vor să ştie despre tine, sublinie Leo.

— Se vor alege cu ce pot; despre mine nu vorbesc.

O ajută pe Gail să termine de strâns masa.

— Vă mulţumesc pentru micul dejun; sunteţi invitaţi la mine, când va fi gata casa. În momentul de faţă, stau înghesuit într-o cameră şi jumătate de bucătărie. Transmiteţi-le copiilor salutările mele; spuneţi-le c-am să-i duc la fabrica de ciocolată de îndată ce declaraţi voi că pot merge pe picioare.

Ieşind, porni cupaşimari, pe palete, inspirând adânc aerul curat, încălzit de soare, rece la umbră. Merse neabătut printre copaci şi peste pajiştile largi, ţinându-se departe de maşinile parcate pe drum. Avea să-i întâlnească în faţa casei şi să le dea un interviu despre Egipt cât voiau de lung. Iar după

aceea, când se va instala în living-ul terminat unde locuia şi dormea, avea să-i telefoneze lui Anne. Nu pentru a-i pune întrebări; urma să vină şi momentul acela, când erau împreună. Avea s-o cheme ca prieten şi, desigur, client. Iar mai târziu, după întoarcerea ei la Tamarack, sau când se ducea el la Los Angeles, urma s-o întrebe despre anii adolescenţei ei. Sosise momentul să discute şi acest lucru.

Majoritatea invitaţilor părăsiseră sala de bal a hotelului *Brown* Palace din Denver; mai rămăseseră doar câţiva prieteni ai organizatorilor, aşezaţi în apropierea lui Vince ca şi cercetaşi! în jurul focului de tabără, pentru a avea lumină şi căldură.

— Estimez două milioane, sumă netă, spuse Ray Beloit. Oamenii iubesc învingătorii, Vince; vor miza bani pe tine şi când n-o să mai ai nevoie.

— Nu există aşa ceva, replică Sid Folker. În politică sau în afara ei, nu există prea mulţi bani, sau un moment când să n-ai nevoie de cât mai mulţi.

— Domnule senator, interveni o tânără din spatele lui Vince, aţi putea să-mi acordaţi câteva minute? Sunt de la *Rocky Mountain News.*

Vince se întoarse, surâzând deja. Zâmbetul i se lărgi când o văzu; înaltă şi zveltă, cu păr blond scurt legănându-i-se în jurul feţei în formă de inimă, privindu-l cu o intensitate aproape adoratoare în ochii săi verzi.

— Aţi pierdut conferinţa de presă? o întrebă.

— A, nu, am fost acolo; niciodată nu pierd ocazia să vă ascult. Dar m-am gândit că, dacă am putea vorbi puţin, dacă aţi putea puţin fi mai personal...

— A, sunteţi una dintre acelea care ţin într-adevăr la vocaţia ei. Cum aş putea să rezist?

Vince o luă de braţ şi o conduse spre una dintre mesele rotunde de la dineu, care fuseseră eliberate de chelneri.

— Înainte de toate, aş dori să vă ştiu numele.

Femeia roşi.

— Scuzaţi-mă. Sara Benedict.

— Sara. Frumos nume. Ei, Sara, ce-ai vrea să ştii?

— Mă interesează familia dumneavoastră. Am citit despre ea, desigur; despre ghinionul din Tamarack – ce întâmplare îngrozitoare, prăbuşirea telecabinei şi faptul că a provocat-o cineva cu deliberare!

— Un străin, spuse Vince. Un intrus care încerca

să distrugă familia, sabotând telecabina. Ne vom ocupa de el.

— Da, dar asta nu e decât una dintre probleme. Au mai avut şi altele, ca necazul din Chicago. Şi adevărul este, domnule senator, că nu pot să nu observ contrastul cu marele dumneavoastră succes.

Vince aşteptă întrebarea. Sara aştepta şi ea, de parcă i-ar fi şi pus-o.

— Ei, da, spuse el după un timp, s-ar putea spune că e o prăpastie între noi, dar dacă nu amestecăm afacerile, dacă vorbim despre ei numai ca despre nişte oameni civilizaţi, buni şi onorabili, trebuie să recunoaştem că familia mea îi întrece pe toţi ceilalţi, inclusiv pe mine, cred.

Sara notă rapid în carneţelul rezemat pe genunchi.

— Sunteţi foarte generos, domnule senator, dar nu mă gândeam dacă sunt drăguţi sau nu – sunt convinsă că sunt – mă întrebam doar cum se face că o familie întreagă pare Incapabilă să reuşească, iar dumneavoastră îi dominaţi atât de mult, candidând chiar şi la preşedinţie...

— Nu, nu, Sara, draga mea Sara, aşa ceva nu

trebuie să spui şi, fireşte, nici să scrii, fiindcă nu e adevărat.

— Toată lumea spune că veţi candida în alegerile prezidenţiale.

— Ei, nu ştiu cine e „toată lumea” şi pot spune ce vor, dar în acest caz se înşală. Nu candidez decât pentru un al doilea termen în Senatul Statelor Unite şi mă aştept să fiu ales în noiembrie anul ăsta şi să servesc până la capătul mandatului, făcând tot ce pot pentru electoratul din Colorado.

Zâmbi, ca şi cum s-ar fi jenat puţin.

— Sună ca un discurs electoral, dar e din inimă, Sara. Vreau să servesc acest stat; oamenii ăştia au încredere în mine. Ştii ce simt eu când intră în cabinele de votare, cu miile, şi *mă aleg* pe *mine?* Mă simt iubit, admirat, necesar, simt că au încredere şi se bazează pe mine. Fireşte, toată lumea vrea asta; poate că oamenii politici o doresc mai mult decât oricare alţii şi de aceea ajungem la conducerea ţării – nu ştiu, nu sunt psiholog – dar ştiu că mă face să mă simt ca un rege şi nu i-aş abandona pe aceşti oameni nici pentru toată puterea şi gloria din lume.

Ochii Sarei străluceau. Cu o mică tresărire, îşi

coborî privirea şi scrise câteva momente cu înverşunare.

— Dar aţi reuşit, spuse ea. Iar familia dumneavoastră ratează încontinuu.

— A, nu, draga mea, o contrazise cu multă blândeţe Vince. Se iubesc, se ajută, mă iubesc şi mă ajută şi pe mine. Sunt bogaţi şi triumfători pe tărâmul afecţiunii.

— Însă în afaceri pierd.

— Ei, da, însă nu putem folosi acest lucru ca singura măsură a unei vieţi de om.

— Da, domnule senator, dar toate fac parte din acelaşi lucru, nu? Ceea ce mă interesează cu adevărat este elementul *uman.* Cum aţi putut proveni din aceleaşi rădăcini – Ethan Chatham a fost unul dintre cei mai străluciţi şi mai puternici oameni din ţară – cum puteţi descinde cu toţii din el, şi numai unul dintre dumneavoastră să semene cu el?

Vince dădu din cap, îngândurat.

— De obicei, în fiecare familie există numai un singur moştenitor" adevărat, Sara. Dar asta nu are nimic de-a face cu calitatea acelei familii.

Necazurile familiei mele sunt şi necazurile mele. E o familie pe cât de minunată şi-ar putea dori cineva şi nu dorm nopţile încercând să mă gândesc cum i-aş putea ajuta. Nu pot face prea mult, fireşte; sunt mândri şi îndărătnici – şi nu-i critic; îi respect pentru fermitatea lor – şi sunt atât de puţin stăpân pe timpul meu; dar mă preocupă profund şi voi face întotdeauna atât cât pot. Îi vom scoate la liman – din această mlaştină a deznă…

— Din ce? întrebă Sara, scriind.

— M-l-a-ş-t-i-n-ă. E un citat din *Drumul pelerinului.* Ştii, ţin cartea asta lângă pat şi o recitesc la nesfârşit; e ca o hartă a timpurilor noastre.

Sara dădu din cap.

— Deci, cum vă veţi ajuta familia?

— Încă nu ştiu. Voi şti mai bine când vom discuta pe îndelete totul, probabil la sfârşitul lunii, înainte de a mă întoarce la Washington. Să te caut când voi avea ceva de anunţat pe tema asta?

Reportera îşi ridică repede privirea din carneţel.

— Aţi vrea?

— Mi-ar face mare plăcere. Îmi place să vorbesc

cu tine, Sara.

Aruncă o privire în spate, spre ceilalţi, care se uitau la el, gata de plecare.

— Ţi-a fost de-ajuns, sau ai mai dori să mă întrebi şi altele?

— O, milioane, dar ce am aici e minunat, domnule senator. Aţi fost atât de generos. Iar dacă mă căutaţi la un moment dat...

— Te voi căuta adeseori. De ce n-ai putea să ai un mic avantaj faţă de ceilalţi? Nu *ei* au dorit un interviu personal; tu l-ai vrut.

O cuprinse cu căldură de umăr şi-i simţi trupul aplecându-se uşor spre el.

— Mi-a făcut foarte mare plăcere; mult mai mult decât oricare alt interviu pe care mi-l amintesc. Ai să primeşti veşti de la mine.

Şi se ridică să plece;

— A, domnule senator!

Sara căuta prin poşetă.

— Cartea mea de vizită, spuse ea, întinzându-i-o. Veţi avea nevoie de ea. Şi, staţi – scrise ceva pe spate – şi numărul meu de acasă. Mă puteţi suna oricând.

— Sunt sigur că seara ai întâlniri; eşti prea

fermecătoare ca să stai singură acasă, adăugă Vince, cu un surâs. Te voi suna la serviciu; sunt convins că acolo te găsesc.

Puse cartea de vizită în buzunarul vestonului, revenind spre grup. Însă chiar şi în timp ce stătea de vorbă cu ai săi, Sara îi stăruia în memorie. Avea o anume prospeţime, ca şi cum ar fi fost încă neformată. Era femeie, desigur, profesionistă pe deasupra, la un ziar important din Vest, dar i se zărea în ochi o expresie aparte, de mirare şi reacţie nedisimulată, cea pe care o vedea numai la femeile care încă nu cunoscuseră un bărbat cu experienţă. O copilă încântătoare, îşi spuse Vince în seara aceea, pe când se pregătea de culcare, atât de tânără şi maleabilă; şi adăugă cartea ei de vizită într-un mic teanc pe care îl ţinea în portofel. Putea fi o evadare plăcută, în lunile ocupate care-l aşteptau.

Şi putea fi mai mult decât atât. Nu se ştia niciodată când anume o reporteră binevoitoare avea să joace rolul esenţial în diferenţa dintre navigaţia lină şi bălăceală. Prin mlaştina deznădejdii, îşi aminti el, amuzat. Drăguţă contribuţie; avea să le-o predea a doua zi autorilor săi de discursuri. Şi să le

spună să citească *Drumul pelerinului,* ca să-i aducă minte ce scria acolo – ultima oară îl răsfoise în liceu, cu aproape patruzeci şi cinci de ani în urmă – şi să-i spună dacă putea fi considerat într-adevăr o hartă a timpurilor noastre. Spera că da; era o frază memorabilă şi îi venise de la sine, din mintea lui mereu activă, mereu plănuind, niciodată adormită.

Pe lista de onoare, îşi spuse Vince mulţumit şi se duse să se alăture în pat soţiei.

Josh a revenit la Los Angeles după o săptămână de la arestare şi i-a telefonat lui Anne de la catedra sa din universitate.

— Vreau să te invit la cină. Mi-a fost dor de tine. Am rezervat o masă la *L'Ermitage,* pentru ora opt. E bine aşa?

— Da, răspunse Anne, iar Josh îi auzi zâmbetul în voce.

Toată după-amiaza se gândi; Anne zâmbea. Şi când opri maşina în faţa blocului ei, îl aştepta. Purta o rochie scurtă de mătase neagră, cu jachetă în dungi albe şi, ca întotdeauna când o vedea după o perioadă de absenţă, frumuseţea ei îi tăie respiraţia. Şi zâmbea.

— Bună, îl salută ea, întinzând mâna, iar degetele li se întâlniră într-o strângere scurtă; se aşeză lângă el în maşină. Te-ai bucurat să scapi din Tamarack?

Josh surâse.

— Înţeleg că Gail ţi-a spus despre reporteri.

— A spus că erau o pacoste pe capul tuturor şi o povară pentru tine. De ce se mai învârt pe-acolo?

— Cred că le place Tamarack-ul, răspunse el nepăsător. Poate s-au apucat de schi.

Anne tăcu. În câteva minute, Josh opri la restaurant, iar valetul deschise portiera de lângă Anne.

— O.K., deci nu eşti îngrijorat, spuse ea, în timp ce intrau. Nu e decât un deranj neînsemnat în programul tău. Şi te-aştepţi să cred aşa ceva?

— Nu.

Masa se afla într-un colţ liniştit lângă şemineu şi se aşezară amândoi pe aceeaşi parte.

— E mai mult decât un deranj minor; cred c-ar putea fi foarte grav. Presupun că reporterii se învârt prin jur fiindcă se-aşteaptă ca în fiecare moment să apară ceva nou. Nu se vede niciun semn; n-am mai primit nicio veste, de la Tyler sau altcineva.

Bănuiesc că nu consideră suficiente dovezile; încă mai chestionează oamenii, A vorbit cu amândoi mecanicii de telecabină şi cu Keith Jax despre vizita mea la Instalaţie. Toţi au auzit întrebările pe care le puneam. Metoda ştiinţifică – adăugă el, maliţios. Nu lăsa nicio piatră neîntoarsă şi nicio întrebare neadresată. Am întrebat până şi ce defecţiuni puteau să apară. Nu-mi amintesc să fi vorbit despre clema-J, dar Keith i-a spus lui Tyler că da. Apoi, Tyler i-a interogat pe muncitorii de la mine de-acasă, dar deduc că n-au avut nimic de spus. Şi a cerut numele investitorilor mei egipteni, i le-am dat, dar cred că încă nu le-a telefonat.

Anne clătină din cap.

— Ce deprimant e să mă gândesc că Tyler scurmă pe fundul butoaielor ălora, în căutare de drojdii.

— Ei bine, Tamarack-ul are şi el partea lui de deprimări în ultima vreme. Anne, e minunat că-ţi pot vorbi; nu voiam să-i sâcâi pe Leo şi Gail; au destule...

Vainburşul se apropie de masa lor. Absorbit, Josh îl învrednici doar cu o privire scurtă:

— Adu-ne *bordeaux-ul* dumitale favorit.

— Adevărat? Favoritul meu, monsieur?

— Da, desigur.

Revenise deja spre Anne:

— Au problemele lor de descurcat. Dar în zilele-astea e greu să te afli în Tamarack. Arată la fel, frumos ca întotdeauna, însă oamenii sunt înspăimântaţi şi nu mai încetează să comenteze. Sunt mai uniţi ca oricând, ceea ce e bine, dar e o apropiere de gen combativ, ei, împotriva restului lumii. Stau în scuar, adunaţi în mici grupuri, sau prin cafenele, buluciţi laolaltă, nimeni nu râde, toţi caută un vinovat. Până acum nimeni n-a dat cu pietre-n mine...

— Ce? întrebă Anne.

— Nu mă acuză; mă apără şi-l fac pe Tyler bou. Asta mă determină să mă simt mai legat de Tamarack decât de orice altceva. Însă n-au pe nimeni altul care să iasă răspunzător. A, pe Leo şi compania, fiindcă nu puseseră gardă zi şi noapte la telecabină, dar astea-s doar vorbe. Vor un delincvent, şi nu se găseşte niciunul la îndemână, cu excepţia mea, iar unii încep să arate cu degetul fiindcă altfel nu pot demonstra lumii că fac

curăţenie în casă. Desigur, nu ştiu că familia a votat pentru vânzare. Despre asta ai aflat?

Anne dădu din cap.

— Mi-a spus Gail. Dar acum nu pot avea şi grija asta; grija ta trebuie s-o avem.

Vainburşul aduse o sticlă, ţinând-o astfel încât Josh să poată citi eticheta.

— Perfect, spuse el.

— Monsieur, acesta e mai mult decât perfect; e un miracol!

La auzul acestor cuvinte, Josh îi acordă toată atenţia, Mândria acelui om pentru vinurile lui nu era cu nimic diferită de a lui faţă de mormântul lui Tenkaure.

— Atunci, ar trebui să-l savurăm, spuse el, începând să urmărească atent ritualul reverenţios al chelnerului la destuparea şi decantarea vinului.

Îl gustă. Sprâncenele i se înălţară.

— Excelent, declară el. Îţi mulţumesc.

Îmbunat, vainburşul dădu solemn din cap şi le umplu paharele.

După plecarea lui, Josh şi Anne închinară:

— Pentru momentul când toate astea vor rămâne

în urmă, spuse ea.

Josh se pregătea să adauge ceva despre toate lucrurile pe care aveau să le discute când sosea acel moment, dar se abţinu. Or fi stat ei între aranjamentele florale şi covoarele persane din *L'Ermitage,* dar reieşise că era o cină de afaceri, nu una romantică şi avea s-o respecte. Până se termina.

Anne se rezemă pe canapea, cu paharul în mână şi, alături, un mic notes şi un pix.

— Hai să mai revedem o dată datele. Vreau să stabilesc câteva momente. Leo a spus că şurubul se putea lua oricând, în cele cinci zile dintre ultima inspecţie şi accident, dar vreau să pot demonstra că tu n-ai fi putut face nimic în dimineaţa propriu-zisă a accidentului. Deci, să începem de-acolo. Ştiu că am mai făcut-o, însă hai s-o repetăm încă o dată. La ce oră decola avionul?

— La nouă şi cincizeci. Eu am ajuns la aeroport la nouă şi douăzeci şi cinci.

— Deci, ai plecat de-acasă pe la nouă?

— Şi ceva.

— Şi înainte nu te-ai văzut cu nimeni?

— Nu, îmi făceam bagajele.

— Dar muncitorii?

— Nu veniseră; era duminică.

— Şi omul de serviciu?

— Vorbisem cu el sâmbătă. Întotdeauna ne achităm cu-o zi înainte să plec.

— Poştă n-ai primit, fiindcă era duminică. Trebuie să fi primit vreun telefon.

— Nu, n-a sunat.

— Nici tu n-ai telefonat nimănui?

— Nu.

— Când au aflat cei din Egipt că urma să soseşti?

— Vineri. Hosni a sunat., şi mi-a cerut să vin cât de curând posibil.

— Deci, putem dovedi că nu te-ai hotărât în ultimul moment să pleci din oraş. Problema e că aveai timp destul ca să ajungi la telecabină şi înapoi acasă înainte de opt, când soseşte patrula de schi.

— Cum am intrat? întrebă Josh deodată.

Anne se încruntă.

— Nu ştiu. Desigur, clădirea e încuiată; l-am văzut pe Leo deschizând-o. Cine mai avea cheia? Keith, probabil; el e administratorul adjunct. Poate cineva din patrula de schi sau dintre îngrijitori, dar mă

îndoiesc; nu lucrează cu program fix. Cred că numai Keith, Leo sau altcineva la care nu ne-am gândit. Iar tu nu aveai acces la cheile lor.

— Am fost la Leo de Crăciun şi după aia am mai trecut de vreo două ori. Dacă aş fi căutat-o…

— Dar Leo ar fi observat că lipsea.

— Oare? Nu avea nevoie de ea până la ora deschiderii. Şi de obicei nu ajunge acolo decât la nouă, după ce a deschis Keith, sau altcineva.

— E îngrozitor de subţire, comentă Anne.

— Ăştia întocmesc un dosar foarte gros cu materiale îngrozitor de subţiri, replică sec Josh.

Îşi ridică privirea când lângă ei se opri chelnerul şi-i dădură comanda.

— Trebuie să aflăm cine-a făcut-o, reluă Anne. Nu se pune problema că Kevin şi cu mine nu te-am putea apăra, probabil obţinând o achitare fiindcă sunt atât de puţine probe, dar aşa am face-o dezvăluind golurile din dosarul lor, nu exonerându-te fără niciun echivoc. Nu vreau să spun că nu este mult mai bine şi aşa, decât să fii găsit vinovat, însă prefer să-ţi dovedesc nevinovăţia. Deci, avem nevoie de un infractor. La fel ca toţi ceilalţi din Tamarack.

— De unde începem? întrebă Josh. Nici măcar nu ştim care a fost motivul. Dacă e vorba de lucrul pentru care a încercat să mă acuze Tyler, coborârea preţului, atunci s-o punem pe seama ăluia, cum îi zice, tipul din Denver care de luni de zile se zbate să cumpere *Tamarack Company.* Beloit.

— Ray Beloit, murmură Anne. Nu, stai, nu din Denver. Josh, cineva a vorbit despre el, nu demult. Erai şi tu de faţă. Îţi mai aminteşti...?

— La Crăciun. Charles a fost; a spus ceva în sensul că... nu, era Fred. L-a întrebat pe Charles dacă vorbise cu Vince.

— Despre Beloit! exclamă Anne. Fiindcă e managerul lui de campanie. Şi au fost parteneri de afaceri în Denver. Se cunosc de mult.

— Uimitor, comentă uscat Josh. Dintre toţi oamenii din lume care ar putea dori să investească într-o staţiune de schi, cel cu care ne-alegem noi e managerul de campanie al lui Vince.

Tăcură.

— Nu ştiu unde ne duce asta, continuă Josh, încet. Ar vrea un preţ mai mic, dar nu l-ar putea obţine distrugând însăşi compania pe care vrea s-o

cumpere. Şi cum ar fi el implicat în ceva care s-a întâmplat acolo?

— Poate a angajat pe cineva, medită Anne.

— Cum a găsit un om destul de demn încredere? Şi să zicem că l-a găsit. De ce să ascundă şurubul în casa mea? De ce nu l-a aruncat în cea mai apropiată ladă de gunoi? Şi tu te-ai întrebat asta, înainte.

— Probabil că şi el avea nevoie de un ţap ispăşitor. Oricine ar avea nevoie; face ca totul să pară mult mai simplu.

— Dar nu putem avea ţapul ispăşitor, până nu ştim şi motivaţia. Probabil că e un lucru atât de evident, încât nici nu-l observăm. Ca lista ta de-acum două săptămâni: ură, lăcomie, invidie, frică. Alege una.

Chelnerul le servi supa; erau atât de captivaţi, încât abia observară.

— Frica le determină pe toate, spuse Anne. Cred că orice om rapace, invidios sau plin de ură trebuie şi să se teamă, de multe. Oamenii temători care nu recunosc că se tem sunt cei mai periculoşi oameni din lume, cred. Tu pe care o găseşti cel mai des pe pereţii mormintelor tale?

— Pe toate, răspunse Josh îngândurat. E aproape

ca şi cum aş citi ziarul de azi. Oamenii reiau la nesfârşit aceleaşi drame, de-a lungul secolelor; folosesc aceleaşi cuvinte; până şi expresiile feţelor le sunt aceleaşi. Le-am spus lui Gail şi Leo povestea lui Tenkaure şi a fiului său şi au zis că suna ca în familia voastră.

Anne încremeni.

— Ce poveste e asta?

Josh ezită, furios pe el însuşi. Fusese atât de absorbit, încât nu-şi dăduse seama încotro se îndrepta. Dar acum nu putea să bată în retragere fără a agrava şi mai mult situaţia. Îi prezentă pe scurt povestea.

— N-au vrut să-mi explice de ce l-a alungat Ethan pe Vince; au răspuns că nu ei aveau dreptul să spună.

Anne privea prin încăpere, fără a vedea nimic din activităţile acesteia. *Spune-i, spune-i.* Gail *şi Leo ţi-au deschis uşa. Poţi avea încredere în el. Află ce poţi construi cu sinceritate şi încredere.*

Dar nu putea rosti cuvintele. În clipa când se gândi să înceapă, i se răzvrăti în suflet un sentiment de ruşine pe care crezuse că-l uitase. Se simţea

chinuită şi neputincioasă. Îşi aminti momentul din telecabină, când îi ţinea în braţe pe Robin şi Ned. *O, Doamne, o, Doamne, nu se mai termină odată.*

Josh tăcea. Încet, Anne expiră prelung. Nu trebuia să explice nimic. Se temea ca el să nu fi tras unele concluzii, ştiind că Ethan îl izgonise pe Vince, dar de ce-ar fi făcut-o? De ce i-ar fi trecut măcar prin minte că exista vreo legătură între ea şi conflictul lui Vince cu Ethan? Ar fi trebuit să cerceteze foarte atent pentru a-şi imagina vreo legătură. Luă lingura de supă. Mâna îi era sigură.

— Cred că există motive interminabile pentru certurile de familie, dar după un timp toate încep să pară la fel.

— Probabil.

Glasul lui Josh era scăzut şi trist, ca şi cum Anne l-ar fi dezamăgit, îşi spuse ea. Începură să mănânce în tăcere.

— Dar poveştile nu se aseamănă cu adevărat, spuse Josh într-un târziu. Vince n-a organizat o lovitură împotriva tatălui său.

— Nu, şi-a văzut de ale lui. Oricum, pentru ce ar fi avut de luptat? Familia Chatham nu prea avea un

regat pe care să-l înşface el.

— Aveau o companie prosperă.

— Da, dar nu i-a dat nicio atenţie. A făcut avere la Denver, apoi a fost ales în Senat.

— Totuşi, oamenii păstrează mânia în suflet, comentă

Josh gânditor. Nu descoperi şi tu acelaşi lucru, în divorţuri? Furie, duşmănie, ce-o fi, fierbe mult timp la foc scăzut, până la un moment dat când dă în clocot.

— Da, desigur.

Anne privi chelnerul umplându-le din nou paharele cuvin.

— Uneori – ba chiar, de cele mai multe ori – oamenii îşi iau furia în braţe, – aproape cu drag. Devine important pentru ei să fie furioşi, să nu se bucure prea mult de viaţă, fiindcă se tem că dacă ar face-o, ar pierde un soi de avantaje. Iar mânia devine o parte atât de integrantă a lor, atât de profundă, încât n-o mai observă nimeni, decât foarte de aproape.

— O descrii pe Dora, remarcă Josh. Şi pe tatăl ei, din câte-mi pot da seama. Însă chiar dacă s-aţinut

de mânia lui, în toţi anii ăştia, şi a lăsat-o să crească, ce-a făcut cu ea? N-a încercat să dea nicio lovitură, ca fiul lui Tenkaure după ce a fost exilat; n-a adunat armata ca să-şi distrugă tatăl…

— N-a fost nevoie, răspunse Anne pe neaşteptate. Aici e totul. A încercat o lovitură, numai că una mult mai modernă. Nu avea nevoie de armată, n-avea nevoie să-şi distrugă tatăl, nici măcar să atace familia. Tot ce trebuia era să prejudicieze compania familiei. Poate chiar s-o ruineze.

Farfuriile de supă fură strânse, se aduse din nou pâine şi alte tacâmuri. Anne şi Josh se uitau unul la altul.

— Şoseaua care nu s-a mai făcut, spuse Josh.

— A părut să dispară din senin, confirmă Anne. Trebuia să se construiască şi deodată nimeni n-a mai ştiut nimic de ea. Iar Vince făcea parte din comisie.

— Şi poate le-a dat motive s-o suspende.

— Gail spune că şi-a cerut scuze în numele tuturor; a susţinut că îşi dăduse toată silinţa ca s-o menţină.

— Şi poate că a făcut-o, continuă Josh, jucându-se

cu lingura. În fond, nu avea nimic cu familia; tatăl lui era acela care-l dăduse afară.

— Dar Ethan murise, medită Anne. Iar dacă furia lui Vince mai exista, avea să se risipească fiindcă tatăl său dispăruse?

— Da sau nu. Şi atunci ar fi distrus proiectul şoselei fiindcă avea să păgubească grav compania lui Ethan, pe fiul cel mai mare al lui Ethan şi întreaga familie.

Zâmbi".

— Ni s-ar putea reproşa că îl acuzăm cu probe la fel de firave ca ale lui Tyler contra mea;

— Josh, spuse Anne. Dacă a vrut să facă rău corporaţiei *Chatham Development,* e posibil să fi vrut să atace şi *Compania Tamarack.*

Chelnerul le aduse farfuriile cu felul doi, punându-le atent pe masă.

— Şanţul care s-a spart, îşi aminti Josh. Poluarea apei din bazin.

— Şi E.P.A., care a început dintr-odată să afirme că tot capătul de est al oraşului era otrăvit.

— Şi telecabina.

Anne clătină din cap:

— Nu, stai, e prea de tot. Nu pot să cred...

Căzură pe gânduri.

— Probabil că ai dreptate, zise Josh. Ar fi o poveste formidabilă, dar ar însemna că e un monstru.

Se lăsă o tăcere grea. Anne îşi privea farfuria. Josh o privea pe a lui, admirând aranjamentul artistic, echilibrul de culori, texturi şi forme. „Ai nevoie de piesele potrivite, pentru ca apoi să le asamblezi", reflectă el. „Ca atunci când descoperi un mormânt, după secole întregi de cutremure. Şi când identifici un criminal". Luă furculiţa.

— Desigur, ar putea exista explicaţii la care nu ne-am gândit, care nu au nicio legătură cu vătămarea familiei sau coborârea preţului companiei. Poate că cineva voia să lovească în firma care a fabricat, telecabina. Sau a fost un act de vandalism arbitrar, Sau un accident autentic, pur şi simplu, de la început până la sfârşit. Sigur că şurubul pune o problemă, dar probabil că şi ăsteia i-am putea găsi o explicaţie.

Dar el este un monstru.

— Ar fi avut nevoie de oameni la faţa locului, reluă Anne, fără să fi auzit nimic din cele spuse de Josh. El

era la Washington. Oricum, nu s-ar târî prin jurul unui bazin de acumulare ca să-l contamineze.

— Nu aşa s-a întâmplat...

Josh renunţă la speculaţii; nici el nu le credea.

— Leo a spus că apa poluată a ajuns în rezervor fiindcă se spărsese canalul care o devia. O alunecare de teren, presupunea el; a spus că se întâmplă tot timpul. Desigur... cred că ar putea fi şi ajutată.

— Prin vreun soi de explozie? Cu dinamită, poate, undeva deasupra şanţului. Nu ştiu dacă ar fi fost posibil; nu mă pricep deloc la canalele de drenaj. Nici la dinamită. Dar mă întreb dacă nu s-ar putea verifica. A, probabil că iarna, nu; acolo trebuie să fie zăpadă de trei, patru picioare grosime.

— Asta s-ar putea să nu-l împiedice. Îl vom întreba pe Leo. În cazul unei explozii cu dinamită, stânca de deasupra şanţului ar trebui să prezinte urme. Dacă Vince a angajat pe cineva; nu trebuia decât...

— Dar cine să fi fost? în cine putea avea destulă încredere? E ca şi cum ţi-ai pune viaţa în mâinile cuiva.

— Nu ştiu. Cred că acum nu contează. Dacă se găsesc urme de dinamită, ne vom concentra asupra

posibilităţii ăsteia. Merg să-i telefonez lui Leo; aş vrea să *facem* ceva, nu să stăm aşteptând prima mişcare a lui Tyler. Ai ceva împotrivă?

Anne ezită. Până în acel moment, fusese un exerciţiu de logică; dintr-odată, devenea o *vânătoare. Iar prada* era Vince. Simţi un acces de repulsie. Nu voia să aibă nimic de-a face *cu el; nu suporta* ideea de a avea *vreo* legătură cu el, nici măcar în modul firav de a-i întreba pe alţii despre fapte *care* puteau evolua în jurul lui. „Lasă-l în pace", îşi spuse; „e mai sigur să ţii distanţa. Nu te implica".

Dar se implicase deja. Nu mai era *ca* în urmă cu şase luni; acum av ea o familie şi, poate, cineva încerca deliberat să i-o ruineze. Şi avea prietenia lui Josh Durant, care intrase într-un necaz şi venise la ea să-i ceară ajutorul.

Trecuse vremea când se putea retrage în refugiul apartamentului ei. Orice s-ar fi întâmplat de-acum încolo, făcea parte din familie şi, într-un fel, din viaţa lui Josh şi trebuia să accepte tot ceea ce însoţea faptul de a-şi fi găsit un loc printre ei.

— Pot telefona acum, dacă eşti de acord, repetă

Josh.

Dădu din cap.

— Telefonează-i.

Josh îi făcu semn chelnerului şi-i ceru să aducă un telefon.

— Altceva, ce mai putem face? întrebă el, în timp ce aşteptau. Cum rămâne cu E.P.A? Putem suna pe cineva de-acolo? Am putea afla de unde a pornit ideea cu curăţenia.

— Ar fi mai bine să vorbim personal, răspunse Anne. Poţi scăpa pentru vreo două zile, ca să plecăm la Washington?

— Nu acum; trebuie să mă pregătesc pentru cursuri. Dar tu? Ai putea merge?

— Nu cred... Bine, mă duc; am să-mi găsesc timp. Şi, cât sunt acolo, voi încerca să vorbesc şi cu cineva din Comisia lucrărilor publice.

— Bună idee. Îmi pare rău că nu pot veni şi eu cu tine.

— Şi mie.

„Chiar îmi pare rău”, îşi spuse ea. „E mult mai bine să lucrez împreună cu cineva, decât singură”.

Şeful de sală le aduse un telefon. Josh scoase o

mică agendă din buzunar şi o deschise la numărul lui Leo şi Gail. Îl formă, privind-o pe Anne în timp ce telefonul începea să sune în Tamarack.

— Îi dăm drumul, spuse el.

Capitolul 20

Senatorul Zeke Ruddle din Utah, scund şi angelic, membru de mult timp al Comisiei senatoriale pentru mediu şi lucrări publice, îşi ocoli biroul pentru a o întâmpina pe Anne, care venea spre el prin cabinetul spaţios.

— Încântat, o salută el, în timp ce-i strângea mâna, ţinând-o un moment mai mult decât s-ar fi cuvenit. Am citit despre realizările dumneavoastră, domnişoară Garnett; vă faceţi adversarii să dârdâie în pantofi. Noi, oamenii politici, am avea ce învăţa de la dumneavoastră.

— S-ar putea să învăţăm noi ceva de la dumneavoastră, replică Anne, cu un surâs.

— Aha... se întinse larg în semn de apreciere guriţa mică a lui Ruddle; ochii, duri ca agatul, fără să clipească, nu i se schimbară. Vă rog, îi indică el un fotoliu de piele şi se aşezară amândoi. Cu ce vă pot fi de folos?

— Am un client – înţelegeţi că nu vă pot da prea multe detalii...

Ruddle dădu din cap aprobator.

— Sigur că înţeleg. Dar, ştiţi, noi cei de la putere ştim mai bine ca oricine să păstrăm secretele.

— Adevărat, răspunse îngândurată Anne. Poate că, în fond, v-aş putea prezenta o parte din date.

Ruddie se aplecă înainte, cu braţele încrucişate pe birou.

— Presupun că acest client al dumneavoastră e binecunoscut...

— Este unul dintre acei oameni după care reporterii se ţin cârd; îşi pun corturile în faţa casei lui; situaţia a devenit foarte dificilă pentru el. De aceea am venit aici în locul lui.

— Reporterii. Nişte raliaţi. Dar un rău necesar; aceia dintre noi care lucrăm pentru ţară am învăţat să-i suportăm. Din cinema sau televiziune? La clientul dumneavoastră mă refer.

— Nu vă pot spune. Ceea ce vă pot dezvălui este că lucrează pe scară internaţională, cu materiale şi proprietăţi enorm de valoroase, unele având o valoare aproape incalculabilă.

— Din ce în ce mai interesant, murmură Ruddie.

— Ei, şi-acum, avem în cazul lui un conflict extrem

de sensibil. Este vorba de un segment mare din zona de nord-vest a oraşului Chicago, aflat în proprietatea corporaţiei *Chatham Development.* Din câte am înţeles, la un moment dat, Charles Chatham, preşedintele corporaţiei, a avut intenţia să-l amenajeze, construind acolo o localitate întreagă, numită Deerstream Village.

Ruddie se încruntă:

— E fratele lui Vince Chatham. L-am întâlnit de câteva ori. Deerstream? N-am auzit niciodată.

— Cred că sunt cam doi ani de atunci. Problema este, domnule senator, că terenul interesează nişte părţi adverse, iar potenţialul său de dezvoltare edilitară pare să stea sub semnul întrebării.

Anne scoase un teanc de hârtii din servietă.

— Azi-dimineaţă, am citit darea de seamă a Comisiei pentru mediu şi lucrări publice despre discutarea unui proiect de şosea între oraşul Chicago şi nord-vestul statului Illinois. Preşedintele lipsea în ziua aceea; dumneavoastră aţi prezidat şedinţa. Comisia a votat o recomandare către Comisia de adjudecări ca şoseaua din Illinois să fie amânată pe timp nedeterminat, iar fondurile să se

aloce în schimb unei noi şosele prin statele Colorado şi Utah, pe lângă parcul naţional Mesa Rosa.

— A, aceea, răspunse Ruddle. Mi-e greu să ţin minte toate audierile pe care le ţinem, înţelegeţi. Ei, ce vă pot spune? Aţi citit darea de seamă, ar trebui să fi găsit acolo toate informaţiile.

— Mă interesează modul în care fondurile au fost transferate de la un proiect la celălalt. În documentele scrise n-am găsit nimic care să-mi indice cui i-a aparţinut iniţial ideea.

— Aha... o privi el inexpresiv. Nu ştiu. A trecut ceva timp de-atunci.

— Da, spuse Anne; auzise acest răspuns, sincer sau nu, la bara martorilor, de prea multe ori ca s-o mai descurajeze. Presupun că, dacă, ar fi fost ideea dumneavoastră, v-aţi aminti cu siguranţă.

— Ei, nu-mi amintesc toate ideile mele nemaipomenite, dar pe cele mai multe da, iar pe asta n-o ţin minte. Oricum, cel mai probabil n-a fost a mea; nu prea sunt atent ce se întâmplă cu şoselele din alte state, odată ce recomandăm finanţarea.

— Vreţi să spuneţi că în Illinois se întâmplă ceva care făcea imposibilă finanţarea şoselei? Şi că din

acest motiv persoana, cine a fost, a avut ideea să transfere fondurile?

Ruddle privi dincolo de ea, cu guriţa ţuguiată a concentrare.

— Am impresia că cineva a spus ceva în sensul că nu se puteau hotărî unde s-o facă, înţelegeţi, care era traseul cel mai potrivit. Se certau pe tema asta, şi-au spus. Aşa că ne-am spus că dacă nu doreau prea tare s-o construiască şi o ţineau aşa de mult timp, ani de zile, acum că stau să mă gândesc, atunci să mutăm banii undeva unde oamenii aveau cu-adevărat nevoie de ei şi erau gata să-i folosească.

— Da, figura şi în darea de seamă, murmură Anne.

Privirea lui Ruddle reveni spre ea.

— Păi, dacă o ştiaţi deja, de ce m-aţi mai întrebat?

— Speram să vă ajute să vă amintiţi ce s-a întâmplat înainte. Aţi afirmat: „ne-am spus că dacă nu doreau prea tare”. Cine erau cei care „şi-au” spus?

— Comisia.

— Dar cine i-a dat ideea comisiei?

Ruddle clătină din cap:

— M-aţi încuiat.

Anne lăsă tăcerea să se lungească puţin.

— În ziua aceea, aţi prezidat şedinţa, domnule senator. De ce?

— Da, eu prezidam, ia să vedem... Ei, nu ştiu. Vince – adică Vince Chatham, preşedintele – era bolnav sau plecat din oraş sau aşa ceva, şi l-am înlocuit eu.

— Vă lăsase instrucţiuni asupra întrebărilor pe care să le puneţi sau a modului cum să conduceţi discuţia?

— *Instrucţiuni?* Vince nu-mi dă *instrucţiuni;* ne înţelegem bine. De multe ori suntem în tabere opuse, dar ne respectăm mult; ne respectăm cum nu se poate mai mult. Mi-a spus nu o dată că are încredere în instinctele mele şi se bazează pe mine... a, acum ştiu. Vince se gândise. Avuseserăm o întâlnire, la micul dejun, cred, şi am vorbit despre Mesa Rosa şi problemele construirii unei şosele printr-un parc naţional, opoziţie cât cuprinde, înţelegeţi; oamenii nu înţeleg adevărata valoare a şoselelor; ele sunt venele şi arterele ţării noastre, fără de care am muri, şi cu cât avem mai multe, cu atât mai sănătoşi suntem, nimic mai simplu. Vince

înţelege asta. A spus că ar fi la fel de încântat cu o şosea care să treacă drept prin mijlocul parcului, dar ştia că vor veni o droaie care să se lege cu lanţuri de copaci, chestii de-astea, ca s-o împiedice, aşa că i-a venit ideea s-o tragem pe la marginea parcului, pentru ca toată lumea să fie mulţumită. Dar asta însemna mai mulţi bani, în vremurile astea trebuie să calculăm un milion de dolari la o milă, şi când am spus că n-aveam cum să-i obţinem de la Adjudecări, el şi-a amintit de Illinois şi a zis că oamenii de-acolo erau nişte zăpăciţi care nu rezolvau nimic. A spus că lucrase cu ei ani de zile, încercând să-i ajute să aleagă ruta şoselei; le tot cerea schiţe noi, dar nu erau în stare să se pună de acord. Să ştiţi, însă, că dacă Vince Chatham e într-adevăr campion la ceva, apoi e modul de a găsi căi pentru a pune lucrurile în mişcare când s-au blocat într-un punct mort. Aşa că i-am dat drumul. O soluţie a naibii de bună; i-am spus-o încă de pe-atunci.

Tăcură câteva clipe. Încet, Ruddle se încruntă:

— Aţi spus că pământul de-acolo era proprietatea fratelui său?

— Da.

Anne stătea absolut nemişcată, năucită de enormitatea situaţiei. Când ea şi Josh speculaseră, fusese ca un puzzle, cu unele piese potrivindu-se, iar altele nu. Dar acum acest fragment din tablou se întregise. Vince manipulase evenimentele astfel ca proiectul Deerstream să cadă. Ca să cadă Charles.

— De-a lungul prezumtivei şosele? continuă Ruddle. Şi că urmărea să construiască acolo o localitate?

— Da. Numită Deerstream.

— Deerstream. Numele ăsta nu s-a pronunţat niciodată. N-am vorbit decât despre o şosea între Chicago şi nord-vestul statului Illinois. Însă Charles Chatham avea acolo un proiect în lucru? ia te uită. *Ia te uită.* Ştiţi, îmi aduc aminte că i-am spus lui Vince, pe-atunci, că mă impresionase al naibii de tare să văd un senator renunţând la o şosea din statul familiei lui spre folosul altui stat. Dar acum îmi spuneţi că a renunţat chiar la o şosea care l-ar fi ajutat pe fratele lui! Şi mie nu mi-a spus niciodată! Dumnezeule mare, vă vine să credeţi? Ei nu că asta le pune capac la toate!

— Fără îndoială, răspunse Anne; puse copiile-xerox la loc în servietă. Vă mulţumesc, domnule senator; aşa am o imagine mult mai clară asupra celor întâmplate. Deduc că totuşi mai există şanse ca şoseaua să fie construită.

— Întotdeauna există şanse. Comisia priveşte întotdeauna cu atenţie şoselele, din trecut, prezent şi viitor. Sigur, nu stăm prea bine cu banii, dar în fond cu ei nu se stă niciodată bine, nu-i aşa? Dacă însă clientul dumneavoastră doreşte să investească o sumă mare în terenul acela fiindcă s-ar putea să aibă o şosea trecând drept prin mijloc, n-are decât. Dacă se mai pune problema, o vom privi cu obiectivitate, aşa cum facem întotdeauna, şi vom lua cele mai bune măsuri pentru stat şi ţară.

Anne se ridică, iar Ruddle o însoţi până la uşă, dând din cap şi zâmbind. Ea, însă, simţea că i se făcea rău de furie, imaginându-şi-l pe Vince la micul dejun cu Zeke Ruddle şi făcând vesel tot posibilul pentru a-şi ruina fratele.

E monstruos. Ar însemna că Vince e un monstru.

Dar este un monstru.

„Trebuie să-l sun pe Josh”, îşi spuse ea. Dar nu

avea timp; o mai aştepta încă o întâlnire. Şi, peste câteva minute, intră în cabinetul lui Bud Kantor de la E.P.A., cu mâna întinsă, pregătindu-şi întrebările.

— Mă bucur să vă văd, o întâmpină Kantor.

Era tânăr şi deschis, cu un chip rotund, roşu în obraji, care-l ducea la disperare, făcându-l să creadă că arăta ca un elev în clasa a opta. Avea mustăcioară şi păr tuns scurt, ca al unui militar din Infanteria Marină, pentru a părea mai vârstnic, şi purta întotdeauna costume de culoare închisă şi cravate cu dungi albastre, ca să arate ca un diplomat. Îi strânse mâna lui Anne, admirând-o fără ascunzişuri.

Anne purta un taior *houndstooth* şi o bluză ivoire, cu guler dantelat, fiind evident că nu era ceea ce se aşteptase Kantor a fi când îi ceruse o audienţă, prezentându-se ca avocată din California.

— Pe-aici, nu vedem prea des publicul, spuse el, în timp ce se aşezau în cabinetul său mic, sumar mobilat. Adică, noi lucrăm în culise, înţelegeţi; nu discutăm cu publicul ca senatorii şi deputaţii.

— Faceţi studii pentru legislaţie? întrebă Anne.

— Exact. Tot ce vor să studiem. Dar durează mult până să ajungă în legislaţie: luni, ani de zile uneori.

Nu-i putem cere Congresului să cheltuiască bani până nu suntem cu adevărat siguri că ştim care este şi partea negativă, înţelegeţi, riscurile la adresa mediului ambiant.

Anne îl privea atentă, amuzată de încercările lui de a părea mai vârstnic.

— Aveţi o enormă responsabilitate, comentă ea.

— Într-adevăr, replică solemn Kantor. Cu toţii avem.

— Din acest motiv am ştiut că mă veţi putea ajuta.

Îşi deschise servieta şi scoase câteva hârtii.

— După cum v-am spus la telefon, am încercat să aflu istoricul operaţiunii de curăţenie propusă la Tamarack. V-am găsit numele pe câteva dintre rapoartele din ultima vreme, dar nu găsesc niciun studiu care să dateze de la început, când a fost analizat solul pentru prima oară.

Kantor tăcu un moment.

— Durează cam de mult, spuse el încet.

— Şi se pare că încă va mai dura, replică Anne cu Amabilitate.

— Într-adevăr, dădu Kantor din cap. Curăţirile astea tind într-adevăr să continue la nesfârşit. Fapt

este, domnişoară Gamett, că o mare parte din acest dosar încă se mai află în biroul meu. Oamenii aceia din Tamarack – pe ei îi reprezentaţi, asta e?

— Nu, dar lucrez pentru unii dintre ei în contextul altui caz şi e posibil ca operaţiunea de curăţenie să aibă o legătură strânsă. Am nevoie de toate informaţiile pe care le pot găsi; în calitate de profesionist, ştiţi cât de esenţial este acest lucru.

— Întocmai. Dar acolo nici măcar n-am început curăţenia, să ştiţi; au o hotărâre judecătorească... Aţi contribuit cu ceva?

— Da.

— Aha. Ei, nu ştiu...

— Domnule Kantor, în situaţia de faţă dumneavoastră şi cu mine nu ne aflăm neapărat în tabere adverse, în acest moment, nu fac decât să caut informaţii. N-ar trebui să vă creeze nicio problemă, nu?

— Păi, nu, eu am fost întotdeauna de părere că cu cât sunt mai multe informaţii, cu atât mai bine. Un electorat conştient nu poate face nimic fără informaţii. Ei, ştiţi ce se întâmplă în Tamarack; ne-au întrerupt, deocamdată. Au avut o mulţime de alte

probleme şi nu voiau să săpăm într-o parte a oraşului în timp ce ei se ocupau de toate celelalte. Şi nu-i condamn; pot înţelege cât de îngrijoraţi sunt pentru oraşul lor, iar acum, pe deasupra, li s-a mai întâmplat şi nenorocirea asta cu telecabina; trebuie că le e foarte greu. Oricum, domnişoară Garnett, ne-au oprit – cred că ar trebui să spun *ne-aţi* oprit, nu? – şi tocmai decidem ce dosare le putem pune la dispoziţie, dar până ne vom hotărî, le ţin aici.

— Ei, zâmbi Anne. Nu vă voi cere să mi le arătaţi, fiindcă ştiu că n-aţi încălca regulamentul. Dar mi-ar fi de mare folos dacă mi-aţi putea da câteva amănunte.

— S-ar putea. Bucuros.

— Atunci, spuneţi-mi, cum a început totul? Toate statele montane au mine vechi dedesubt şi cred că din majoritatea se infiltrează chimicale în sol, prin apele subterane.

Aşteptă până când Kantor încuviinţă.

— Atunci, de ce tocmai Tamarack-ul? Nu era cel mai mare dintre oraşele miniere, aşa că nu văd cum ar fi putut ajunge cel mai rău.

— Dar n-am susţinut niciodată aşa ceva,

domnişoară Garnett. N-am făcut decât să-i aruncăm o privire, înţelegeţi, şi am hotărât...

— Aţi făcut-o simultan în mai multe oraşe? îl întrerupse Anne.

— Absolut. Aşa procedăm.

— Şi toate aveau nevoie de curăţire?

— Ei, existau diferite situaţii. Unele se prezentau atât de prost încât ne-am alarmat de-a binelea. Ştiţi, ca Love Canal sau Times Beach? Când găseşti ceva atât de grav, nu mai stai pe gânduri.

— Dar Tamarack-ul nu se înscria în acea categorie.

— Nu, nu, în niciun caz. În Tamarack nu existau oameni bolnavi, niciun trecut de rată crescută a cancerului sau altceva asemănător.

— Atunci, ce exista?

— Păi, un posibil pericol de la acumularea de plumb din sol. N-o putem trece cu vederea, domnişoară Garnett; pentru asta avem suprafondul, ca să dispunem de instrumentele cu care să ne facem datoria şi să păstrăm planeta curată.

— Un posibil pericol, repetă Anne. Raportul iniţial trimis în Tamarack nu pomenea ceva despre un

„iminent pericol”? Mă înşel cumva?

— Ei, ar trebui să verific…

— Cred că nu este necesar să verificaţi, replică ea calmă. Sunt convinsă că vă amintiţi fiecare fragment al fiecărui raport care iese din acest birou, întrucât sunteţi conştiincios şi ţineţi profund la ceea ce faceţi. Cred că acel raport exagera şi mai cred că programul a fost accelerat. Aş dori să discutăm despre asta, din moment ce nu-mi veţi permite să văd dosarul.

Kantor tăcu o clipă.

— Nu facem asemenea lucruri, spuse el apoi. Suntem deschişi cu oamenii. În acest caz, însă, eram îngrijorat ca oamenii din Tamarack să nu fie delăsători; ştiţi cum sunt locuitorii de la munte, îşi închipuie că nimeni nu-i poate învăţa cum să procedeze.

— O ştiţi cu certitudine? Aţi vizitat un număr de oraşe montane?

— Din păcate, nu, n-am mers niciodată. Dar senatorul Chatham mi-a vorbit despre ele; ştie multe pe acest subiect. Aşa că am considerat că era important să facem ca problema să pară puţin mai

urgentă decât în realitate. N-am minţit – niciodată nu mint oamenii – însă aceste lucruri pot deveni îngrozitor de periculoase dacă sunt ignorate. Aşa că am considerat esenţial să pun oamenii în mişcare.

— Senatorul Chatham v-a vorbit despre oraşele de munte, reluă Anne.

— Era îngrijorat pentru Tamarack. Desigur, decizia a aparţinut întregului departament, dar senatorul Chatham a fost cel care mia supus-o prima oară atenţiei. Este statul lui. Şi se temea pentru siguranţa populaţiei, aşa că mi-a cerut să studiez problema.

— Şi să exageraţi pericolul.

— Să alertez oamenii. V-am mai explicat. N-am exagerat nimic; am folosit doar un limbaj care să le atragă atenţia. Este meseria noastră, domnişoară Garnett. Desigur, înţelegeţi că luăm foarte în serios solicitările senatorilor – cu siguranţă, ei cunosc cel mai bine necesităţile şi pericolele din propriile lor state – iar când senatorul Chatham a sugerat să accentuăm pericolul, am fost absolut de acord să le transmitem starea de urgenţă locuitorilor din Tamarack.

— Şi programul? întrebă Anne.

— Ei, am fi putut să mai aşteptăm, adevărat, ” dar senatorul era foarte îngrijorat că dacă mai amânam, trecea pe planul doi şi nu se lua nicio măsură, ani de zile poate – se mai întâmplă şi aşa – iar apoi oamenii începeau să se îmbolnăvească sau să moară şi curăţenia ar fi costat mult mai scump.

— Deci, a insistat să se înceapă imediat?

— Mi-a cerut să mă gândesc foarte serios la binele tuturor. Am fost de acord că era cel mai potrivit şi mai precaut lucru, aşa că am trimis recomandarea departamentului.

Şi e un monstru.

— A exercitat presiuni?

— A, nu, se grăbi Kantor. Nimeni nu exercită *presiuni* asupra E.P.A. Mi-a adus la cunoştinţă îngrijorările lui, iar eu am făcut ceea ce am considerat necesar pentru a evita apariţia unei situaţii periculoase.

— Ce-aţi fi făcut dacă aţi fi considerat că aveaţi mai mult timp?

— Păi, cum spuneam, am fi efectuat un studiu complet…

— Mai complet decât cel pe care l-aţi făcut?

— În fine, mai lung, dar nu neapărat mai complet. Şi am fi avut mai multe întâlniri cu oamenii din zonă; ne dăm toată silinţa să nu-i incomodăm. Iar acum, dumneavoastră v-aţi dus şi aţi obţinut hotărârea aceea judecătorească şi trebuie să vă spun, domnişoară Garnett, că dacă acolo se iveşte o situaţie care să pună viaţa în pericol, ceea ce-aţi făcut e de-a dreptul iresponsabil.

— Dar dacă l-aţi fi convins pe judecător că situaţia ameninţă viaţa, n-ar fi emis hotărârea.

Kantor dădu scurt din cap.

— Se pare că nu ameninţă nimic, aşa că nu aveţi niciun **motiv să vă grăbiţi. Şi nu aţi avut motive nici să exageraţi pericolul pentru a-i alarma, din moment ce condiţiile normale de viaţă nu erau ameninţate, cel puţin** în **viitorul apropiat.**

— Ei, e cam mult spus...

Anne introduse hârtiile înapoi în servietă.

— Aţi făcut-o fiindcă senatorul Chatham era îngrijorat pentru sănătatea populaţiei.

Expresia încruntată a lui Kantor se înseninã.

— Era îngrijorat şi eram şi eu. Exact aşa a fost.

Reacţionăm în faţa pericolelor, domnişoară Garnett, iar senatorul Chatham era preocupat că electoratul său s-ar putea afla în primejdie. Nu pentru el însuşi îşi făcea griji; nu stă acolo. Era alarmat pentru familiile care locuiesc în munţi, E un om uimitor, senatorul; niciodată nu încetează să gândească, să privească în viitor, să facă planuri; nici nu s-ar crede că are timp pentru un orăşel cu o problemă care nu se află nici pe departe în etapa de criză, dar întotdeauna îşi găseşte timp; niciodată nu e prea ocupat ca să nu mai dea atenţie amănuntelor. Şi i-am fost recunoscător pentru că mi-a atras atenţia asupra problemei, fiindcă ne bazăm pe informaţiile de acest gen şi credem în abordările prudente. Ignorarea semnalelor de pericole cel mai rău lucru pe care l-am putea face.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, se ridică Anne. N-ar trebui să ignoraţi niciodată semnalele de pericol. Vă mulţumesc pentru timpul pe care mi l-aţi acordat.

Kantor se încruntă din nou.

— Nu ştiu cu ce v-am putut ajuta.

— Mi-aţi dat informaţii. Vă sunt recunoscătoare.

Ieşi în iarna însorită palidă a oraşului Washington, cu furia ca un nod dur în suflet. Indiferent ce făcuseră familia şi tatăl său, ei sau altcuiva, nu meritau aşa ceva.

Luă un taxi până la aeroport. Josh era la Tamarack; urma să-l găsească acolo. Trebuia să decidă ce aveau să facă în continuare.

— A verificat-o Keith, spuse Leo.

Stătea împreună cu Josh pe o bancă din scuar, privindu-i pe cei câţiva schiori care mergeau spre telescaunul aflat la câteva străzi distanţă de telecabina oprită. Domnea o linişte aproape desăvârşită. Localnicii se tocmeau la cumpărături prin magazine, dar era o agitaţie oarecum forţată, căci oraşul pustiu şi lichidările de stocuri din ianuarie însemnau că era un sezon dezastruos.

— De cum am văzut că şanţul de drenaj se spărsese, ne-am gândit că trebuia să fi avut loc vreo alunecare de teren, undeva mai sus, aşa că Keith s-a căţărat să se uite. A spus că era o banală desprindere de stânci. Se întâmplă tot timpul şi n-aveam cum s-o fi prevăzut. Mereu se rup bucăţi din munţi, ştii, iar pământul e în continuă mişcare;

avem câteva cutremure pe an, minore, dar dislocă o mulţime de pietre. Alaltăieri seară, după ce ai telefonat tu, am vorbit cu Bill Clausan să se urce până acolo. A zis că se va duce săptămâna asta.

Josh se bătu peste genunchi cu un ziar făcut sul.

— Una dintre problemele oamenilor de ştiinţă e că nu au linişte până nu văd cu ochii lor. Şi am venit doar pentru două zile. Unde-l găsesc pe Bill Clausan?

Leo îi dădu numărul de telefon:

— Aş vrea să vin şi eu.

— Ba nu vii nicăieri. Ţi-ai făcut cele trei ore la birou pe ziua de azi. Ai un cap tare, amice, dar încă mai are nevoie de timp ca să-şi revină. Ne vedem mai târziu.

Josh îl lăsă acolo, privind melancolic cerul şi oraşul mult prea liniştit, iar în aceeaşi după-amiază el şi Bill Clausan porniră printre colinele de la est, deasupra bazinului de acumulare, spre drumul care urca pe lângă canalul de drenaj.

— Şanţul e într-acolo, arătă Bill spre dreapta. Am dedus că alunecarea s-a produs din direcţia aia – indică el versanţii de deasupra – iar Keith a spus că

a găsit zona alunecării chiar deasupra bazei. Nu e prea abrupt, dar să umbli prin nămeţii ăştia e ca şi cum ai călca prin melasă. Eşti sigur că vrei să-ncerci?

— Categoric.

Josh îşi strânse şireturile paletelor pe picioare, îşi puse mănuşile şi-şi luă beţele de schi.

— Condu-mă.

Avură nevoie de patruzeci de minute pentru a străbate tufişurile şi zăpada adâncă. Făceau paşi lungi, apoi scurţi, împingeau troienele în lături sau călcau pe deasupra, îşi pierdeau echilibrul pe pietre şi se clătinau înainte de a se redresa şi a merge mai departe. Nu se auzea decât sunetul respiraţiilor muncite.

— Căldura dracu', mârâi Bill o dată.

Atâta tot. Ajunseră la baza peretelui de stâncă din capătul pantei şi cotiră, pornind de-a lungul acestuia, până când Bill se opri.

— Pe-aici, cred, spuse el. Şanţul e exact acolo, jos.

Luă din raniţă o lopată cu coadă telescopică şi începu să sape şi să împingă zăpada în ambele părţi, eliberând o zonă largă în faţa peretelui, pentru a

scoate la iveală un strat de frunze veştede, unele încă mai prezentând urme de bronz şi ruginiu. Sub ele se aflau fire lungi de iarbă strivită şi flori uscate, printre bolovani răsturnaţi.

— Aici nu e nimic, murmură Bill, începând să mătură o zonă mai întinsă. Josh săpa cu lopata lui, amândoi împingând zăpada în afară, cu respiraţia aspră în gât. Ochelarii de soare ai lui Josh tot alunecau spre vârful nasului umed de transpiraţie; îşi simţea mâinile năduşite în mănuşi. Bill îşi scoase căciula şi se descheie la fermoarul canadienei. Şi continuară să lărgească spaţiul degajat.

Soarele cobora spre apus; după un timp, Bill îşi încheie haina şi-şi puse fesul la loc. Josh îşi scoase ochelarii negri.

— Încă vreo juma de oră? întrebă el.

Bill dădu din cap.

— Eşti sigur că ştii ce cauţi?

— Da.

Cu furie, Josh continuă să dea zăpada la o parte, iar peste cinci minute se opri. Privea o regiune fără frunze şi iarbă. Chiar deasupra ei, la baza versantului stâncos, o porţiune de piatră arăta mai

palidă decât cenuşiul din jur, ca şi cum ar fi fost recent spălată.

— Bill, îl chemă el, vreau să fii martor.

Bill privi stânca deschisă la culoare.

— S-a rupt, nu demult. Nu e tocită ca restul peretelui.

Josh dădu din cap.

— Uită-te-aici.

Degetul său urmări nişte crăpături în formă de stea care radiau din piatra palidă.

— Astea-s de la o explozie.

— Vreun nebun care s-a jucat pe aici; de ce naiba nu le lasă în pace?

Josh îşi trecu uşor mâna peste zona de la baza fisurilor stelate, pentru a găsi câteva bucăţi de sârmă ruptă...

— Sârmă de fitil, observă el, introducându-le în buzunar. Îşi scoase aparatul din raniţă şi fotografie locul, insistând asupra stelei. Văzuse forma aceea prin toată lumea, la siturile arheologice unde muncitorii dinamitau terenul. Se ridică şi fotografie regiunea canalului de jos, apoi locul unde se aflau, din mai multe unghiuri.

— Lumina a scăzut aproape complet, constată el.

Soarele tocmai atingea lanţul muntos din cealaltă parte a văii.

— Ai tras destule? întrebă Bill. Hai să mergem.

Josh băgă la loc camera şi lopata. În timp ce coborau cărarea pe care o bătătoriseră spre poala pantei, îi spuse lui Bill, peste umăr:

— Ar trebui să nu spunem nimic un timp.

— De ce? Eu aş vrea s-o dau la ziar, că se-nvârt toţi ăia pe-aici, pe lângă canalul de drenaj şi ar trebui să...

Se întrerupse.

— Canalul. La ăla te referi? Cineva a declanşat o explozie ca să spargă canalul?

Stătu un moment pe gânduri.

— Căca-m-aş. Cineva a murdărit apa din bazin? N-ar face-o nimeni, clătină el din cap. Nimeni.

— Vrei să taci puţin? îi ceru Josh.

— Sigur, răspunse Bill, spăşit; când, însă, ajunseră la jeep, nu se mai putu stăpâni. Ascultă, de ce n-au aruncat în aer chiar bazinul, dacă asta voiau? N-avea niciun sens să-şi bată capul cu toată parascovenia asta, să dinamiteze nişte stânci ca alea

să alunece în şanţ şi apa să se otrăvească.

Josh îşi îndesă rucsacul pe bancheta din spate.

— Toţi au crezut că a fost un accident, nu? Un fenomen natural care nu putea fi nici prevăzut, nici evitat. Dar, dacă aruncau în aer bazinul...

Îl privi pe Bill, în timp ce se urca în jeep.

— Am fi pornit vânătoarea, spuse Bill încet. Am fi întors tot oraşul pe dos ca să-l găsim pe ticălosul care-a făcut-o.

Scoase jeepul pe şosea, în marşarier.

— Ai idee cine-a fost?

— Nu. Sper să aflu. De-asta trebuie să păstrăm tăcerea.

— M-am prins.

Porniră spre oraş. Se răcise, iar Bill dădu drumul la încălzire. Când ajunseră la periferia oraşului, opri la o intersecţie şi se întoarse spre Josh:

— De ce naiba ar vrea careva să facă aşa ceva? Ne-ar prejudicia pe toţi, tot oraşul, asta ar ieşi. De ce să vrea cineva una ca asta?

— Cel care-a făcut-o nu la oameni s-a gândit, răspunse Josh. Sau, dacă s-a gândit, îl durea-n cot de ei. Cred că nu se gândea decât la el însuşi şi la

ceea ce voia.

Aruncă o privire pe fereastră.

— Maşina mea e în parcarea de la serviciul lui Leo; mă laşi acolo? Trebuie să ajung la aeroport.

— Pleci?

— Nu.

Se uită la ceasul de bord. Peste nicio oră, avea să fie cu ea.

— Aştept un avion.

Stăteau în jurul mesei lungi de brad din bucătărie, terminându-şi cina, aşteptând ca Robin şi Ned să se ducă în camerele lor pentru a putea începe să vorbească.

— Eşti foarte tăcut în seara asta, Ned, observă Leo. Te necăjeşte ceva?

— N-n, mormăi „băiatul, Mai capăt o felie de plăcintă fin că mi-am făcut curat în cameră, chiar dacă-s invalid?

— Şi eu, se amestecă Robin: „Şi-s şi eu invalidă. Ned a încercat să-l bată pe Simon McGill, îi spuse ea lui Leo.

— Era vorba că nu zicem! strigă Ned.

— Ei, eu te-am găsit curajos.

— Despre ce-a fost vorba? întrebă Gail.

— Despre nimic! strigă Ned şi mai tare.

— Despre ce a fost vorba, Ned? insistă Leo.

Ned dădu din cap, încăpăţânat.

— Robin? se întoarse Leo spre ea.

Robin evită *să-şi* privească fratele.

— A zis c-o să ne mutăm pentru Că tu ai fost concediat şi compania s-a-vândut şi nici măcar nu mai avem dreptul să venim la şcoală fiindcă...

Ochii I se umplură de lacrimi.

— ... fiindcă nu mai avem ce căuta aici.

— O, nu, se tângui Gail. De ce nu mi-ai spus, când am venit să vă iau?

Ned ridică din umeri, cu un gest exagerat

— Ne-am gândit că era adevărat, bombăni el.

— Christoase, şopti Leo. Ascultaţi, îi cuprinse el pe amândoi cu braţele. Nu m-a concediat nimeni. Nu plecăm nicăieri;

— Dar familia a hotărât să vândă compania, interveni Gail; se aşeză pe braţul scaunului lui Robin, luând-o pe după umeri. Nu ne putem ascunde după deget. Şi au un cumpărător. Ceea ce înseamnă că, poate, cândva, nu ştim când, tot va trebui să ne

mutăm.

— Dar încă nu s-a vândut, nu-i aşa? întrebă Anne, care stătea împreună cu Josh la celălalt capăt al mesei. Nu ştiam să se fi făcut nimic definitiv.

— Nu încă, dar...

Gail îl privi pe Leo.

— Bunicul vostru a semnat o scrisoare în care spune că acceptă o ofertă, le explică Leo lui Ned şi Robin. Iar când va deveni definitiv, probabil că noii proprietari îşi vor aduce propriii oameni la conducerea companiei. Aşa că atunci va trebui să ne gândim să mergem într-un alt loc, unde-mi voi putea găsi o slujbă. Dar nu ştim când se va întâmpla asta şi, până atunci, locul vostru rămâne aici, la fel ca al tuturor. Nu e nevoie să-l bateţi nici pe Simon, nici pe altcineva, ca s-o dovediţi; continuaţi doar să mergeţi la şcoală, ca şi până acum. Vor înţelege.

— Ba nu vor înţelege, se forţă Ned să vorbească, printre dinţi. Ei rămân şi eu nu. Ei sunt *acasă,* iar eu nu.

Robin o privi pe Anne, printre lacrimi:

— Abia ai venit, era aşa de frumos, iar acum totul se schimbă.

— Cu noi aici, n-o să se schimbe nimic, răspunse Anne.

Ocoli masa şi îngenunche în faţa lui Robin şi Ned. Întinse mâinile, iar copiii i le luară. O durea inima pentru ei. Niciodată n-ar fi trebuit să se întrebe unde le era locul.

— E greu, ştiu că e greu; te simţi atât de gol, când nu mai eşti sigur unde e casa ta. Dar lucrurile importante n-au să se schimbe; nu le vom lăsa noi. Iar pentru mine e important că fac parte din familia asta şi aşa voi rămâne întotdeauna. Şi voi fi alături de voi, oriunde aţi locui. N-aş putea să vă părăsesc.

Niciodată nu mai spusese *acele* cuvinte.

— O, Anne, oftă Gail încet.

Ochii îi luceau de lacrimi. Anne se uită la ea şi schimbară o privire lungă.

— Ar fi groaznic dacă nu te-ai afla aici. Ned, oriunde am fi, atâta vreme cât suntem toţi împreună, acolo e casa noastră. Din aşa ceva nu poţi fi niciodată concediat sau dat afară; toate sunt ale noastre. Pentru totdeauna. Iar Anne va rămâne cu noi.

— Şi Josh? întrebă *Robin.*

Se lăsă tăcerea.

— Şi Josh, răspunse el simplu.

— Mda, dar… începu Ned.

— Avem timp destul să discutăm despre asta, interveni Anne.

Se ridică, începând să adune farfuriile.

— Iar eu n-aş fi atât de sigură că ştim ce se va întâmpla cu compania. Aş aştepta, Ned, fără să emit judecăţi pripite şi să *mă iaO* la bătaie cu *cineva. Spune-le* doar că se întâmplă o mulţime de lucruri şi nimeni nu ştie încă nimic.

— Chiar e adevărat? întrebă Ned.

— Pe cuvântul meu de onoare.

— Eu tai plăcinta, spuse Gail. Câte două felii pentru Ned şi Robin fiindcă şi-au făcut ordine în camere, cu gips cu tot. Două pentru Josh, fiindcă a muncit mult azi, în zăpadă. Două pentru Leo, fiindcă se face mai bine. Şi una pentru *Anne* şi *una* pentru mine. Şi s-a zis cu plăcinta.

Continuă să lucreze, în timp ce Anne turna cafelele, apoi Gail şi Leo duseră cât putură de repede copiii în camerele lor, să-şi facă lecţiile.

— O.K., întrebă Leo, unde rămăseserăm?

— Tu mai întâi, îi spuse Josh lui Anne.

Se rezemă de spătar, savurând atmosfera din încăpere, un soi de electricitate care începuse când spusese el, atât de firesc, *şi Josh.* Părea că evenimentele s-ar fi aşezat de la sine în jurul lui şi al lui Anne, dăruindu-le un loc calm unde să se găsească unul pe altul în mijlocul furtunoaselor evenimente care înconjurau Tamarack-ul. Aşadar, acum stăteau toţi patru în jurul mesei, într-un cerc de lumină – prieteni, parteneri, rude.

— Să iau notiţe?

Anne zâmbi:

— Le-am luat eu deja.

Şi, cu voce calmă, începu să le relateze întâlnirile cu Zeke Ruddle şi Bud Kantor.

— *Vince* a făcut asta? ţipă Gail, în timp ce Anne le spunea despre Ruddle. Propriului său *frate?*

Iar când Anne trecu la Kantor, Leo clătină din cap.

— Trebuia să fie aşa ceva; nu exista niciun motiv ca să înceapă aici...

La sfârşit, Leo izbucni:

— Ticălos nenorocit! Cum i-a putut face asta lui Charles? Şi nouă? Ce i-am făcut?

Le văzu pe Gail şi pe Anne uitându-se una la alta.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu *noi* am fost cei care să-l fi dat afară!

Anne se strânse în scaun, temându-se că-i spuseseră lui Josh totul despre ea. Într-o clipă, căldura şi intimitatea din încăpere se năruiră; se simţea ca prinsă într-o capcană. Împinse scaunul înapoi, vrând s-o ia la fugă.

— Ţin minte, am vorbit despre asta, spuse dezinvolt Josh. Aş vrea să aud cât mai curând toată povestea. Dar în majoritatea familiilor sunt neînţelegeri, să ştiţi, fără ca vreunul să vrea să-i distrugă pe toţi ceilalţi, Am impresia că e ceva mai mult de-atât. N-aţi auzit ce-am făcut azi.

— A, da, spune-ne! strigă Gail.

— Te-ai dus cu Bill acolo? întrebă şi Leo.

— După-amiază.

Josh o simţi pe Anne relaxându-se treptat alături. În timp ce el vorbea, Anne îşi trase încet scaunul la loc sub masă şi se aplecă, privindu-l. Când termină, Josh scoase din buzunar o pietricică şi i-o arătă lui Leo.

— Desigur, poate fi o ruptură recentă de la o

alunecare naturală, dar dacă o pui pe asta lângă fracturile detonaţiei pe care le-am găsit, în mintea mea nu mai încape nicio îndoială că a fost dinamită. Cel care a făcut-o probabil Că a găsit o porţiune de stâncă deja desprinsă din perete şi a introdus câteva calupuri de dinamită în crăpătură, amorsate ca să explodeze simultan.

Băgă mâna în buzunar.

— Resturi de fitil, spuse, punând sârmele pe masă. Nu era nevoie de o explozie puternică, cu siguranţă nu atât de mare încât să se audă până-n oraş. Excursioniştii s-ar putea s-o fi auzit, dar pe-acolo nu trec multe cărări cunoscute şi chiar dacă a auzit-o cineva, pe-aici sunt întotdeauna bubuituri de un fel sau altul, iarna de la controlul avalanşelor, iar vara de la construcţii. Oricum, nu trebuia să fie decât destul de puternică ca să declanşeze o mică alunecare de teren; astea iau viteză şi forţă din mers, iar canalul de drenaj era probabil slăbit din capul locului. E posibil ca individul s-o fi verificat şi pe asta, mai întâi.

— Individul, repetă Leo.

— Presupun că a fost acelaşi care s-a dus să

controleze zona după ce s-a întâmplat şi a spus că n-a găsit nimic neobişnuit.

— Poate a crezut că fusese o alunecare naturală, zise Leo.

— Poate, confirmă Josh.

— Cine a verificat? întrebă Gail.

— Keith.

Leo învârtea în mână bucata de piatră.

— Dar nu-l văd pe Keith făcând aşa ceva. Lucrează şi el aici, ştie cum sunt turiştii, cum pleacă imediat în altă parte, dacă citesc că se întâmplă ceva pe-aici.

Anne privea în partea opusă a bucătăriei, amintindu-şi evenimente disparate din ultima vreme, în special interesul acut pe care i-l arătase Keith la cină, cu luni în urmă, zâmbetul lui peste măsură de sclipitor şi privirile atente pe care i le arunca ei şi lui Leo dimineaţa când se întâlneau la telecabină. Niciodată nu-i înţelesese acel nefiresc interes faţă de ea; îşi amintea că se gândise că arăta ca un elev care şi-o întipărea în memorie pentru o temă pe care o avea de făcut. O *temă pe care o avea de făcut...*

— Keith are relaţii apropiate cu Vince? întrebă ea

brusc.

— N-aş crede, răspunse Gail. De ce?

— Mă întrebam dacă nu s-ar putea să existe o legătură. Dacă Vince a încercat să păgubească Tamarack-ul trimiţându-i aici pe cei de la E.P.A. Şi cineva a declanşat avalanşa tot pentru a prejudicia Tamarack-ul...

— O, nu, şopti Gail. Vrei să spui că se poate s-o fi făcut Keith, la ordinele... o, nu, o, nu, n-ar fi în stare. Oricum, de unde a obţinut dinamita?

— Patrulele de schi o folosesc la degajarea traseelor şi la controlul avalanşelor, răspunse Josh. Un administrator adjunct al muntelui are acces uşor la ea.

— Vince nu vine niciodată aici, interveni Leo. Aşa că, dacă se întâlnesc, o fac în altă parte.

— La Denver, presupuse Josh. Sau la Washington.

— Cu Ray Beloit, adăugă Leo. Managerul de campanie al lui Vince.

— Care vrea să cumpere *Compania Tamarack,* completă încet Anne.

Se priviră.

— Christoase, murmură Leo încet, poţi să-

nnebuneşti cu atâtea deducţii. Nu ştim cine a pus dinamita şi dacă a fost într-adevăr Keith, nu ştim dacă a vorbit vreodată cu Vince, nici dacă Beloit a participat la vreuna din discuţiile lor…

— Am putea dovedi dacă Vince şi Keith ţin legătura, zise gânditoare Anne. Nu era necesar să se întâlnească personal; de cele mai multe ori, ar fi vorbit la telefon. Iar dacă Keith l-a sunat de la birou, trebuie să fi rămas consemnarea convorbirilor.

— În facturile telefonice, zâmbi Leo. E nevoie să fii avocat de divorţuri ca să-ţi vină ideea asta.

Surâsul i se şterse.

— Dumnezeule, despre ce vorbim… Ai, sigur că avem o listă a tuturor apelurilor interurbane pe care le facem, cu durata fiecăruia. Dar, fir-ar să fie… clătină el din cap. Fir-ar al dracului să fie, v-aţi gândit ce spunem? Toate la un loc – şoseaua, E.P.A., alunecarea de teren… Dacă a făcut într-adevăr toate astea, ce fel de om e?

— O! exclamă Gail, cu ochii mari, plini de spaimă. Telecabina!

— Nu putem şti, răspunse Josh. Nu avem destule date.

— Ştim că a încercat cineva să te înfunde, replică Leo. Cineva care se pricepe la telecabină, care ar fi putut să scoată şurubul şi să-l lase acasă la tine. Şi poate că a făcut-o la ordinele cuiva.

— N-ar fi capabil, aproape că gemu Gail.

— Dacă a făcut-o, era nevoie de mai mult decât să scoată şurubul, spuse Josh. Trebuia să deregleze clema-J.

— Exact, confirmă Leo. Iar cu aia nu ştim ce s-a întâmplat. Am testat-o o săptămână întreagă şi n-au găsit niciun motiv ca să nu funcţioneze.

— Dar s-a întâmplat ceva şi trebuie să fi fost deliberat, insistă Anne. Cineva avea nevoie de un accident de telecabină. Cineva a încercat să facă o cabină să se prăbuşească. Cred că n-a fost plănuită şi ciocnirea, dar nici de asta nu putem fi siguri.

Gail mai turnă cafea. Avea buzele strânse, iar mâinile îi tremurau.

— Ce fel de om e? murmură ea.

— Să zicem că ai vrea să faci să cadă o cabină, murmură Josh, gânditor. Cum ai proceda?

Leo clătină din cap.

— Nu cunosc destul aspectul mecanic. Adevăratul

expert probabil e inspectorul de tramvaie care a făcut probe toată săptămâna. Jim nu-ştiu-cum. I-am putea telefona, cred, dar nu ştiu unde locuieşte în oraş. Şi nu-mi amintesc numele de familie.

— Mathney, spuse încet Gail. Şi stă la Red Lion Inn; a telefonat o dată aici şi ţi-a lăsat un mesaj.

— Îl sun, întinse Leo mâna spre telefon.

Aşteptară în tăcere. Imensitatea situaţiei, care o frapase pe Anne în repetate unduri la Washington, părea să umple încăperea, înceţoşând lumina lămpii. Când Leo reveni spre ei, îi găsi aşezaţi exact aşa cum îi lăsase.

— Zice că, ipotetic, cel mai simplu mod ar fi de a înfige ceva în clampă, astfel ca să nu se mai poată strânge.

— Deci, ar trebui să te urci la etaj, spuse Josh, să aştepţi trecerea unei cabine şi pe urmă să înfigi ceva în clemă.

— Tu ce-ai folosi? întrebă Anne.

— Poate fi orice, răspunse Leo. Un lemn, o bucată de ţeavă, orice obiect dur care s-o blocheze deschisă. Jim a spus că s-ar fi putut smulge în momentul ciocnirii, dar nimeni n-a găsit nimic ieşit

din comun.

— Leo...

Anne se încrunta, încercând să-şi amintească. Stătea în cabină, ţinându-i pe Robin şi Ned, privind spre peisajul paşnic de afară, mirându-se de frumuseţea lui. Jos, mai rămăsese un singur salvator, pentru a le da de înţeles că nu fuseseră uitaţi până la sosirea echipei. Stătea aşezat la soare, pe zăpadă, privind spre ei sau peste vale, şi se auzea un sunet ritmic...

— Jazz, spuse ea. Salvatorul care a rămas jos când eram noi în cabină bătea un ritm de jazz pe clăpar. Luase o bucată de lemn, cam de doi-pe-patru, şi ciocănea cu ea în ritm.

Josh înţelese primul:

— Găsise o bucată de lemn *în mijlocul pârtiei?*

— Da.

— Exclus, îi contrazise Leo. Nu lăsăm gunoaie pe pârtie. Cât de lungă era?

— Cam de un picior.

— Imposibil, stărui Leo. Patrula de schi ar fi văzut-o înainte de sosirea schiorilor. Pariez pe orice că nu era acolo înainte de a se fi deschis telecabina.

— Poate mai e şi acum acolo, spuse Gail. Of, nu se mai poate găsi; în noaptea trecută a nins atât de mult.

— Îl caut pe şeful patrulei, se ridică Leo. Poate a auzit ceva.

Ridică dio nou receptorul şi din nou îl aşteptară până se întoarse spre ei.

— Va afla cine a fost şi mă caută el...

— Dar ce facem dacă o găsim? întrebă Gail. Nu putem dovedi nimic cu o bucată de lemn.

— Jim a spus că probabil are adâncituri de la mecanismul de prindere, dacă a fost îndesată în clemă. Teoretic, am putea compara semnele, dovedind că acea bucată de lemn a fost în acea clampă anume.

— Şi pe urmă? se interesă Josh.

— Nu ştiu. Anne, tu ce părere ai?

— Trebuie să facem o listă cu ceea ce ştim şi cu ceea ce bănuim.

Se duse la biroul din colţul bucătăriei, plin cu cărţi de bucate, reţete, liste de târguieli şi un coş cu felicitări de Crăciun. Găsi un caiet cu spirală şi îl aduse la masă.

— Ştim că Vince a fost cel care a sugerat oprirea şoselei din Illinois; nu văd ce legătură are cu celelalte, în afara faptului că a păgubit un Chatham. Poate e de-ajuns atât; nu ştiu.

În timp ce vorbea, începu să scrie:

— Ştim că Vince a asmuţit E.P.A. pe Tamarack şi a încercat să accelereze curăţenia. Ştim că alunecarea de teren a fost provocată cu o mică explozie de dinamită, deasupra canalului de drenaj, iar Keith a urcat să verifice şi a spus că n-a găsit niciun semn că ar fi fost vreo problemă, ştim că în cadrul funcţiei lui are acces la dinamită şi că ar trebui să recunoască urmele de explozie. Asta-i tot ce ştim sigur.

Continuă:

— Credem că a fost scos un şurub din mecanismul de control al telecabinei. Ar fi putut să fieluat oricând, din moment ce nu el a provocat accidentul; n-a făcut decât să împiedice telecabina să se oprească. E posibil să fi căzut şi să-l fi găsit cineva care l-a dus acasă la Josh, dar aşa ceva mi se pare foarte neverosimil. Credem că cineva i-a telefonat şerifului şi i-a spus unde să-l caute. Credem că a

fost folosită o bucată de lemn pentru a înţepeni clema-J şi a cauza accidentul telecabinei. A trebuit s-o facă un om familiarizat cu instalaţia şi care putea umbla pe-acolo fără a trezi suspiciuni, iar Keith corespunde acestei descrieri, dar este posibil să mai corespundă şi alţii. Credem că Keith poate să fi avut legături cu Vince, eventual chiar să fi lucrat cu el; vom şti mai mult în sensul ăsta când verificăm convorbirile telefonice.

Puse creionul jos şi îi privi pe Josh, Gail şi Leo, peste masă.

— Nu ştim sigur de ce a fost blocată o clampă-J, şi nu alta.

Leo trase adânc aer în piept.

— Ce înseamnă asta? întrebă Gail. Dacă vrei să provoci un accident, ce mai contează...

Leo îi puse o mână pe braţ; o privea pe Anne.

— Vrei să spui că avem încă o coincidenţă. Că din cele o sută şaizeci şi opt de cabine, s-a blocat tocmai aceea în care eram noi doi.

Gail îl privi cu ochi mari, apoi se întoarse spre Anne.

Josh o apucă de mână, strâns, iar mâna lui Anne

se arcui peste a lui. Îi simţi forţa degetelor prelungi, palma aspră lipită de a ei şi, pentru prima oară de când se ştia, fu încălzită de atingerea încurajatoare a unei alte persoane. Puterea lui se contopi cu a ei, apropierea nemaifiind ameninţare, ci apărare. Stătură astfel un timp care li se păru foarte îndelungat, până când sună telefonul.

— Da, răspunse Leo – şi, peste câteva momente: mulţumesc. Da, mâine dimineaţă. Anunţă-mă.

Închise şi reveni spre ceilalţi:

— Salvatorul a aruncat bucata de lemn la baza turnului telecabinei, ca să nu stea în drum. Vor merge s-o caute mâine; ştie exact unde e.

— Anne, spuse Gail, în şoaptă, doar n-ar fi încercat să te *omoare…* Nici pe Leo. N-ar fi *putut!*

Îşi amintea însă ceea ce-i spusese Anne cu luni în urmă, că Vince o ameninţase cu moartea.

— Nu cred, îngăimă ea, cu disperare în voce. Este familia noastră, unii dintre noi fac lucruri nu tocmai frumoase, dar noi nu *omorâm…*

Pe acest cuvânt, vocea i se frânse.

— Nu ştiu, răspunse Josh încordat, înfrânându-şi agitaţia din glas; strângea cu putere mâna lui Anne.

Sunt prea multe pe care nu le ştim. E posibil să fi ales prima cabină care urma să pornească în dimineaţa aceea, fără să ştie sau să-i pese cine se urca în ea. Se poate. Dar nu putem exclude nici ipoteza deliberării. Anne, dacă te ţintea pe tine, o să mai încerce. Trebuie să ne asigurăm că eşti protejată.

Anne privi repede spre Leo şi Gail.

— Nu numai eu.

O străbătu un fior rece. *N-am să scap niciodată* de *el; niciodată nu mă va lăsa în pace.*

Clătină din cap.

— Staţi. Trebuie să ne gândim. Dacă Vince l-a instigat – şi trebuie să reţinem că nu suntem siguri de nimic – dacă el a fost, sunt convinsă că n-ar încerca din nou, cel puţin încă mult timp de-acum încolo. Nimănui nu i-ar scăpa semnificaţia, dacă Leo sau eu am avea două... accidente la rând. Cred că deocamdată suntem cu toţii în siguranţă; de fapt, dacă într-adevăr suntem în pericol, probabil că perioada asta e cea mai favorabilă.

Se uită la toţi trei.

— N-am să angajez bodyguarzi. Nu-l voi lăsa, nici

pe „el şi nici pe altcineva, să mă ţină sub asediu. Voi face tot ce pot ca să aflu ce s-a întâmplat de fapt şi să mă asigur că nu se va mai repeta.

Josh dădu din cap.

— Bine zis. Dar tot trebuie să fii atentă când treci, strada.

— Aha. Da, bine, cred…

Simţi din nou acelaşi fior.

— Şi voi, le spuse ea lui Leo şi lui Gail. Cred că pentru Robin şi Ned n-avem de ce ne face griji, câtă vreme sunt în gips, prin apropierea voastră.

— *Ascultaţi* ce vorbim, se tângui Gail. Cum putem spune asemenea lucruri?

— Să încetăm, fu Anne de acord. Cred că ne-a ajuns pân-aici. Oricum, nu mai putem face nimic până nu avem şi alte informaţii.

Se opri, privindu-i pe rând.

— Vreau să vă spun, reluă ea rar, că oricât de groaznic este, dintr-un alt punct de vedere pentru mine e ceva cu totul deosebit. Felul cum noi patru stăm împreună, lucrăm împreună, *suntem* împreună… înseamnă enorm pentru mine. Şi vreau să vă mulţumesc, pentru că-mi sunteţi atât de

aproape.

În ochii lui Gail luciră lacrimi.

— N-ai de ce să ne mulţumeşti; şi pentru noi este minunat, Anne. Ne place enorm să fim lângă tine; te iubim. Nici nu-mi dau seama cum am trăit atâţia ani fără tine.

— *Noi* ar trebui să-ţi mulţumim, adăugă Leo. Ne-ai adus atât de multe. Ştii cât ni s-au schimbat vieţile datorită ţie? Te iubim mult, Anne, şi suntem foarte fericiţi că te avem printre noi.

— Printre noi toţi, preciză încet Josh.

Simţise suferinţa ascunsă sub cuvintele ei, goliciunea anilor de viaţă dinainte şi trebuise să facă un efort pentru a sta pe loc, fără s-o îmbrăţişeze. „Draga mea Anne, cât te mai iubesc”, îi spuse el în gând. Numai Gail şi Leo îi puteau spune asemenea cuvinte, cel puţin deocamdată. Te *iubesc. Şi nu va mai fi niciun moment de pustietate în viaţa ta, niciodată, dacă-mi dai voie să te ajut.*

— Dar încă nu ne putem întrerupe, interveni Leo. N-am progresat cu nimic spre a-l disculpa pe Josh. Chiar dacă găsesc lemnul ăla şi se potriveşte, ce-am rezolvat?

— Nu ştiu, răspunse Josh. Dar oamenii de ştiinţă îşi câştigă existenţa adunând fapte. Şi avocaţii, de asemenea. Aşa că avem un început.

Îşi împinse scaunul înapoi.

— Anne are dreptate; acum nu putem face nimic mai mult şi ne-a fost de-ajuns pentru o singură seară. Iar eu trebuie să plec. Mai am destul de lucru în seara asta.

— Te conduc şi eu o parte din drum, se oferi Anne. Vreau să respir puţin aer.

— Şi să te întorci singură? o întrebă Gail.

— Nicio problemă. Gail, suntem în Riverwood, e târziu şi nimeni nu ştie că voi face o plimbare.

— E-al dracului de frig, îi aminti Leo.

— Nu merg departe şi-am să mă îmbrac gros. Vreau doar să mă gândesc la altceva, o vreme. Mă întorc curând.

Porniră pe drumul îngust, cu respiraţia formând nori albi în aerul cristalin. Cerul negru era spuzit de stele, de ambele părţi ale panglicii albe, late, a Căii Lactee. Lângă orizont răsărise un corn de lună, cu o stea agăţată într-un vârf. Singurul sunet din tăcerea senină era lipăitul slab al cizmelor pe zăpada

bătătorită. Luminile calde ale casei lui Gail şi Leo dispărură în urmă, după o cotitură a drumului, dar întinderile înzăpezite din jur reflectau Irizat licărirea stelelor, astfel că Anne şi Josh puteau cât de cât să-şi distingă feţele.

Merseră împreună, fără a vorbi, lăsând hidoşenia celor discutate să se risipească în splendoarea nopţii. Când drumul coti din nou, amândoi alunecară pe o porţiune de gheaţă şi-şi regăsiră echilibrul, iar Josh o luă firesc pe Anne de mână, continuând să meargă astfel. „Nu prea romantic", îşi spuse el mâhnit, din moment ce purtau mănuşi groase de schi, diferenţa dintre a se ţine şi a nu se ţine de mână abia simţindu-se, însă ştia că erau legaţi, iar atâta îi era de ajuns.

Anne îşi coborî privirea şi surâse. În lumea aceea tăcută, de gheaţă, prin care cele două siluete ale lor mergeau în acelaşi ritm, ca două umbre, la lumina stelelor, se simţea şi mai apropiată de el decât în căldura bucătăriei pe care o lăsaseră în urmă.

— Mi-ar plăcea să aud despre cursurile pe care le predai, spuse ea, iar Josh începu să-i povestească despre studenţii din ultimul an care-l ajutau la

cercetări, despre discuţiile purtate în clasă şi la cafeneaua campusului, care adeseori îi dezvăluiau noi căi de a-şi gândi munca. Anne îi distingea afecţiunea din glas şi ştia că nu le era destinată numai studenţilor, ci oamenilor în general. Josh le era deschis pentru ceea ce puteau împărtăşi cu toţii în comun, nepărând să resimtă nicio ostilitate, chiar şi faţă de aceia pe care constata că nu putea să-i agreeze; îi înţelegea, chiar dacă nu-i simpatiza întotdeauna.

Un om remarcabil, îşi spuse Anne, iar apoi se întrebă dacă niciodată nu-l făcuse nimeni să se înfurie sau să fie invidios, ori dacă nu-i provocase acel gen de suferinţă care nu se poate uita, sau măcar ierta. Şi-şi dădu seama cât de mult mai avea până la a-l cunoaşte cu adevărat.

Şi cât de departe era Josh de a o cunoaşte pe ea. Dar acest lucru nu putea fi schimbat. N-avea să-i vorbească despre ea însăşi. Simplul gând de a-i spune acele cuvinte o făcea să-i fie şi mai frig, străbătându-i trupul cu fiori îngheţaţi.

Deodată, Josh se întrerupse, la jumătatea unei propoziţii.

— Ar fi mai bine să te întorci, spuse el.

Se opriră în mijlocul drumului. O luă şi de cealaltă mână şi se priviră în lumina slabă.

— Noapte bună, spuse Anne. Ne vedem mâine.

— Când pleci?

— Mâine după-amiază. Ce zici, să ne întâlnim dimineaţă la prima oră în biroul lui Leo? Aşa vom fi acolo când aduce salvatorul bucata de lemn.

— Da. După-amiază la ce oră? Eu am bilet la avionul de ora patru.

Anne surâse.

— Atunci, vom călători împreună. Noapte bună, Josh.

Prin mănuşile groase, mâinile li se mai ţinură o clipă.

— Noapte bună, Anne, spuse Josh şi se întoarseră amândoi în direcţii opuse.

Anne porni cu paşi mari, simţind dintr-odată că îi **era foarte frig. Avea faţa îngheţată şi ţeapănă, îşi simţea vârfurile degetelor degerate şi-şi strânse pumnii înăuntrul mănuşilor.**

Când ajunse acasă şi deschise uşa bucătăriei, şocul căldurii dinăuntru o ameţi şi se rezemă de

perete, clipind din ochi ca să-şi alunge lacrimile care i-i umpleau de câteva minute.

— Cafeaua e fierbinte, o anunţă Leo.

El şi Gail săteau aşa cum îi lăsaseră Anne şi Josh la plecare, Leo ţinându-şi soţia cu un braţ pe după umăr, ea stând cu capul pe umărul lui. Anne îşi scoase hainele groase şi-şi turnă o cană de cafea, aşezându-se în faţa lor.

— E un ger amarnic afară, dar e minunat. Bunicul avea dreptate: Riverwood e cel mai perfect loc din toată valea. Mult trebuie să mai fi iubit casa asta.

Gail dădu din cap.

— Aşa e. Dar niciodată nu s-a simţit perfect, fiindcă nu erai şi tu aici. Nu i-ai spus lui Josh nimic, aşa-i?

— Nu. Sper că nici voi?

— Nu! exclamă Gail. Dar e foarte inteligent, să ştii; ne-a întrebat dacă alungarea lui Vince a avut vreo legătură cu tine.

— Şi ce i-aţi răspuns?

— Că nu e povestea noastră, ca s-o spunem. Dar ar trebui să-i spui, Anne; n-o poţi împrejmui la nesfârşit cu un zid...

— Iubito, interveni încet Leo, îi va spune când o să poată.

O privi pe Anne, zâmbindu-i cu drag, îndurerat pentru ea. Simţea că în acel moment cu toţii se aflau într-o poziţie precară, dar ea era singura cu o rană atât de veche şi atât de pustiitor de adâncă încât putea să nu se vindece niciodată.

— Gail şi cu mine ne întrebam, cât timp ai lipsit, dacă, dintre toate lucrurile astea îngrozitoare, n-ar putea ieşi totuşi ceva minunat.

Anne îl privi în ochi, surprinsă.

— Nu ştiu.

Luă o înghiţitură de cafea fierbinte, apoi încă una, simţind cum îi încălzea trupul.

— Nu ştiu, repetă ea.

Salvatorul aduse bucata de lemn udă la biroul lui Leo şi o puse pe masă.

— Exact unde o lăsasem; a trebuit s-o dezgropăm.

— Mulţumesc, răspunse Leo şi i-o dădu lui Josh, care o răsuci în mână, privindu-i găurile.

— O vom confrunta cu clema-J; i-am telefonat lui Matheny aseară şi a spus că vine aici la şapte jumate.

Îi dădu bucata de lemn lui Anne.

— Mare ciudăţenie, spuse el, amuzat. Ca atunci când vizitezi o ţară despre care ai citit într-o carte. Sau când găseşti un mormânt. Vorbim despre diverse lucruri, ni le Imaginăm, speculăm despre ele şi apoi, dintr-odată, le atingem.

— Mai e ceva, împinse Leo peste birou un mic teanc de hârtii. Copii după notele de plată a telefonului din biroul nostru, pe ultimele şase luni.

Îi privi pe Anne şi Josh răsfoindu-le.

— Le-am însemnat pe cele ale convorbirilor cu cabinetul şi domiciliul lui Vince; codul zonal 305 e din Miami. I-am dat de urmă şi ăstuia: un politician celebru din Florida.

— Se vede că lui Keith nu-i era teamă că-l aude cineva, spuse Anne, după câteva minute. Vorbea mult de la birou.

— Mai ieftin decât de-acasă, replică sec Leo. Una din micile noastre probleme suplimentare.

— O dată pe săptămână sau chiar mai des, începând din iulie trecut, murmură Josh. Nu văd nimic dinainte de data asta. Ce s-a întâmplat anul trecut în Iulie?

— Am fost la înmormântarea lui Ethan, răspunse Anne. Îmi dai voie?

Josh îi întinse vraful de foi. Le frunzări. Majoritatea telefoanelor par să fi fost date în septembrie şi octombrie, şi pe urmă din nou, în decembrie.

— Septembrie, repetă Josh. Bazinul. Şanţul de drenaj.

Leo dădu din cap.

— Iar în decembrie, s-a prăbuşit telecabina.

— Dar octombrie? întrebă Josh.

— Nimic... zise Leo, pe gânduri. Decât... Cred că în luna aia a venit în oraş Beloit – mai ştii, Anne? – vorbind de parcă deja compania ar fi fost a lui.

Jim Matheny bătu la uşa biroului.

— Secretară nu e, aşa că am intrat.

— Jim, ia uită-te-aici, luă Leo bucata de lemn şi ieşiră amândoi în antecameră; reveni în mai puţin de un minut. O verifică imediat; au clema-l în remorcă. Ce facem cu facturile astea telefonice?

— Pune-le bine, îi răspunse Anne. Nu dovedesc nimic în afara unor comunicaţii, dar dacă se înscriu într-un sistem, le-am putea folosi totuşi.

Începu să se plimbe prin cameră, oprindu-se la fereastra cu vedere spre muntele Tamarack. Există într-adevăr un sistem, dar nu ştiu ce putem face cu el.

— Poate nimic, spuse Josh.

— Ei, trebuie să facem atâta cât trebuie ca să te disculpăm pe tine, replică Anne, continuând să privească muntele; apoi se întoarse spre el. Şi nici de la Jim Matheny nu vom obţine suficient ca să ne ajute. Chiar dacă se dovedeşte că cineva a blocat clampa cu lemnul ăla, tot s-ar putea să fi fost tu autorul. Există prea mult timp pe care nu-l putem explica. Josh, am putea să mai revedem o dată dimineaţa de-atunci, când ţi-ai pregătit bagajele? N-ai făcut nimic care să implice şi pe altcineva? Am recapitulat-o de-atâtea ori, dar hai să mai încercăm o dată. Durează douăzeci de minute ca să ajungi cu maşina din Riverwood la telecabină; ar fi trebuit să ajungi la nivelul doi şi să înfigi lemnul în clemă; apoi să ieşi fără a fi văzut şi să faci cele douăzeci de minute înapoi până la... a, stai o clipă!

Gândurile i-o luaseră la galop.

— Asta s-ar putea să schimbe totul. Leo, dacă ai

vrea să defectezi o cabină anume, ar trebui să aştepţi până ajunge exact sub tine, nu? Şi să blochezi acea clemă-J anume, în timp ce trece?

Leo dădu din cap.

— Exact.

— De ce aş fi ales tocmai cabina voastră? întrebă Josh.

— Nu ştiu, dar s-ar putea ca asta să nu fie important. S-ar putea ca nimic să nu fie important în afară de un singur» lucru. Josh, trebuie să fim convinşi de fiecare moment. Ai fi avut nevoie de cel puţin o oră, forţând posibilităţile, ca să ajungi în oraş cu maşina, s-o parchezi, să intri cumva în staţia telecabinei şi să urci la etaj fără a atrage atenţia, să aştepţi până la nouă fără un minut, când Leo şi cu mine am intrat în cabină, să blochezi mecanismul, să pleci de-acolo în zăpăceala accidentului şi să ajungi în douăzeci de minute la tine acasă.

— Ar fi putut face toate astea, spuse Leo. Dacă nu l-a văzut nimeni între opt şi nouă în dimineaţa aia...

— Ba nu, îl întrerupse deodată Josh. N-aş fi putut.

O privi în ochi. An ne îi zâmbea, cu un licăr de triumf.

— N-ai fi putut, fiindcă ai plecat de-acasă la nouă şi câteva minute, spre aeroport.

— Cu un taxi, completă el.

— Iar firma are înregistrată călătoria de la Riverwood la aeroport. Însă chiar forţând lucrurile, dacă ai fi plecat spre aeroport la nouă şi-un sfert, sau chiar la şi douăzeci, tot n-ai fi putut să te afli în clădirea telecabinei la nouă fără un minut şi să te întorci la Riverwood pentru a chema un taxi şi a merge cu el la aeroport.

— Măi să fie! exclamă Leo, zâmbind cu toţi dinţii. Nici mort n-ai fi reuşit!

— Şi nu mai contează nici măcar dacă era sau nu cabina noastră ţinta, continuă Anne. Clampa trebuia să fie blocată în timpul minutului când merge încet, până iese din staţie şi ia viteză.

Tăcură cu toţii.

— Ajunge atât? o întrebă Josh pe Anne după Un moment. Dacă au timpul bătut în cuie, Tyler va renunţa la acuzaţie?

— Nu ştiu ce-ar mai putea face. Dacă Jim ne spune că lemnul ăsta a fost folosit la cabina noastră, atunci nu mai există absolut nicio posibilitate ca tu

să te fi aflat în clădire la momentul respectiv. Îi telefonăm lui Kevin în dimineaţa asta şi, de îndată ce primim foaia cu orarul taxiurilor, mergem la biroul lui Tyler. Şi cu asta, s-ar putea să se termine totul.

— Numai că tot nu ştim cine a încercat să-l înfunde pe Josh, le aminti Leo. Dar dacă nu cumva face parte din sistemul de care vorbeai adineaori.

Anne dădu din cap. *Un monstruun monstru.* Nu avea nicio dovadă, dar sistemul era clar. *Şi este un monstru.*

Rămaseră toţi trei tăcuţi, până reveni Jim Matheny. Puse bucata de lemn pe biroul lui Leo.

— De unde-aţi ştiut că n-a fost un accident? Întrebă el.

Leo o privi pe Anne. Era foarte palidă.

— Se potriveşte? întrebă ea.

— Ca o mănuşă. Cum aţi aflat? Ştiţi cine-a făcut-o?

— Nu, răspunse tăios Leo. Şi nu ştie nimeni.

Luă lemnul, trecându-şi degetele peste adâncituri.

— Găuri frumoase, clare, uşor de comparat, comentă Matheny. Un lucru e sigur, te-a scos basma curată, Leo. Îţi purta sâmbetele careva? Eu să fiu în

locul tău, m-aş uita mai atent în jur. Mă rog, i-o voi da lui Arvin; o să sară-n sus de fericire; nu suportă să închidă o anchetă fără să aibă idee ce s-a întâmplat. Cred c-o să i-o dea lui Tyler; n-are decât să alerge ei cu ea în dinţi, de-acum încolo.

După plecarea lui, se lăsă din nou liniştea.

— Să mă uit atent în jur, murmură Leo. Toţi au început să vorbească de parcă s-ar crede în romane poliţiste.

— Trebuie să-l sunăm pe Arvin, spuse Anne.

— Slavă Domnului, cel puţin pentru partea asta. Partea datorată ţie, Anne. De-acum încolo, nu mai trebuie să-ţi faci griji cu ce se întâmplă. Nici măcar atâta cât ai făcut până acum nu mai e necesar; „eşti avocata lui Josh, nu a noastră". Dacă cineva ne sabotează, pe noi ne priveşte, nu pe tine şi pe Josh.

— Când eram în cabina aia, cineva a vrut să-mi facă felul mie, sau ţie, replică Anne calmă. Asta nu-mi dă de înţeles că n-am niciun motiv de îngrijorare. Dar nu e numai atât. Chiar şi dacă nu pe mine m-ar fi ţintit, e şi problema mea.

Îşi luă haina.

— Cred că, dacă n-ai nimic împotrivă, după ce ne

întâlnim cu Kevin şi Tyler, ar fi cazul să stăm de vorbă cu Keith.

— Faci bancuri, clătină din cap Keith, încet, cu uimire. *Dinamită?* Doamne fereşte, zău că era normal să mă păcălesc. Cum ar veni, cine s-ar fi gândit la dinamită? Vreau să spun, ştii, nu mă uitam chiar după urme de dinamită. Dumnezeule, Leo, îmi pare foarte rău că mi-a scăpat; vreau să spun că zău, cum ar veni, te-am dezamăgit. Iisuse, spuse el brusc, adică cum ar veni, cineva chiar a făcut-o intenţionat? Da de ce s-o facă? Şi tu cum ai aflat? Vreau să spun, acum e multă zăpadă pe-acolo; e, ştii, cum ar veni uimitor c-ai putut fie şi doar s-o găseşti. Eşti sigur că-i locul care trebuie? Vreau să spun, cu atâta zăpadă, e greu să ştii exact unde fuseserăm, aşa că de unde ştii că erau cum ar veni stâncile care trebuia şi aşa mai departe? Vreau să spun, e cam periculos, nu, să dai vina pe cineva c-a aruncat în aer un, ştii, munte, când nici măcar nu eşti sigur că ştii ce-ai găsit.

— Ştim ce-am găsit, replică Leo fără intonaţie.

Îl privea fix pe Keith, care stătea aşezat la biroul său din colţ. Încăperea era atât de mică, încât Josh

şi Anne erau nevoiţi să stea în uşă, iar Leo lângă birou, între singurul scaun şi dulapul care ocupa tot restul spaţiului. Keith şedea drept, cu bărbia repezită înainte şi ochii dilataţi de interes. Mâinile, însă, i se jucau încontinuu cu un creion şi o gumă, iar Anne îi auzi bătăile nervoase ale pantofului.

— Ei, aş vrea să te pot, ştii, ajuta, Leo. Dacă am căcat-o într-adevăr cu chestia asta, mă simt nasol, dar a fost, ştii, demult. Vreau să spun, nu înţeleg ce mai pot face acum.

Anne dădu din cap.

— Încercăm să găsim oameni care au văzut ceva neobişnuit în dimineaţa accidentului de telecabină. Ai putea să te gândeşti şi să ne spui dacă ai observat ceva?

— Băi, da' ce-i ăsta, un interogatoriu? Vreau să spun, toţi daţi buzna aici şi-ncepeţi să mă luaţi la întrebări şi deja i-am spus lui Halloran tot ce ştiu, aşa că acum ce-aveţi cu mine? De ce nu-l întrebaţi pe el?

Îl arătă cu degetul pe Josh:

— Vreau să spun, el a făcut, ştii, toată treaba; aşa că, cum ar veni, de cine mai aveţi nevoie?

Anne şi Josh schimbară o privire scurtă cu Leo. Cu mai puţin de o oră în urmă, Tyler acceptase să renunţe la acuzaţiile împotriva lui Josh. Dar nu aveau niciun motiv să i-o spună şi lui Keith.

— Oricum, continuă tânărul, bătând şi mai repede din picior, eu n-am fost acolo. Am ajuns mai târziu, chiar după ce s-a prăbuşit cabina, Iartă-mă, Leo, şi cu asta te-am dezamăgit. Zău că-mi pare rău, da, ştii, Eve şi cu mine, cum ar veni, avuseserăm o treabă-n noaptea aia şi pierdusem noţiunea, ştii, timpului. Vreau să spun, dacă ştiam… da de unde să fi ştiut? Vreau să spun, nu puteam să ştiu, ce, puteam? Şi-s acolo în fiecare zi cu noaptea-n cap, ştii, vreau să spun c-am venit chiar şi-n dimineaţa de Crăciun, mai ţii minte? Mereu sunt acolo. Ştii. Vreau să spun am lipsit şi eu într-o dimineaţă, da' nu credeam c-o să fie, ştii, mare brânză, da' cum era să ştiu eu că…

— Te culcaseşi cu prietena ta? întrebă Anne.

— Exact, exact aşa am spus.

— Iar ea a fost trează tot timpul.

— Mă nene, da' zău că da! exclamă Keith, făcându-i lui Leo cu ochiul.

Leo aruncă o privire spre Anne.

— O.K., Keith, spuse el. Nu mi-am dat seama că nu fuseseşi acolo în dimineaţa accidentului; va trebui să discutăm despre asta. Ne vedem după-amiază.

Cu faţa ca o mască, Keith îi privi ieşind. Întindea deja mâna spre telefon. Apoi, însă, şi-o retrase. Nu ştia ce aflaseră, dar ştia prea bine ce bănuiau şi cel mai rău era că nu putea să înţeleagă cum îşi dăduseră seama. Până nu afla ce se întâmpla şi ce scăpare avusese, n-avea cum să-i telefoneze lui Vince. În acel moment, Vince credea că nepotul său Keith Jax era darul lui Dumnezeu pe Pământ şi puteai băga mâna-n foc că n-avea să-i spună că idioţii ăia îşi băgau nasul, poate din cauza vreunei greşeli comise de el, undeva pe parcurs. Se ridică şi-şi luă canadiana de schi. Leo voia să se întâlnească după-amiază. Nu-l deranja, putea să se ocupe de Leo. Dar nu înţelegea de ce trebuia să stea pe loc aşteptându-l. Urma să schieze vreo două ore, să-şi limpezească mintea, să gândească serios. Era posibil ca viitorul lui să intre în viteză şi, mai mult ca sigur, plănuia să fie pregătit.

„– Vince a distrus proiectul şoselei spre

construcţia lui Charles, spuse Leo, în timp ce mergeau toţi trei spre cafeneaua de pe Strada Mare, să ia prânzul. A pus E.P.A. pe urmele noastre. Este posibil să fi aranjat cu nepotu-său să ne polueze bazinul. La fel de posibil e să fi aranjatcu acelaşi nepot să saboteze telecabina; alibiul ăla perfect nu înseamnă nimic, de vreme ce fata o să i-l confirme. Deci se poate s-o fi făcut el, ţintind în Anne, sau în mine, sau în amândoi, ca să-l înfunde pe Josh, deşi partea asta n-o înţeleg deloc. De fapt, nu înţeleg nimic. Niciun om în toate minţile n-ar face aşa ceva.

— Poţi s-o spui şi altfel, replică Anne, punându-şi ochelarii negri, împotriva soarelui strălucitor. Vorbea o dată, de două ori pe săptămână, cu nepotul, care era prin preajmă ori de câte ori se întâmplau în Tamarack fapte ce păreau accidente, dar de fapt erau plănuite cu grijă, şi care avea acces uşor zi şi noapte în locurile unde se întâmplau toate astea. Problema e că n-a lăsat nicio urmă. Există sistemul, dar nu şi probele şi nicio săgeată care să ne ne indice încotro să căutăm în continuare.

Se aşezară pe terasa cafenelei, cu faţaspre stradă, privind funcţionarii care veneau să mănânce,

mamele plimbându-şi copiii cu cărucioarele spre piaţa oraşului şi un grup de turişti ce ieşeau dintr-un centru de închirieri, cu schiuri şi beţe în mâini.

— Îmi place să văd câţiva din ăştia, spuse Leo. Ştiţi, Ethap şi cu mine obişnuiam să stăm de multe ori aici, în vremuri mai bune. Era locul lui favorit; îi plăcea să contemple viaţa oraşului. Aici eram în ziua când a rostit numele tău, Anne. Mă bucur că acum nu mai e de faţă; că n-a văzut ce s-a întâmplat şi nu ne-a auzit când încercam să găsim explicaţia şi de fiecare dată ajungeam la Vince. Mă bucur că nu va vedea Tamarack-ul încăpând pe mâna ticălosului ăluia care-l cumpără.

— Beloit, spuse Anne. Probabil că el e piesa cea mai mare din puzzle, numai de l-am putea reconstitui. Dacă Vince, din cine ştie ce motiv, vrea ca Tamarack-ul să-i aparţină lui Beloit? Ar fi putut să facă toate astea pentru a sili familia să i-l vândă lui. Sigur, s-ar putea ca Vince nici măcar să nu fie implicat, dar să presupunem că este. Ar dori ca familia să voteze pentru vânzare la un preţ cât mai mic. Şi au votat. Dar a durat destul de mult şi poate că de-asta nivelul de pericol al celor întâmplate

creştea mereu. A început cu o şosea şi E.P.A., a ajuns la telecabină şi poate...

Tăcu o clipă, ezitând.

— ... asasinat. Dar nu putem dovedi nimic; nu putem nici măcar să găsim dovezi care să indice o tentativă deliberată de a coborî valoarea companiei.

Se întrerupse, încruntată.

— Sau poate că nu.

— Ce nu? întrebă Leo.

— Poate că de fapt nici nu avem nevoie de probe. S-ar putea să nu reuşim să dovedim totul, dar cel puţin am avea posibilitatea de a opri vânzarea *Companiei Tamarack.* Poate ne e suficientă o mică dovadă şi multă deducţie logică.

Începu să învârtească între degete solniţa de sticlă, urmărind cum reflecta razele soarelui.

— Ce şanse credeţi că mai sunt de a mai vrea cineva din familie să vândă compania, dacă ar părea că preţul de vânzare şi votul, probabil, au fost manipulate prin sforării de culise, sabotaje şi tentativă de crimă?

— Charles, spuse imediat Josh. Dacă ar şti despre toate astea, tot ce suntem siguri şi ce bănuim...

— Ar anula decizia! exclamă Leo. Mai ales dacă ar şti că, după părerea noastră, Anne a fost cât pe ce să fie… o, Christoase, mi-e greu de fiecare dată să pronunţ cuvântul ăsta… omorâtă.

— Şi tu, adăugă Anne. Şi nepoţii lui.

— Totul. Toată porcăria asta împuţită. L-ar apuca greaţa, la fel ca pe noi. Bineînţeles că nu i-ar mai vinde lui Beloit. Cel puţin, ar aştepta cât am încerca noi să aflăm adevărul. De ce n-ar face-o?

— Are nevoie de bani, le reaminti Josh.

— Ei bine, va trebui să găsim banii pe altă cale, declară Leo, enervat. Trebuie să-i spunem. În după-amiaza asta. Înainte de a apuca să semneze vreun document. Ştiu că n-au semnat, ne-a spus Marian, dar nu mai poate dura mult. Mâine? Am putea să zburăm cu toţii la Chicago.

Josh şi Anne schimbară o privire.

— Eu n-am ce să caut acolo, spuse Josh. Duceţi-vă voi doi.

— Nu sunt sigur, răspunse încet Leo. Cred că ar fi mai bine să meargă numai Anne.

— E compania ta, răspunse ea.

— Şi a tatălui tău. Ce crezi?

Anne privi peste vale. Nu vorbise cu Charles de aproape trei săptămâni, de la Crăciun. Înainte de asta, vorbiseră de câteva ori la telefon, fără a-l menţiona, măcar, **pe Vince. Acum n-ar mai fi părut o răzbunare personală, reflectă ea; făcea ceea ce trebuia să facă pentru Leo şi Gail. Iar Charles era firesc să ştie ce făcuse fratele său şi ce-ar mai fi putut face. Trebuia să ştie că era posibil ca fratele lui să fi încercat să-i ucidă fiica. Nu existau dovezi, dar posibilităţi, da.**

Ar fi preferat să meargă la Chicago cu Josh. Sau cu Leo. Însă acela era un moment pe care-l aşteptase tot timpul, de când se întorsese: ca ei doi să privească în faţă umbra lui Vince şi s-o înfrunte, împreună.

— Bine, acceptă ea. Dau telefon la birou şi amân totul cu încă două zile. Iar mâine am să plec la Chicago. Şi voi vorbi cu Charles.

Capitolul 21

De la biroul său aflat la etajul al şaizeci şi şaptelea din Turnul Sears, Charles putea privi prin pereţii de sticlă, într-o direcţie, spre întinderea oraşului Chicago pierzându-se în depărtările ceţoase, Iar în cealaltă, peste Lacul Michigan, până la ţărmul statului Indiana. Era o privelişte pe care o savura în fiecare dimineaţă când intra, străbătând cu paşi mari mocheta albastră pe care Marian o alesese pentru Ethan când acesta semnase contractul de închiriere pentru *Chatham Development,* la scurt timp după inaugurarea clădirii. Mocheta, la fel ca toate celelalte din cabinetul lui Ethan, îi aparţinea acum lui Charles şi, indiferent cât de proastă devenise situaţia, peisajul îi dădea întotdeauna un sentiment de satisfacţie. Încă mai era acolo, preşedinte al companiei, privind de sus oraşul Chicago, şi încă îşi mai putea reveni într-un mod care să-i facă familia şi întregul oraş să-l admire, la fel cum îl admiraseră pe tatăl lui.

Dar, în ziua când sosi Anne, nu se vedea nicio

privelişte. În timp ce aştepta ora zece, când Anne anunţase că avea să ajungă la el, Charles privea stratul de nori albi şi deşi de sub el, întinzându-se până la orizont. Singurul semn al oraşului de jos erau antenele edificiului Hancock ieşind din nori. Şi deasupra erau nori, iar între aceste două straturi, cabinetul lui Charles părea înălbit şi spectral, plutind într-o lume incoloră.

Anne purta un costum roşu şi un pulover negru, cu un colier florentin şi cercei din eclise de aur şi argint. Era ca un far strălucitor în lumina nepământeană a încăperii, iar Charles o privi venind spre el cu un simţământ de uimire că femeia aceea seducătoare, care părea să aducă lumina cu ea, era fiica lui.

Rămase nehotărât un moment, în picioarele biroului arcuit pe care-l concepuse Ethan, după care îl ocoli s-o întâmpine, cu mâna întinsă.

— Eşti foarte drăguţă. N-ai mai fost niciodată aici.

Anne îi strânse mâna, apoi se aplecă şi îl sărută pe obraz.

— Putem sta aici? îl întrebă, pornind spre o canapea de piele gri, lângă fereastră. Pe măsuţa de

nuc din faţa ei era un serviciu de ceai din argint.

Charles, îmbujorat de plăcere, o urmă.

— Ţin minte mobila din vechiul cabinet al bunicului, spuse Anne, aşezându-se. Îmi dăduse planurile să mă joc cu ele, iar eu îl priveam lucrând. N-ai schimbat nimic.

— Nu, a adus totul cu el când s-a mutat aici şi n-am putut găsi nimic care să doresc să fie altfel. Nu-mi aminteam că te adusese în biroul ăsta. Câţi ani aveai?

— Vreo şapte, prima dată.

— Imediat după ce murise mama ta. Eu călătoream mult pe vremea aia, cu afaceri.

— Da.

Tăcură.

— Îmi pare rău, spuse Charles. Ştiu că n-am stat destul cu tine. Aş dori s-o fi făcut; aş vrea să fi ştiut să fiu ceea ce-ţi doreai tu. N-am plănuit să iasă aşa, crede-mă; de multe ori, nici nu ştiam ce se întâmpla.

Când Anne tăcu, Charles îşi desfăcu mâinile, lăsându-le apoi să cadă.

— Cel mai trist lucru, pentru mine, e că n-am participat la creşterea ta. Mă uit la prietenii mei

care au albume cu poze şi întâmplări de povestit, adunate de-a lungul anilor, şi cu toate că or fi avut şi ei unele momente neplăcute cu copiii lor, le rămân amintirile şi ştiu că au făcut parte din ceva mai important ca orice pe lumea asta. Iar acum au prietenii, de genul care se strâng tot mai mult, fiindcă şi ei au crescut, odată cu copiii lor. Nu se sfârşeşte întotdeauna la fel de fericit, ştiu, dar mă uit la prietenii mei care s-au înţeles bine cu copiii şi par cu atâta mai întregi decât mine. Au parte de iubire, au un loc în lume şi un sentiment de contopire a generaţiilor unele cu altele pe care eu nu l-am avut niciodată. Şi-i invidiez.

Se opri, încruntându-se uşor. Lui Anne i se păru că sosirea ei la Charles eliberase ceva în el, astfel că vorbele i se revărsau nestăvilite; parcă i-ar fi aşteptat acea sărutare pe obraz.

— Niciodată n-am fost prieten cu niciuna dintre fiicele mele, continuă Charles, cu glas scăzut. Aş dori să învăţ cum.

Se uită scurt la Anne, mutându-şi apoi repede privirea.

— Ai spus odată, în septembrie trecut când am

fost la Tamarack, că nu mă ierţi şi nu mă poţi iubi. Te tot aud spunând-o. Nu ştiu ce pot face ca să schimb situaţia. Am pierdut atâţia ani din maturizarea ta, dar dacă am putea găsi acum o cale...

Se îndreptă de spate, schimbând subiectul ca şi cum s-ar fi temut de ceea ce putea spune ea.

— Scuză-mă, nu sunt o gazdă bună. Vrei un ceai? O cafea? atinse el ceainicul de argint. Ăsta de-aici s-a răcit, dar avem destul în bucătărie, păstrat cald. Ce-ai dori? Cornuri? Sau pâine prăjită? Am cumpărat şi ecleruri; ţin minte că-ţi plăceau – ce este? S-a întâmplat ceva?

— Nu, scutură Anne din cap, cu putere.

Nu există nimic în lume mai bun decât eclerurile cu ciocolată. Te mânjesc superb când le mănânci. Categoric, favoritele mele.

— Nu mai obişnuiesc; de mult n-am mai mâncat ecleruri. Un ceai, doar, ar fi perfect.

Charles se duse la uşă, o deschise şi-i vorbi secretarei, care-l urmă aproape imediat cu încă un ceainic de argint, acesta aburind, şi un coş acoperit.

— N-am luat micul dejun; sper că nu te deranjează

dacă mănânc.

— Bineînţeles că nu.

Anne îl privi cum întindea gemul pe o felie de pâine prăjită. Îi tremura mâna.

— Vrei să torni tu ceaiul? o întrebă, reîncepând apoi să vorbească. Nu ştiu cu adevărat nimic despre tine, ăsta-i cel mai îngrozitor lucru; nu ştiu despre ce-ţi pot vorbi şi ce ar fi mai bine să evit. Ştii – se întrerupse pentru a înghiţi o îmbucătură de pâine cu gem – la cina de Crăciun, când ai pus toate întrebările acelea despre *Chatham Development* şi *Tamarack,* am vrut să-ţi spun să te opreşti; nu suportam gândul că nu ţineai cu mine. Ştiam că n-o făceai fiindcă nu mă iertaseşi, dar mă tot gândeam ce minunat ar fi fost dacă eram împreună, tu şi cu mine, poate chiar să lucrăm împreună; mi se părea de-a dreptul miraculos.

Întinse o mână nervoasă să mai ia o felie de pâine din coş.

— Vezi, nici nu ştiu despre ce să vorbim.

— Ai putea începe cu mine, spuse încet Anne.

Surprins, Charles o privi, rămânând cu mâna suspendată deasupra coşului de pâine.

— Asta ce-ar însemna?

— Că până acum n-am auzit decât despre tine.

Anne îşi coborî privirea spre ceaşca de ceai. Îşi amintea modelul; Marian o cumpărase în acelaşi timp cu mocheta, un serviciu de porţelan înflorat *Villeroy & Boch,* prea delicat pentru un birou, dar lui Ethan îi plăcuse tocmai din acest motiv, iar Anne avusese întotdeauna o senzaţie de maturitate şi sărbătoare când secretara aducea tava numai pentru ei doi, iar Ethan îşi răpea câteva minute de la birou pentru a sta cu ea pe canapea.

— Întotdeauna a lipsit ceva în familia noastră, spuse ea, privindu-l pe Charles. Un soi de grijă care să-i lege pe oameni unii de alţii. Întotdeauna aţi fost atât de captivaţi de voi înşivă, cu toţii, în afară de Gail, încât nu mai aveaţi loc şi pentru altcineva. Tocmai mi-ai spus toate lucrurile pe care ai fi dorit să le faci altfel ca să te simţi tu mai fericit şi mai întreg şi-mi pare rău că ai atâta tristeţe în suflet, dar nu observ să-ţi fi trecut vreun moment prin minte că, dacă ai fi făcut toate-acele lucruri altfel, şi fiica ta ar fi avut de câştigat; ar fi putut să fie mai fericită; ar fi putut avea un tată care să aibă

încredere în ea când unchiul ei a...

I se puse un nod în gât şi începu să icnească, dar îşi forţă cuvintele mai departe:

— ... abuzat de ea, săptămâni de-a rândul, distrugând tot ce-i mai rămăsese din copilărie.

Charles se retrăsese în colţul canapelei. Pâinea căzuse pe jos, dar el nu observase; avea ochii aţintiţi asupra lui Anne, părând să se fi făcut mai mic sub cuvintele ei.

— Iar pe urmă ai vorbit despre cina de Crăciun, continuă Anne. Că n-am ţinut cu tine fiindcă nu te iertasem. Ai fi putut să crezi, dacă te gândeai şi la altceva în afară de tine însuţi, că eram îngrijorată pentru Gail şi Leo şi încercam să-i ajut să-şi păstreze casa şi compania, că făceam parte din familia lor, că doream să fiu legată de ei într-un mod în care nimeni din familia mea n-a încercat vreodată să se lege de mine.

Se opri. Vocea îi devenise intensă, aproape înfierbântată deşi îşi făgăduise, înainte de a veni, că avea să-şi păstreze calmul. Se simţise tot mai apropiată de Charles cu fiecare descoperire pe care o făcuseră despre Vince, Iar sărutarea de la sosire

fusese sinceră şi spontană, dar apoi, vorbind, furia îi revenise şi, odată cu ea, în sufletul ei se născuse un gol negru şi familiar, aceeaşi senzaţie de singurătate care i se acumulase când stătea la masă de ziua ei, împlinind cincisprezece ani.

De astă dată, însă, nu mai era singură. De astă dată erau cu ea Gail, Leo şi copiii. De, astă dată era Josh.

— N-am vrut să-ţi fac reproşuri, spuse ea cu un mic surâs. Speram că vom putea începe să descoperim ce am putea clădi împreună; n-am vrut să mă las dusă de val şi să vorbesc ca o procuroare.

Charles continua să stea în colţul canapelei. Avea faţa trasă.

— Chiar noi suntem ăştia?

În glas i se simţea uluirea. Îşi lăsă capul în piept, slobozind un prelung oftat.

— N-ar trebui ca o fiică să fie nevoită să-l înveţe ea pe tatăl său cum să-i fie tată. Niciodată nu mi-am-dat seama...

Îşi frecă fruntea cu nodul degetului mare şi deodată lui Anne îi veni să plângă. Îşi amintea acel gest de când era foarte mică; tatăl ei, stând singur,

frecându-şi fruntea şi plângând după ce mama lui Anne murise.

— Ai dreptate; în ce ne priveşte, ai dreptate, urmă Charles. Nu reflectăm la noi înşine. Tu eşti altfel, Anne; tu te gândeşti la ceea ce se întâmplă înlăuntrul oamenilor şi la modul cum funcţionează relaţiile dintre ei, iar noi se pare că n-o facem niciodată. Nu ştiu de ce; nu suntem oameni răi, să ştii.

Peste un moment, Charles se îndreptă de spate. Îşi luă ceaşca de pe măsuţă şi se rezemă, mai relaxat, ca şi cum, din nou, Anne i-ar fi dăruit libertatea de a vorbi, de astă dată făcându-l să se privească pe „el însuşi într-un mod nou.

— S-ar putea să fie din cauza tatii. În ultima vreme, mă gândesc tot timpul la el; e ca şi cum, murind, ar fi devenit şi mai mare, deşi ar fi greu de crezut, căci a fost cel mai mare om pe care l-am cunoscut vreodată. Poate că ne domina atât de mult încât cu toţii ne-am închis în noi înşine, ca să scăpăm de el. Sau poate eram invidioşi pe el, ori prea impresionaţi, şi ne iroseam tot timpul încercând să-l mulţumim, sau să-i câştigăm

respectul, ceea ce ne-a făcut să nu mai fim foarte generoşi cu noi înşine.

Oftă.

— Nu ştiu; nu mă pricep să deduc de ce fac oamenii ceea ce fac.

Anne surâse:

— Nu cred c-ar trebui să-i acuzăm pe părinţii noştri pentru tot ce iese prost.

Zâmbi şi Charles.

— Dar e atât de la îndemână. Şi de liniştitor.

Râseră amândoi. Şi se opriră şi se priviră lung. Nu-şi aminteau să mai fi râs vreodată împreună.

Sunetul râsetelor lor dăinuia, încălzind-o pe Anne şi, un moment, i se păru că putea fi o fiică împreună cu tatăl ei, împărtăşind realitatea într-un mod diferit de oricare altă relaţie dintre un bărbat şi o femeie. Ştia, însă, că n-avea să se întâmple. Era prea târziu. Bănuia că aveau să găsească resurse de camaraderie, chiar şi de prietenie, dar atâta tot. Prea târziu, repetă ea, simţind cum o umpleau regretele. Prea târziu. Prea târziu.

— Poate că nu eram decât prea mulţi bărbaţi, reluă Charles, continuând să caute explicaţii. După

ce mama mea a murit şi tata a suferit atât de mult, iar apoi a murit şi mama *ta,* după care mi-a trebuit atâta vreme să-mi mai pese şi de altceva, totul a devenit absolut altfel, dezechilibrat. Niciodată nu m-am mai gândit la asta, dar cred că n-am avut destule femei în familie. Nu mai rămăseseră decât Marian şi Nina, iar ele erau întotdeauna aşa de… vagi, cred că s-ar putea spune. Marian e mult mai pătrunzătoare acum, mult mai agresivă – când ai plecat tu, a părut să sufere un şoc, iar după aceea a început să se schimbe – dar când erai mică, nu făcea decât să plutească oarecum printre noi. Probabil că-ţi mai aduci amintea Aşa că, ani de zile, n-am mai fost decât bărbaţi în fruntea familiei, aproape ca într-o firmă de afaceri. Insuficiente femei. Insuficientă delicateţe.

Anne dădu din cap:

— Poate. E greu să găseşti câte o explicaţie clară pentru tot ce se întâmplă. Clienţii mei caută mereu: un mod simplu de a explica destrămarea vreunei căsnicii sau a unei convieţuiri. Dar întotdeauna este mult mai complicat şi de obicei se găsesc destule acuzaţii faţă de cel din jur.

— Însă n-a fost aşa şi când erai tânără. Ceea ce ţi s-a întâmplat a fost...

— Nu pot vorbi despre asta.

— Dar credeam...

— Putem ocoli subiectul. O fac de douăzeci şi cinci de ani.

— N-ai pomenit niciodată nimănui? Nici unei persoane care te-ar fi putut ajuta?

— N-am avut nevoie de nimeni. M-am descurcat singură.

— Dumnezeule, murmură Charles încet. Ai ajuns ceea ce eşti fără nimeni pe care să te bazezi, fără nimeni care să te ţină de mână... Doamne Dumnezeule!

Căzu pe gânduri pentru câteva clipe.

— Eu întotdeauna am avut nevoie de alţi oameni, întotdeauna am căutat pe cineva care să-mi netezească drumul sau cel puţin să mi-l arate, să mă ajute să pornesc... Oricine ar fi fost, tatăl meu, sau Vince, oricine părea să ştie vreun secret despre mersul triumfal prin viaţă, nu cu coada între picioare. Întotdeauna mă temeam atât de tare să nu greşesc, să nu văd oamenii arătându-mă cu degetul

fiindcă ştiuseră tot timpul că nu eram destul de bun. De unde ai atâta putere? izbucni el.

— Din disperare.

Încercase s-o spună parţial în glumă, dar ieşi cu deplină seriozitate.

— Mi-era ruşine de mine însămi; cred că mă uram. Trebuia să găsesc o cale de a mă plăcea din nou, de a fi mândră de ceea ce eram şi nu puteam vorbi despre trecut fiindcă mi se făcea rău şi ruşine, de la capăt. Şi poate că o parte din forţă am moştenit-o de la bunicul. Cel mai mare om pe care l-ai cunoscut.

Încet, Charles dădu din cap.

— Mi-a spus odată că lucrul cel mai rău pe care l-a făcut în viaţa lui a fost faţă de tine, în ziua aceea. N-a vrut să ne acuze şi pe noi, ceilalţi; se considera singurul vinovat şi nu şi-a iertat niciodată asta. N-a încetat să spere că aveai să te întorci acasă, ca să-ţi poată cere iertare. Mult timp, a refuzat să încuie uşa din faţă, pentru că dorea să poţi intra imediat.

Tăcură mult timp. „Îţi mulţumesc, bunicule”, spuse Anne în gând. „Îţi mulţumesc că ai înţeles ce s-a întâmplat atunci şi că m-ai iubit şi că m-ai dorit acasă”.

— Îţi mulţumesc, repetă ea cu voce tare, către Charles. Mă bucur atât de mult să aflu.

Charles dădu să spună că se temuse să nu dea greş şi ca tată; că dorise să-i arate cineva cum să procedeze, să-i indice calea. Dar n-o făcu. Se scuzase destul. Îi datora fiicei sale mai mult de-atât. Se apropie de ea şi o luă de mână.

— Dintotdeauna te-am iubit, Anne. Ăsta a fost unul dintre lucrurile pe care nu le-am spus destul de des, sau aşa cum trebuia. Ştiu că-ţi spuneam când te sărutam seara la culcare sau când plecam în călătorii de afaceri, dar nu sunt sigur că a ieşit vreodată aşa cum voiam eu de fapt. Totuşi, e adevărul; întotdeauna te-am iubit şi ţi-am admirat spiritul şi inteligenţa ta extraordinară. Mai ţii minte, mă duceam la unele concursuri de-ale tale de pronunţie şi întotdeauna câştigal? Eram atât de mândru. Stăteam în sală şi mă uitam la tine cum stăteai aşa de dreaptă şi spuneai pe litere cuvintele acelea incredibil de lungi pe care eu nici nu le auzisem vreodată – şi n-aveam nici cea mai vagă idee ce însemnau – şi-mi ziceam că toată viaţa voi avea grijă de tine şi te voi face fericită. Dar n-am ştiut de

ce anume aveai nevoie; păreai să te descurci perfect de una singură, iar eu mă mândream şi cu asta. Îmi pare atât de rău; nici nu ştiu cum să-ncep să-ţi spun cât de rău îmi pare. Nu ştiu cât de mult aş fi putut face pentru tine, fiindcă nu-s prea priceput la mai nimic, dar aş fi putut să încerc măcar; aş fi putut încerca din răsputeri şi atunci poate că ai fi avut un tată iar eu aş fi avut-o pe fetiţa mea Anne în toţi anii tăi de creştere. Şi când colo, te-am trădat cam în toate sensurile în care o persoană o poate trăda pe alta. Aş dori să mă pot achita faţă de tine; e atât de-al dracului de… *jalnic* să nu spun altceva decât că îmi pare rău.

Anne se aplecă spre el, lipindu-şi obrazul de al lui, şi rămaseră nemişcaţi, cu mâinile încleştate strâns.

O enormă iubire pentru fiica lui îl umplu pe Charles; simpla forţă a acesteia îl uimi. Se retrase, zâmbindu-i lui Anne.

— Iar povestea aia cu neiertatul, şi cu neiubitul…

— Te iert, îl întrerupse ea.

Charles aşteptă. Dar mai mult nu auzi de la Anne. Avu senzaţia că pălise o lumină. „Bine, atunci, mai târziu”, medită el. „Luna viitoare, anul viitor,

cândva. Cândva, o va spune. Cândva o s-o spună din suflet. Toate se-vor rezolva. Trebuie. Indiferent ce-am făcut cu toţii, ne putem înţelege; toţi ne iubim între noi. Nu suntem oameni răi, la urma urmei”.

— Nu suntem oameni răi, murmură el.

— Unul dintre noi este.

Anne atinse ceainicul şi, simţindu-l cald încă, mai turnă ceai pentru amândoi.

Charles păru surprins:

— Parcă spuneai că nu vrei să vorbeşti despre...

— Aşa e. Este vorba de altceva.

Se duse la fereastră, privind peisajul alb şi plat de sub ea, cu cele două antene repezindu-se în sus.

— Ştii de ce nu s-a construit niciodată şoseaua de Deerstream?

— Şoseaua de...? Nu, nimeni nu ştie de ce. Vreo comisie şi-a schimbat priorităţile, presupun. N-am aflat niciodată ce s-a întâmplat.

Anne se întoarse spre el:

— Vince a oprit-o.

O privi cu ochi mari.

— Ce vorbeşti? N-a oprit nimic; a încercat s-o salveze.

— A distrus-o. I-a spus lui Zeke Ruddle, senatorul din Utah, că oamenii din Illinois nu se puteau hotărî cum s-o orienteze, aşa că n-o meritaţi şi banii să se ducă în Colorado şi Utah. Cum s-a şi întâmplat. Senatorul Ruddle mi-a povestit totul acum o săptămână; am numărul lui de telefon, dacă vrei să-l suni.

Charles continua să se holbeze la ea.

— De ce?

— Nu ştiu. Dacă ar fi să ghicesc, aş spune că voia să lovească în tine, poate chiar să distrugă *Chatham Development.* Cred că de mult timp dorea să facă rău familiei.

— Nu cred, clătină el din cap. Nu cred; Vince era îngrijorat pentru mine; niciodată n-ar...

Sări în picioare, începând să se plimbe prin cabinet.

— Ruddle ţi-a spus? A spus-o exact aşa cum mi-o spui tu mie acum?

— Pe-aproape. El îl consideră pe Vince un erou pentru ce a făcut. A renunţat la o şosea care-l interesa pe fratele lui, pentru binele ţării. Cam aşa ceva.

Charles se ciocni de un colţ al biroului şi înjură, frecându-şi gamba.

— Am discutat-o de nu ştiu câte ori; ştia că totul depindea de ea; ştia ce disperat eram...

Tăcu o clipă.

— Ţi-a *spus* Ruddie.

— Da.

— Vreau telefonul.

Anne se duse la birou şi i-l copie din agenda ei.

După ce reveni la fereastră, Charles se aplecă şi citi numărul.

— A spus că încerca să mă ajute. Dar apoi., am pierdut-o. Iar el era chiar acolo, în miezul lucrurilor. Ticălosul, mârâi el, apoi se îndreptă. Ce-ai vrut să spui cu: dorea să facă rău întregii familii?

Anne îi explică. Începând cu Bud Kantor de la E.P.A. – şi adăugând numărul de telefon al acestuia sub cel al lui Zeke Ruddie – şi continuând cu tot ceea ce descoperiseră ea, Leo şi Josh despre explozia cu dinamită, cu cauzele accidentului de telecabină şi cu ceea ce ştiau despre Keith.

— Stai, o opri Charles; se rezemă de birou, încruntat. E.P.A... aia era treaba lui Vince, parţial,

cel puţin. Comisia lui răspunde de mediu, de riscuri...

Se opri o clipă.

— Tipul ăsta, Kantor, a spus că Vince a forţat, a vrut să exagereze pericolul şi să grăbească totul?

— Da, confirmă Anne.

— Ei, poate a avut motive... trebuie să ştii tot ce s-a întâmplat. Oricum, asta-i tot ce ştii. Restul – dinamita, telecabina – sunt doar deducţii.

— Nu e o deducţie faptul că le-a făcut cineva anume. Nu avem nicio dovadă cine a fost. Dar mai există şi alte câteva elemente. Unul este un sistem care începe cu şoseaua, care te-a păgubit pe tine, *Chatham Development* şi întreaga familie; urmează apoi E.P.A., care prejudiciază Tamarack-ul, *Compania Tamarack* şi întreaga familie; şi ajungem la canalul de drenaj şi la accidentul cu telecabina, care au afectat grav Tamarack-ul, *Compania Tamarack* şi întreaga familie. Apoi, avem faptul că Ethan l-a dat afară pe Vince după plecarea mea, genul de situaţie care ar putea împinge un om, capabil de fapte monstruoase să plănuiască altele, ca răzbunare. Şi în sfârşit, strania coincidenţă a

legăturii dintre Vince şi cumpărătorul *Companiei Tamarack.*

— Ray Beloit.

— Nu te-a deranjat niciodată faptul că era atât de apropiat de Vince?

— De ce să mă fi deranjat? Vince mi-a spus că Beloit voia să cumpere o companie de prestigiu şi ştia că eu aveam una de vânzare. Mi-a făcut legătura cu Beloit; m-a ajutat. Ce motive de suspiciune aş fi avut?

— Chiar şi după tot ce s-a întâmplat la Tamarack? Una după alta, făcând familia să intre în panică şi să accepte să vândă la un preţ de ruşine, Ştii că e ridicol; ştii că ai putea obţine de două ori mai mult decât ţi-a oferit *prietenul şi managerul de campanie al lui Vince,* dacă valoarea companiei nu era coborâtă de toate acele aşa-zise accidente. Iar acum ştim că n-au fost accidente. Au fost provocate cu deliberare de cineva care a calculat efectul pe care urmau să-l aibă asupra oraşului, a companiei şi a familiei.

În cabinet se lăsă o linişte desăvârşită.

— Crezi că am fost manipulaţi spre a vinde, spuse

Charles într-un târziu.

— Da.

Încet, greoi, clătină din cap:

— E prea multă ură, prea... diabolic.

— Da, repetă Anne. Şi mai e ceva. Accidentul de telecabină. Nici despre ăsta nu avem dovezi şi e posibil să nu le găsim niciodată. Şi s-ar putea să nu fie decât încă o coincidenţă. Dar nu prea credem. Instalaţia are o sută şaizeci şi opt de cabine şi a fost blocată exact cea în care tocmai intraserăm Leo şi cu mine.

Charles se rezemă de birou, copleşit, cu ochii închişi.

— Nu, gemu el; apoi îşi înălţă capul. Ce spui? N-ar fi fost în stare. A fost o coincidenţă groaznică, un accident, un hazard...

— Am găsit bucata de lemn, îl întrerupse Anne. N-a fost un accident; a fost premeditat.

— Bine, da, înţeleg, partea aia a fost premeditată, dar nu cu o cabină anume. Orice altceva o fi făcut, n-ar fi... pentru numele lui Dumnezeu, nu e un ucigaş!

Privirea i se abătu dinspre Anne; îşi amintea că ea îi spusese cum o ameninţase Vince.

— De ce? izbucni. Tu şi Leo? Ce-ar fi putut... Dumnezeule, Dumnezeule mare, nu-mi vine să cred; n-are nicio logică...

— Nu ştiu de ce. Decât că Leo s-a împotrivit tot timpul să vindem *Compania Tamarack,* iar eu am o poveste din trecut care i-ar putea ruina cariera politică.

— Ăsta nu-i un motiv să omori doi oameni!

— Nici eu n-aş crede. Dar dacă plănuieşti să provoci oricum un accident şi în acelaşi timp ai posibilitatea de a elimina nişte persoane care consideri că-ţi stau în cale şi eşti genul de om care din start ar putea face asemenea planuri, atunci devine foarte logic.

— Logic!

— Pentru cineva capabil de fapte monstruoase, completă Anne, scurt.

— Doamne sfinte! strigă Charles.

Oroarea întregii situaţii, acumularea de fapte şi ipoteze îl izbeau năprasnic şi simţea că nu putea să mai suporte. Fiica lui fusese violată; fiica lui fusese cât pe-aci să fie omorâtă. Iar între cele două crime fuseseră loviţi atâţia oameni – el, familia, tot oraşul

Tamarack – cum putea concepe cineva asemenea fapte din partea unui om pe care crezuse că-l cunoştea, pe care îl admirase şi-l iubise? „E prea mult, prea mult”, îşi spuse Charles; „prea mult ca să înţeleg, prea mult ca să accept”. Dar nu avea de ales; trebuia să accepte. Chiar dacă nu era exact ceea ce părea, atâta cât ştiau cu siguranţă era destul de incriminator.

— Până şi posibilitatea… murmură el, şansa de a fi putut să…

Clătină din cap, vorbind ca şi cum ar fi fost singur.

— Dar chiar dacă n-ar fi… chiar dacă n-a avut niciun amestec cu telecabina – sau poate că a avut, dar nu cu intenţia să provoace victime – chiar şi atunci, celelalte fapte ne ţinteau pe toţi… şi m-a minţit. Cu toate. *Ani de zile…* S-a jucat cu mine, cu noi toţi, de parcă am fi fost marionetele lui. Şi, Dumnezeule, asta am şi fost. Aproape am fost. Ruddle. Kantor. Toţi cunoscuţii lui. Pot să-i sun… Am să-i sun… dar ştiu că nu va schimba nimic; fiindcă o cred pe Anne. Fiindcă ea spune adevărul; întotdeauna i-a spus. Ticălos blestemat, ştia ce simţeam pentru el, ştia, cât mă bazam pe el şi m-a

lăsat să am încredere şi m-a minţit, s-a jucat cu mine, aproape că m-a ruinat. M-a lăsat în aer, cu toată lumea crezând că eu eram incapabilul care a compromis compania... *Ticălosul!*

Îşi ocoli biroul. Dădu scaunul la o parte şi, rămânând în picioare, se aplecă să scoată un dosar din sertarul de jos. Îl puse pe birou şi-l deschise. Deasupra era o scrisoare cu semnătura lui. O luă, o citi, o ţinu un moment în mână, şovăind. Valora şaizeci de milioane de dolari, de care avea o asemenea nevoie încât îi putea simţi gustul.

— Dar n-o pot face, murmură. Nu mă pot înhăita în aşa ceva. *Nu-l voi lăsa s-o facă.*

Şi, cu o mişcare scurtă, poate cea mai hotărâtă pe care o făcuse în toată viaţa lui, rupse hârtia în două.

— Trebuie să discut cu el, continuă, vorbind mai departe de unul singur. Trebuie să aud de la el.

Îi duse secretarei scrisoarea ruptă, iar Anne privi prin uşa deschisă cum i-o punea pe birou.

— Trimite-i lui Ray Beloit o scrisoare la adresa asta, anunţându-l că anulez vânzarea *Companiei Tamarack.* Dă i-o prin fax; spune-i că-i returnez telegrafic avansul, azi după-amiază, cu dobândă

pentru cele câteva zile cât i l-am reţinut. Dacă are de pus întrebări, să se adreseze avocatului meu; pentru el, lipsesc din birou pe termen nelimitat.

Reveni în cabinet, închizând uşa după el, şi când o văzu pe Anne avu o mică tresărire, de parcă abia atunci şi-ar fi amintit de prezenţa ei.

— Nu ştiu ce va urma, spuse; se întoarse la birou, ca şi cum acolo s-ar fi simţit cel mai în siguranţă, şi încercă un zâmbet. Mereu le încurc pe toate. Acum, am ratat vânzarea unei companii care ar fi menţinut-o pe asta în viaţă.

— A fost o victorie, nu o ratare, Sublinie Anne. Vom găsi o cale de a te ajuta; cu toţii împreună. Nu va mai fi o luptă.

Charles zâmbi la auzul convingerii din vocea ei. Încă o dată, îl năpădi o uriaşă iubire pentru Anne şi se întrebă cum supravieţuise atâţia ani fără ea; viaţa lui de până în acea zi părea mohorâtă şi fără sens.

— Aş vrea să fie de ajuns, spuse el cu amărăciune. Aş vrea să pot pleca de-aici cu tine şi cu familia alături şi să spun că am tot ce mi-am dorit. Dar nu pot; nu pot lăsa compania asta să moară, chiar dacă am contribuit cu prisosinţă la asasinarea ei. Ştii,

încă mai cred că o pot aduce pe linia de plutire. Nu aşa cum o Făcuse tata; nu mă mai pot amăgi cu gândul ăsta. Dar dacă am timp, şi bani, aş putea-o face să fie din nou solidă şi respectată. Bani! explodă el; trânti sertarul pe care-l lăsase deschis; sunetul reverberă prin cameră. Bani! Bani! Christoase, sunt îngropat în atâtea nenorocite de datorii, încât nu mai am unde să mă mişc! Am rămas în urmă cu zece milioane de dolari în dobânzi scadente şi băncile îmi vor tăia conturile dacă nu-i achit săptămâna asta: nu mai pot amâna. Am umblat prin tot oraşul să caut banii ăştia. Prin toată ţara. Nu mi-a mai rămas niciun credit. Tot ce aveam era *Compania Tamarack,* iar pe aia tocmai am rupt-o şi altundeva să mă duc nu mai am. Iartă-mă, Anne; meriţi un tată pe care să-l poţi privi cu respect. Ceea ce ai e un ratat căruia nu i-a mai rămas nicio cale. Doar dacă nu cumva crezi în basme: prinţul cel bun care completează un cec şi spune: „ia-l". Eu de mult nu mai cred în basme.

Anne traversă cabinetul, spre biroul lui Charles, Luă un *presse-papiers* de sticlă şi-l privi gânditoare, înclinându-l. În mijloc stătea un elf, cu mâinile în

şolduri şi un zâmbet şiret pe buze.

Dar de-un prinţ rău ce-ai zice? întrebă ea.

— Cum?

— Ai spus că oricum voiai să vorbeşti cu el, continuă Anne încet. Ca să-l întrebi despre şosea, despre E.P.A.¡ despre telecabină...

Ochii II se întâlniră peste birou, un lung răstimp. Gândul unei confruntări cu Vince răsună înăuntrul lui Charles ca un înfricoşător clopot de alarmă. Nimeni nu-l înfrunta pe Vince; el îi înfrunta pe alţii. Se confrunta cu lumea şi întotdeauna învingea. Charles nu-şi putea închipui cum avea să-i facă faţă, să-l acuze, să-i ceară un cec pentru... „Doamne fereşte", îşi spuse el, „e o nebunie".

Dar Anne era alături, privindu-l drept în ochi. Şi ştiu că-i datora acel lucru, chiar mai mult decât sieşi. Era timpul să-şi aleagă fiica în locul fratelui; întârziase cu douăzeci şi cinci de ani. „O pot *facé*", înţelese el. „Pentru Anne, pentru mine, pentru familie. Poate că înainte n-aş fi putut, dar acum nu mai sunt singur. O am pe Anne şi toţi ceilalţi îmi sunt alături; vor fi cu mine, de-acum încolo. Orice mi s-a întâmplat în trecut, acum totul de altfel...

Acum”.

Cuvântul detună ca un pistol de start. Cu mişcări repezi, pentru a fi sigur că nu apuca să se răzgândească, Charles merse spre o debara din colţ şi-şi luă paltonul. Îl îmbrăcă, încheie nasturii şi scoase de pe un raft pălăria şi mănuşile.

— Luăm primul avion spre” Washington, spuse el, întinzându-i mâna. Vreau să fii de faţă.

Vince tocmai se întorsese de la Denver pentru sesiunea de deschidere a Congresului. Era singur; Clara mai rămăsese o săptămână. Valetul despachetase şi pusese toate lucrurile la loc; el făcuse duş şi-şi pregătise un scotch cu sifon, fiind acum în dormitor, unde se îmbrăca pentru cină, cu un al doilea pahar la îndemână, când portarul dădu telefon să anunţe că în hol era Charles Chatham.

— I-auzi, Charles, comentă Vince, intrând în living, pe când valetul deschidea uşa de la intrare. Dar nu Charles intră; ci Anne. Vince se opri brusc, cu sprâncenele îmbinate şi gândurile alergându-i între o posibilitate şi alta, în timp ce Charles o urma în cameră.

— Vince, salută Charles.

Nu-i întinse mâna. Privi smokingul lui Vince, cămaşa descheiată la gât, cravata atârnând pe după guler şi simţi, ca de-atâtea ori în cazul lui Vince, că-l deranjase de la numeroasele sale treburi.

— Scuză-mă că nu te-am anunţat; tocmai am sosit de la Chicago. Nu cred... Sper că nu va dura prea mult.

— Şi eu sper, răspunse scurt Vince, dar nu adăugă că pleca şi se puteau întâlni a doua zi; trebuia să ştie ce doreau, ce căuta acolo Anne, de ce era Charles nervos. Ei? întrebă el. Ce vreţi?

— Putem sta jos? întrebă calmă Anne.

Vince simţi un muşchi din gât începând să-i palpite când îşi dădu seama cu câtă uşurinţă» demascase Anne grosolănia, în loc să stea stingherită în mijlocul încăperii, aşa cum intenţionase el.

Îi conduse pe lângă o canapea şi nişte fotolii joase, până la o masă de joc aflată lângă ferestrele curbate cu vedere spre port.

— Beţi ceva? întrebă el scurt, gesticulând spre un gheridon bine garnisit.

— Nu, mulţumim, răspunse Anne.

Charles clătină din cap. Vince îşi turnă un scotch cu sifon şi se aşeză, picior peste picior, rămânând cu scaunul retras de lângă masă şi înclinându-l pe picioarele dinapoi. Îl privi pe Charles, în aşteptare.

— Am vorbit cu Keith, spuse Charles.

Capul lui Vince sări în sus. Avea pleoapele căzute, dar glasul îi era calm şi doar vag curios:

— Cu Keith?

— Nepotul tău. La cine naiba credeai că mă refer?

Charles trase aer în piept. Se simţea mai în putere.

Vince avea ceva ce nu mai văzuse, ducându-l cu gândul la un animal pe cale să fie încolţit; nu tocmai îngrijorat, dar totuşi atent şi pregătit să bată în retragere.

— Vreau să-ţi spun, Vince, că în ultima vreme s-au întâmplat prea multe. E greu de crezut că o familie s-ar putea afla în calea atâtor catastrofe. A fost povestea aia cu şoseaua de Deerstream. Aveam un senator de partea noastră, făcea parte din comisia potrivită, la momentul potrivit, dar cu toate astea am pierdut. Apoi a fost investigaţia E.P.A. în Tamarack, dăunătoare pentru oraş, companie şi

familie, mai ales cu publicitatea incredibilă care i s-a făcut şi ne-a lovit ca o tonă de cărămizi, cu toate că şi atunci aveam un senator de partea noastră. Pe urmă, poluarea bazinului de acumulare din Tamarack, nocivă pentru oraş, companie şi familie. A urmat accidentul cu telecabina din Tamarack, îngrozitor pentru oraş, companie şi familie. Şi, în sfârşit, oferta de cumpărare a *Companiei Tamarack*, când nimeni nu încercase să vândă. S-au adunat prea multe şi, după un timp, a devenit greu de crezut că totul era o coincidenţă. Aşa că am vorbit cu oamenii, încercând să înţelegem ce s-a întâmplat, când şi cum. Am vorbit cu Keith. Şi cu Zeke Ruddle, îl cunoşti, desigur, senatorul din Utah. Şi cu Bud Kantor, sunt sigur că-l ştii; face parte din E.P.A.

Charles tresări la vederea străfulgerării de mânie din ochii lui Vince. Îşi privi mâinile, cu degetele albite, căci ori de câte ori îl vedea pe Vince se zăpăcea. Frumuseţea blondă a fratelui său era la fel de angelică şi pură ca în copilărie, silueta la fel de zveltă, părul tot atât de des. Nimic nu părea să-l atingă. Invulnerabilul Vince, reflectă Charles şi-şi aminti că auzise că avea să candideze la preşedinţie.

Vince zâmbi, atât de dulce încât Charles fu convins că furia fusese o iluzie.

— Da ocupat ai mai fost, spuse Vince încet. Credeam că te concentrezi să salvezi compania tatii şi când colo ai bătut străzile, interogând oamenii prin Washington şi Tamarack. Sau poate că nu tu ai făcut-o. La care „noi” te refereai?

— În primul moment, n-am crezut, continuă Charles, sumbru. Fuseserăm atât de apropiaţi, iar eu te admiram şi aveam încredere în tine – Dumnezeule, niciodată n-a existat vreun moment în care să n-am pentru tine numai încredere şi admiraţie – şi n-am putut crede că ai fi făcut ceva care să mă lovească. De-atâtea ori mi-ai spus că făceai tot posibilul ca să mă ajuţi, să ajuţi compania, să ne ajuţi pe toţi...

— Şi aşa era, îl întrerupse Vince. Cum ai putut crede altceva? Am lucrat pentru şoseaua aia luni de zile, dar n-am putut-o pune în mişcare; fiecare nenorocit de fermier de-acolo, cu căţel cu purcel, avea altă idee pe unde să treacă. Când a venit Zeke la mine, ce i-aş fi putut spune? încercasem toate variantele. Şi a venit la mine şi Bud Kantor, deşi stă

destul de jos în ierarhia de-aici şi-ar fi trebuit să mă abordeze prin intermediari, dar era îngrijorat pentru Tamarack, ştia că îl conducea familia mea şi s-a gândit că voi fi înţelegător. Şi am fost. Ştii al dracului de bine că nimic nu mă interesează mai mult decât sănătatea oraşului ăluia, tot ce face familia noastră, de fapt...

— Minciuni. Numai minciuni.

Charles era palid, iar cuvintele i se forţau printre dinţii strânşi. Dacă ar fi stat să-şi dea seama că-l făcuse pe Vince mincinos, poate chiar ar fi luat-o la fugă. Continuă însă să vorbească, deşi cu mare efort, privindu-l în răstimpuri pe Vince.

— Ţi-am spus, la început n-am crezut. Dar, după un timp, am început să-mi tot amintesc un lucru. Probabil că pentru tine e un fleac; s-ar putea nici să nu-l mai ţii minte. Într-o seară, făceam o plimbare, pe lângă canalul C & O. Şi a venit un băieţaş – s-a repezit la noi, cred c-ai spune tu – să ne ceară nişte bani. Nu mult; cinci dolari, cred; poate zece. Iar tu l-ai luat la bătaie, mai-mai să-l omori. Îngrozitor; nu-mi venea să cred că tu erai ăla. În noaptea aia a făcut tata criza. Am zburat la Tamarack şi am uitat

tot ce se întâmplase. Acum, însă, nu-mi mai iese din cap. Fiindcă există latura asta a ta, în stare să bată un copil. Şi să-şi lovească familia.

— Charles, Charles, îl dojeni cu blândeţe Vince. Nu vorbeşti serios.

Îşi coborî scaunul pe toate cele patru picioare, aplecându-se înainte.

— Ăsta nu e Charles cel pe care-l cunosc eu, făcând acuzaţii atât de nebuneşti. Cineva te-a instigat împotriva mea; nici nu te uiţi la mine! Charles, am avut unele momente grele în familia noastră, dar niciodată n-am lăsat străinii să ne otrăvească sentimentele reciproce. Dumnezeule, ce-ar zice tata dacă te-ar auzi? Mă acuzi de parcă aş fi cine ştie ce monstru pornit să te ruineze. Nici n-ar putea să suporte, dac-ar şti...

— Să nu-l amesteci pe tata! Christoase, Vince, ai trădat tot ce i-a fost lui mai scump pe lume; te-ar fi dat afară de zece ori la rând, dacă ştia toate astea. Şi cine naiba e străinul? Despre familia noastră vorbesc; tot ce-am făcut a rămas în sânul familiei. Voiai să ştii cine suntem „noi”? *Toţi cei care aparţinem de familia asta.* Iar dacă există un străin,

tu eşti acela!

O fracţiune de secundă, în cameră domni tăcerea. Apoi, Vince se răsuci în loc, spre Anne.

— Futu-te-n cur de târfă, scrâşni el. Tu l-ai întărâtat.

— Gura! sări Charles în picioare, dominându-l pe Vince cu înălţimea sa. Nu-ţi permit să-i vorbeşti aşa fiicei, mele! l-ai făcut destule, când era micuţă! Dacă vrei să te iei de cineva, ia-te de mine! îţi spun ceea ce gândesc *eu,* nu ce cred sau spun alţii. Uită-te la mine, fir-ai să fii; cu tine vorbesc! Şi vreau să-ţi vorbesc despre înţelegerile la care ai ajuns cu Zeke Ruddle. Şi cu Bud Kantor. Şi despre dinamita care-a declanşat avalanşa peste şanţul de drenaj din Tamarack. Şi accidentul de telecabină. Lemnul pe care l-a înfipt Keith în clema *cabinei în care se urcaseră Anne şi Leo* şi şurubul pe care l-a scos şi l-a ascuns acasă la Josh Durant. Vreau să vorbesc despre...

— Habar n-am ce futu-ţi mama mă-tii tot îndrugi! ridică Vince glasul pe potriva celui al lui Charles; se sculă în faţa sa, cu furia crescându-i fiindcă nu era destul de înalt ca să aibă ochii la acelaşi nivel cu ai

lui. Nimic din toate astea nu ştii de la Keith! Nu-ţi-a spus nimic fiindcă nicio drăcovenie din astea nu-i...

— Nu ştii ce ne-a spus. Chiar ai încredere în el? Crezi că ştii ce-ar spune, cât de mult ar spune, indiferent cine-l întreabă?

— Ticălosule...!

— Aveţi nevoie de ceva, domnule senator? interveni valetul. Stătea în uşă, cu chipul perfect inexpresiv.

— Nu, îl repezi Vince. Şi nu ne mai deranja.

Aşteptă ca valetul să se retragă, la fel de tăcut pe cât apăruse, apoi se întoarse spre Charles, mai calm, cu un mic rid de nedumerire săpat între sprâncene.

— Dacă ţi-a spus Keith ceva din toate astea, ce legătură are cu mine? Sună ca un copil care încearcă să se dea James Bond. Nu credeam despre Keith că e aşa. Dinamită? De ce să vorbească el despre dinamită? Şi un lemn băgat în... ce? O clemă, ai spus? Şi un şurub lipsă? Şi încă ceva; cabina în care erau Anne şi Leo. Asta-i o acuzaţie cam gravă, nu ţi se pare, Charles? Insinuezi că Anne şi Leo erau luaţi la ochi? Devii de-a dreptul dramatic. Dar nu te pot ajuta cu nimic; n-am idee despre ce vorbeşti. Şi

nu-mi vine să cred că Keith are o fantezie atât de productivă. Nici n-am prea vorbit cu el la viaţa mea, dar atunci când îl văd, mi se pare un tânăr de calitate, nu genul care să scornească poveşti vătămătoare pentru alţii. De fapt, nu ştiţi nimic, încheie el, îndepărtându-se de Charles cu câţiva paşi, după care se întoarse, aproape neglijent. Aţi născocit o adunătură de basme care n-au nici în clin nici în mânecă cu mine şi m-am săturat să vă mai ascult. Nu mai avem ce discuta, Charles. M-ai dezamăgit îngrozitor; credeam că suntem apropiaţi ca orice fraţi, dar…

— Am aici o listă a zilelor când ţi-a telefonat Keith în ultimele şase luni, la Denver, Washington şi Miami, cu durata fiecărei convorbiri, răspunse Charles, scoţând o hârtie din buzunar şi depunând-o pe masă. Dacă ai fost apropiat de cineva în ultima vreme, el e acela.

Vince tăcu. Privi hârtia, dar nu schiţă niciun gest de a o lua în mână.

— Ăsta-i un şiretlic avocăţesc, nu? Să spionezi oamenii şi să le ţii evidenţa telefoanelor. Cred că n-ar trebui să mă mire, ce zici, Charles? Niciodată n-ai

putut hotărî nimic de unul singur. Întotdeauna te îndoiai încoace şi-ncolo, în funcţie de tot ce spuneam eu; acum ai găsit pe cineva nou care să-ţi spună ce să gândeşti.

Charles îşi trase respiraţia. Dura de prea mult timp. Privi spre fiica lui. Anne nu se mişcase niciun moment; rămăsese cu ochii la el. Acum îi zâmbi, foarte încet, foarte calm, numai pentru el. Nu voia să ştie nici Charles şi nici Vince cum o făcea glasul acestuia din urmă să se crispeze înăuntrul ei, să-i vină fierea în gât, iar resturile fricii şi ale ruşinii să i se ridice în cap de credea c-avea să-i plesnească. De astă dată, însă, nu mai era neputincioasă; de astă dată, avea o viaţă proprie şi ardea într-o văpaie pură de furie şi dispreţ. Vince n-avea s-o domine, niciodată, iar dacă stătea în puterea ei, n-avea să-l domine nici pe Charles.

— Dacă tot veni vorba, a *fost* ideea mea, îi aminti ea lui Charles. Însă toate celelalte pe care le-am făcut ne-au implicat pe toţi, în câte un moment sau altul. Nimeni nu-poate ajunge departe fără muncă de echipă. Şi respect.

— Nu te băga, scuipă Vince, dar văzu că fratele

său zâmbea, fără să mai şovăie, şi reveni spre el, pentru a încerca să-i clatine din nou echilibrul. Ascultă, Charles, de ce anume mă acuzi? Că am ţinut legătura cu nepotul meu? Cum rămâne cu toate ocaziile când te-am sunat pe tine, sau tu pe mine, ca să nu rupem contactele?

Aşteptă, dar Charles nu spuse nimic. Vince expiră năvalnic, furios. Străbătu odaia pe toată lungimea, oprindu-se lângă antreul de la intrare.

— Ieşiţi afară, amândoi. N-avem nimic de discutat. Nu ştiu ce naiba aşteptaţi să spun; mă doare-n cot. Vreau să plecaţi de-aici. Imediat.

— Doresc de la tine şaizeci de milioane de dolari, spuse Charles cu glas sonor, pentru a-şi acoperi nesiguranţa care-l umplea încontinuu; nu aveau nicio dovadă; Keith nu le spusese nimic; dar mersese prea departe ca să se mai oprească. Am anulat vânzarea *Companiei Tamarack* şi am nevoie de bani pentru *Chatham Development.*

Năucit, Vince se holbă la el.

— Ai anulat vânzarea? Nu se poate.

— Sunt preşedintele companiei-mamă. Eu am semnat scrisoarea de intenţie. Şi am rupt-o azi

dimineaţă. Beloit ştie deja. I-am înapoiat avansul. S-a terminat.

— Nu… clătină din cap Vince, în continuare buimac. A fost o înţelegere. Se stabilise.

— Nu mai, e. Am nevoie de bani, Vince. Vorbesc serios. Am nevoie de ei, fără întârziere.

— Ţi-ai pierdut minţile. Ai compromis vânzarea… nu, n-ai făcut-o; voi avea eu grijă să meargă până la capăt. Ai încheiat un târg şi vei face naibii bine să-l respecţi. Dar ai încercat să-l distrugi", iar acum plângi după bani şi crezi, c-am să ţi-i dau eu. *Şaizeci de milioane de dolari?* Ai înnebunit. Nu-ţi dau niciun cent! Dai buzna în casa mea, îmi arunci în faţă o droaie de acuzaţii de parc-aş fi cine ştie ce criminal; zbieri la mine ca o ţaţă; mă acuzi de tentativă de asasinat, pentru numele lui Dumnezeu, şi mă faci *străin* în propria mea familie, iar apoi vrei bani de la mine! Şaizeci de milioane de dolari! Pentru Dumnezeu, eşti nebun. Amândoi sunteţi nebuni; el a fost cu ideea, nu? Avocaţii sunt obişnuiţi cu şantajele; mereu le fac. Ei bine, mie nu! Pe mine n-o să mă şantajezi, ticălosule; n-ai să capeţi în pizda mă-sii nimic de la mine, *niciodată!* Este clar? Şi să

nu te mai prind că mi te smiorcăi cu problemele, tale, fiindc-am terminat! Tu şi curva asta; sunteţi...

— Blestemat să fii!... răcni Charles, pornind spre el.

— Stai, îl opri Anne. Lasă-mă pe mine să-i răspund.

Se ridică. Stătea cu spatele spre fereastră, Iar Vince nu-i putea distinge decât silueta, nu şi faţa.

— N-are niciun rost, îi spuse ea, cu vocea scăzută şi limpede răzbătând pe toată lungimea camerei. Toate obscenităţile tale nu mă pot atinge, şi nici pe tatăl meu. Tot ce i-ai făcut familiei noastre a fost la fel de spurcat ca limba ta, dar când nu obţii ceea ce vrei, nu-ţi trec prin minte decât alte murdării. Chiar crezi că nu ştii ce-ai făcut? Ai lăsat o urmă de otravă după tine; n-am avut decât să ne ţinem după ea. Ai complotat şi ai manipulat, ai minţit, te-ai folosit de oameni şi ai încercat să-i sperii şi să-i dezbini *şi să-i omori;* ai batjocorit ideea de familie... totul, numai pentru tine, ca să obţii ceea ce voiai, şi când voiai. Nu ai dreptul să te numeşti fiul lui Ethan Chatham. El clădea oraşe; tu nu eşti în stare decât să încerci să distrugi unul. Dar Tamarack-ul e la locul lui şi

familia e la locul ei, din ce în ce mai puternică. Oamenii învaţă să accepte răul, fiindcă e atât de mult în lume; învaţă să-l înfrunte şi, uneori, chiar să nu-l mai ia în seamă. Întotdeauna rămân cicatrici când se face rău, dar supravieţuim şi de multe ori devenim mai puternici, fiindcă suntem nevoiţi, ca să mergem mai departe. Şi fiindcă avem satisfacţia de a şti că am întâlnit ce e mai rău în oameni şi am învins.

— Ieşi afară, horcăi Vince. Nu-s obligat să ascult toate prostiile astea. Sunteţi în casa mea. Afară cu voi.

— Cel mai uimitor lucru, la oamenii răi ca tine, continuă Anne netulburată, e cât de mult seamănă cu nişte copii. Nu te gândeşti cu adevărat decât la ceea ce vrei. Vrei, vrei, vrei şi crezi că nimeni nu are dreptul să stea între tine şi dorinţa ta, fiindcă lucrul cel mai important din lume e ca tu să-ţi astâmperi poftele. Nu familia, nici prietenii, nici munca, fără-ndoială că nici binele ţării, numai poftele tale, care par să crească mereu, cu atât mai mari, cu cât ţi le tot satisfaci. Aşa că te repezi cu pumnii, faci istericale ca un copil mic, dar şi lucruri mult mai

periculoase, mergând până la crimă, sau tentativă de crimă. Iar asta e o altă asemănare cu copiii: faci pe tine; doar că în acelaşi timp îi mânjeşti şi pe alţii...

— Căţea afurisită, ar fi trebuit...

— Ce? i-o reteză Anne. Ar fi trebuit să ce? Să tocmeşti un om mai eficient pentru prăbuşirea telecabinei? Mereu îi angajezi pe alţii ca să-ţi spele rufele murdare, nu? Ca Ray Beloit şi Keith Jax. Nu faci nimic cu mâna ta; dai din gură, vii cu ameninţări, dar nu *faci* nimic. Eşti un om de nimic şi un laş şi teascunzi după oameni şi mai mici decât tine.

Vince slobozi un ţipăt sugrumat. Chipul i se încordase de mânie şi stătea parţial ghemuit, gata să sară. Respira zgomotos şi rapid, cu un uşor ţiuit, ca şi cum gâtlejul i s-ar fi contractat prea strâns pentru a mai lăsa să treacă aerul. Apoi, încet, se ridică, schimonosindu-şi chipul într-o expresie despre care Anne ştiu că se dorea un zâmbet.

În clipa aceea, Anne bănui că ajunsese în faza cea mai periculoasă şi ştiu că şi Charles credea acelaşi lucru, căci veni să-i stea alături. Totuşi, nu se putea

opri din vorbit. Propria ei furie şi durere şiroiau afară, după ce niciodată nu mai lăsase nimic să-i spargă adâncurile îngheţate ale sufletului şi cu acest prilej sentimentele începură să i se deştepte, eliberându-se. Cu tatăl ei lângă ea, cu familia şi Josh aşteptând-o, cu forţa pe care şi-o adunase în ea atâţia ani de-a rândul, făcu cei mai lungi paşi spre a se elibera.

— În afara unui singur prilej, continuă ea, cu un dispreţ de gheaţă, când ţi-ai făcut singur treaba murdară. Ai fost atât de viteaz, să timorezi un *copil,* să umileşti un *copil,* să învingi un *copil.* Trebuie că eşti foarte mândru de amintirea asta. Este umilitor cum îi apropie pe unii oameni amintirile; cei răi le preţuiesc pe cele care majorităţii celorlalţi le-ar da coşmaruri şi i-ar face să se ascundă, plini de ruşine şi silă de ei înşişi. Dar nu tu; tu nu cunoşti ruşinea; tu te iubeşti pentru ceea ce faci. Şi crezi că nimeni nu te poate opri, sau încetini măcar, fiindcă eşti mai deştept decât toţi ceilalţi. Dar nu eşti deştept, eşti numai viclean. Şi din acest motiv, familia asta te va învinge.

Vince porni spre ea.

— Căţea, spuse el. Căţea.

Vorbea automat, ca într-un cântec.

— Căţea.

Mergea cu mişcări ţepene, rigid de efortul să nu sară la ea, strângând-o de gât.

— Atâtea vorbe, dar n-ai nicio asistenţă care să-ţi audă minciunile. Asta ai aşteptat, ai aşteptat public, ai amânat ca să mă îngrijorez că vei începe să dai din gură în faţa oricui ar asculta. Şi toate celelalte baliverne – crima, dinamita, telecabina – nu fac nicio ceapă degerată; te-ai folosit doar de ele ca să-i suceşti minţile lui Charles. Ţi-ai pus în cap să mă distrugi, la fel cum ai mai încercat o dată; altceva nu te mai interesează. Dar cine-ar crede o avocată de două parale, în faţa unui senator S.U.A? Aşa că instigi familia să fie de partea ta şi cu căcaturile ăstelalte. Ascultă, curvo, ce ţi-am făcut atunci a fost nimic pe lângă...

Charles închise ochii, simţind că-l lua cu frig şi greaţă. O crezuse pe Anne, ştia că, Vince minţise. Dar acum o recunoştea chiar Vince, iar Charles îi auzea glasul ameninţând-o pe An ne şi îl putea vedea în ochiul minţii silind-o... Se încovoie de

mijloc; crezu că avea să vomite. „Nu pot”, îşi spuse, „nu pot să par slab, n-o pot abandona pe Anne”. Se îndreptă.

Vince continua să vorbească:

— … fetişcană care făcea pe deşteapta. Nu erai un *copil,* pentru Dumnezeu, tu *te-ai ţinut după mine,* ai *vrut-o.* Dar pe urmă ai tras concluzia că nu-ţi plăcea – căţea rece ce erai, Iisuse, da rece mai puteai fi – şi de-atunci ai tot pândit ocazia să te foloseşti de asta împotriva mea, mi-ai luat urma ca să-ţi poţi alege momentul când vei încerca să mă distrugi.

Anne clătină din cap.

— Ei, când? i se smulse lui Vince cuvântul din piept. Când, ticăloaso? *Când?*

Tăgădui iarăşi:

— Ţi-am spus că nu voi face asta.

— Eu, însă, da, interveni Charles pe neaşteptate.

Anne întoarse capul spre el, cu o expresie alarmată.

Se răsuci şi Vince, mişcându-şi buzele.

— Ce naiba vrei să zici?

— Voi spune lumii întregi, răspunse Charles; avea în gură un gust amar, dar glasul îi era ferm. Orice

motive de a păstra tăcerea are Anne, sunt ale ei, nu ale mele, şi n-au nicio legătură cu mine. Şi cred că e timpul să nu ne mai ascundem.

Anne îl privea cu ochi mari. N-avea să-i facă asta; ştia că n-avea s-o facă. Dar nu putea fi sigură, nici după glas, nici din expresia feţei. Bănuia că şarja, însă dacă ea n-avea cum să fie convinsă, nici Vince nu putea fi. Ce priceput era, constată Anne, cu mândrie. Aproape la fel ca Vince. Poate chiar mai mult.

Charles n-o privi, rămânând cu ochii spre Vince.

— Palavre, răspunse acesta, însă glasul i se subţiase. Dacă ea nu vrea să se comenteze, n-ai să vorbeşti nici tu.

— O voi face pentru mine, spuse Charles. Dumnezeule, cum aş putea sta cu mâinile-n sân, văzând că eşti ales preşedinte? Cum te-aş putea lăsa să încerci măcar?

Vince avu senzaţia că podeaua se mutase din loc şi îi fugea ceva de sub picioare. Nu se gândise niciun moment la asta.

— Ce naiba are-a face-aici politica? strigă el. Familia asta marchează o mulţime de puncte,

datorită mie; aveţi mai mult prestigiu şi influenţă decât oricând, mulţumită mie. Cu cât ajung eu mai sus, cu atât mai bine vă e şi vouă. Ai fi un prost să arunci toate astea pe fereastră.

— Am fost eu prost în multe privinţe, şi în primul rând cu tine, replică fratele său. N-am nevoie de prestigiul şi influenţa ta, Vince; până acum, n-au făcut decât să ne creeze greutăţi, mie şi familiei. Nu vreau să marchez puncte graţie ţie. Ceea ce vreau e să te ţin departe de Casa Albă. Nimic mai simplu. Şi am destule căi de a o face. Voi publica povestea lui Anne; nu mă poate opri şi va învăţa să accepte situaţia. Şi le voi servi reporterilor ceea ce-ai făcut cu şoseaua şi cum ai manipulat un biet om cinstit din E.P.A. ca să lovească în Tamarack mult mai tare decât trebuia. Şi le voi spune tot ce am reconstituit despre contaminarea bazinului şi despre telecabină, inclusiv care dintre cabine a fost aleasă pentru sabotaj. Nici chiar cele mai bune ziare nu refuză niciodată o deducţie senzaţională, să ştii; cea mai mare fericire pentru ele este cuvântul *prezumtiv.* Nici măcar nu va trebui să tragă concluziile; o vor face cititorii, adăugând numele tău deasupra. De

mult timp îţi baţi joc de familia asta, Vince; de ce n-aş lua măsuri ca să afle lumea?

Totul îi scăpa printre degete. Vince scutură din cap, încercând să se dezmeticească.

Charles încă nu se uitase la Anne, dar ştia că ochii ei îl ţintuiau fix şi-i simţea puterea. Niciodată în viaţă nu mai făcuse aşa ceva, nici măcar nu se gândise să încerce, şi când îl văzu pe Vince slăbit fu uluit şi înviorat. „N-ar trebui să privim pe nimeni ca pe un zeu", reflectă el; „le dăm mult mai mult putere decât au dacă-i tratăm ca pe nişte fiinţe omeneşti".

Ştia că proceda imperfect – ar fi fost incomparabil mai bine dacă reuşea să-l scoată complet pe Vince din Senat şi din viaţa publică – dar mai mult de-atât nu i se părea posibil, pentru moment. Habar n-avea de ce-ar fi fost în stare Vince dacă toate i se răpeau deodată, lăsându-l fără niciun alt motiv de a mai fi prudent. Iar Charles ştia că nu putea merge mai departe de-atât cu cacealmaua. N-avea s-o forţeze pe Anne să înfrunte durerea în public; n-ar fi făcut nimic ce să perturbe echilibrul pe care şi-l făurise singură. „Mai mult nu pot", îşi zise el. Apoi, îi veni o

nouă idee, mai veselă: *Ar putea să piardă alegerile din toamnă. Şi să rămână fără nimic.*

— N-ai fi în stare, spuse Vince cu viclenie; îl Studia pe Charles, cu ochii îngustaţi. Tocmai a spus că n-are de gând s-o facă. *Tocmai a spus.* N-ai vorbit cu ea despre asta; nu ştii ce vrea. N-ai sili-o, dacă ea nu vrea.

— Ba ţi-am spus că da, replică Charles; era foarte calm, dar însufleţirea îi creştea; ştia că învinsese. Anne va înţelege. Şi va găsi modalităţi de a-i face faţă. În fond, nu ea e cea care are motive să-i fie ruşine.

— Au trecut douăzeci şi cinci de ani, continuă Vince. Nimănui nu-i mai pasă.

— Atunci, n-o să conteze. Vom afla.

Ochii li se întâlniră şi, pentru prima oară în viaţa lor, Vince fu cel Care-şi mută primul privirea. Umerii i se prăbuşiră. Se duse la un fotoliu din apropiere şi se trânti în el. În cameră nu se mai auzea niciun sunet.

Rămase căzut în fotoliu, cu mâinile întinse peste braţele acestuia. Pământul nu-i mai aluneca de sub picioare; totul părea împietrit. Ştia că ar fi trebuit să

se gândească la viitor, la măsurile pe care le avea de luat în zilele următoare, dar nu putea. Nu se putea concentra asupra nici unui subiect. Apoi, însă, deveni conştient de liniştea din încăpere. Era groasă ca o pătură. Simţea că-l înăbuşea. Trebuia s-o străpungă; nu mai putea să respire. Era pe punctul de a fi distrus. Charles se pregătea să-l distrugă. Iar Vince ştia că avea s-o facă. Îl cunoştea pe Charles mai bine decât oricine pe lume, întotdeauna citise în el ca într-o carte şi ştia fără umbră de îndoială că Charles nu şarja. Charles era hotărât s-o facă.

Pe neaşteptate, Vince se gândi la Beloit, cum avea să-i mărturisească faptul că n-avea să mai ajungă niciodată secretar de stat sau ambasador în Marea Britanie. ***Te încurci în câte ceva şi nu ştii ce-o să se-ntâmple peste cincisprezece, douăzeci, treizeci de ani, poate şi mai mult, şi parc-ai fi umblat în tot timpul ăsta cu bomba-n buzunar, fără să ştii că-i acolo, şi pe urmă, deodată, îţi pică fisa şi ştii c-o să explodeze dacă faci un anume lucru, şi-ntotdeauna-i lucrul pe care*** **vrei** ***cel mai mult în pizda mă-sii să-l faci, doar că acum nu mai ai nicio şansă să-l poţi face. Niciodată. Înţelegi?***

Deci, Vince nu mai avea de ales.

— Alea cu Casa Albă nu erau decât nişte zvonuri, începu el, cu un glas monoton. Mi-o tot cereau, dar nu le-am promis niciodată. Tot timpul m-am considerat dator faţă de oamenii din Colorado să lucrez pentru ei. I-am spus-o şi unei reportere, mai deunăzi, că electoratul are nevoie de mine şi nu l-aş dezamăgi.

Începu să vorbească mai rar, mai tărăgănat.

— E o chestiune… de… priorităţi…

Nimeni nu răspunse. „N-ajunge”, medită Vince. „Ticălosul vrea mai mult”. Gândurile i se suceau încoace şi-ncolo, căutând o ieşire, dar nu găsea niciuna. Banii. Pentru numele lui Dumnezeu, al dracului să fi fost dacă-l scotea pe Charles din găleată; dacă voia bani, Charles n-avea decât să se ducă târâş la Beloit şi să-ncerce să refacă tranzacţia.

Nici chiar cele mai bune ziare nu refuză niciodată o deducţie senzaţională, să ştii… nici măcar nu va trebui să tragă concluziile; o vor face cititorii, adăugând numele tău deasupra.

Nicio ascunzătoare. Niciuna. Gândul îi bubuia ritmic în cap. După un moment, ridică din umeri.

Mă fut. Ethan spusese întotdeauna că Vince ştia mai bine ca oricine când să se recunoască învins. Avea să găsească o cale de a obţine totul înapoi; nu era nevoie decât de timp.

— Cel mai important lucru, spuse el într-un târziu, este *Chatham Development.*

Privea dincolo de Charles şi Anne, spre întinderea neagră a ferestrelor, cu luminile strălucitoare ale portului ca nişte steluţe risipite ocupându-i câmpul vizual.

— Nu trebuie să uităm niciodată asta. Compania tatii.

Coborî glasul.

— Şaizeci de milioane de dolari, murmură el. Sunt sigur că aş putea să mă descurc.

Capitolul 22

— Acesta este cu adevărat omul deceniului! exclamă prezentatorul studioului invitaţilor de duminică seară. Prieteni, senatorul Vince Chatham tocmai a făcut cel mai mare sacrificiu pe care îl poate face vreodată un om pentru familia lui – şi, credeţi-mă, pentru aceia dintre noi care credem în sanctitatea familiei nimic n-ar putea fi mai fascinant!

— Mă bucur că eşti de părerea asta, răspunse Vince, cu un surâs atât de dulce încât regizorul de emisie îi zise cameramanului să facă o transfocare la grosplan. Şi pentru mine este fascinant că o pot face.

— Şi vă suntem recunoscători că aţi venit la noi astfel, aproape pe neanunţate, continuă moderatorul. Haideţi să le spunem telespectatorilor exact ce aţi făcut, în caz că mai există o persoană două, care încă n-au aflat, iată despre ce este vorba, prieteni: domnul senator Vince Chatham îşi donează întreaga avere pentru a-şi salva familia! *Şaizeci de*

milioane de dolari, **pentru a împiedica una dintre companiile familiei să dea faliment şi a o apăra pe cealaltă de ghearele unor oameni care ar fi ruinat-o. Astă seară vom vorbi despre toate acestea. Domnule senator, înainte de toate, la mijloc este o adevărată avere. De unde aveţi banii?**

În dormitor, îmbrăcându-se pentru conferinţa de presă, Vince se privea pe el însuşi la televizor, în emisiunea înregistrată în aceeaşi după-amiază, cu un zâmbet subţire. Nu mulţi oameni ar fi fost atât de brutali ca să-i pună o asemenea întrebare, dar dacă nu era întrebat, ar fi abordat el însuşi subiectul. Oamenii suspectau întotdeauna pe oricine avea şaizeci de milioane de dolari, iar acest eveniment îi dăduse posibilitatea de a oferi explicaţii.

Pe ecranul televizorului, Vince îşi coborî un moment ochii.

— Am avut mare noroc. Tatăl meu a fost unul dintre cei mai mari constructori pe care i-a cunoscut vreodată această ţară. El mi-a dat startul. Nu m-aş afla aici fără ajutorul şi încrederea lui în mine, şi fără iubirea lui. A murit anul trecut şi nu trece nicio zi în care să nu-i mulţumesc şi să-i simt dorul. Am

primit de la el o sumă de bani pe care i-am folosit pentru a-mi înfiinţa o companie proprie în Denver, construind hale comerciale şi edificii administrative. Denver este unul dintre cele mai mari oraşe ale ţării – sănătos, spaţios, cu resurse bogate şi chiar mai bogat în materie de oameni, nişte adevăraţi învingători, ca strămoşii lor pionieri – iar acolo am avut ceea ce s-ar putea numi o perioadă de boom, oraşul Denver fiind foarte generos cu mine. Am câştigat mulţi bani şi i-am investit, mai cu seamă în Colorado, iar acu mo mare parte din ei vor rămâne aici.

— În Tamarack, se repezi prezentatorul. Ei bine, prieteni, partea asta s-ar putea să n-o ştiţi, se întoarse el spre cameră. Pentru multe persoane, Tamarack înseamnă strălucire, glorie şi celebrităţi, dar în ultima vreme a avut unele mici probleme şi părea să se pună problema necesităţii de a vinde compania de aici. Prin urmare, domnul senator... ei bine, domnule senator, vă rugăm ca de aici să continuaţi dumneavoastră.

— N-ar fi prea multe de adăugat, decât că familia mea este proprietara *Companiei Tamarack* şi cu toţii

iubim acel oraş mai mult decât putem exprima în cuvinte. Este adevăratul nostru cămin; casa noastră spirituală, s-ar putea spune. Tatăl meu l-a descoperit pe vremea când era un orăşel-fantomă ascuns în munţi şi a făcut din el o localitate cunoscută în întreaga lume. Iar *Compania Tamarack,* fondată de tatăl meu, are rădăcini adânci în viaţa oraşului şi a locuitorilor săi. Dar toate companiile au momente bune şi mai puţin bune, iar compania noastră a trecut pentru un timp printr-o serie de complicaţii care au îngrijorat familia până în măsura în care au considerat că nu le mai rămăsese altă soluţie decât vânzarea.

— Şi atunci, ştim ce s-a întâmplat, interveni prezentatorul, dar să le reamintim şi telespectatorilor. Prieteni, ceea ce a făcut domnul senator a fost să salveze acel oraş montan de evoluţiile de felul pe care îl combat zilnic ecologiştii, spre binele nostru. Spuneţi-le dumneavoastră, domnule senator.

— Dezvoltarea în sine nu e un fenomen nefast, îl corectă Vince cu blândeţe. Dar trebuie să fie controlată, fiindcă e ca un copil ai cărui ochi sunt

mai mari decât stomacul. Nu trebuie niciodată să asfaltăm pământul, sau să construim pe el, fără un studiu cum nu se poate mai atent şi fără cele mai serioase motive. M-am opus vânzării *Companiei Tamarack* şi am dat banii necesari pentru menţinerea ei în familie, fiindcă oamenii care doreau s-o cumpere nu aveau niciun respect pentru pământ sau pentru istoricul oraşului. Doreau să aglomereze cu zgârie-nori şi parkinguri supraetajate; voiau să construiască o şosea cu patru benzi pe toată lungimea văii, cu pasaje subterane şi supraterane, care ar fi mărit poluarea şi ar fi distrus frumuseţea naturală pe care ne-a dăruit-o din capul locului acel oraş. Nu aveau niciun plan de a proteja elanii, păsările şi puritatea apelor curgătoare; nu-i Interesau copiii care trăiesc acolo, familiile în deplină prosperitate, valorile care ne sunt dragi tuturor...

— Domnule senator, apăru în uşă valetul, reporterii sunt jos;

Vince închise televizorul şi trecu prin *living room* strângându-şi nodul cravatei. Clara era încă la Denver. Îi spusesesă rămână acolo; totul era sub

control. Ar fi putut s-o aibă alături la conferinţa de presă, dar nu era necesar. Nu încă. Omul deceniului. Ei bine, de ce nu? Se putea folosi în multe moduri de o asemenea titulatură. Şi abia atunci avea s-o dorească pe Clara lângă el.

Se opri în uşa sălii de conferinţe aflată la un etaj inferior al clădirii, numărându-i pe reporterii aşezaţi pe scaunele pliante, în aşteptarea lui. Se aşteptase la o sută; veniseră vreo treizeci. Cineva nu-şi făcuse datoria. Vince îi trecu în revistă pe membrii personalului său, pentru a deduce cine ar fi fost. Le spusese cât de mult dorea ca situaţia să fie forţată, umflată mult mai mult decât o posibilă întâmplare plăcută, nu mai Importantă decât cele despre donarea unei colecţii particulare de artă sau finanţarea unui nou spital. Cu emisiunile de televiziune îi fusese uşor; era un subiect de genul după care alergau cu limba scoasă, iar câteva telefoane şi scrisori îl aduseseră pe micile ecrane din toată ţara. Presa, însă, era mai dură; trebuia să facă eforturi pentru a se asigura că şi ziarele îi ofereau propaganda de care avea nevoie.

Se opri în spatele pupitrului instalat pe o mică

estradă, într-un capăt al sălii, radios ca un pastor binevoitor, în timp ce blitzurile explodau împrejur ca nişte artificii.

— Ce v-aş putea spune nou?

— Din ce veţi mai trăi în continuare? strigă un glas.

Se auziră râsete, dar Vince răspunse cu seriozitate:

— Mi-au mai rămas ceva bani proprii.

— Cât?

— Dumneata ce salariu ai? ripostă Vince.

Sala se umplu iarăşi de hohote; îi văzu pe toţi zâmbindu-i cu admiraţie şi ştiu că majoritatea dintre ei îl invidiau. Era o minciună; mai avea milioane de dolari ascunşi în proprietăţi imobiliare şi pământuri concesionate, dar pe-asta n-avea s-o afle nimeni.

— Puţini, repetă el ferm, plus salariul meu din Senat. Iar dacă familia va dori să aibă grijă de mine la bătrâneţe, chicoti el, s-ar putea să nu am posibilitatea de a spune nul. Dar suntem o familie. Întotdeauna ne ajutăm între noi. Ăsta e cel mai important lucru.

În fundul sălii, Vince văzu o faţă captivată, în formă de inimă, încadrată de păr blond scurt. Sara, îşi spuse el. Ochii ei verzi îl priveau cu adoraţie. Micuţa Sara – şi mai cum? – de la *Rocky Mountain News.* Sosită tocmai de la Denver, pentru el.

— Domnule senator, începu un reporter, este o problemă cu impozitele la care încă nu s-a referit nimeni. Cabinetul dumneavoastră a spus că *donaţi* familiei cele şaizeci de milioane de dolari. Doar nu-i daţi pe degeaba, nu?

— Nu literalmente, zâmbi Vince. Aveţi absolută dreptate: dacă i-aş fi predat acei bani fratelui meu, care este preşedintele corporaţiei *Chatham Development,* el ar trebui să plătească o taxă de primire a donaţiei; dacă i-aş da suma companiei, aceasta ar datora un impozit corporatist. În ambele cazuri, s-ar cifra cam la cincizeci de procente. Ştiţi bine că nu mă interesează să refuz veniturile cuvenite guvernului, dar dacă îmi golesc contul bancar pentru a-mi ajuta familia, vreau ca aceasta să poată" folosi fiecare bănuţ. Deci, nu va fi un cadou propriu-zis. Fratele meu şi compania au găsit soluţia să creeze o categorie specială de acţiuni

preferenţiale în corporaţia *Chatham Development* şi să mi le vândă mie contra sumei de şaizeci de milioane de dolari. Acţiunile nu au drept de vot, nu primesc dividende, nu le creşte valoarea şi nu se pot vinde sau transfera fără aprobarea consiliului de administraţie al corporaţiei *Chatham Development.* În vocabularul meu, acesta se numeşte cadou.

— Nu-i rău deloc, comentă aprobator un reporter. Totuşi, trebuie să vă fi fost greu să renunţaţi la atât de mult. Acţiunile acestea în valoare de şaizeci de milioane de dolari nu implică niciun drept?

— Nu cerem drepturi când dăm daruri, decât când acestea sunt însoţite de obligaţii, răspunse senin Vince. Iar eu nu pretind nicio obligaţie de la familia mea.

— Numai vis şi armonie, îi şopti un reporter vecinului. Tu chiar crezi povestea asta?

— Domnule senator, ce s-a întâmplat cu *Chatham Development?* întrebă cineva. Tatăl dumneavoastră a întemeiat-o, nu? Şi figura pe lista *Fortune 500…*

— Da şi va reveni acolo. Toate companiile cunosc suişuri şi coborâşuri; *Chatham Development* va reveni în vârf, unde îi e locul.

— Exact, la fel aţi spus şi despre *Compania Tamarack,* dar ce s-a *întâmplat?*

— Ei bine, mă tem că va trebui să vă dezamăgesc cu răspunsul la această întrebare; pur şi simplu nu Intru în amănunte. Când firmele au necazuri, intervin mulţi factori: administraţia, clienţii, aprovizionarea, economia, chiar şi guvernul Statelor Unite, cu toate reglementările lui. Nu foloseşte la nimic să o acuzăm numai pe una singură; toate ţin de domeniul trecutului, iar acum, când compania a primit banii, îşi va reveni şi va fi din nou puternică şi respectată. Mi-au promis acest lucru şi îi cred.

— Puţin cam prea frumos, murmură un reporter spre cameramanul de lângă el. Pe cât pui pariu că auzim cam o zecime din realitate?

— Da ce părere aveţi despre administraţie? întrebă altcineva. Nu e adevărat că, atunci când o companie are greutăţi, prima care intră în colimator e administraţia? Ne-aţi putea vorbi puţin mai mult despre asta?

— Categoric, nu, răspunse ferm Vince.

— Bine, atunci ne-aţi putea spune ceva despre cumpărător? Cine era? în ziarul *New York Times* de

ieri a apărut un articol unde eraţi citat spunând tot ce i s-ar fi întâmplat oraşului dacă firma era vândută, dar n-aţi spus cine urma s-o cumpere. Cine era?

— Au fost interesaţi diverşi investitori, unii tocmai din Egipt, replică Vince, dar întrucât din toate aceste oferte n-a ieşit nimic, nu cred că s-ar cuveni din partea mea să-i nominalizez. În fond, adăugă, cu un chicotit, criticile mele la adresa lor au fost cam aspre.

— Era şi vreun cunoscut de-al dumneavoastră?

Vince ezită.

— Câţiva, zâmbi el. Nu voi mai petrece mult timp cu ei.

— Domnule senator, nu ne puteţi da niciun nume?

— Dacă este după mine, nu, continuă el să surâdă. Blestemul omului politic este acela că trebuie să-şi ţină gura. Mai ales când sunteţi voi prin preajmă.

Îi privi cum râdeau din nou.

— Ce ne puteţi spune despre Casa Albă? întrebă alt ziarist. Aveţi ceva de declarat despre asta, domnule senator?

— Ei bine, da...

Vince îi văzu aplecându-se înainte, cu un murmur colectiv. Le adresă un zâmbet ştrengăresc, dar înapoia pupitrului tot trupul I se încleşta de furie, turbarea cu care se deştepta în fiecare dimineaţă şi se culca în fiecare seară, încât devenise o parte permanentă din el. Singura care observă ceva, însă, fu Sara, cam nedumerită.

— Am fost onorat de numărul de oameni – oameni de prima calitate, patrioţi – care m-au îndemnat să candidez la preşedinţie. Şi întrucât sunt oameni pe care îi admir şi-i respect, m-am gândit serios la această idee. După cum ştiţi, am comandat chiar vreo două sondaje de opinie, care au dat rezultate foarte favorabile. Dar m-am hotărât să nu candidez.

În sală izbucni agitaţia. Blitzurile începură să fulgere din nou, reporterii se îndreptară de spate.

— Cum aşa, domnule senator?

— Ce s-a întâmplat?

— Intenţionaţi să...

— Ce veţi...

— Acum abia o săptămână aţi...

— Preşedintele are vreo legătură cu...?

— Dacă-mi daţi voie, ridică Vince glasul pe

deasupra vacarmului; ţinea mâna în aer, iar întrebările se stinseră.

— Locuitorii statului Colorado, cei mai minunaţi oameni din lume, când ai ocazia să-i cunoşti aşa cum sunt, m-au trimis aici ca să lucrez pentru ei şi o fac cât de mult mă ţin puterile. Îmi place s-o fac şi cred că le plac şi lor rezultatele. Aşa că rămân aici unde mă aflu, în Senat. Mai bine zis, dacă ei vor fi de acord, în noiembrie. Dacă nu, voi redeveni constructor, ocupaţie deloc ruşinoasă, deşi nu la fel de satisfăcătoare ca munca pentru binele statului şi al ţării. Deci, dacă alegătorii acelui mare stat sunt de aceeaşi părere, mă veţi mai vedea aici încă multă vreme. Atât e tot ce am de spus. Mai sunt întrebări despre cadoul pe care l-am făcut familiei?

— Domnule senator, aţi vorbit cu Preşedintele? A avut vreo legătură cu...

— Am spus că nu comentez.

— Dar, domnule senator, ultimul sondaj de opinie „orice candidat şi-ar da ochii din cap pentru un rezultat ca...

Vince clătină din cap. Mânia pulsa prin el.

— Domnule senator, nu ne-aţi putea spune ce

anume v-a făcut să vă răzgândiţi? Şi săptămâna trecută ştiaţi că reprezentaţi populaţia din Colorado, dar totuşi se vorbea mult despre Casa Albă, prin rândurile personalului dumneavoastră.

— Nu se lămuriseră cu mine, răspunse Vince. Sara, adăugă el, văzând-o că ridica mâna.

Vocea ei era slabă dar limpede.

— Familia dumneavoastră v-a cerut să renunţaţi?

— *Cum?* Sara, mai spun o dată: nu vorbesc despre această decizie. Pot spune însă că nimeni din familie nu mi-ar cere aşa ceva; au încredere în mine, cel puţin tot atâta ca locuitorii din Colorado.

Chicotitul său fu întâmpinat cu un val scăzut de râsete.

— Şi eu am încredere în ei, motiv pentru care le dăruiesc şaizeci de milioane de dolari ca să se pună din nou pe picioare.

— Da, bine, haideţi să revenim la asta, interveni un alt gazetar. Cum vă simţiţi, rămas fără aceşti bani? Va trebui să vă schimbaţi tot stilul de viaţă, nu-i aşa?

Vince răspunse cu o anecdotă umoristică despre tatăl lui, care, în copilărie, îl învăţase să fie un om

cu picioarele pe pământ, ducându-l la vânătoare în Tamarack. Nu vânase niciodată, şi nici Ethan, dar reporterii au scris-o şi pe asta; prezenta interes din punct de vedere omenesc. Le răspunse la întrebări timp de exact treizeci de minute, apoi se întoarse spre uşă.

— Haideţi, acum, e de-ajuns. Nu mai pot vorbi despre mine. Doar dacă nu cumva vreţi să mă întrebaţi despre munca la comisie, sau proiectele de lege pe care le susţin.

— Dar e greu de înţeles, pentru oricine, domnule senator. Dacă v-aţi răzgândi în legătură cu Casa Albă, aţi avea din start un avantaj greu de egalat.

— N-am făcut-o ca să am niciun fel de avantaj din start. Am făcut-o fiindcă familia mea avea nevoie de ajutor şi, slavă Domnului, i l-am putut da. Asta mă mulţumeşte, în momentul de faţă. Deşi mărturisesc că niciodată n-am nimic împotriva unei prese binevoitoare.

Zâmbi, în timp ce ziariştii râdeau aprobatori, apoi rămase pe platformă, ca într-un halou de lumină a soarelui, privindu-l cum plecau. Era cea mai mare victorie a lui şi o purta ca pe o coroană, în vreme ce

furia îl rodea pe dinăuntru, Iar imaginea strălucitoare a Casei Albe îl sfida din depărtare, ca luminile portului pe care le văzuse pe fereastră, confundându-le cu nişte stele.

În drum spre ieşire, unii dintre reporteri veniră la el, în timp ce cobora de pe estradă, şi-i strânseră mâna.

— Mă bucur că vă văd, le spuse Vince. Abia aştept să ne revedem, de cât mai multe ori, până-n noiembrie.

— Sper să vă răzgândiţi în legătură cu Casa Albă, repetă ultimul reporter, un editorialist de la *Denver Post.* Avem nevoie de oameni ca dumneavoastră. Şi mai e ceva: în alegerile din toamnă, mergeţi la sigur; ştie toată lumea.

Ieşiră cu toţii. În afară de Sara. Stătea în fundul sălii, cu carnetul în mână şi ochii aţintiţi asupra lui Vince...

— Bună, o salută el cu căldură. Îmi pare bine că te revăd. Te-a transferat *Rocky Mountain News* la Washington?

— Nu, aş vrea eu. Am venit singură, domnule senator. N-am putut să cred că e cineva în stare de o

faptă atât de generoasă; ştiţi cum vorbeşte toată lumea despre avariţie şi egoism şi apoi am citit despre dumneavoastră şi, vă aduceţi aminte, aţi vorbit cu mine la Denver, acum vreo două săptămâni...

— Îmi aduc aminte. Am spus că mi-a făcut plăcere interviul.

Sara roşi.

— Îmi cer scuze pentru întrebarea pe care v-am pus-o; nu ştiam c-o să vă supere.

— Nu m-a supărat, răspunse Vince cu blândeţe. Am fost doar surprins. Ce te-a determinat să mi-o pui?

— Păi, toate lucrurile acelea în legătură cu familia; mă întrebam... V-aş mai putea întreba câte ceva?

— Fireşte...

Se aşezară pe două scaune pliante. Sara deschise carnetul la o pagină nouă.

— Dacă familia vă cere ajutorul, le-aţi da sfaturi, sau v-aţi înapoia chiar, cândva, să lucraţi din nou cu ei?

— Nu, răspunse tăios Vince; apoi, se înmuie,

Senatorii nu se implică în afaceri, Sara; nici măcar alături de propria lor familie.

— Ei, da; ştiu, dar poate într-o bună zi veţi dori să vă întoarceţi la ei, nu s-ar putea? Vreau să spun, după ce v-aţi vândut acţiunile de la *Chatham Development* înainte de a pleca la Denver...

Vince se încruntă.

— De unde ştii asta?

— Scria într-un număr de-al nostru din *Rocky Mountain News,* de pe vremea când aţi fondat *Lake Forest Development* şi v-aţi construit primul complex comercial. Le-am luat din arhivă şi le-am citit pe toate, Partenerul dumneavoastră i-a spus unui reporter, că începuseräţi la Chicago, după care aţi vândut înapoi familiei părţile, fiindcă doreaţi să vă întemeiaţi compania proprie. M-am gândit că a fost minunat să vă faceţi una personală şi mă întrebam dacă acum, când aţi făcut acest lucru incredibil pentru familie, n-ar dori să vă întoarceţi şi eventual să vă fi cerut să nu mai candidaţi la preşedinţie.

Vince clătină slab din cap.

— Înainte de toate, Sara, niciodată nu i-am părăsit

cu adevărat. Iar când le-am dat banii, le-am spus că sunt ai lor, la fel cum şi companiile sunt ale lor şi că locul meu este aici, în Senat.

— Iar după aceea n-aţi fost supărat?

— Supărat? o privi Vince atent. De ce tot crezi că m-am supărat?

— Păi, s-ar putea să mă înşel; dar strânseseraţi pumnul, şi... iertaţi-mă, vorbesc ca o proastă; uitaţi ce-am spus.

— Nu, vreau să aud. Strângeam pumnul şi ce mai făceam?

— Aveaţi faţa... încordată. Ca şi cum aţi fi strâns din dinţi.

— Ei, zâmbi Vince. Eşti o tânără cu mult spirit de observaţie. Ţine-o tot „aşa şi vei ajunge o mare reporteră. Ai dreptate, Sara, scrâşneam din dinţi, dar nu de furie, încă mai am trac în faţa mulţimilor – şi mai zici că vorbeai ca o proastă, cu asta ţi-am luat-o înainte – Iar astă seară a fost mai rău ca de obicei, fiindcă nu-mi place ca oamenii să mă trateze ca pe cine ştie ce sfânt. Majoritatea oamenilor îşi ajută familiile, dar cu sume mai mici de bani, aşa că nimeni nu le dă prea multă atenţie. Mă simţeam

stânjenit, să fiu Izolat ca un om ieşit din comun; asta ai văzut. Crezusem că mă ascundeam destul de bine; va trebui să fiu atent când eşti tu de faţă.

Sara roşi din nou.

— Mulţumesc. Vă apreciez sinceritatea.

— Şi eu, pe a ta.

Privind ochii arzători ai Sarei, Vince simţi un val de dorinţă. O copilă atât de dulce, drăgălaşă şi adoratoare. Pielea ei avea o puritate pe potriva gingăşiei buzelor; sânii îi erau mici, iar umerii uşor rotunjiţi, ca şi cum s-ar fi aplecat spre el. Putea deveni mult mai mult decât diversiunea plăcută pe care şi-o imaginase prima oară când se cunoscuseră; putea fi mica lui prietenă, pupila, tovarăşa lui de joacă. A lui. Aşteptându-l întotdeauna, aşteptând să-i dăruiască bucurii. Sara avea să fie relaxarea lui, singurul lucru de care putea fi sigur într-o lume care dintr-odată se umpluse de capcane.

Vince se uită la ceas.

— Ştii, spuse el îngândurat, astă seară trebuia să merg la un dineu simandicos, dar am nevoie de puţină linişte după tot tămbălăul ăsta. Vrei să iei cina cu mine, Sara?

— Oh! Da, mi-ar face plăcere... Dar soţia dumneavoastră...

— Este la Denver. Stă cam mult pe-acolo; aşa vrea familia ei. Şi ştim cu toţii că familiile trec pe primul loc.

Se ridică şi-i întinse mâna, privindu-i ochii strălucitori, cu furia ascunsă sub surâs.

— Te duc la unul din micile mele localuri favorite, unde nimeni nu e atent la...

— Ura, Vince, mi-au zis că eşti aici, apăru Keith, intrând cu un mic semn de salut; o văzu imediat pe Sara şi-i întinse mâna: Keith Jax. Sper că nu vă deranjez. Sunt nepotul unchiului Vince.

— Aha, răspunse Sara.

Pe faţă i se-văzu deruta, în timp ce dădea mâna cu el, dornică să-l intervieveze pentru a afla mai multe despre Vince, dar şi mai dornică să ia cina cu Vince, numai ei doi, într-unul din micile lui localuri favorite. Spera ca Vince să nu-l invite şi pe Keith la masă şi îi aruncă o privire pentru a vedea ce avea de gând să facă.

Chipul lui Vince era de nepătruns.

— Te sun încontinuu de cinci zile.

— N-am fost acolo, rânji Keith. Dar cred că pe-asta o ştii deja. M-am gândit că ar fi distractiv să vin cu maşina pân-aici, cum ar veni să văd America din mers. Doamne, e-un drum lung ca dracu', totuşi. Vreau să spun, nu ştiam că aşa de-al naibii de departe din Tamarack pân-aici.

— Sunteţi din Tamarack? îl întrebă Sara.

— Sara, o opri Vince, punându-i o mână sub cot, pentru a o conduce la câţiva paşi distanţă, în timp ce-i vorbea încet: vrei să mă aştepţi sus în hol? Am de vorbit cu Keith câteva minute; apoi, mergem la cină. Îmi cer scuze, dar a făcut atâta drum cu maşina şi nu-l pot lăsa mască.

— Desigur, răspunse Sara; privi chipul lui Vince, sperând să afle mai mult. Pare foarte fericit c-a ajuns aici. Probabil că ţine mult la dumneavoastră.

— Sper, o înghionti Vince abia simţit spre uşă. Ne vedem sus, peste câteva minute.

O privi ieşind, apoi se întoarse spre Keith.

— Ce dracu' ai făcut, să-ţi iei zborul fără să mă anunţi? Când te sun, vreau să te găsesc.

— Păi, îmi cer scuze, unchiule Vince. Vreau să spun că mi-a venit ideea, ştii, fuga-fuguţa, şi cum ar

veni am întins-o.

— Ei bine „fă stânga-mprejur şi du-te înapoi fuga-fuguţa. Mâine, adăugă el, scoţându-şi cheile. Îi telefonez portarului şi-i spun să-ţi dea drumul. Ne vedem la micul dejun; vreau să-ţi vorbesc înainte de a pleca.

— E O.K. Dacă rămân aici? Vreau să „spun, nu vrei să stai singur, ştii, cu gagicuţa? Nu, nu vrei; ai tu prea multă minte pentru aşa ceva. Vreau să spun, e mult mai cum ar veni sigur dacă mergeţi la ea.

— Ţine-ţi gura, se răsti Vince. Şi vezi să te scoli devreme mâine; luăm micul dejun la şase jumate. Imediat după aia, ai plecat.

— Nu, stai, vezi, nu te-ai prins, unchiule Vince. Nu mă mai întorc. Vreau să spun că să stau cum ar veni *aici.* O am şi pe Eve în maşină, şi toate, ştii, bagajele. Tot. Am să lucrez pentru tine, ştii, fac tot ce-ai nevoie, ca, ştii, asistent şef, aşa cum am vorbit, mai ştii? Eu-s ăla care munceşte cel mai mult, da-n ziare nu scrie nimic de mine. Vreau să spun că nu-ncerc să ajung, ştii, celebru sau cumva, tu eşti ăla bun la d-astea, eşti cum ar veni zău aşa de-a dreptul pe cuvântul meu dacă nu trăsnet; vreau şi eu să ştii,

particip la toate, să-i ajut pe oamenii din Colorado, să fiu un fel de cum ar veni... indispensabil.

Încă o dată, Vince simţi că-i fugea pământul de sub picioare. Îngrozitoarea senzaţie că pierdea controlul, cea mai cumplită pe care o cunoştea, îl cuprinse tot.

— Ce le-ai spus? întrebă el, cu voce răguşită.

Keith păru surprins:

— Cui?

— Lui Leo. Lui Charles. Lui Anne.

— Lui Charles? Când? Vreau să spun, nu l-am mai văzut de la Crăciun. Anne şi Leo au venit la mine-n birou cu o droaie de-ntrebări căcăcioase despre, ştii, dinamita de deasupra şanţului de drenaj, accidentul cu telecabina, da eu doar cum ar veni am ascultat; o vorbuliţă n-am scos. A, mda, ba am scos; am zis că eram cu Eve-n pat în dimineaţa, ştii, accidentului, şi că ne simţeam cum ar veni grozav şi că ea, ştii, şi-ar aduce aminte.

— Asta-i tot ce-ai spus?

— Păi, sigur, vreau să spun, nu-s un *bou,* Vince. Dacă eram bou, nu mă voiai de asistent. Vezi, ştiu ce-ţi trebuie ţie, Vince. Oameni ca mine îţi trebuie.

Vreau să zic, tu tot vorbeşti despre cine-ţi stă în drum şi ce-o să le faci, de cine-ai să te descotoroseşti, ştii, da n-o faci. Niciodată. Ştii? Vreau să spun, n-ai snagă, Vince. Dai tu din gură, da atâta. Aşa că-i mai bine să fiu şi eu pe aproape, este? Şi-o să-ţi fiu pe-aproape toată viaţa, aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji; niciodată n-o să mă pierzi.

Zornăi cheile în mână.

— N-o să stăm mult la tine; vreau să spun, nu vreau să-ţi fac deranj; ne găsim noi un cuibuşor al nostru, acuşica. A, s-ar putea să ne trebuiască un ştii, aconto ca să ne cumpărăm câte ceva, ştii, doar cu-mprumut, da atâta tot. O să câştig un salariu bun, aşa c-am să mă achit şi n-o să fim o, ştii, povară pe capul tău sau nimica. Mai mult ca nişte parteneri. Ştii tu.

Vince tăcea, cu gândurile într-un vârtej. Ştiuse că trebuia să se ocupe de Keith; pur şi simplu fusese prea ocupat ca să se gândească. Iar acum tânărul venise şi se gândea să rămână definitiv. Idiotul; sigur că n-avea să stea definitiv. Vince se putea debarasa de el oricând îi venea la socoteală. „Mă voi folosi de el un timp”, îşi spuse; „dar dacă-şi

închipuie că va rămâne agăţat de mine toată viaţa, e un prost. Nimeni nu mă şantajează pe mine; totul e să aleg cel mai potrivit moment pentru a acţiona. Cretinul; habar n-are de ce sunt capabil. Încă nu ştie nimeni de ce-s capabil eu”.

Privi pe lângă Keith, ca şi cum acesta nici n-ar fi existat. „O să am grijă de el când vine momentul. De oricine-mi stă în drum o să am grijă. Iar Sara va fi alături de mine. Sara-mă va ajuta să-mi iau totul înapoi”.

— Ei, reluă Keith, văzând că Vince tăcea, merg să-i spun lui Eve că ne-am aranjat; era cum ar veni îngrijorată că n-o să fie totul O.K. I-am zis că nu mai avem de ce ne face griji, niciodată. Vreau să spun, o să iasă excelent, Vince, ştii? Tu şi eu. Tot ceai nevoie, fac. Poţi conta pe mine. Sunt al tău, Vince. Pentru totdeauna.

Dincolo de uşă, Sara îl auzi pe Vince apropiindu-se şi se grăbi să urce scara. Era extrem de emoţionată şi, în acelaşi timp, tristă. O mâhnea profund faptul că Vince Chatham nu era ceea ce păruse a fi. Desigur, poate fiindcă nu-l plăcea pe nepotul său, dar Sara bănuia că era la mijloc mai mult decât atât;

bănuia că în ultimele douăzeci de minute aflase despre adevăratul Vince Chatham mai mult decât la toate conferinţele lui de presă, şi la interviul din Denver, şi din sutele de articole pe care le citise în ziare. Asta o surescita: faptul că totul era mai mult decât se părea.

Ce fascinant, îşi spuse reportera din Sara, alertă, intrigată, teribil de curioasă. Era atât de emoţionată încât trebui să-şi impună să se calmeze înainte ca Vince să vină pentru a o lua la cină. Nu ştia exact ce avea la dispoziţie în toate frânturile şi aluziile fascinante pe care le auzise, dar părea să existe o poveste mult mai complicată decât darul de şaizeci de milioane al unui senator către familia lui, din pură iubire şi generozitate.

Sau, poate că nu era numai o singură poveste, reflectă Sara; poate era o întreagă serie de poveşti. Poate chiar una dintre acele cărţi pe care le scriau întotdeauna reporterii de investigaţii. Putea dura luni, chiar ani de zile, până să depisteze totul despre senator şi familia lui. Nici măcar nu ştia ce anume să caute, dar asta n-o deranja; în acele investigaţii, întotdeauna ajungeai de la una la alta. Şi nu conta

nici cât timp urma să se lungească. Avea timp destul; şi singurul lucru pentru care o felicita întotdeauna şeful ei: multă, multă răbdare.

Luă o oglinjoară din poşetă şi-şi împrospătă rujul, apoi se pieptănă. „S-ar putea ca ăsta să fie viitorul meu”, îşi mai spuse, împreunându-şi cuminte mâinile în poală, în aşteptarea lui Vince.

Capitolul 23

Când avionul lui Anne aterizează, Josh aştepta pe aeroportul din Luxor.

— Mă bucur atât de mult că eşti aici, spuse el, prinzând-o de ambele mâini. Au fost trei săptămâni nesfârşite.

— Nesfârşite, într-adevăr, confirmă Anne.

Cât fusese de ocupată în Los Angeles, recuperându-şi lucrările şi încercând să muncească în avans pentru a, putea face această călătorie, se pomenise ridicându-şi privirea de la birou, pe fereastră, dornică să fie cu el. Şi simţise un val de bucurie văzându-l cum o aştepta în timp ce venea spre el de la avion. Poate din cauza ciudăţeniei locului, îşi spuse Anne, privind în jur, la aeroportul degradat. Era o clădire mică, fără etaj, cu toate înghesuite într-o singură încăpere: turişti mişunând în jurul ghizilor, oameni de afaceri în costum cu cravată, unii purtând turbane, militari în uniforme mototolite, gărzi de securitate, muncitori aeroportuari moleşiţi şi vizitatori din străinătate

care cunoşteau drumul şi mergeau cu pas sprinten spre ieşire. Anne îl privi pe Josh, înalt, încrezător, cu trăsături puternice care n-ar mai fi putut niciodată să-i pară aspre şi ştiu că nu numai stranietatea locului îi provoca emoţia.

— Îmi pare bine că am venit, spuse ea.

Josh îi luă geanta şi sacul de haine pe care-l ducea pe un umăr.

— Cât bagaj mai ai?

— Nimic, zâmbi ea, când îl văzu arcuindu-şi sprâncenele. Mi-ai spus că sunt condiţii sport.

— Aşa e, surâse şi el. Îmi place cum călătoreşti. La fel ca mine; e mult mai simplu.

Trecură pe lângă mulţimile care aşteptau cu nerăbdare descărcarea bagajelor, spre maşina lui Josh.

— Nu prea ai ce vedea, seara la ora asta, comentă el. Facem un tur la lumina zilei, când vrei.

— După ce mergem la mormânt. Ţi-am adus scrisorile şi fotografiile; nici nu-mi vine să cred că voi trece cu adevărat prin el. Chiar şi să cred că mă aflu aici mi-e greu.

Privi pe fereastră, spre luminile risipite, cu o

senzaţie ciudată, de emoţie calmă. Până acum, călătorise întotdeauna singură, intrând în fiecare oraş numai cu propria ei nerăbdare şi programul personal şi o copleşiseră îndoielile în timp ce zbura spre a se întâlni cu Josh. Dar scrisorile lui erau în geanta de pe umăr şi le recitise în timp ce schimba avioanele la Londra, apoi la Cairo, pentru a ajunge în sfârşit la Luxor. Fusese chemat în Egipt a doua zi după ce Anne plecase la Chicago să discute cu Charles, şi de-atunci îi scrisese zilnic, scrisori calde, prietenoase, neangajate, debordând de entuziasm pentru ceea ce dezvăluia mormântul în timp ce era încet-încet evacuat.

Şi, de fiecare dată când o chema insistent la Luxor, pentru a participa la aventura lui, Anne găsea mai multe motive pentru a refuza.

Iar acum, când era acolo, mergând cu maşina pe strada slab luminată, cu hoteluri pe o parte şi ambarcaţiuni de agrement amarate pe cealaltă, Anne simţea emoţia de a se afla într-un loc deosebit de toate cele pe care le vizitase în Europa şi de a împărtăşi marea descoperire a lui Josh, despre care încă se mai scria în ziarele din întreaga lume.

Aşezată lângă el, se simţea calmă, fără pic de teamă şi plină de nerăbdare.

— *Winter Palace,* anunţă Josh, oprind maşina în dreptul unei clădiri pătrate, din aceeaşi culoare cu trotuarul. Putem lua cina într-una din cafenelele de pe-aici, dacă ţi-e foame.

— Nu mi-e, mulţumesc. Stewardul din avionul de la Londra mi-a recomandat un restaurant din Cairo şi am avut timp destul între avioane ca să mănânc acolo.

— Care restaurant?

— *Mahfound.*

— Unul dintre favoritele mele, zâmbi Josh nostalgic, îmi imaginam cum te voi duce de mână pe străzile ciudate şi întunecoase ale oraşelor egiptene. Se pare că te descurci foarte bine singură.

— O fac de mult, răspunse ea, cu vocea dintr-odată mai rece.

Coborî din maşină şi îl aşteptă pe Josh să-i scoată bagajele de pe bancheta din spate, intrară în holul hotelului, iar Anne completă formularul de cazare pe care i-l dădu administratorul.

— Plecăm devreme dimineaţă?

— La şapte, dacă n-ai nimic împotrivă. Micul dejun la şase jumate.

— Perfect.

Îi înapoie formularul administratorului, odată cu paşaportul şi cartea de credit.

— Suntem încântaţi să vă găzduim, madame, spuse omul într-o engleză Impecabilă, fără să dea niciun semn de curiozitate, şi-i înmână o cheie. Camera dumneavoastră are vedere spre Nil. Sunt convins că vă veţi simţi bine.

— Vă mulţumesc.

Se întoarse spre Josh.

— Am putea să bem o cafea? Nu mi-e deloc foame şi n-am mai dormit de ieri, dar nu suport să mă închid într-o cameră de hotel, cel puţin nu încă.

— Bună idee.

Josh îi ceru administratorului să ducă bagajele lui Anne în cameră şi ieşiră din nou în aerul răcoros al nopţii.

— A, ăştia merg? întrebă Anne, privindu-şi pantalonii subţiri de lână. Mi-am adus o fustă, dacă voi avea nevoie.

— Sunt perfecţi.

Pe lângă pantalonii gri închis, mai purta o bluză de mătase gri pal, descheiată la gât pentru a lăsa să se vadă un colier de argint şi un blezer de piele roşie. După paisprezece ore în trei avioane, hainele îi erau neşifonate şi nu avea nimic din înfăţişarea păstoasă a oboselii pe care o dobândesc atâţia călători când zboară peste jumătate din glob.

— De fapt, toată eşti perfectă, continuă Josh. Uneori, pe-aici apar probleme dacă femeile poartă fuste prea scurte sau bluze foarte decoltate, însă chiar şi astea trec cu timpul; au prea mare nevoie de dolarii turiştilor ca să nemulţumească pe oricine ar veni. Ai fi amuzată să afli cât de multe dintre grijile lor sună ca acelea din Tamarack.

Se îndepărtară de hotel, pe lângă bărbaţi care beau cafele pe terasele cafenelelor mici cu câte trei-patru mese, printre grupuri de oameni aşezaţi turceşte pe trotuar, vorbind cu însufleţire şi fumând narghilele şi ciubuce. O fetiţă se apropie de ei, cu mâna întinsă, frecându-şi degetele.

— Bacşiş, ceru ea.

Era foarte drăguţă, cu o năframă multicoloră pe cap, fustă lungă înflorată şi adidaşi *Nike.* Îşi potrivi

pasul după al lui Josh şi-al lui Anne, ciocnindu-se mereu de ei, cu mâna întinsă. În apropiere, maică-sa, înveşmântată în negru, îi urmărea cu o privire sumbră.

— Bacşiş, repetă fetiţa. Bacşiş.

— Nu, răspunse Josh.

— Bacşiş, continuă fata ca şi cum nici nu i-ar fi auzit. Avea ochii goi, privind spre ei dar fără să-i vadă.

Josh îşi coborî privirea.

— *Nu,* accentuă el, pe tonul unui părinte către copilul său.

Fetiţa se întoarse, fără niciun semn de dezamăgire, şi traversă strada, căutând pe altcineva de acostat. Maică-sa o urmă.

— Puteai să-i fi dat ceva, spuse Anne.

— Puteam. Şi pe urmă ne trezeam cu vreo cincizeci peste noi. Iar mâine alţi cincizeci şi tot aşa. Sunt isteţi şi amuzanţi, cu mult farmec şi fac treabă bună cu turiştii. Prima dată când am venit aici, mi-am golit portofelul într-o singură zi. După aia, am învăţat să spun nu. Hai să mergem prin piaţă...

Străbătură o alee scurtă şi deodată se pomeniră

cufundaţi în zgomotele şi mirosurile pieţei, care tocmai se închidea pentru noapte. De ambele laturi ale străzii înguste, vânzătorii îşi mutau mărfurile în minuscule barăci care se puteau încuia: butoaie cu mirodenii, suluri de ţesături, bluze şi geabale agăţate pe Bare, covoare înfăşurate strâns, *presse-papiers*-uri în formă de scarabei şi mici statuete de faraoni pe care să le vândă turiştilor. Alţii se pregăteau să-şi împingă din zona pieţei enormele căruţe cu ce le mai rămăsese din legumele şi fructele zilei, în timp ce brutarii stingeau focurile din cuptoare şi-şi închideau prăvălioarele. Copii în uniforme de şcoală mergeau ţinându-se de mână, şuşotind şi chicotind; femei învăluite în negru sau purpuriu-închis îşi făceau ultimele cumpărături, ţinând în echilibru pe cap coşuri înalte împletite sau altele, de plastic, cu rufe; turiştii făceau fotografii, pozând lângă câte un măgăruş sau masă plină cu grămezi conice de plante medicinale care încă nu fuseseră strânse.

Anne privea dintr-o parte în alta, bucurându-se de colorit, de ritmurile poetice ale limbii arabe, de vocile ascuţite ale copiilor, de mirosurile

mirodeniilor şi ale cafelei, ale pâinii şi fructelor coapte, ale lânii şi prafului, printre toate răsunând copitele cailor care trăgeau şarete pe străzile din apropiere şi nesfârşitele claxoane ale şoferilor încântaţi de tărăboi, care s-ar fi simţit în inferioritate dacă nu contribuiau şi ei.

— Hai să traversăm, spuse Josh; o luă de mână. Ţine-te lângă mine. Pe-aici, e o artă să treci strada.

Aşteptară să se ivească o pauză în traficul maşinilor cu faruri aprinse care ţipau din claxoane *şi o* zbughiră printre două şi o cabrioletă agresivă, până pe cornişa din cealaltă parte.

— Picioarele agile şi nepăsarea faţă de lungimea vieţii te ajută să traversezi orice stradă din Egipt, comentă Josh. Deşi Luxorul e un fleac pe lângă Cairo.

— Şi-Roma, completă Anne, zâmbind amândoi.

Se făcuse mai linişte; erau pe cornişa lată care străbătea oraşul pe toată lungimea, pe lângă Nil.

Anne contemplă zecile de bărci legate în şir alături.

— Întotdeauna sunt atât de multe? întrebă ea.

— Nu şi vara, când se face prea cald pentru

majoritatea turiştilor, iar iarna ies toate, aproape două sute, în susul şi-n josul Nilului. Ţin minte când erau numai patru, acum câţiva ani.

Glasuri vorbind în mai multe limbi străbăteau aerul calm, de pe coverţile ambarcaţiunilor, unde bărbaţi în costume închise şi femei cu rochii de mătase stăteau la mese, cu băuturi şi cafele. De pe unele punţi se auzea muzică: o vocalistă franţuzoaică, o formaţie germană, un tenor italian, un folkist american, contopindu-se cu arăbeasca oraşului. Lui Anne I se părea că ea şi Josh erau complet singuri: doi americani în Luxor, Egipt, la jumătatea lunii februarie, separaţi de turiştii de pe vaporaşe, separaţi de piaţă, separaţi de cultura prin care se plimbau. Parcă s-ar fi aflat amândoi într-un mic cerc magic care-i izola de tot restul.

— Pe-aici, spuse Josh când ajunseră la o scară de piatră.

Treptele coborau spre malul fluviului şi ambarcaţiunile turistice, dar pe un palier larg aflat la jumătatea distanţei se afla o cafenea în aer liber, unde urla muzică arăbească şi mirosea pătrunzător a cafea turcească.

— Te-am crezut pe cuvânt, spuse el. Asta-i o *gahwah;* se serveşte numai cafea. Dacă te răzgândeşti, e un local bun mai încolo, unde putem lua cina, dar cafea n-au. Pentru aia, tot aici ne întoarcem.

— Nu, e bine aşa; îmi place.

Anne se aşeză într-o latură a cafenelei, la o măsuţă rotundă cu faţă de masă cadrilată, studiind grupurile animate de bărbaţi de la celelalte mese, care vorbeau gesticulând, în timp ce Josh se duse după cafele. Aduse ceştile la masă şi se aşeză lângă Anne, trăgându-şi scaunul lângă al ei, pentru a se putea auzi vorbind pe sub tânguielile cântăreţului.

— E o senzaţie nouă, spuse Josh. De obicei, când hoinăresc prin Luxor, sunt împreună cu localnici, care acţionează ca un camuflaj. Dar acum suntem doi oameni atât de vizibil americani, încât nimeni n-are cum să nu ne observe, şi oriunde am merge, facem notă separată; nu ne numărăm nici măcar printre americanii de pe barca de-alături. Ei au vasul şi ghidul, şi grupul lor; noi avem picioarele noastre, o maşină şi unul pe celălalt. De mult timp mă simt apropiat de tine, dar acum e cu totul

altceva, ca şi cum am fi pe propria noastră insulă, unde nimeni nu ne poate atinge cu adevărat. Simţi, şi tu?

Pe Anne o cuprinse un potop de fericire pură. Voia să-l atingă pe Josh, să-şi pună mâna peste a lui şi să-i mulţumească pentru că era cu ea şi vedea lumea la fel ca ea. Dar n-o putea face; mâna îi rămase în poală.

— La fel mă gândeam şi eu pe cornişă, răspunse. Un cerc magic.

Josh surâse:

— Ideea asta îmi place mai mult decât insula.

Mirosurile de cafea tare, tutun şi aburi dulci de la narghilele se încolăceau în jurul lor; muzica bubuia în jur. Se împletea printre valurile de somnolenţă care o străbăteau pe Anne, retrăgându-se, apoi revenind iar. Sorbi din cafea.

— Să-ţi povestesc ce s-a întâmplat de la ultima mea scrisoare? Pare să fi fost atât de demult, încât parcă aş căuta să-mi amintesc o carte pe care am citit-o în copilărie, dar aş putea să-ncerc.

— Da, spune-mi, îi ceru Josh. Apoi vom uita totul, cel puţin atâta timp cât suntem aici.

— Mi-ar plăcea. Aş dori să uit multe din toate câte s-au întâmplat de la Crăciun încoace.

Făcu o pauză.

— Ştii articolele din ziare despre Vince.

— Numai cel pe care mi l-ai trimis tu, din LA *Times.* Presupun că au apărut prin toată ţara.

Anne confirmă:

— Şi la televiziune.

Apoi clătină din cap:

— Niciun moment nu ne-a trecut prin minte că o va transforma într-unul din cele mai mari triumfuri ale lui.

— Dar pentru familie nu contează, nu-i aşa? Dacă e vinovat fie şi doar de jumătate din tot ce credem noi că a făcut, poate am fi mulţumiţi să-l vedem târându-se, dar nu avem destule probe ca să fie condamnat pentru nimic, aşa că esenţialul nu e că Charles are banii, iar *Tamarack*-ul îi rămâne familiei?

Anne tăcu un moment.

— Da, spuse ea apoi. Aş fi preferat să nu mai fie în Senat, dar...

— Dar nu la asta te gândeai, întregi Josh.

— Nu. E un om rău. Şi e îngrozitor să vezi că un om rău cade mereu în picioare, găseşte întotdeauna moduri de a întoarce în folosul lui tot ceea ce face, oricât ar fi de cumplit.

Josh n-o întrebă ce înţelegea prin „întotdeauna". Bănuia el, dar nu putea să i-o spună, nici s-o mângâie pentru suferinţa din voce: nu putea spune nimic, până când Anne nu i se confesa. În schimb, întrebă nepăsător:

— Dar acum n-a căzut în picioare, nu? Şi-a pierdut averea şi toate şansele de a mai deveni preşedinte şi credeam că astea două erau lucrurile la care ţinea cel mai m ult.

Anne dădu din cap.

— Desigur, spuse ea încet.

Vocea îi era aproape acoperită de muzică. Mai sorbi puţină cafea.

— Ia să vedem, ce altceva s-a mai întâmplat? Charles a discutat cu câţiva oameni pentru funcţia de vicepreşedinte al *Chatham Development;* nu va încerca să scape de Fred, dar spune că vrea un om puternic care să-l contracareze. Cred că dacă îi reuşeşte bine un singur proiect, se va retrage. Şi

apoi probabil o să se mute la Tamarack. Nu fiindcă ar vrea să devină un al doilea Ethan Chatham, ci pentru că are acolo o familie şi la Chicago nu i-a mai rămas nimic. Altceva? Ţi-am scris că anchetatorii din Comisia Tramvaielor au închis investigaţia cu concluzia de sabotaj, dar fără a găsi niciun vinovat. Nimănui nu i-a convenit, însă altceva nu s-a putut face. Tyler menţine ancheta deschisă, dar nimeni nu prea speră să se găsească autorul. Cel mai bine e că Halloran a scris un raport separat, lăudând compania pentru programul de întreţinere complet şi extrem de profesionist, cum spune el, care n-ar fi dat greş dacă nu îl sabota cineva. Leo se foloseşte de asta într-o serie de noi reclame; speră să salveze restul sezonului. Cred că va reuşi; Gail a spus acum două zile că agenţia a şi început să primească noi comenzi de rezervări.

— Iar Robin şi Ned nu mai sunt îngrijoraţi că pleacă din Tamarack, adăugă Josh.

— Nu, zâmbi Anne. Plănuiesc o sărbătorire, pentru când ne vom întoarce. Sunt foarte emoţionaţi; se pare că oraşul crede că datorită lui Leo nu vor avea zgârie-nori şi firme de neon, aşa că toţi Calder-ii au

ajuns un fel de eroi, iar la şcoală asta înseamnă Ned şi Robin. Deci, s-a terminat cu bătăile pentru a dovedi că locul lor e acolo.

Tăcu, amintindu-şi cum se agăţase Robin de ea în ultima seară din Tamarack.

— Robin mi-a spus că, de când m-am întors eu, familia s-a mărit. Toţi ceilalţi veneau doar în vizită, a spus ea, iar acum vin mai des şi stau mai mult. Ca şi cum – coborî Anne vocea, făcându-l pe Josh să se aplece pentru a o auzi – toţi şi-ar fi găsit locul.

— Are dreptate, răspunse el. Înainte, se evitau. Nu ştiau cum să fie o familie; aveau nevoie de cineva care să-i ţină uniţi. Ethan făcuse asta, cât a trăit. Iar acum, e rândul tău.

— Şi al *Tamarack-ului.* Cred că toţi simt, după ce am fost cât pe ce să-l pierdem, că e casa noastră şi locul unde să ne simţim împăcaţi.

Stătură un moment în tăcere. Nimic nu părea mai îndepărtat de nisipul Egiptului antic decât Tamarack-ul, cuibărit sub zăpada scânteietoare şi cerul albastru îngheţat, dar şi-l puteau imagina amândoi. Un loc unde să-şi găsească pacea. Ochii li se întâlniră. Existau multe locuri unde îşi puteau

găsi pacea.

— Mai vrei cafea? întrebă Josh într-o doară.

Inima îi bătea cu putere. Simţea că tot ceea ce dorea şi-i era drag se afla în acel oraş aglomerat şi trepidant şi tot ce râvnise se întregea într-un mod la care nici n-ar fi putut visa, cu scurt timp în urmă. „Şapte luni", calculă el. „Din august, când m-am aşezat prima oară în biroul lui Anne, până în noaptea asta, când stăm aici, într-un cerc magic.

— Da, te rog, răspunse Anne.

Stătea absolut nemişcată, parcă temându-se să nu risipească o vrajă.

Josh aduse încă două ceşti la masă şi se aşeză lângă ea, abia atingându-i braţul cu al lui.

— Am terminat cu ştirile, sau s-a mai întâmplat şi altceva?

— A plecat Keith, răspunse Anne. I-a lăsat lui Leo un bilet pe birou, acum vreo două săptămâni, spunând că voia să vadă lumea şi că avea impresia că Leo îşi pierduse încrederea în el; cred că s-a dus la Vince, ca să-i ceară de lucru în Washington şi pariez că va primi; probabil că au ceva în comun. Leo se bucură că a plecat, deşi s-a simţit vinovat

când i-a spus lui Marian; ei îi plăcea ideea că băiatul lucra acolo.

— Marian îl înţelege pe Keith cam la fel de clar ca pe Fred, medită Josh. Se pare că a ajuns la un acord cu amândoi şi cu locul unde se află. La fel ca William, cu scrisorile lui care nu rezolvă niciodată nimic, sau Nina, cu diverşii ei soţi; oamenii îşi construiesc nişte modele şi se acomodează în ele, după care e nevoie de mult efort ca să-i mai scoţi de-acolo. Charles e cel care a schimbat direcţia; din câte mi-ai spus, n-am mai auzit de nimeni care să se elibereze de un mod de viaţă aşa ca el, în relaţia cu Vince.

Anne tăcu. Simţea braţul lui Josh lângă al ei. „Tatăl meu şi cu mine", îşi spuse ea, „eliberându-ne de câte un mod de viaţă". Dar ştia că n-avea să fie cu adevărat liberă până nu-i vorbea lui Josh despre trecut. Dacă se gândise vreodată serios că putea evita acest lucru, descoperind totuşi că puteau trăi împreună, acum ştia că era imposibil. „Trebuia să i-o împărtăşesc", reflectă ea, „la fel cum vrea şi el să-mi împărtăşească munca lui. Să ne împărtăşim totul. Cele bune şi cele rele". Imediat, însă, o

cuprinse un val de somn şi simţi că i se închideau ochii. *Mâine. Sau poimâine. E timp destul.*

— Ajunge; trebuie să dormi, zise Josh hotărât. Putem amâna mormântul cu încă o zi, dacă nu vrei să te trezeşti devreme.

— Ba nu, vreau să mergem mâine. Începând cu micul dejun la şase jumate. Mi-a făcut mare plăcere, Josh. Ce mod minunat de a simţi că faci parte dintr-un oraş străin, aşezându-te într-o cafenea şi bând cafea alături de localnici.

— Şi de muzica lor, adăugă Josh – şi râseră, când un dangăt de talgere zgâlţâi aerul în jurul lor.

La asta se gândi Anne, când se strecură în patul camerei de hotel: la rândul lor împreună. Noapte bună, Josh, îi ură în gând, la fel cum îi spusese şi în lift. *Somn uşor,* răspunse glasul lui în amintire, ca atunci când Anne intrase în cameră. *Mâine vom avea o zi minunată.*

„Am avut o zi minunată şi azi", se mai gândi Anne şi zâmbi.

În jurul mormântului, se părea că luase naştere un orăşel. Valea stearpă, întinzându-se îngustă printre colinele brune, era plină de camioane şi

maşini, scaune şi mese pliante, lăzi de ambalat, grămezi de unelte, lanterne şi reflectoare de mare putere, porţiuni de schele, cutii cu alimente şi apă îmbuteliată, soldaţi egipteni înarmaţi, muncitori, ziarişti şi fotografi, arheologi, ucenici, funcţionari de stat şi un mic grup de vizitatori privilegiaţi. Cu toţii se mişcau printr-o ceaţă de praf, sub un soare orbitor. Anne îşi amintea valea din diapozitivele pe care i le arătase Josh, tăcută, neclintită, pustie ca şi cum s-ar fi aflat la capătul lumii şi nu-i venea să creadă că era acelaşi loc.

— Mi-ar fi plăcut s-o vezi când am venit aici prima oară, spuse el, privind-o cum scruta peisajul aglomerat. Dar, ca să-ţi spun adevărul, am sentimentul că aşa arăta locul ăsta pe vremea când au trăit şi au murit faraonii. Întotdeauna se găseau muncitori care săpau noi morminte, artişti care le pictau şi le sculptau, alţi muncitori care le încărcau cu comorile şi cu obiectele cotidiene de care aveau nevoie faraonii în viaţa de apoi. Şi lucrau în două, trei schimburi, aşa că întotdeauna veneau şi plecau oameni. Nu ştiu dacă valea a fost vreodată pustie mai mult decât pentru scurte perioade de timp, până

când s-au terminat domniile faraonilor. Iar atunci, şi încă dinainte, de fapt, îşi începuseră deja treaba jefuitorii de morminte. Intrăm?

Începură lunga coborâre pe treptele aspre de piatră. Muncitorii instalaseră o balustradă rudimentară într-o parte, dar Anne dorea să coboare la fel cum o făcuse Josh prima oară şi nu se sprijini. Deasupra fuseseră Instalate becuri, aruncând peste piatră umbre apăsate, dându-i lui Anne senzaţia că se afunda spre centrul Pământului. Astfel, când Josh se dădu la o parte în uşa primei camere, lăsând-o să intre înaintea lui, se opri brusc, cu uimire pură.

Încăperea era o văpaie multicoloră: proiectoare énorme luminau vopselele vii şi proaspete, conservate de aerul uscat şi întunecimea totală. Înconjurată de acea bogăţie de culori şi forme, Anne nu mai auzea vocile oamenilor din celelalte camere. Parcă ea şi Josh ar fi fost singuri, suspendaţi în timp.

Suflecându-şi mânecile în căldura înăbuşitoare, bând apă din sticla pe care o adusese Josh, porniră încet de-a lungul pereţilor şi prin încăperile alăturate, cu capetele înclinate înapoi, privind

desenele miniaturale sau în mărime naturală. În timp ce mergeau, se opreau şi iarăşi porneau, Josh îi spunea lui Anne povestirile din culise şi istoriile comorilor rânduite pe lângă pereţi sau încă îngrămădite în dezordine, aşa cum le găsiseră. Numai glasul lui îl auzea; lui părea să-i aparţină grandoarea mormântului. El îl găsise, el îl deschisese lumii şi vorbea ca despre-un album cu fotografii de familie.

— Fotografiem fiecare obiect, spuse Josh, îl descriem în scris, îi dăm un număr de catalogare, îl împachetăm şi-l punem în ladă, după care îl scoatem de-aici şi-l trimitem cu vaporul pe Nil, până la Muzeul Egiptean din Cairo. Fiecare este nepreţuit, desigur, motiv pentru care vezi o parte din armata egipteană patrulând prin vale.

— Ai idee câte obiecte sunt? întrebă Anne.

— Încă nu. Aş bănui că în jur de zece mii.

Anne încercă să-şi imagineze documentarea şi transportul atât de multor articole, de la micile figurine cioplite până la enormele tronuri grele de nestemate şi folii de aur. Josh spusese că erau necesare luni de zile, poate un an. Se întrebă cât din

acel timp avea să-l petreacă în Egipt.

Ajunseră în ultima cameră, cu enormul sarcofag de piatră în centru încă aşteptând schelăria şi scripeţii necesari pentru a-i sălta capacul, astfel ca muncitorii să poată scoate mumia faraonului. Deodată, Anne simţi că ameţea de căldură.

— O clipă, murmură ea, rezemându-se de perete, cu ochii închişi.

— Doamne, îmi pare rău, spuse Josh întristat; o luă de braţ şi o conduse la un prag de piatră ce se întindea de-a lungul peretelui. Stai jos aici; bea cât mai multă apă. Plecăm Imediat ce eşti gata. Iartă-mă; m-am lăsat dus de val şi am uitat că alţii nu sunt obişnuiţi cu atmosfera asta.

Era furios pe el însuşi, iar Anne i-o auzi în glas.

— Ţi-aş fi putut cere să mergem mai încet, îi zâmbi ea. Dar n-am vrut. Niciodată n-am văzut o minunăţie mai mare.

Josh se aşeză lângă ea.

— Nicăieri nu se mai găseşte nimic comparabil. Însă am fi putut-o împărţi în două, trei zile.

— Nu, aşa e cel mai bine.

Anne privi prin încăperea pătrată. Aici existau

puţine fresce; tavanul era plin cu stele de aur pe fond negru, iar pereţii erau acoperiţi cu hieroglife: coloane-coloane de rugăciuni din *Cartea egipteană a morţilor.*

— Am vrut să mă las înghiţită de miracolul ăsta, zise ea. Am vrut să mă pierd în el.

— De ce?

Era pentru prima oară când îi punea o întrebare directă despre sentimentele ei şi, Instinctiv, Anne se retrase în ea însăşi. Îi întâlni ochii şi ea fu aceea care-şi mută privirea, fiindu-i ruşine.

— Ca să fac parte din el, spuse, după o clipă, să pot simţi ceea ce simţi şi tu. Cred că l-ai lăsat să te consume la fel cum m-am lăsat eu consumată de avocatură şi m-am gândit că dacă mă las cuprinsă de el la fel de complet ca tine, aş putea înţelege acea parte a fiinţei tale şi aş şti că şi tu o înţelegi pe a mea. Şi, adăugă ea grăbită, nelăsându-i lui Josh timp să comenteze nimic despre ceea ce auzise, mult mai revelator decât tot ceea ce-i mai spusese ea vreodată, când călătoresc îmi place să mă contopesc cu ţara respectivă, ceea ce în Egipt înseamnă haosul străzilor din Cairo, o cafenea din Luxor sau

incredibila splendoare a unui mormânt. Iar astăzi a fost mormântul.

Josh dădu din cap:

— Şi acum te simţi mai bine.

— Mult, şi-ţi mulţumesc. M-a ajutat statul jos. Aş vrea să-mi vorbeşti despre camera asta.

Josh porni de-a lungul zidurilor, traducându-i unele dintre hieroglife, după care îngenunche lângă sarcofag şi începu să-şi plimbe degetele peste basoreliefurile cu Isis şi animalele sacre pictate, în timp ce-i povestea legendele lor. Anne se simţea ca un copil ascultând un basm la culcare: încălzită, apărată, ca sub o plapumă, şi calmată de glasul lui care reconstituia o lume străveche şi miraculoasă.

— Ora prânzului, anunţă Josh pe neaşteptate.

— Anne tresări, ca trezită din somn.

— Ne întoarcem la Luxor.

O privi cercetător, în timp ce se ridica lângă el.

— Ne putem întoarce după-amiază, dacă vrei, sau mâine şi în fiecare zi care va urma; mai sunt zeci de alte morminte, unele cu totul diferite de ăsta, temple şi monumente, în funcţie de ce vrei să vezi.

— Sau? întrebă Anne.

— Sau putem pleca din oraş, răspunse el scurt. Pe-aici, oriunde am merge, vom avea pe cap hoarde de turişti; Valea Regilor nu e locul potrivit pentru intimitate. Şi nici Luxorul.

Anne dădu din cap.

— Unde ai vrea să mergem?

— Pe fluviu. Un prieten mi-a oferit iahtul lui, cât timp lipseşte el din oraş. Am putea să vedem o parte din Egipt pe care altfel n-o poţi vedea.

— Şi am avea mai multă intimitate? întrebă Anne, cu un surâs. Cu alte două sute de ambarcaţiuni?

Josh zâmbi.

— Obişnuiesc să păstreze distanţa şi nu primim musafiri la bord.

Pauza fu infimă.

— Mi-ar plăcea foarte mult, spuse Anne.

— Perfect.

Josh o conduse înapoi la scara de piatră, urcând din nou în soarele arzător, nemilos.

— Atunci, luăm masa pe iaht. De îndată ce-ţi faci bagajele, vom fi gata de plecare.

Iahtul se numea *Hapy,* după zeul Nilului. Era mic, de un alb cu verde lucitor în lumina soarelui, cu un

salon şi două cabine deasupra punţii, iar dedesubt spaţii pentru un echipaj din trei membri. Josh puse bagajele lui Anne într-una din cabine, apoi ieşiră pe coverta lustruită, oprindu-se sub o tendă largă, cu dungi verzi şi albe, privind oraşul Luxor cum rămânea în urma vasului ce plutea aproape în derivă spre mijlocul apei.

Pe lângă maluri, Nilul era cafeniu şi albastru-verzui prin mijloc, pe unde naviga *Hapy,* spre sud. Stewardul le servi o salată rece de legume cu vin alb, pe o masă de lângă copastie, acoperită cu o pânză de in verde şi având tacâmuri de argint antic masiv şi porţelan alb. De pe mal, băieţi tineri le făceau cu mâna strigând, din micile sate răsuna muzică, dar în rest nu se mai auzea niciun sunet, numai murmurul motorului şi, ocazional, sirena câte unui vas turistic în trecere. După-amiaza trecu uşor şi lin ca valurile Nilului.

Josh şi Anne stăteau în fotolii de răchită cu perne moi de bumbac viu colorat, privind peste parapet la viaţa de pe fluviu şi ţărmuri. Între ei se afla o masă cu ceai de la gheaţă în pahare îmbrobonate de aburează, pe care stewardul le umplea la loc din

când în când. Vorbeau sau tăceau, legănaţi de ritmul valurilor. Pe maluri, femei în negru spălau rufe, bătându-le pe lespezi mari de piatră şi bârfind între ele, uneori oprindu-se pentru a-şi striga plozii goi care se aventurau prea aproape de apă. Alţi copii înotau prin apropiere, strigându-se între ei cu însufleţire. Mai departe de mal, tinerii stăteau în micile lor bărci de pescuit, bătând apa cu prăjini lungi pentru a speria peştii spre celălalt capăt al bărcii, unde câte un bătrân îi prindea în plasă. Băieţi vânoşi lunecau pe suprafaţa apei în feluci identice cu bărcile folosite pe vremea faraonilor, umflându-şi pânzele albe ca nişte trupuri de dansatoare arcuite în plin salt. Pe câmpiile verzi în terase, din apropierea fluviului, câte un agricultor ara cu plugul manual, în urma boului; altul folosea un tractoraş roşu. Şi imediat dincolo de plantaţii şi de vechile oraşe cu minarete, dincolo de micile grupuri de fabrici din ale căror hornuri se înălţa spre cer fum negru, se întindea deşertul, pustiu şi neîntrerupt tocmai până în ţările învecinate.

Cu excepţia tractorului roşu şi a celor câteva fabrici, parcă s-ar fi întors în urmă cu mii de ani, iar

Anne privea totul într-o reverie fascinată. Stătea aşezată pe puntea răcoroasă a unui iaht modern pe Nil, privind bărbaţii, femeile şi copiii care se mişcau în stilul atemporal ce părea să-i facă una cu planeta şi ritmurile ei, aflaţi la fel de departe de modernul Los Angeles şi de un apartament alb silenţios ca şi cum ar fi locuit pe un alt corp ceresc.

— Nu mi-aş putea imagina o viaţă de genul ăsta, murmură Anne, privind o femeie care-şi strângea rufele de pe pietrele unde le întinsese la uscat, dar ar fi plăcut să aduc ceva din ea în ziua de azi.

Josh dădu din cap.

— Suficient ca să încetineşti şi să te gândeşti cât de strâns mai suntem încă uniţi cu trecutul, sau ar trebui să fim. Când sunt aici, mă gândesc mult la asta. Desigur, au şi egiptenii problemele lor, încercând să fie o ţară modernă, dar ăsta e cel mai potrivit loc ca să-ţi aminteşti că ar trebui să ne împăcăm cu trecutul şi să-l integrăm în prezentul nostru.

Soarele lunecă în jos sub creasta unui lanţ de dune înalte. Reapăru printr-o adâncitură, reflectându-se peste Nil într-o dâră de culoare

portocalie arsă. Peste încă un minut, dispăru definitiv. Fluviul deveni albastru închis, apoi negru. Aerul se răci. Acolo nu existau amurguri lungi şi lente; era numai lumina soarelui şi, aproape imediat, un întuneric care înghiţea pământul, lăsând numai luminiţe împrăştiate pe maluri pentru a marca hotarele Nilului.

— Merg să mă schimb pentru cină, spuse Anne.

Se ridică, întinzându-se; stătuse nemişcată toată după-amiaza.

— De acord? Aşa aş vrea.

— Desigur, se ridică şi Josh. La ora opt? Putem mânca aici, sau în salon.

— Aici, te rog, Şi e foarte bine la opt.

Trecu prin salon până în cabina unde îi pusese Josh lucrurile. Era o încăpere mică, având un pat dublu acoperit cu o cuvertură tricotată albă, un birou şi un dulap din lemn de măslin şi un fotoliu de Creton albastru. Fereastra era lată cât tot peretele, stând întredeschisă; Anne auzea plesnetul liniştit al valurilor pe bordaj. Printr-o uşă se ajungea într-o mică baie placată cu marmură roz, conţinând o cadă ca pentru copii, în care un adult trebuia să-şi

îndoaie strâns genunchii. Anne zâmbi. Îi plăcea tot ce vedea. Tot ce se întâmpla.

Dar surâsul îi şovăi. *E cel mai potrivit loc ca să ne amintim că e mai bine să nu uităm trecutul şi să ne împăcăm cu el.* „Da”, reflectă ea. „Ştiu. Mai lasă-mă doar câteva minute”.

Apa din baie aburea, iar Anne se cufundă până la bărbie, spălându-se de praful de dimineaţă, cu o senzaţie de înviorare datorată curăţeniei. Îşi uscă părul şi îl lăsă despletit, puţin cam ciufulit, după care îmbrăcă un caftan de mătase aurie fină ca hârtia chinezească. Când reveni pe punte, Josh o aştepta, îmbrăcat în pantaloni marinăreşti şi cămaşă descheiată la gât, cu un blazer bleumarin pe deasupra. O privi admirativ în timp ce se apropia.

— Arăţi superb.

— Şi tu. Dar iahtul ăsta merită să ne îmbrăcăm elegant, Josh; e atât de rafinat.

Josh surâse:

— Şi eu sunt de aceeaşi părere. Mai mulţi prieteni de-ai mei au Iahturi, însă ăsta e favoritul meu şi trebuia să fie Cel mai ales, pentru tine.

O contemplă lung.

— Ţi-am cumpărat ceva din Luxor, înainte de a veni.

Scoase din buzunarul hainei o cutie îngustă şi o privi pe Anne deschizând-o. Pe stratul de catifea stătea cuibărit un colier din pietre de lapis lazuli ovale, unite prin baghete subţiri de aur. Anne îşi trase respiraţia.

— Lapis şi aur, spuse Josh. Culorile faraonilor. Dacă ţi-aş fi putut alege ceva de îmbrăcat pentru seara asta, aş fi luat mătase aurie.

— E atât de frumos, şopti ea, întinzându-i-l ca să i-l prindă la ceafă.

Josh făcu un pas înapoi, studiind-o.

— O regină de faraon, murmură el încet, deşi mult mai frumoasă. Şi cât de poate de vie, nu mumificată.

deci, aş spune, gata pentru cină.

O luă de mână şi traversară puntea spre masă, mutată între timp într-un loc ferit de briza care când şi când se înteţea în rafale. Josh umplu paharele cu vin şi îl ridică pe al lui.

— Mă bucur că eşti aici; mă bucur că suntem aici. Îmi place să văd Egiptul prin ochii tăi. E plăcut să-mi amintesc cum arăta când era nou-nouţ; uităm

prea repede. Aşa că, îţi mulţumesc că mă ajuţi să văd cu un ochi proaspăt locul pe care-l iubesc.

— Îţi mulţumesc că m-ai adus aici, îi atinse Anne paharul cu al ei. Mă simt minunat.

Mâncară încet, stând unul lângă altul, vorbind cu glasuri scăzute, în timp ce stewardul le aducea fiecare fel, începând cu *tahini* şi supă, urmate de o tocană condimentată de carne de vită cu orez şi cercuri mari de pâine plată.

— Întotdeauna mi-a plăcut să experimentez cu mâncarea, zise Josh, în timp ce mai lua o porţie de tocană. Dorei nu i-a plăcut niciodată.

Anne îi aruncă o privire scurtă, surprinsă. De luni de zile nu mai vorbise despre Dora.

— Avea un palat fin şi niciodată nu Voia să rişte o masă mai puţin decât excelentă.

În glasul lui se simţea rememorarea indiferentă.

— Ceea ce i-a dat probabil un motiv să mă părăsească a fost descoperirea că eram un bărbat mai puţin decât excelent.

Sprâncenele lui Anne se înălţară:

— Ea **a vrut să te părăsească?**

— M-a forţat. Îmi spunea cu uimitoare

regularitate că avea să rămână numai dacă mă schimbam, devenind aşa cum voia ea. Eu nu eram de acord, ea nu înceta să mi-o ceară, aşa că până la urmă i-am spus că trebuia să plece.

Se aplecă înainte, umplând din nou paharele.

— Sună mohorât şi răsuflat, chiar şi pentru mine; îmi. Închipui cât de des auzi variaţiuni pe-aceeaşi temă, în biroul tău. Mie, însă, mi s-a părut important. Mai con vieţuisem cu încă două femei şi de ambele dăţi nu ieşise nimic; le-a părut rău, şi mie la fel şi am rămas prieteni. Ştiusem că nu voiam să mă însor cu Dora, dar pentru un timp ne Simţiserăm bine împreună, aşa că a fost un nou eşec. Am ştiut că existau moduri în care m-aş fi putut schimba spre mulţumirea ei, dacă voiam, dar nu voiam. Asta mi-a vorbit despre sentimentele mele pentru ea, sau lipsa lor, mai mult decât orice altceva.

— Ce voia să faci? întrebă Anne.

Josh zâmbi trist.

— Era o listă lungă. În lumea egocentrică a Dorei, nimic nu era vreodată de-ajuns.

Tăcu, strângând amar gura.

— Ceea ce am crezut că văzusem în Dora la

început şi timp de câteva luni după ce s-a mutat la mine a fost o dorinţă nesăţioasă de a experimenta în toate privinţele. Asta, însă, a reieşit a fi o dorinţă nesăţioasă de a poseda totul. Nu, mai mult decât atât. Era un îndemn de a poseda şi a manipula, de a-i supune pe toţi şi toate voinţei ei.

După o scurtă pauză, Josh continuă;

— Pare-se că în sensul ăsta îşi moşteneşte tatăl. Oricum, după o vreme, în pofida drăgălăşeniei şi a farmecului ei, n-am mai văzut decât tendinţa asta irezistibilă spre a manipula şi nesfârşita fascinaţie faţă de ea însăşi, iar atunci am reînceput să lucrez după programul meu regulat, depaisprezece ore pe zi, şase-şapte zile în fiecare săptămână. Dora voia să stau mai mult acasă. Nu părea o pretenţie absurdă şi, desigur, aş fi putut-o face. De-acum, însă, nu mai voiam. Înainte de a trăi împreună lucrasem tot timpul după orarul ăsta nebunesc şi nu vedeam niciun motiv de a sta acasă.

Îşi contemplă paharul cu vin".

— Ca să fiu exact, nu muncisem chiar întotdeauna ca un nebun. Am început să-mi umplu zilele când au murit părinţii mei şi apoi a devenit un mod de viaţă.

Mai întâi, trecutul îmi oferea o evadare, devenind apoi domeniul unde eram cel mai mulţumit. Ştiam mereu deznodământele; nu existau surprize. Acum mi se pare o explicaţie extraordinar de firavă, dar ani de zile m-a satisfăcut şi n-am pus-o la îndoială.

Se rezemă, întinzându-şi picioarele pe lângă masă. Lumânările din felinarele de vânt arseseră aproape complet, scăldându-i acum faţa în umbre adânci.

— În toţi anii, ăştia, niciodată n-am fost îndrăgostit de nimeni. Nu sunt sigur dacă fiindcă eram captivat de trecut, sau dacă mă adâncisem în trecut fiindcă nu mă puteam îndrăgosti. Ceea ce ştiu este că trecutul nu-mi mai e de ajuns, iar asta înseamnă că nici munca mea nu-mi mai este de ajuns. A existat o vreme când descoperirea mormântului lui Tenkaure ar fi fost cel mai mare eveniment din viaţa mea; ar fi însemnat măsura succesului meu ca fiinţă omenească şi ţelul zilelor mele. În acest moment, însă, nu mai e nimic din toate astea. Este important pentru mine, dar nici pe departe la fel de important ca tine.

Un moment, rămase tăcut, privind-o în ochi. Anne nu se mişcă. În afara vibraţiilor slabe ale iahtului,

sub ei, i se părea că întreaga lume încremenise.

— Te iubesc, Anne, spuse Josh încet. Cred că până acum am dat-o clar de înţeles în vreo zece feluri, dar încă nu mi-am îngăduit s-o spun; păreau să se întâmple prea multe în viaţa ta şi Dumnezeu e martor că şi în jurul nostru se petreceau destule. Dar vreau să ştii că, odată ce am ştiut că Te iubeam şi doream să te aduc în viaţa mea, şi să devin o parte dintr-a ta şi din a familiei tale, trecutul a lunecat înapoi în fundal. Unde-i e locul.

Stewardul aduse cafele şi coniac şi un platou cu fursecuri.

— Acolo, te rog, îi indică Josh o masă scundă de răchită şi, după ce stewardul se retrase, el şi Anne se aşezară pe o canapea cu perne, trăgând spre ei măsuţa. Anne turnă cafeaua în ceşti. Nu putea vorbi. Era în plin tumult. *Mică şi dulce Anne. Oamenii ar trebui să te iubească.* Niciun bărbat nu-i mai vorbise de iubire, de când plecase de-acasă. Dar, cu glasul lui Josh, acest cuvânt nu suna pentru nimic în lume ca acela din amintirea ei. Parcă nu l-ar mai fi auzit niciodată; avea rezonanţa unui cuvânt străin, cu noi straturi ale sensurilor. Şi chiar în timp ce simţea că

se crispa şi se închidea în sine, percepuse o mică scăpărare de excitaţie, o senzaţie de posibilităţi deschise şi dori să-l audă spunând-o din nou.

Ea, însă, nu ştia cum să vorbească despre dragoste. „Aş vrea, aş vrea, aş vrea”. Dorinţa de a-i putea vorbi era de-a dreptul dureroasă. Rămase, însă, tăcută.

Josh se rezemase de spătar, cu ceaşca în mână. Părea relaxat, însă Anne îi simţi presiunea aşteptării ca ea să răspundă şi avu o străfulgerare de nemulţumire. Lui nu-i era deloc greu să vorbească despre dragoste; avusese parte de practică-destulă şi nu-l strivea nicio amintire, lăsându-l îngreţoşat şi fără suflare, ori de câte ori se gândea la tot ceea ce putea să însemne dragostea.

— Acostăm, spuse el, şi în acelaşi moment motoarele navei trecură în ralenti.

Surprinsă de brusca scădere a murmurului constant pe care-l auzise toată după-amiaza, Anne privi spre luminile oraşului comercial agitat de pe mal şi la lampioanele familiare ale vaselor de agrement înşirate la cheu.

— Edfu, spuse Josh. Înnoptăm aici, puţin mai

încolo, departe de navele turistice. – Mâine putem coborî pe ţărm, dacă vrei – pornind devreme, putem evita în mare parte aglomeraţia – sau putem ridica ancora înainte de micul dejun. Singurul program pentru croaziera asta e cel pe care ni-l facem noi.

Hapy **lunecă tăcut de-a lungul cheului, departe de celelalte vase şi de centrul oraşului, până ajunseră la un tronson liber. Câţiva oameni, aşteptându-i, prinseră parâmă aruncată de echipaj şi o legară de o bintă înfiptă în pământ. Dinspre cafenele răsuna muzică, la fel ca în Luxor; glasurile şi aromele intense de cafea şi mirodenii, pâine la cuptor şi fum de narghilele pluteau pe aripile brizei, ca în Luxor. Anne avu senzaţia că timpul şi spaţiul se amestecaseră. Era într-un loc şi în multe alte locuri; era într-o ţară străveche şi în propria ei lume modernă; era în Egipt, sau se afla pe un fluviu fără început şi sfârşit, curgând ori stând nemişcat.**

Ea şi Josh erau singurul centru stabil. Încă o dată, se simţi singură cu el, desprinsă de orice altceva. Indiferent că se întâmpla în afara acelui iaht, în trecut sau în viitor, era punctul ei de stabilitate. I se părea că niciodată nu mai cunoscuse acest

sentiment de a ajunge în centrul vieţii ei.

Nu ştia ce să facă, încă. În momentul când se gândea să i-o spună, simplu şi de-a dreptul, cuvintele nu voiau să iasă; se temea să deschidă uşa spre *un lucru* pe care nu-l putea controla.

Însă chiar dacă l-ar fi putut spune, nu era momentul.

O ştia. Înainte, trebuia să-i spună altceva.

O ajutase chiar el, vorbind despre Dora. O făcuse firesc, dar avusese un motiv. *Trecutul a lunecat înapoi în fundal. Unde-i e locul.* Asta dorea şi din partea ei. Să-l împingă în fundal. Şi sosise vremea s-o facă.

Puse ceaşca de cafea pe masă şi se întoarse spre Josh.

— Vreau să-ţi vorbesc despre un lucru care mi s-a întâmplat demult. Niciodată n-am vorbit despre asta; n-am putut. Aveam treisprezece ani. Mama mea murise când aveam şapte, iar Gail şi cu mine locuiam la Marian şi Fred. Toţi cei din familie aveau case la câteva străzi distanţă. Între ele şi aproape în fiecare duminică luam cina la bunicul meu. Era un spectacol comandat, dar cred că le plăcea tuturor.

Cu excepţia lui Vince. El detesta regulile, stabilite de oricine, şi sunt sigură că n-ar fi venit deloc, dacă nu se temea de un conflict cu bunicul meu. Cred că Ethan Chatham a fost singurul om care l-a intimidat vreodată pe Vince.

Rămase cu privirea în gol, spre luminile îndepărtate din Edfu, spre negreala fluviului în jurul lor, dar ceea ce vedea era casa lui Marian, sufrageria cu tapet înflorat, curtea prelungă de dincolo de glasvand, întinzându-se netedă ca o catifea verde până la lac şi pădurea unde stătuse de vorbă cu prietena ei inventată. Cum o chema? Uitase. Vorbise cu ea, asta ţinea minte, scrisese în caiet, când Vince...

— Ce s-a întâmplat când aveai treisprezece ani? întrebă Josh, readucând-o la realitate.

— Vince m-a violat.

Icni de durere şi ruşine şi sub şocul de a se auzi pe ea însăşi rostind cu voce tare acele cuvinte pentru prima oară.

Josh trase aer printre dinţi.

— Dumnezeule, Doamne Dumnezeule... şopti el.

Ghicise, dar nu avusese cum să fie pregătit pentru

impactul mărturisirii ei proprii, nici pentru chinul din glas şi turbarea ucigaşă care îl potopi într-o clipă. O văzu pe Anne cu Vince – încercă să nu-şi imagineze, dar apariţia era în mintea lui, sfredelindu-l – capul Annei căzând pe spate, Vince obligând-o să cedeze şi să i se supună, forţînd-o... Nu mai suportă.

— Dumnezeule, izbucni cu furie şi întinse braţele spre Anne, s-o smulgă din acea imagine a închipuirii lui.

Anne tresări. Făcu un salt în picioare şi se îndepărtă de el, oprindu-se lângă parapet, unde începu să-şi treacă nervoasă mâna de-a lungul balustradei de alamă netedă.

— Trebuie să spun totul.

Vocea i se auzea încet dar clar prin spaţiul dintre ei. Se hotărâse şi, cu aceeaşi energie de oţel care o dusese din Lake Forest în Halght Ashbury, apoi la *Berkeley,* la *Harvard* şi la avocatură, avea să meargă până la capăt.

— M-a violat mult timp. Venea în camera mea. La început, era nelipsit, apoi şi-a făcut un program şi eu trebuia să fiu pregătită de fiecare dată. Şi să joc

un rol şi să spun cuvinte care nu însemnau nimic pentru mine. Şi care, de-atunci, au continuat să... nu însemne nimic pentru mine.

Închise un moment ochii. Îi simţea mâinile pe ea, în închisoarea camerei, îl auzea dându-i ordine, poruncindu-i să reacţioneze, şuierând furios când ea n-o făcea. *Fir-ai a dracu, simte ceva când mă joc cu tine!*

„Nu pot să fac asta”, îşi spuse Anne, „nu pot, nu pot”. Respiraţia îi devenise tăioasă şi chinuită, ca şi cum ar fi alergat prea mult. Mâna i se încleştă pe copastie.

Josh se stăpânea, sfâşiat între furie şi milă.

— Şi n-ai spus familiei, zise el încet.

Ochii lui Anne se deschiseră surprinşi, la a *uzul* glasului său printre amintirile ei. Niciodată nu mai existase glasul altcuiva, când se lupta cu amintirile; întotdeauna fuseseră numai ale ei. *Dar acum nu mai sunt singură.* Îl privi un lung moment pe Josh. Ochii lui stăteau îndreptaţi spre ai ei şi ştiu că simţea atât propria ei furie şi durere, cât şi pe ale lui. *Nu mai sunt singură.* Începea să înţeleagă cum putea însemna acest lucru o împărţire în doi a ororilor şi a

suferinţei.

— N-am putut spune nimănui, răspunse ea. L-am lăsat!

Şi atunci cuvintele începură să se rostogolească, precum o frânghie desfăşurându-se dintr-un ghem prea strâns care fusese înfipt înăuntrul ei, cu asprimea rozându-i o rană ce nu se mai vindeca odată.

— Mi-era atât de ruşine şi eram furioasă pe mine că eram slabă şi... rea. Mi-a spus că-l ademenisem şi l-am crezut, fiindcă altfel de ce ar fi început? Mă simţeam murdară şi scârbită şi ruşinată, dar îl lăsam să continue. Iar şi iar şi iar. Încercam să înţeleg – ori de câte ori îmi permiteam să mă gândesc sau nu mai puteam evita – cum de îl puteam lăsa s-o facă, săptămâni de-a rândul, în timp ce continuam să-mi trăiesc viaţa şi nimeni nu bănuia nimic. Venea şi pleca şi-şi făcea toate poftele, iar eu i le făceam la rândul meu... în afară de a-i răspunde; pe-asta n-am făcut-o niciodată. Şi nu mai suporta; mă ura pentru că nu simţeam nimic, Eu credeam că era ca o căsnicie, cum credeam eu că ar fi o căsnicie, când o persoană îi aparţine alteia. Nu, n-am

dreptate. Niciodată nu am simţit că-i aparţineam lui. Parcă trupul meu n-ar mai fi fost al meu, ci al lui şi cu cât îl folosea mai mult, cu atât şi-l însuşea şi nu mai aveam niciun control asupra a ceea ce i se întâmpla. El avea controlul. Mie-mi mai rămăseseră doar gândurile şi sentimentele, astea n-au fost ale lui niciodată, însă ce să-i facă trupului meu, el hotăra. M-a ameninţat că avea să mă omoare dacă-i spuneam cuiva. A zis că oricum nu m-ar fi crezut, şi l-am crezut. Era un om în toată firea, căsătorit, avea un copil, lucra cu bunicul meu în firma familiei şi bunicul avea încredere în el. Iar oamenii îl admirau. Părea să umble prin viaţă cu toţi lăsându-i drum liber şi dacă-i stăteau în cale alţi oameni sau lucruri erau doborâţi şi nimeni nu le dădea prea multă atenţie. Îl credeam invulnerabil. Aveam treisprezece ani şi nu eram prea bine crescută, iar rudele îmi spuneau mereu ce rele făceam.

Anne se opri, slăbind încet strânsoarea degetelor de pe copastie.

— A durat aşa doi ani.

Îl auzi pe Josh inspirând intens.

— Şi apoi, într-o zi, le-am spus. Tocmai împlineam

cincisprezece ani; eram la masă şi i-am spus bunicului meu, de faţă cu toată lumea. Nu mai ţin minte de ce am făcut-o până la urmă; îmi mai amintesc doar că-mi ieşeau cuvintele pe gură şi expresiile celorlalţi în jur. Bieţii Nina şi William încercau să-şi închipuie că nu spusesem nimic, iar Marian căuta să mai amâne totul cu o zi, Vince şi Rita mă făceau mincinoasă… Iar tatăl meu… l-a preferat… pe Vince. Nu m-a crezut. Bunicul îmi tot cerea să le spun mai mult, să spun adevărul. Nu voia să creadă că înţelesese de prima dată. Cred că, dacă insistam, m-ar fi crezut, dar în momentul ăla n-am văzut decât că părea să spere că n-aveam să-l oblig. Nimeni nu voia să mă creadă; era prea incomod pentru ei. În aceeaşi noapte am plecat de-acasă.

Josh nu se mai putu stăpâni. Sări de pe canapea şi o luă în braţe. Instinctiv, Anne deveni ţeapănă.

— Stai… începu ea.

Dar în aceeaşi clipă ceva cedă în ea şi trupul păru să i se topească la pieptul lui. Începu să plângă. În braţele lui Josh, cu fruntea pe umărul său, suspina cu disperarea copilului de altă dată şi durerea îngheţată a femeii în care se transformase.

Josh o ţinu îmbrăţişată, cu obrazul rezemat în părul ei, cuprinzându-i faţa într-o mână ca pentru a o ocroti de o furtună. Rămaseră astfel mult timp. Suspinele lui Anne se stinseră treptat. Trase de câteva ori aer în piept, tremurător, apoi respiră calm, rezemându-se de Josh, fără niciun gând.

— A... murmură ea după un timp, retrăgându-se. Sacoul...

Priviră amândoi reverul ud leoarcă al blezerului.

— Ce mai potop, comentă Josh calm. Nu-i grav; ba chiar, e benefic...

Îşi scoase haina şi o petrecu peste balustradă, după care o cuprinse din nou pe Anne. Şi, în timp ce o strângea la piept, ea îşi ridică braţele, încet şi îi încercui mijlocul. Josh îşi imaginase de-atâtea ori senzaţia oaselor ei suple sub mâinile lui, încât era aproape familiară, dar totuşi se simţea ca şi cum ar fi păşit într-un vis şi nu mai era sigur ce anume avea substanţă şi ce era numai speranţă.

— Ştiai, spuse Anne, cu vocea înfundată. Ţi-au spus Gail şi Leo.

— Nu, răspunse el repede.

O îndepărtă puţin, ca s-o poată privi.

— Nu mi-au spus nimic; ţi-am mai zis o dată. Dar, Anne, informaţia exista, mai ales pentru cineva care-şi petrece viaţa adunând la un loc frânturi de informaţii. Am bănuit şi n-am vrut să cred, dar apoi am şi crezut. Îl cunoşteam pe Vince, nu perfect, dar destul de bine.

— Şi familia mea la fel. Însă au preferat să întoarcă spatele şi să mă lase cu ruşinea de a...

Ochii i se umplură iarăşi de lacrimi.

— O, Doamne, nu se mai termină. Crezusem, când ţi-am spus...

— Ascultă-mă, îi puse Josh mâinile pe braţe, privind-o în ochi. A cui ruşine e?

Anne se încruntă.

— Cum?

— Spui încontinuu că ţi-a fost ruşine, că ţi-e ruşine, că trăieşti cu ruşinea de a o fi făcut. Dar de ce să-ţi fie ţie ruşine? El e cel care a făcut-o. Hidoşenia e a lui, monstruozitatea e a lui – ştiai asta; l-ai numit monstru – ruşinea e tot a lui. Tu n-ai niciun motiv; niciodată n-ai avut. Vince da, dar tu? Anne, n-ai niciun motiv să-ţi fie ruşine. Niciodată n-ai avut de ce să-ţi fie ruşine.

Continua să-l privească încruntată. De ce nu şi-o spusese niciodată şi ea? Suna atât de simplu... şi dacă era adevărat... Dar de ce n-ar fi fost adevărat? Cu glasul profund şi dezinvolt al lui Josh, părea evident, un lucru pe care ar fi trebuit să-l recunoască de ani de zile.

— Nu ştiu, răspunse ea încet.

— Ba da. Ştii. Erai prea tânără ca să înţelegi când ai plecat de-acasă; fuseseşi terorizată prea multă vreme. Crezuseşi ce-ţi spunea el, că era vina ta şi te-ai crezut întinată de relaţia cu el, astfel încât nu mai erai o fată cuminte; nu mai meritai să fii iubită. Nimic din toate astea nu era adevărat, dar cumva, chiar cu tot profesionalismul tău, n-ai încetat niciun moment să fii înspăimântată, astfel că distanţarea nu te-a ajutat să înţelegi ce ţi se întâmplase. Ai lăsat ruşinea să devină o parte din tine, ca o aşchie care nu mai iese niciodată. Dar nu face parte din tine, Anne; alţii au înfipt-o acolo, prin propriile tale temeri şi neputinţe, iar acum o poţi scoate.

Anne zâmbi vag.

— Ce simplu.

— Poate că nu. Dar o poţi face. Ai făcut destule

mult mai grele.

— Probabil.

Simţea forţa mâinilor lui Josh pe braţele ei şi, peste câteva minute, începu să mai simtă şi altceva, un fel de uşurare lăuntrică pe care n-o recunoştea de nicăieri. Făcea ca totul să pară nou, ca şi cum ar fi stat pe un drum de munte şi soarele, luminând dintr-un alt unghi, i-ar fi arătat peisajul într-un fel cum nu-l mai văzuse. Simţea că aştepta ceva, fără teamă. Şi ştia că începea să-l creadă:

Luminile din Edfu se stinseseră; vasele cu turişti erau cufundate în întuneric. Se făcuse aproape miezul nopţii. Stewardul reveni cu o cafetieră nouă şi plecă, împingând înaintea lui din mers masa de la cină. Uşa se închise după el.

Josh o strânse iarăşi pe Anne la piept, rezemându-şi obrazul pe părul ei. Fu foarte surprinsă să constate că la atingerea lui nimic nu se mai crispa în ea. Se sprijini de el, simţindu-i cu buzele bătăile inimii prin bumbacul fin al cămăşii. Era un loc plăcut şi lăsă s-o umple liniştea, şi însufleţirea, şi nu peste mult recunoscu că aceea pe care o simţea era speranţa.

Îşi înălţă capul să-l privească. Iar când îi văzu ochii, Josh se aplecă s-o sărute, gura lui întâlnind-o pe a ei cu o firească naturaleţe care până şi pe el îl surprinse. Nu ştiuse cum avea să se întâmple, ca Anne să-l poată accepta fără a rămâne prizoniera trecutului. Dacă trecea de acel obstacol, puteau...

Însă muşchii lui Anne se încordaseră şi un ţipăt tăcut i se ridică în gâtlej. O gură acoperindu-i-o pe a ei, înăbuşind-o, răpindu-i-o pe ea însăşi... Se smulse, desprinzându-se de Josh, şi făcu un pas înapoi, cu dinţii strânşi pentru a-şi opri strigătul. Tremura atât de violent încât abia se mai putea ţine pe picioare. Privi puntea; nu se putea uita la Josh.

— E prea târziu, i se smulseră din piept cuvintele. Îmi pare rău, Josh; îmi pare rău; e prea târziu.

Josh o încercui cu braţele, dar ea se feri, simţind că se fărâmiţa pe dinăuntru.

— O, Doamne, de ce nu pot scăpa odată?

— Vei scăpa, replică el ferm.

Îl cotropeau îndoielile şi pentru prima oară simţi un început de deznădejde, dar n-o lăsă pe Anne să observe. Rămase cu glasul convins şi cu mâna ţinând-o sigur de braţ, neluându-i în seamă

moleşeala trupului, când o conduse înapoi spre canapea.

— Vei scăpa, fiindcă o vom face împreună. E vorba de mult mai mult decât de amor; e o viaţă în joc; viaţa pe care o vom făuri amândoi. Vreau să ne căsătorim şi să avem copii, să construim ceva mult mai solid decât orice altceva a făcut oricare dintre noi vreodată. Iar pentru astaumerită să luptăm.

— Ar fi trebuit să ne cunoaştem la vârsta de zece ani, spuse ea cu seriozitate. Atunci, am fi putut creşte împreună şi nimic n-ar fi stat între noi.

— Nici acum nu stă între noi nimic ce să nu putem da la o parte, răspunse calm Josh. Ascultă-mă. Încetează să mai fi o avocată care permanent analizează şi o femeie care se bazează pe mintea şi inteligenţa ei; măcar acum, ai încredere în emoţiile tale şi ascultă doar. Te iubesc, Anne. Te iubesc pentru ceea ce eşti şi pentru ce ai fost, pentru lucrurile pe care le faci acum şi cele care ţi s-au întâmplat demult. Iubesc tot ceea ce eşti tu, nu doar părţile cele mai frumoase sau cele mai comode.

Îşi puse mâna pe obrazul ei.

— Iubita, frumoasa mea Anne. Sunt atâtea pe care

vreau să le fac pentru tine. Dar vreau să faci şi tu ceva pentru mine. Vreau să fim unul pentru celălalt tot ceea ce am crezut vreodată că am putea fi singuri. Prea mult timp am fost singuri; tu erai ocupată să fugi de trecut, iar eu mă agăţam de el şi acum am terminat amândoi cu asta. Ne vom făuri o viaţă împreună, iar o viaţă nu înseamnă un loc sau un timp – nu e o firmă de drept sau un apartament păzit de un portar, nici mii de ani de istorie – este cineva, sau mai mult decât cineva, o întreagă familie dacă avem noroc, care să ne primească şi să ne facă loc pentru un cuib. Înseamnă să avem pe cineva care oricând ne va întâmpina cu braţele deschise. Este o uşă care ni se va deschide întotdeauna. Asta vreau de la tine. Şi vreau să ţi-o dăruiesc, pentru ca niciodată să nu mai trebuiască să închizi uşi înlăuntrul tău.

Anne se concentra asupra glasului său, profund şi foarte aproape de ea. La început, se agăţase de fiecare cuvânt; apoi, cuvintele se contopiseră şi o învăluiseră ca muzica unei orchestre, care se înalţă până pare să răsune dinăuntrul fiecărui ascultător. Deveneau o parte din ea; curgeau prin ea. Era

animată de căldura şi ritmul glasului său, de atingerea neabătută a mâinii lui pe obrazul ei. Închise ochii, ascultând.

— Sunt atâtea lucruri pe care vreau să le facem împreună, continuă Josh. Locuri pe care să le vizităm împreună, chiar dacă fiecare dintre noi le-a văzut separat, cărţi pe care să le citim împreună, spectacole de teatru, oameni cu care să ne întâlnim. Vom termina împreună casa din Tamarack şi vom petrece mult timp acolo. Vom umbla pe Cărările noastre favorite din munţi şi vom descoperi împreună altele noi; vom schia, vom merge cu bicicleta şi cu barca, n-am fost niciodată la pescuit dar poate o vom face şi pe asta. Trebuie să începem imediat; sunt atât de multe de făcut.

Şi continuă, cu glasul ca un murmur, vorbind despre căminul pe care aveau să şi-l facă împreună la Los Angeles, despre grădinile şi casa pe care aveau să şi le facă împreună la Tamarack, despre orele pe care aveau să le petreacă împreună. Vorbi despre muncile lor separate, care puteau oricând să le umple o mare parte din viaţă, şi despre curiozităţile, minunăţiile şi frumuseţile lumii.

— Şi le vom împărtăşi. Până acum, pe cele mai multe dintre ele n-am vrut să le împărtăşesc cu nimeni, dar în clipa asta nu-mi mai poate trece prin minte niciun lucru pe care să-l doresc numai pentru mine.

Dezinvolt, îşi petrecu braţul împrejurul ei. Era ca o prelungire a glasului, cald, cuprinzător şi, pe negândite, fără a deschide măcar ochii, Anne se potrivi în îmbrăţişare, rezemându-se de el cu toată uşurinţa.

— Este o călătorie pe care vreau s-o facem cât de curând, de la Geneva la Paris, urmă Josh; acum vocea îi devenise ca o reverie, iar Anne simţi că începea să facă parte din visul lui. Chiar lângă Geneva, drumul străbate o serie de trecători spectaculoase, la marginea Munţilor Jura. O putem face într-o zi frumoasă, sau putem aştepta până începe un viscol. E ca un vis, atunci: norii se învolburează din „adâncurile trecătorilor până departe sus, şi de jur împrejur stâncile sunt de un argintiu cu negru magic, părând să plutească prin ceaţă.

Se opri. Nu se mai auzea niciun sunet. Iahtul

părea o odaie luminată blând în vasta întunecime a deşertului şi a Nilului. Constelaţii palide licăreau pe un cer pâclos; luna plutea deasupra oraşului, parcă înfiptă într-un minaret.

Anne se ghemui în strânsoarea puternică a braţului lui Josh. Şi-i simţi degetele prelungi mângâindu-i părul şi obrazul, la început foarte încet, apoi mai sigur. Deschise ochii, dar imediat îi închise la loc şi se lăsă în voia acelor mângâieri încete, ritmice, ca ale unei ploi calde.

— Apoi, drumul redevine orizontal, reluă Josh cu acelaşi murmur egal care părea să i se scurgă prin căldura degetelor, şi mergem printre vii, coline joase, unduitoare, verde-închis decolorându-se spre verde-deschis şi albastru-cenuşiu la orizont, cu căsuţe adunate ca nişte stoluri de păsări albe care au poposit în mijlocul câmpiei.

Anne vedea totul în minte. Simţea atemporala seninătate a priveliştii la fel cum simţea pacea locului unde stăteau, micul iaht particular, Nilul tăcut, atât de nemişcat sub ei, oraşul adormit pe mal. Şi Josh, stabil şi ocrotitor, ţinând-o strâns, cu mâna mângâind-o încet pe frunte, pe pielea netedă

de lângă ochi, pe pometele înalt al obrazului şi pe uşoara adâncitură de sub el, şi pe linia alungită a gâtului. Din vârfurile degetelor lui, căldura I se răspândea prin trup ca vinul şi mierea; se simţea languroasă şi mulţumită.

El vorbea despre alte locuri, iar Anne vedea scenele descrise. Simţea sub palme piatra aspră a monumentelor străvechi, mirosea aroma de cimbru, mentă şi cuişoare, căldura soarelui îi scălda în timp ce mergeau împreună pe câmpii cu flori care se aplecau în calea lor. Erau atât de apropiaţi în acea viziune, Iar lumea îi apăsa cu o atât de splendidă văpaie, încât Anne simţi cum se deschidea. Priveliştile, sunetele şi miresmele Egiptului care o învăluiseră se combinau acum cu aceste viziuni din alte locuri, stârnindu-i un val de dorinţă. Îşi amintea aceeaşi dorinţă din ziua excursiei la lac, dar acum era mai mult, mult mai mult. Se simţea deschisă către tot ceea ce era de descoperit. Şi deschisă lui Josh, dorindu-l mai mult decât ştiuse vreodată.

Cu ochii încă închişi îşi ridică faţa spre a lui. Murmurul scăzut al glasului se opri. Buzele lui i le atinseră, uşor, ca o adiere seara. Gura lui Anne se

deschise. Şi atunci cea a lui Josh, gingaş, încet, îl uni cu ea, respirând odată cu ea, atingerea lui, precum glasul, scurgându-se prin ea şi strângând-o în locul închis dintre braţele lui. Întări îmbrăţişarea şi, încet, limbile li se întâlniră.

Anne simţi şocul contactului; limba ei tresări scurt, căutând scăpare. Dar Josh rămase pe loc. N-o forţă, însă nici nu se retrase şi peste un moment Anne îi veni în întâmpinare. Deodată, dorea să-i simtă trupul strâns lipit de al ei, şi mai strâns; se încordă, ştiind că, pentru prima oară, trăia pasiunea. Îşi eliberă un braţ din strânsoarea îmbrăţişării şi îl cuprinse, cu degetele în părul lui. Limba I se îngemănă cu a lui. Simţi o libertate care o umplu de extaz.

Îi scăpă un sunet slab, iar Josh îşi înălţă capul.

— Te iubesc, spuse ea.

Cuvintele rămaseră plutind în aer. Era pentru prima oară că le spunea nesilită de nimeni, din copilărie.

— Doamne sfinte, murmură Josh; era ca o rugăciune; clătină încet din cap, cu mirare. De-atâtea ori am visat să te-aud spunând asta şi că vei

veni spre mine de bunăvoie... şi niciodată n-am fost sigur că se va întâmpla.

— Eu crezusem că nu, răspunse Anne; o străbătu un scurt fior. Nu mi-am putut imagina că poate fi altfel.

— N-are nicio legătură cu nimic altceva, spuse Josh. Ne vom găsi singuri drumul şi descoperirile noastre proprii; ne vom făuri propria noastră dragoste.

Surâse.

— Trebuie să ne împăcăm fiecare cu trecutul nostru, dar nu e nevoie să-l aducem şi în dormitor.

Anne îi răspunse la surâs:

— *Nici vreuna* dintre *fantomele* tale nu ne va însoţi? Nimic din vechile tale umbre?

— Nici măcar un crâmpei de amintire. Nu există decât prezentul, momentul de-acum şi noi doi singuri, cu unul dintre fluviile eterne ale lumii sub noi.

Se ridică, luând-o cu el, şi se ţinură îmbrăţişaţi. Faţa lui Anne se sprijini de umărul lui; ochii i se închiseră din nou. Tăcerea se aşternu în jur.

Ne vom găsi descoperirile noastre proprii. Propria

noastră dragoste.

Fiorul acela iute îi străbătu iarăşi trupul. *Nu! N-am să mă mai tem.* Simţise extazul libertăţii; îi dorise atingerea. „E timpul”, reflectă ea. Îşi ridică bărbia, parcă făcându-şi curaj, şi-l luă pe Josh de mână, Se întoarseră, pornind pe punte, prin salon, spre cabina lui.

O aplică de pe perete răspândea un evantai de lumină ivoire palidă spre plafon; în restul încăperii domnea **penumbra. Josh închise uşa în urma lor şi o încuie. Se întoarse spre Anne, luând-o de mâini, studiind-o.**

În lumina slabă, îi zări o lucire hotărâtă în ochi şi capul înclinat într-o poziţie pe care n-ar finumit-o tocmai romantică. Îl duru inima de mila ei. Nu avea nicio cale de a şti exact prin ce trecea; putea bănui, putea s-o iubească şi să încerce s-o ajute, dar nu putea simţi acelaşi lucru. Era lupta ei şi în mare parte trebuia s-o poarte de una singură. Luptase în multe ocazii, de fiecare dată complet singură. Acum nu mai era singură; măcar atâta lucru se schimbase. Şi ştiau amândoi că în inima ei existau focuri care aşteptau să se trezească la viaţă. Avea să dureze un

timp; prea multă vreme fuseseră înăbuşite. Însă aveau să ardă din nou şi să-i devoreze pe amândoi.

— Marea mea iubire, şopti Josh, lăsându-i timp. Vreau să fii o parte din mine; vreau să facem parte amândoi unul din celălalt.

Din pieptul lui Anne se desprinse un oftat. Îi dorea atingerea, dorea să se afle în braţele lui. Josh o sărută, prelung, tandru, apoi o întoarse cu spatele şi-i descheie nasturele caftanului...

Scoate-ţi pijamaua. Vreau să te văd.

„Nu!" ţipă mut Anne. „Nu, nu, nu!".

Şi în aceeaşi clipă amintirea dispăru şi rămase în lumina blândă a cabinei lui Josh, cu mâinile pe lângă trup, simţind căldura palmelor lui îndepărtându-i mătasea de pe umeri, în josul braţelor, pe lângă talie şi şolduri.

— Dumnezeule, eşti minunat de frumoasă, murmurăel.

Încă o dată, Anne îi lăsă glasul s-o aline. Aerul răcoros intrat prin fereastra deschisă i se încolăcea peste piele, în timp ce Josh îi scotea lenjeria de mătase şi nu simţi niciun strop de ruşine, numai o rapidă plăcere pentru trupul ei puternic şi mlădios

pe care-l îngrijise atât de bine vreme de douăzeci şi cinci de ani:

În secunda următoare, văzu blezerul şi cămaşa albă a lui Josh. *Am prea multe pe mine. Pentru Dumnezeu, scoate-mi hainele.*

„Nu!” strigă ea iarăşi. „Termină, te rog, te rog încetează”.

Şi din nou dispăru. Josh se dezbrăcă, repede şi sigur pe sine, iar Anne îl privi cu mirare. Făcuse totul să pară atât de simplu; nu-i cerea absolut nimic. Iar când o învălui cu braţele şi pentru prima oară în viaţa ei Anne simţi conturul prelung al unui trup bărbătesc lipit de al ei altfel decât cu forţa, se cuibări lângă el recunoscătoare. Pasiunea pe care o simţise adineaori dispăruse în acele momente de panică; deschiderea şi dorinţa i se risipiseră, precum şi acel scurt moment de extaz al libertăţii. Dar îi rămăsese gratitudinea şi se agăţă de aceasta: Josh n-avea s-o sileascâ spre a face nimic.

Stătură nemişcaţi mult timp, cu trupurile apropiate şi calde, atinse uşor de adierea răcoroasă. Apoi, Josh îi luă mâna şi o conduse spre patul larg, acoperit cu o cuvertură ţesută fin. O dădu la o parte

şi o trase pe Anne cu el între cearşafurile netede, unde se culcă lângă ea, rezemat în cot. Anne îl simţi privind-o. Îi văzu unghiul braţului şi pulsaţiile din gât; şi deodată cabina păru să se întunece. Gândurile i se opriră în loc; trupul începu să i se mişte din proprie iniţiativă. Se ridică şi se aplecă peste Josh şi cu o precizie rece gura ei abilă se închise împrejurul penisului său.

Copleşit, Josh se smulse. Iar Anne sări înapoi ca şi cum s-ar fi ars. Începu să plângă amarnic şi se ghemui în poziţie foetală în colţul patului, dând din cap încontinuu, înfrigurată şi singură.

— Nu, spuse Josh. Nu eşti singură.

Se aşeză lângă ea, încercând s-o determine să-l privească. Ochii ei lunecară pe-alături.

— Anne, ascultă-mă.

Continua să clatine din cap, iar Josh o luă de mână, strângându-i-o când ea încercă să şi-o smulgă.

— Voi vorbi şi sper să mă asculţi. Suntem doi aici şi, orice facem, facem împreună. Şi facem ceea ce vrem, între noi nu e loc de *ar trebui* şi *ar fi cazul* şi *se cere să* Înţelegi ce-ţi spun? Nu e nicio regulă; aici nu mai e nimic decât propria noastră dorinţă. Şi

iubire. Te Iubesc, Anne, şi mă iubeşti şi tu, şi ne vom iubi. Nu refacem nicio altă viaţă dintr-o altă vreme; nu urmărim scenariul nimănui. Şi nu vei păşi pe urmele paşilor pe care i-ai făcut când erai mică. Acum eşti cu totul altă persoană, şi eşti cu mine, şi noi doi creăm ceva ce n-a mai existat niciodată. Nimeni, nicio amintire, nu poate opri asta să se întâmple. Nu există niciun monstru, în întuneric sau în tine; s-a dus. Nu te mai poate atinge, nicicând.

— Niciodată nu s-a dus, răspunse Anne, aproape neauzit. Lucrurile care ni se întâmplă nu dispar. Fac pentru totdeauna parte din noi.

— Da, aşa e. Dar odată ce le priveşti în faţă, îşi pierd puterea. Anne, iubirea mea, nu mai ai nimic de ce să-ţi fie teamă; ai privit în faţă tot ce era mai rău în tine şi ai ajuns mai presus. Sigur că a rămas acolo; am exagera sperând că poate să dispară, dar nu mai e atât de puternic ca să te domine. Pe tine, sau pe noi. Nu ne poate vătăma. Nu mai poate nici măcar să ocupe vreun spaţiu între noi. Ceea ce clădim amândoi e mult mai puternic, e viu şi face parte din noi şi nimic nu-i poate face nici cel mai mic rău. Nu-i vom da voie. Ascultă-mă: *noi* nu-i vom

da voie, Anne. Împreună. Nu mai trebuie să te lupţi cu nimic singură.

Se lăsă o tăcere grea. Anne stătea nemişcată, cu ochii închişi. Apoi, încet, îşi relaxă braţul pe care şi-l ţinea încleştat împrejurul genunchilor. Îşi descovrigă trupul întinzându-şi picioarele şi se culcă pe spate, pe jumătate rezemată de tăblia patului, lăsând ecourile glasului lui Josh să i se repete prin gânduri.

— Cred, spuse ea într-un târziu.

Peste încă un moment, deschise ochii şi săltă capul ca şi cum tocmai s-ar fi trezit dintr-un somn adânc. Cabina părea mai luminoasă decât înainte, în contrast cu bezna de dincolo de ferestre. Acolo nu se vedea nimic; stelele păliseră; luna asfinţise. „Cât e de minunat", medită Anne, „să fiu într-o mică lume de lumină, cu Josh".

Apoi ajunse în braţele lui, buzele li se împreunară şi rămaseră culcaţi astfel, continuând să se sărute, să se strângă în braţe, întinşi pe pat.

— Teiubesc, spuse Anne, cu gura lipite de buzele lui Josh. Te iubesc.

În sfârşit, îl putu privi. Trupul îi era zvelt şi

musculos; avea pielea mai bronzată decât a ei, cu mijlocul pieptului acoperit de bucle brunete fine. În lumina scăzută, ochii săi adânciţi în cap străluceau albaştri-întunecoşi, concentraţi, ca şi cum i-ar fi memorat contururile trupului şi tremurul mărunt, abia observat, din colţurile gurii.

— Draga mea Anne, draga mea iubire, murmură el şi, aplecându-se asupră-i, începu s-o mângâie, încet, cu mişcări prelungi şi blânde, urmărindu-i curbele umerilor, ale mijlocului îngust şi ale coapselor alungite. Avea palmele tari, dar o atingea atât de uşor încât Anne se pomeni încordându-se ca să simtă mai bine. Întinse mâna şi şi-o puse pe pieptul lui, atingându-l ca şi cum niciodată n-ar mai fi atins piele omenească. Şi, odată cu ea, Josh simţi noutatea în timp ce mâna lui i se plimba peste trup. *Îţi mulţumesc că mă ajuţi să văd cu un ochi proaspăt. O* mângâia parcă pentru prima oară, ca şi cum trupul lui şi al ei tocmai ar fi luat viaţă într-o lume unde totul era proaspăt.

Cearşaful de sub Anne se încălzise; o ţinea ca într-un leagăn, pe când respiraţia i se accelera şi începea să se mişte sub mâna lui Josh.

El se aplecă, până-i atinse cu buzele sânul, rămânând un moment acolo. Mâna lui o mângâia, în timp ce-i lua sfârcul în gură şi îşi trecea încet limba peste el. Iar când se strânse ca un mic boboc de trandafir, îşi apropie, buzele de celălalt sân. Lui Anne îi scăpă un geamăt slab; simţea cum se inflama, ca şi cum vârfurile degetelor lui i-ar fi trasat pe trup linii fine de foc, strângându-le în mâini.

Îşi ridică privirea spre umbrele chipului său. Altceva nu văzu; numai Josh mai exista, ocupându-i toată vederea. Nimic altceva nu putea să intervină. Trupul i se mişca după mâna lui. Şi apoi, ca şi cum o uşă s-ar fi dat de perete, o lume de senzaţii o inundă; pasiunea pe care o simţise mai-nainte reveni. Goală, se simţea liberă; era numai simţire. Şi era deschisă, deschizându-se tot mai larg, dorind, deja uitând ce însemnase să fie închisă în gheaţă. Bucuria de a se lăsa să simtă dorinţa îi crescu până crezu că n-avea s-o mai încapă. Şi simţi dorinţa lui Josh, în tensiunea fluidă a trupului său şi în intensitatea din ochi. *Orice facem, facem împreună.* Îşi puse mâna pe linia întinsă a coapsei lui şi apoi

formară un cerc, ţinându-se de mâini, cu linia de flacără curgând între ei. Ochii lui Josh se opriră într-ai ei şi se culcă deasupra.

Senzaţia atingerii lui acoperind-o, greutatea lui întinsă peste ea erau atât de plăcute încât ochii lui Anne se dilatară. Un val se însufleţire o ridică şi izbucni într-un hohot de râs. Josh zâmbi, de uşurare precum şi de bucurie. Anne îi trase chipul spre ea şi îl sărută.

— Te iubesc, spuse; nu se mai sătura s-o repete. Îşi simţea trupul plin de puterea bucuriei, iar căldura care năvălea prin ea era ca un râu revărsându-se peste maluri. Deveni ea râul, curgând tumultuos, absorbind în adâncurile sale soarele şi cerul. Îşi ridică şoldurile şi-şi desfăcu picioarele, depărtându-le larg pentru a-l cuprinde pe Josh şi a-l aduce la ea.

Abia se mişcă şi intră pe dată. Anne ţipă uşor de durerea iute şi ascuţită, dar Josh rămase nemişcat şi într-o clipă îi trecu. Îi simţi tăria înăuntrul ei şi se simţi pe ea însăşi apucându-l, agăţându-se de el, strâns şi fierbinte, contopindu-l cu ea. Simţi lacrimi în ochi, atât era de firesc. Josh nu era un invadator.

Intră în ea, umplând un loc care-l primea cu drag, care era al lui. Făcea parte din ea. Îl aşteptase.

— Iubirea mea, şopti Anne, ridicând şoldurile să-l absoarbă şi mai adânc. Şi fură uniţi, nu în luptă, ci în dorinţă şi dragoste. Şi într-o preţuire pe care n-o mai cunoscuse niciodată.

Începură să se mişte laolaltă, găsindu-şi propriul ritm. Josh ar fi mers mai încet, dar Anne îl conducea cu mişcări libere şi cu uitare de sine. Era purtată pe aripi de senzaţii, pe căldura ce şiroia prin ea şi bucuria de a fi deschisă şi primitoare. Respiraţiile şi murmurele li se amestecau.

— Iubirea mea, iubirea mea, iubirea mea, repeta Anne şi imediat, pentru prima oară în viaţa ei, ajunse la un orgasm.

Capul îi căzu înapoi pe pernă. Fiori mărunţi îi străbăteau tot trupul. Auzi respiraţia grea a lui Josh şi apoi izbucnirea unui strigăt, după care rămase deasupra, ţinând-o în braţe, nemişcat.

Anne întoarse capul pentru a-şi potrivi buzele peste ale lui. O cuprinse o moleşeală caldă, iar după aceea simţi briza, mult mai rece decât înainte. Fără a se mişca, Josh întinse mâna după cuvertura pe

care o aruncase înainte şi o trase peste amândoi.

— O, ce bine e... murmură Anne, mişcându-şi buzele peste ale lui.

Îi simţi surâsul.

— Sper, răspunse el.

— N-am ştiut niciodată, spuse ea cu simplitate. Niciodată n-am ştiut.

Josh îşi înălţă capul pentru a o privi în ochi.

— Tot ce-am sperat vreodată, tot ce-am visat, se află în tine. Orice-ţi pot da, pentru tot restul vieţii...

— Vom găsi împreună şi va fi al amându-rora, completă Anne; vocea îi era înceată şi leneşă; îi zâmbi. Sunt extraordinar de fericită.

Josh trase aer în piept, minunându-se, şi se aplecă s-o sărute. Nu-şi dăduse seama cu câtă disperare tânjise s-o audă spunând acest lucru, să-i vadă acel zâmbet pe buze şi în ochi, să-i audă mulţumirea din glas. „Acum nu mai e nimic ce să nu putem face", medită el; „am trecut de partea cea mai grea".

Rămaseră culcaţi pe o parte, faţă în faţă, atingându-se. Anne îşi trecu încet degetele peste chipul lui Josh, conturându-i sprâncenele, linia dreaptă a nasului, zâmbetul de pe buze.

— Sunt atâtea pe care nu le ştiu despre tine, îi spuse.

Josh îşi înălţă sprâncenele.

— După vizita în mormântul lui Tenkaure? După ce m-ai salvat de şeriful din Tamarack? După ce ai luat cina la mine acasă şi m-ai ascultat vorbind despre părinţii mei? După noaptea asta?

— Nu ştiu ce vrei să faci mâine, o întoarse ea.

— Să urcăm în continuare pe Nil, răspunse Josh prompt. Şi după ce ajungem la Assuan, aş dori să ne întoarcem şi să navigăm până la Mediterana şi să ne tot ducem. Ce zici? Umblăm pe mări vreo trei, patru luni şi dăm uitării tot restul lumii? Avem cărţi, muzică şi mâncare, oameni care să ne servească şi încă atâtea de descoperit unul despre celălalt. Câteva luni sunt doar un început, dar ar putea fi unul reuşit. Îţi convine?

Mi-ar plăcea la nebunie, răspunse Anne veselă.

— Bine. Mâine telefonez la universitate şi la muzeu şi le spun să oprească totul până în mai sau iunie.

— Iar eu îmi sun secretara. O să aibă ea grijă de toate. Va trebui să-i anunţăm şi pe Gail şi Leo; au

să-şi pună întrebări.

Tăcură puţin.

— Îmi strici gluma, spuse el, cam acuzator.

— Era o glumă? făcu Anne ochii mari, cu nevinovăţie.

Josh izbucni în râs:

— Parte dorinţă, parte glumă, şi-o ştii foarte bine. Grea o să fie viaţa cu tine. Totuşi, o vom face cândva – poate ne pregătim bine şi pornim în înconjurul lumii – când ne vom fi organizat vieţile. Anne, am spus mai devreme că vreau să ne căsătorim. Te-ai gândit la asta?

— Şi eu vreau. Dar, niciodată n-am convieţuit mult timp cu cineva, Josh; s-ar putea să fiu cam dificilă.

— Nu-mi fac eu griji. Ne vom distra grozav acomodându-ne. Unde vom locui?

— Aş vrea să găsim o casă nouă, pe care s-o putem aranja împreună.

— Da, dar dacă nu găsim una imediat?

— Vom sta la tine; într-a mea nu vreau să mă mai întorc.

— Nu, nu mai ai ce căuta acolo.

Îi dădu părul la o parte de pe faţă. Pielea i se

înroşise, ochii îi străluceau; frumuseţea ei avea o profunzime şi o gingăşie pe care Josh nu le mai văzuse. Trupu îi era ca o mătase ivoire pe albul cearşafului, cu mici curbe umbrite şi adâncituri care se înălţau şi coborau în ritmul respiraţiei.

— Ai nevoie de culori vii, spuse el, şi de cele mai luxoase şi mai senzuale materiale pe care le putem găsi. Vreau să te înfăşor în catifea şi mătase, în caşmir şi angora, în tot ce-i moale şi bogat şi te va face să te desfeţi., toată desfătarea simţirii pe care atâta timp ai ţinut-o îngropată; vreau să *simţi…*

— Da!…

Era un strigăt de fericire. Anne îl sărută. Îşi întinse trupul lângă al lui; voia să se topească în el. Îşi apăsă mâinile pe spatele lui şi în josul coapselor, strângându-l şi mai tare chiar şi când nu se mai putură apropia. Îşi petrecu un picior peste şoldurile lui, încălecându-l şi începu să se mişte lipită de el. Buzele I se deschiseseră într-un o surprins. Voia – *din nou, din nou, la nesfârşit* – iar dorinţa care-i năvăli prin trup în timp ce-l apăsa pe al lui Josh era atât de copleşitoare, încât o lua cu ameţeli.

— N-am ştiut, murmură ea încă o dată.

Erau atât de multe pe care nu le ştiuse.

Josh îi sărută linia prelungă a gâtului, când capul îi căzu pe spate; buzele lui îi zăboviră pe sâni, pe pielea întinsă a abdomenului şi prin adânciturile uşoare din locul întâlnirii cu coapsele. Anne îşi ascultă propria respiraţie accelerată în tăcerea cabinei; coborî privirea spre degetele afundate în părul lui Josh, iar când îi simţi limba, rapidă şi înceată, cercetătoare şi sigură, o năpădiră valuri de voluptate. Simţea că se îneca într-o fierbinţeală la fel de învăluitoare ca a deşertului şi că încăperea se rotea împrejurul ei ca un vârtej de vânt. Se împotrivi, încercând s-o oprească, dar apoi se lăsă absorbită şi rămase cu ochii deschişi, privindu-l pe Josh. Acesta păru să se unduiască şi, din nou, ştiu că avea lacrimi în ochi.

— Josh, îl chemă, însă nu era decât o suflare. Iar apoi simţi că se aduna şi exploda sub atingerea Insistentă a limbii lui, ţipă şi pe pernă căzu o lacrimă.

Josh se întinse Iarăşi alături, legănând-o, sărutându-i ochii umezi.

— De ce-ai plâns? o întrebă.

— Fiindcă a fost atât de minunat.

Îl privi.

— E îngrozitor când ceva minunat se pângăreşte. Şi cu toate că ştiam ce mi se făcuse, n-am ştiut că se întâmpla şi asta: că era pângărit un lucru minunat şi sfânt.

— Iar acum l-ai descoperit, aşa cum e menit să fie.

— L-am găsit amândoi. A trebuit să te am cu mine.

Privi printre pleoapele întredeschise, prin cameră.

Deodată o atinse un fior rece şi se ridică în capul oaselor. *Un dormitor înflorat care era întreaga lor lume; în el stăteau aşezaţi, culcaţi sau de vorbă. Era exact ca un domiciliu conjugal, doar mai mic.*

— Josh, vreau să ies, pe punte.

— Bună idee.

Aruncă rapid o privire spre faţa ei tulburată.

— S-a făcut zăpuşeală aici. Aşteaptă; să iau halatele.

Scoase din dulap un halat flauşat alb şi îl îmbrăcă, după care trecu în cealaltă cabină pentru a-i aduce şi lui Anne. I-l ţinu, iar ea îşi strecură braţele în mâneci şi-şi legă cordonul. Odată cu aceste mişcări simple, dormitorul cel înflorat i se şterse din

memorie. Şi, când se întoarse împreună cu Josh să treacă prin salon, Anne ştiu, cumva, că n-avea să mai revină. Într-un colţ adăpostit al covertei, Josh întinse nişte perne mari verzi cu flori şi se culcară pe ele, privind spre stelele ce licăreau prin negură.

— E mult, mai bine, murmură el; o strânse pe Anne aproape şi-i arătă o constelaţie răspândită larg, cu un şir de trei stele în centru. Orion, spuse. Cele trei stele sunt centura. Când eram mic, inventam poveşti despre el, că domnea peste cer, veghea Pământul şi întindea mâna oricui avea nevoie de ajutor, de pe orice planetă. Cam ca un tată, director de şcoală şi zeu, la un loc. Ne împrieteniserăm la cataramă. Fiecare puşti are nevoie de cineva în genul ăsta, mai vizibil decât Dumnezeu, mai accesibil decât directorul şcolii şi atât de îndepărtat încât să-i poţi încredinţa toate temerile tale şi să-ţi verşi toată furia, ştiind că nu se vor întoarce să te bântuie.

— Eu aveam o prietenă numită Amy, spuse Anne, de astă dată amintindu-şi numele. Am inventat-o când aveam vreo opt, nouă ani şi a stat cu mine până a venit Vince. Atunci, a dispărut. Poate că dacă

era acolo, pe cer, aş fi putut-o păstra cu mine. Dar când s-a dus ea, nu mi-a mai rămas nimeni. Josh, ai spus că vrei copii.

— Da. De mult mi-i doresc. Totuşi, m-a îngrijorat întotdeauna – e un lucru atât de înfumurat, să creezi fiinţe omeneşti şi să decizi cum se vor forma – şi n-am găsit nicio femeie dispusă să-şi asume riscul cu mine, aşa că mereu spuneam că n-aş fi putut fi un tată bun, întrucât călătoream prea mult. Acum nu mai sunt de părerea asta. Aş risca să fiu înfumurat, câtă vreme sunt cu tine.

— S-ar putea să fiu prea bătrână.

— Atunci n-ar strica să începem imediat.

Anne se ridică în şezut, privindu-l cu gravitate:

— Am aproape patruzeci de ani, Josh.

— Iar eu, patruzeci şi doi.

Îşi încrucişă braţele sub cap, zâmbindu-i:

— Crezi că voi boscorodi şi voi strâmba din nas când vor vrea să se culce târziu şi să discute despre ale vieţii?" Sau vom sta atât de prost cu memoria încât nu vom fi în stare să le ţinem o informare completă despre sex, când o să vină vremea?

— Probabil Că ăsta-i ultimul lucru pe care-l uită

oamenii, surâse Anne. Şi n-ar fi corect să-l uit; m-am apucat de el atât de târziu, încât şi-aşa nu mi-au mai rămas prea mulţi ani.

— N-ai să uiţi şi nu eşti prea bătrână, replică Josh calm.

— Şi poate că nici nu pot avea copii. Poate am stat prea mult timp închisă. Ştiu că nu e o atitudine ştiinţifică, dar mă bate şi grija asta.

— Atunci, nu facem. Ne vom avea unul pe celălalt şi viaţa noastră împreună. Nu de copii avem nevoie ca să ne completăm.

O privi lung.

— Ai suferi dacă nu-i vom avea?

— Da, răspunse simplu Anne. Uneori, când sunt cu Robin şi Ned, mă doare gândul la cum ar fi să am propriii mei copii şi să le ofer o copilărie adevărată. Sunt atât de multe pe care vreau să le dăruiesc... dar era o fantezie; nu m-am complăcut într-adevăr în gândul ăsta. Până acum.

— Ne vom gândi amândoi. Şi ne vom da toată silinţa să se realizeze. Dar, oricum iese, iubirea mea, va fi bine. Nu contează dacă avem o juma de duzină de Copii sau petrecem patru luni într-o barcă, ori

locuim într-un apartament sau în altul. Miracolul e că ne-am găsit.

— Şi că tu m-ai trezit.

— Te-ai trezit singură. Eu te-am ajutat, dar a venit dinlăuntrul tău. Trebuie să ştii asta.

— Da, dar singură n-aş fi reuşit, nici cu altcineva.

Josh întinse mâna spre ea, iar Anne i-o luă. Îi sărută palma, apoi degetele, unul câte unul.

— N-am ştiut niciodată că va fi aşa de simplu, zise ea. Să fac, să fiu şi să simt atât de mult. Şi că va fi firesc. Şi bine.

Îşi coborî-privirea spre trupul lui suplu, întins lângă ea. Încă îşi mai ţinea un braţ sub cap; îi zâmbea. Anne simţi şocul dorinţei izbucnind în ea încă o dată. Deja îi devenea familiar şi îl îmbrăţişă, întinzându-se ca o pisică la soare, în timp ce starea se răspândea prin ea. Avea pielea atât de sensibilă, încât briza părea să-i lase urme; auzea desluşit fiecare plesnet al valurilor sub ei; vedea cu o claritate de cristal conturul palid al iahtului şi pernele potrivite sub ei. Ce minunat, că totul era atât de clar şi că ea făcea parte din toate acelea.

— Nesătulă, murmură, aplecându-se peste Josh, cu

un zâmbet. N-am ştiut niciodată că sunt aşa de lacomă.

El îşi strecură mâna în halatul ei, prinzându-i sânul, mângâindu-l.

— Asta-mi place cel mai mult la tine.

Anne îi descheie halatul şi îl deschise, aplecându-se peste el ca mai înainte. Dar acum mişcările ei nu mai aveau nimic din precizia rece, nici o umbră din alte vremuri. Nu mai exista decât dorinţa. Şi iubirea. Şi Josh. Se arcui deasupra lui, cu mişcări încete, ca prin vis, căutându-şi drumul, lăsându-l să fie la fel de nou ca atingerea degetelor ei pe pielea lui.

Îi sărută părul brunet de pe piept. Inima lui îi bubuia sub buze şi Josh se mişcă neliniştit în timp ce Anne îi plimba vârful limbii pe pielea netedă, întinsă.

— Iubita mea Anne...

Cuvintele se întinseră, lungi şi scăzute.

Mâinile ei îi cuprinseră şoldurile, sânii îi frecau coapsele şi lin, uşor, îl luă în gură. Se umplu cu el, cu căldura lui solidă, vie; îl trase adânc înăuntru-i şi se pierdu în senzaţiile care o cotropeau şi o ridicau şi o deschideau spre tot ceea ce aveau să descopere

împreună. *N-am ştiut niciodată că va fi aşa de simplu. Şi firesc.* Nu mai existau uşi închise, nici zile îngheţate. Era liberă, vie şi trează. În gât îi vibră un hohot de bucurie curată.

Josh o ridică şi o potrivi călare peste el, desfăcându-i halatul. Anne se aplecă să-l sărute. Aveau o sălbăticie pe care nu şi-o cunoscuseră, o patimă şi o urgenţă care-i împingeau înaintea lor. Degetele lui Josh se înfipseră adânc în Anne, trăgând-o feroce spre el, iar Anne îi apucă între dinţi pielea, gâtului ca şi cum n-ar mai fi putut găsi destule căi de a se contopi cu el. Priviră în jos, abia reuşind să distingă în penumbră membrul lui dispărând în ea, apoi ieşind, lucitor în lumina slabă, numai pentru a se afunda din nou, mai repede, mai febril, până ţipară într-un glas. Rămaseră culcaţi, fără a vorbi, mult timp. Anne stătea peste Josh întinsă cât era de lungă, acoperindu-i picioarele cu ale ei, rezemându-şi buzele de pulsul lui care-i bătea încet în gât. Trupul i se răcea treptat, sângele circula mai încet, dar cu aceeaşi savoare care o inundase, toată, de prima oară. *Vreau să te înfăşor în catifea şi mătase… toată desfătarea simţirii pe*

care atâta timp ai ţinut-o îngropată…

— Mă simt atât de desfătată, oftă ea îndelung. Ca şi cum m-aş întoarce, într-o noapte cu ger amarnic, acasă, într-o cameră cu un foc, şi cu un halat lung şi moale, şi ceva fierbinte de băut, şi ştiind că mă aşteptau şi că acolomi-e locul.

Se lăsă să lunece de pe trupul lui, peste pernele învălmăşite alături, ghemuită în braţul lui Josh, cu mâna pe pieptul său. Închise ochii, învăluită într-un întuneric adânc care-i ţinea pe amândoi ca într-un ungher ferit. Apoi, auzi glasuri şi sări în picioare.

— Ridică ancora, spuse Josh.

Se aşeză lângă ea, îi încheie halatul şi-l legă cu cordonul, apoi şi-l aranjă şi pe al lui.

— O, Josh, cerul… exclamă Anne cu uimire.

— Era cenuşiu palid, cu dâre de culoare trandafirie, violetă şi ca a piersicii, care sub ochii lor deveniră portocalii, apoi albe-aurii ca soarele deşertului. Nilul scânteia cu luciri unduitoare reflectate în ferestrele salonului, scăldându-le halatele albe într-un dans de lumini. Din oraş, chemarea muezinului răsuna ascuţită, ca a unei vietăţi de noapte care tocmai se trezise şi privea cu

încântare lumea în vâlvătaia aurorei.

— Atâta frumuseţe, şopti Anne încet. Atâtea moduri de a fi viu.

Se apropie de copastie, privind oamenii care-şi începeau ziua printre clădirile mici de stuc şi pe străzile prăfuite ale oraşului.

— Josh, nu mi-e *deloc* somn; *putem debarca azi,* undeva, să mai facem nişte explorări?

Josh râse, ţinând-o cu un braţ pe după umeri.

— Oriunde vrei. Pentru acest mic răgaz de timp, nimic nu ne opreşte să facem tot ce ne taie capul. De restul lumii ne ocupăm săptămâna viitoare.

Anne îl cuprinse de talie şi-şi rezemă capul pe umărul lui. Desculţi, în halate albe, sub cerul albastru cu auriu, priviră malul, în timp ce *Hapy* luneca spre apele mai adânci ale Nilului, luând exuberant viteză. Se stârni briza. De ambele părţi ale fluviului, pe maluri, se înşirau bananieri înalţi, cu enorme frunze lucioase; dincolo de ei, fermierii soseau să-şi are ogoarele în terase, Bogate şi fertile, ţinând în loc deşertul arid şi pustiu. Iahtul naviga lin şi sigur printre câmpiile prelungi care celebrau viaţa.

Josh şi Anne se ţineau îmbrăţişaţi. Văzându-i lumina din ochi, el îi surâse.

— Bună dimineaţa, iubirea mea.

Sfârşit